

Quần Áo Xốc Xếch

Contents

Quần Áo Xốc Xếch	2
1. Chương 1: Cô Muốn Kết Hôn	2
2. Chương 2: Người Trước	5
3. Chương 3: Kể Lừa Đảo Những Người Ngu	9
4. Chương 4: Đừng Làm Chuyện Xấu	12
5. Chương 5: Quầy Bar Kịch Tính	15
6. Chương 6: Cô Gái Này Thật Đáng Sợ	18
7. Chương 7: Không Thẹn Với Lòng	22
8. Chương 8: Một Minh Đầu	26
9. Chương 9: Nhiễm Sắc Đỏ	29
10. Chương 10: Người Phụ Nữ Điên	32
11. Chương 11: Chết Cùng Với Nhau	35
12. Chương 12: Cùng Là Phụ Nữ, Tội Gì Phải Làm Khó Nhau	38
13. Chương 13: Sinh Mệnh Hải Hòa	41
14. Chương 14: Kịch Tính Qua Đi	44
15. Chương 15: Long Trời Lở Đất	48
16. Chương 16: Lòng Đau Như Cắt	51
17. Chương 17: Người Thần Bí	53
18. Chương 18: Không Thể Buông Tha	56
19. Chương 19: Chìa Khóa	58
20. Chương 20: Nói Lời Trái Lòng	60
21. Chương 21: 2 Phút 28 Giây Thần Tốc	63
22. Chương 22: Tay Dịch Xuống Một Chút	66
23. Chương 23: Làm Vợ Chồng Ba Ngày	69
24. Chương 24: Dễ Chịu Không	72
25. Chương 25: Chị Dầu Tinh Tảo Lại	75
26. Chương 26: Khách Sạn Kinh Hồn	78
27. Chương 27: Quá Khứ Thương Tâm	81
28. Chương 28: Ánh Mắt Của Anh	84
29. Chương 29: Tiền Có Thể Mua Được Gì	87
30. Chương 30	91
31. Chương 31: Chuyển Biến Lớn	94
32. Chương 32: Về Kết Hôn	97
33. Chương 33: Ngoại Truyện Tiểu Yên Tử	100
34. Chương 34: Tiện Nhân Độc Ác	104
35. Chương 35: Hai Sự Kiện Vui	106
36. Chương 36: Trò Cười Trong Đám Cưới	110
37. Chương 37: Đêm Xuân Đáng Giá Ngàn Vàng	113
38. Chương 38: Người Trẻ Tuổi, Thử Lần Nữa Xem Sao	116
39. Chương 39: Không Gian Nhà Mới	119
40. Chương 40: Nguồn Gốc Hấp Dẫn	122
41. Chương 41: Vô Tình Gặp Gỡ	125

42. Chương 42: Hạ Chiến Thư	128
43. Chương 43: Ông Xã Em Sai Rồi	131
44. Chương 44: Anh Xấu Lắm!	134
45. Chương 45: Ngọc À, Anh Yêu Em!	138
46. Chương 46: Anh Có Một Đứa Con	142
47. Chương 47: Ai Phát Bệnh Thần Kinh	145
48. Chương 48: Một Lần Cầm Dao	148
49. Chương 49: Vô Sĩ Không Giới Hạn	151
50. Chương 50: Làm Quỷ Hiểu Chuyện Còn Hơn Làm Người Hồ Đồ	154
51. Chương 51: Ảnh Cưới	158
52. Chương 52: Anh Chính Là Một Tên Khốn Kiếp	161
53. Chương 53: Trạm Kiểm Soát	165
54. Chương 54: Chân Tướng Đằng Sau	168
55. Chương 55: Không Rõ Tung Tích	172
56. Chương 56: Bởi Vì Duyên Phận	175
57. Chương 57: Ngoại Truyện 1: Tiêu Thần	178
58. Chương 58: Ngoại Truyện 2:tiểu Bao Tử	179

Quần Áo Xóc Xech

Giới thiệu

Xuyên suốt truyện là những tình huống vừa bi, vừa hài có đủ, những tình tiết này khiến câu chuyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-ao-xoc-xech>

1. Chương 1: Cô Muốn Kết Hôn

Một ngày nào đó, cô bạn nhỏ tên là Thiên Thiên đã được năm tuổi lắc lắc cái mông nhỏ ôm lấy bắp đùi của Thẩm Tiểu Ngu, ‘xì’ một tiếng lau hết nước mũi lên quần anh, sau đó cười rạng rỡ như thiên sứ: “Lão Thẩm, ngày trước Tô Tô bảo với ba là cô muốn kết hôn.”

Lão Thẩm nhìn chiếc quần âu màu đen đột nhiên xuất hiện một dải nước mũi xanh trắng của con gái, uốn lượn ngoằn ngoèo một đường từ bắp đùi kéo dài tới đầu gối. Thẩm Tiểu Ngu trợn mắt, hai tay nắm chặt thành quyền, khóa miệng co giật, cố gắng kiềm chế! Nhưng khi anh nghe thấy nha đầu thối kia gọi anh là “Lão Thẩm” “Tô Tô”, lửa giận của anh như núi lửa dâng cao, wow, có trò hay để coi rồi.

Lão Thẩm chỉ cần dùng hai ngón tay nắm lấy cổ áo Thiên Thiên là có thể nhấc bổng cô bé lên, cụng nhẹ trán mình vào trán cô bé, tay kia không chút lưu tình đánh vào mông cô bé một cái, đồng thời tức giận nói: “Con bé hư hỏng, cái gì mà Lão Thẩm, Tô Tô, gọi ba, mẹ chứ!”

Dừng lại, tiếp tục dừng lại, đôi mắt nhỏ của Thiên Thiên nhìn chăm chăm vào Lão Thẩm, một giây sau,

bất ngờ vỡ òa – ‘oaaaa’ cô bé khóc nức nở, giãy dụa nhảy ra khỏi lòng lão Thẩm, sau đó chạy đi tìm Tô Tô, miệng không ngừng than khóc, nước mắt nước mũi thi nhau chảy xuống: “Mẹ Tô Tô, ba đánh con, oa oa.....” Chạy xuống phòng bếp, rồi qua phòng khách, rồi vào toilet....Sau đó lại trở về phòng khách.

Lão Thẩm bất đắc dĩ nhìn cô bé không tìm được mẹ lại chạy trở về, sau đó kỳ tích đột nhiên xuất hiện....

Cô bé lập tức bỏ nhào về phía anh, khóc đến thương tâm, khiến Lão Thẩm cũng cảm thấy mình hơi quá đáng, đang định ẵm con gái lên dỗ dành an ủi một chút, nào ngờ lại nghe thấy cô bé gào khóc lên: “Lão Thẩm, Tô Tô đánh con, xưng vù vù....” Cô bé chỉ vào cái mông của mình.

Phụt....Lão Thẩm thật sự không nhịn được cười, mở miệng gọi: “Tô Tô, em sinh một cô con gái giỏi lắm!”

Tô Tô đang nói chuyện điện thoại ngoài ban công, nghe thấy anh gọi như thế, trừng mắt liếc một cái, giang hai tay về phía Thiên Thiên: “Bé con, mẹ ôm nào!”

Cô bé nghiêng đầu nhìn cô, hai hàng nước mắt trong suốt càng chảy xuống mãnh liệt: “Tô Tô, Lão Thẩm đánh con....”

“Rốt cuộc là ai đánh con?” Hai giọng nói đồng thời vang lên, khiến Thiên Thiên đang trong ngực Lão Thẩm sợ hãi rụt cổ lại, nắc xong mấy cái mới dám thò đầu ra: “Ý, dạ là cô đó.” Cô bé lại giống như vừa phát hiện ra mình là một thiên tài liền cười tươi nói, “Là cô đánh con.”

Lúc này Tô Tô đang nói chuyện điện thoại với Thẩm Niệm An, cô chỉ cười nhẹ nói: “Chị dâu, nói với Thiên Thiên giúp em, lúc kết hôn cô vốn định nhờ Thiên Thiên làm phù dâu nhỏ, còn phù rể nhỏ là một cậu bé rất đẹp trai, nhưng mà bây giờ....Ừm....”

Cô còn chưa dứt lời, bên kia điện thoại đã truyền đến tiếng khóc nỉ non: “Oa oa....cô ơi, Tô Tô là phần dẫn, mẹ báo cáo không đúng với quân tình! Thiên Thiên thích cô nhất, cô là tốt nhất....Cậu bé đó đẹp trai lắm sao ạ?”

Có người từ phía sau ôm lấy Niệm An, giọng trầm ấm nói: “Còn đẹp trai hơn cả dương nữa đó, Thiên Thiên, con cảm thấy thế nào?”

“Hừ, dương gạt người, đâu có ai đẹp trai hơn dương, Thiên Thiên không tin, ngày mai Thiên Thiên sẽ bay tới kiểm tra “cậu bé” đó!”

Cúp điện thoại, Niệm An tựa đầu vào lồng ngực người đàn ông đứng đằng sau, nhỏ giọng nói: “Tổng giám đốc Mộ thật lợi hại, ngay cả một cô bé mới năm tuổi cũng bị đưa vào hậu cung.”

Mộ Hữu Thành nhíu mày, hơi gạt đầu: “Là nhờ phúc có bà xã đức hạnh !” Vừa nói xong, lồng ngực anh khẽ run rẩy, khóe miệng cũng nhăn lên theo, nhưng vẫn cố gắng nhỏ giọng nói: “Vợ à, đau !”

Niệm An từ từ buông lỏng bàn tay vừa véo Mộ Hữu Thành ra, xoay người lại, vô cùng nghiêm túc nói: “Đúng rồi, Tình Tình nói buổi chiều con bé sẽ về đến sân bay, em với anh cùng đi đón nhé.Em nhớ anh từng nói con bé thích nhất ăn đồ ăn Nhật bên kia quảng trường, em đã tìm được nhà hàng đó rồi, buổi chiều lúc nào anh đưa con bé đi thì nói cho con bé biết.” Cô dừng lại một chút, nháy mắt, mỉm cười, “Đừng nói với con bé là em chỉ đạo nha.”

Mộ Hữu Thành xúc động ôm cô, nói lời xuất phát từ đáy lòng: “Đứa nhỏ Tình Tình này bị anh chiều hư rồi, bây giờ sau khi con bé đến đây, em nhất định sẽ rất vất vả, hứa với anh, đừng để mình quá áp lực, cũng đừng nhún nhường con bé quá, em là mẹ của con bé.”

Niệm An nhíu mày, dùng hai ngón tay vừa đưa ra véo lấy hông anh, cười nhạt: “Anh cảm thấy em là loại người dễ bị bắt nạt sao? Anh không cho rằng em cười đầu cười cổ anh, làm bà dì ghê độc ác là tốt rồi.”

Mộ Hữu Thành cười: “Được, anh cũng muốn xem thử một chút, xem giữa dì ghê độc ác và con gấu con, rốt cuộc ai lợi hại hơn.”

Buổi chiều trước khi đến sân bay, trợ lý của Mộ Hữu Thành gọi điện thoại cầu xin Niệm An, nói rằng trong công ty đang có việc gấp mà tổng giám đốc Mộ cứ khẳng định nói muốn cùng vợ đi đón con gái, bảo bọn họ tự mình giải quyết, nếu thật sự có thể tự giải quyết được thì bọn họ còn tìm anh làm gì?

Niệm An nhìn qua Lão đại nào đó cách đó không xa, cất giọng nói: “Hả? Lúc anh ấy rời khỏi công ty các cậu đã thông báo chưa? Ừm, đã thông báo rồi sao? Vậy thì tốt, các cậu tự giải quyết đi nhé! Cố gắng lên!” Nói xong cô cúp luôn điện thoại.

Lão đại quang minh chính đại nghe xong toàn bộ cuộc gọi liền bật cười, giơ ngón tay cái: “Bà xã thật mạnh mẽ.”

Niệm An đứng dậy, sửa cà vạt giúp anh, lại gần sát, dịu dàng nói: “Đến sân bay chỉ cần bác tài đi với em là được rồi, anh ở lại nhà nghỉ ngơi đi, khoảng một tiếng nữa hãy tới công ty.”

Lão Mộ cảm thấy có chút ý tứ, liền ôm cô vào lòng, hỏi: “Sao em lại bảo anh ở nhà một tiếng nữa mới đi?”

Aizzz, tên đàn ông này lại lộ ra cái vẻ mặt kiểm tra cấp dưới nữa rồi, xem ra hôm nay mà không đưa ra một đáp án hợp lý, chắc chắn anh sẽ không bỏ qua ỉnh. Vì vậy Niệm An đẩy anh một cái, ung dung nói: “Thứ nhất, trợ lý của anh đáng ra không nên tìm em, em không phải nhân viên công ty, không nên nhúng tay nhiều vào chuyện của công ty. Nếu lần này em đồng ý, về sau khó tránh khỏi nhiều người học theo, ví dụ như trong thời cổ đại, hậu cung không nên tham gia vào chuyện chính sự, em cũng không muốn là tẩn kê tư thần (thành ngữ tẩn kê tư thần: gà mái/loại đàn bà làm nhiều loạn chính sự), quan trọng nhất là em không chịu đựng nổi việc bọn họ tới làm phiền em.”

Lão Mộ ra vẻ đồng tình, mỉm cười ý bảo cô tiếp tục nói.

“Thứ hai, nếu tập đoàn Mộ thị chỉ cần thiếu anh là không thể giải quyết vấn đề thì cũng quá vô dụng, cho nên anh không nên đến ngay lúc này, thử xem trong lúc khẩn cấp bọn họ làm ăn ra sao, đây không phải là cơ hội rất tốt để kiểm tra năng lực cấp dưới hay sao? Nếu như anh chạy ngay tới, bọn họ sẽ không tránh khỏi phụ thuộc vào anh....Dù sao anh cũng cũng chỉ là một người bình thường, đừng để bọn họ lấy anh ra làm trò tiêu khiển!”

Lão Mộ dở khóc dở cười: Trò tiêu khiển chính là....gia súc sao? Người phụ nữ này!

“Thứ ba, một tiếng đồng hồ chỉ là em bịa ra, so với em thì anh nhất định biết rõ nhất lúc nào có thể thu được kết quả khảo sát.”

“Thứ tư....” Dáng người cô mềm mại thoát khỏi sự trói buộc của Lão Mộ, đứng trước gương thoa son môi, “Em phải tới sân bay rồi, không có thời gian nói nhảm với anh.”

Nói xong, đến trước cửa thay đôi giày cao gót, bóng dáng cô nhanh chóng biến mất sau tiếng đóng cửa.

Lão Mộ thông thả nhếch miệng: Người phụ nữ này.... !

Tại sân bay, Mộ Tình đeo kính đen, ôm một người đàn ông có ngoại hình cực kỳ điển trai, cặp đôi tuần nam mỹ nữ lập tức hấp dẫn ánh mắt của không ít người. Mà ánh mắt của người đàn ông đẹp trai kia khi nhìn tới chiếc xe Bentley dài màu đen ở phía xa liền nhủ mảy, đồng thời cúi đầu hôn lên trán Mộ Tình một cái: “Công ty phải xe tới đón anh, anh tới công ty báo cáo trước, tối nay sẽ tới tìm em.”

Trước khi anh rời đi, Mộ Tình ôm lấy cánh tay anh nói: “Thần, đã nói là anh đi cùng em về gặp ba và con tiện nhân đó mà!”

Người đàn ông được gọi là Thần dừng lại một chút, gỡ bàn tay cô xuống: “Với điều kiện là nếu anh rảnh.” Nói xong liền đi về phía chiếc xe Bentley. Dáng người anh tự nhiên bao nhiêu thì tính cách lại khốn nạn bấy nhiêu!

Lúc anh vừa rời đi, một chiếc xe Lexus GX màu đen lướt qua anh, mà lúc anh ghé mắt nhìn qua thì lại đúng lúc người phụ nữ trong xe cúi đầu xem đồng hồ trên tay: Quá hai giờ mấy phút, chắc hẳn Mộ Tình đã về đến.

Lúc cô ngẩng đầu lên đã không thấy bóng dáng người đàn ông kia, chỉ thấy bộ dáng tức giận của Mộ Tình, không khỏi nở nụ cười: Tối trẻ có mấy phút mà đã tức giận sao? Đại tiểu thư này !

Mộ Tình quả đúng là có tính tình của cô chủ nhỏ nóng nảy, trực tiếp bảo tài xế đưa cô về nhà, trên đường cũng không hỏi tại sao ba cô không đến, chỉ nhìn chằm chằm Niệm An: “Không phải là có người cố ý không cho ba tới đón tôi đó chứ, muốn ly gián tình cảm cha con tôi sao?”

Niệm An cười cười: “Xem ra bị con đoán trúng rồi.”

Nói xong, sắc mặt Mộ Tình lập tức thay đổi, có thể nghe thấy rõ cô đang nghiến răng ken két, một lúc sau mới buông lỏng, cười một tiếng: “Nhất định là vì công ty có chuyện nên ba tôi mới không tới được, tôi gọi điện hỏi thăm thử là biết ngay.”

Đây là lần thứ ba Niệm An nhìn thấy Mộ Tình, lần đầu tiên nhìn thấy cô, con bé xem cô là chị gái, bởi vì lúc ấy cô đến với thân phận là em gái của bạn Lão Mộ tới nhà họ Mộ làm khách, cho dù lúc ấy cô bé có kiêu ngạo nhưng vẫn còn được chút đáng yêu. Lần thứ hai là sau khi Niệm An và Mộ Lão đại xác định quan hệ, cùng cô bé đi ăn cơm, cô bé trực tiếp lấy một ly rượu đỏ hất lên người cô, mở miệng mắng cô “không biết xấu hổ” sau đó bỏ ra nước ngoài, nói rằng không muốn cùng tiện nhân sống chung dưới một mái nhà. Hôm nay là lần gặp mặt thứ ba, trái lại cô bé có vẻ bớt nóng nảy đi nhiều, chỉ là không biết tiếp theo đây cô bé sẽ ra chiêu gì?

Sau khi về nhà, Mộ Tình nghi ngờ Niệm An chuẩn bị phòng cho cô chưa đủ tốt, soi mói một phen rồi xách hành lý kêu tài xế đưa cô đến khách sạn năm sao của Mộ thị, có vẻ như muốn ở lại lâu dài. Niệm An khuyên nhủ, khuyên nhủ không được thì đi cùng cô bé, dù sao ở cùng cô bé, một cái phòng cũng không là gì.

Sau khi quản lý khách sạn nói rằng đã sắp xếp xong phòng cho cô chủ Mộ, Niệm An an vị trên ghế sofa ôm gối ôm nghỉ ngơi.

Không ngờ ngày hôm nay vẫn chưa kết thúc, chuông điện thoại đánh thức cô khỏi cơn buồn ngủ, là cô bạn thân Dịch Chân Chân. Vừa mới bắt máy đã nghe thấy tiếng cô bạn thở dốc giống như cả đêm vận động bầy lầy vậy.

Niệm An cười: “Chân Chân, bảo người đàn ông trên giường cậu đừng có làm loạn.”

Chân Chân thở dài: “Đi chết đi, nha đầu chết tiệt kia, nói chuyện đứng đắn chút coi.”

Niệm An cong người trên ghế sofa, hơi buồn ngủ, mắt nửa nhắm nửa mở nói: “Nếu cậu không nói thì mình đi ngủ đây.”

Chân Chân sốt ruột: “Ngủ cái đầu cậu á, lửa cháy đến nơi rồi, sắp chết rồi, sắp chết rồi!”

Niệm An cau mày, con nhỏ Chân Chân này thật đúng là đầu óc lơ mơ: “Mình thật sự muốn ngủ.”

Chân Chân thốt lên: “Tiêu Thần đã trở lại rồi, khoảng hai giờ chiều nay không phải cậu cũng tới sân bay ư, không gặp cậu ta sao? Có bạn học cũ của chúng ta nhìn thấy cậu ta xuất hiện ở sân bay, hiện giờ tất cả mọi người đang truyền tai nhau, lớp trưởng còn nói muốn tổ chức họp lớp, mình nghĩ lần này xong rồi, nếu cậu và cậu ta gặp lại nhau.... Đúng là sao hỏa đụng sao thủy! Nè, cậu nói xem, có phải là cậu ta nghe nói cậu sắp kết hôn, cho nên cố tình....”

Lúc này, cơn buồn ngủ của Niệm An dường như đã hoàn toàn biến mất.

2. Chương 2: Người Trước

Edit: TiêuKhang

Theo cách nói của đương đại thì Tiêu Thần có thể coi là người trước của Thẩm Niệm An, hoặc có thể nói là người cũ cũng được.

Khi còn đi học, lúc ấy tình cảm đơn thuần đẹp dễ, đáng tiếc không chịu được hoàn cảnh thực tế. Là Niệm An nói lời chia tay, vì chia tay là bị ép buộc. Nhưng kể từ sau lần đó, anh hình như sang Mỹ tham gia điều hành công ty gia đình, sau đó không nghe thấy chút tin tức gì nữa.

Tin tức liên quan tới anh, Niệm An không cố ý che giấu, nhưng bạn học thân thiết của cô đều cố gắng tránh đi, hiện giờ chợt nghe được, dĩ nhiên cũng mất hồn hai, ba giây.

Giọng nói của Dịch Chân Chân ở đầu bên kia điện thoại vang lên khiến cô thu hồi suy nghĩ của mình lại, chỉ thấy Chân Chân hỏi : “Hai ngày nữa họp lớp, cậu có đi không? Có muốn mình nói với cô chủ nhiệm rằng trong người cậu khó chịu, đi cả tới, mỗi lần đi cả của cậu tới không phải cậu đau muốn chết sao?”

Niem An liếc mắt nhìn dần dần treo thủy tinh khảm trên trần nhà: “Tại sao không đi?”

Chân Chân ngừng lại ba giây, sau đó cái miệng giống như súng máy bắt đầu càn quét: “Cái gì ? Cậu muốn đi sao? Cậu muốn chết sao ? Nếu Tiêu Thần gặp lại cậu còn có thể bỏ qua sao? Cậu không nhớ năm năm trước cậu ta điên cuồng thế nào à ? Không phải cậu ta đã nói sẽ đuổi theo cậu chân trời cuối bể ư ? Thậm chí còn cảnh cáo cảnh con trai cùng trường đừng hòng mơ tưởng tới cậu....Aizz, mình cảm thấy người đàn ông này thật không đơn giản, yêu một người cũng có thể yêu tới mức này.Nếu là mình, mình đã sớm không cưỡng lại được sự tấn công của cậu ta, ở bên cậu ta cả đời rồi.Mặc cho gia đình cậu ta là cái quái gì, quan tâm làm chó gì đến ba mẹ biển thái của cậu ta....”

Chân Chân khẽ mở miệng là không biết đâu là điểm dừng, Niem An bất đắc dĩ lớn tiếng quát cô dừng lại: “Cô Dịch à, bây giờ cô rúc đầu vào ngực cậu ta vẫn còn kịp đó, chúc hai người hạnh phúc nhé.”

Chân Chân ‘xì’ một tiếng khinh miệt hỏi: “An Tử, nói thật đi, cậu không còn cảm giác gì với cậu ta nữa sao?”

*

Buổi họp lớp đến rất nhanh.

Lớp trưởng nói có thể dẫn theo người thân, vì vậy, rất nhiều bạn học dẫn theo bạn trai, bạn gái, ông xã, bà xã, quá đáng nhất còn dẫn theo cả con nhỏ! Mới tốt nghiệp có 6-7 năm mà đã xuất hiện sự phân tầng to lớn, người nhanh nhất đó, con bọn họ cũng đã bắt đầu yêu, còn người chậm nhất thì vẫn đang khổ cực tìm đối tượng.

Chỉ là, hai nhân vật quan trọng trong ngày hôm nay vẫn còn chưa tới.

Một người sắp trở thành cô dâu, Thẩm Niem An, đối tượng kết hôn của Thẩm Niem An có chút thần bí, tin tức liên quan tới anh không có nhiều, cũng không biết là tròn hay dẹt, giàu hay nghèo, chỉ là ban đầu cô cự tuyệt quan hệ với Tiêu Thần vì gia đình của anh nên mọi người đoán chú rể hẳn phải là một người đàn ông có kinh tế bình thường, nói không chừng còn là một người đàn ông không có tương lai.Vì thế không ít bạn học nữ thầm cười trộm: Xem cô đắc chí thế nào! Mới đầu vào trường cô thanh cao là thế, cự tuyệt vô số nam sinh theo đuổi, cuối cùng chấp nhận Tiêu Thần, kết quả tốt nghiệp chưa bao lâu liền chia tay, thật khiến người ta không còn gì để nói! Có bao nhiêu cô gái cầu còn không được một Tiêu Thần tài giỏi đẹp trai như vậy, vậy mà cô không biết quý trọng, thật khiến người ta hận không thể bóp chết cô, trước khi chết còn vả hai cái vào miệng — Nằm mơ đi!

Người thứ hai không cần phải nói, dĩ nhiên là vị công tử Tiêu Thần nhà giàu sụ kia.Sản nghiệp của họ Tiêu ở Mỹ không biết bao nhiêu, nhưng chỉ riêng việc nhà anh đóng góp cho trường một tòa nhà cũng khiến ọi người biết lai lịch của anh không hề đơn giản.Thời học sinh, anh được phần lớn nữ sinh theo đuổi, cùng chơi đùa với không ít phụ nữ, đáng tiếc từ sau khi gặp phải Thẩm Niem An liền hoàn lương, thế nhưng cuối cùng lại thành “người đàn ông bị vứt bỏ”, thật sự khiến người ta muốn bóp cổ tay.Lần này vừa nghe tin anh từ Mỹ trở lại, không ít cô gái còn đỏ mặt rục rịch góc đầu dãy, cô lớp trưởng cũng có thể là một trong số đó, cho nên mới có lần họp lớp lần này.

Diễn viên chính lần nào cũng tới trễ, bảo làm sao mà dàn diễn viên phụ không thương cảm cho được?

Rốt cuộc, trông mong mãi mới thấy diễn viên chính thứ nhất, dường như còn hơi vui vẻ — Chỉ thấy Thẩm Niem An khoác tay một người đàn ông.

Là người nhà sao?

Là người nhà!

Bởi vì Niem An đã giới thiệu với mọi người: “Chào mọi người, đã lâu không gặp.Đây là chồng sắp cưới của tôi, Mộ Hữu Thành.”

Vừa nói xong lời này, một người đàn ông gầy như khỉ khô vội lao đầu chạy vào, miệng không ngừng hô to: “Thành thật khai báo, chiếc xe Lexus GX ngoài cửa kia là của ai, chiếc xe này khoảng trăm vạn đó, chắc chắc....”

Sau khi anh ta chạy vào mới nhìn thấy Thẩm Niệm An cùng người bên cạnh cô, liếc mắt nhìn, lại nhìn lại một cái, sau đó lặng lẽ quay đầu đi: “Này, Dịch Chân Chân, cô nói muốn giới thiệu đối tượng cho tôi, sao nửa năm rồi còn không thấy động tĩnh gì, không phải là muốn tôi cô độc suốt đời đấy chứ....”

Chân Chân cười đến đau cả bụng: hừ, tên nhóc này, muốn lấy tôi làm bia đỡ đạn sao? Chị đây nói cho em biết, không có cửa đâu! Cô cao giọng nói: “Ha ha, Tiểu Hầu Tử, nhìn bên này, Lexus GX là của vị kia.” Tay cô chỉ về hướng Thẩm Niệm An.

Kèm theo câu hỏi “Cái gì?” là tiếng nuốt nước bọt hơi lớn.

Mọi người nhìn lại người đàn ông điềm đằm chín chắn kia, anh mặc chiếc áo khoác ngoài hơi đơn giản, phong cách đơn giản, liếc mắt không nhìn ra được điều gì, nhìn nhiều lần mới cảm thán: Ôi chao, người đàn ông này không giống Đại gia chút nào nha!

Niệm An lại gần một chút, nhỏ giọng cười nói: “Tổng giám đốc Mộ, bọn họ đang nói anh đó!”

Mộ Hữu Thành siết chặt cánh tay, càng ôm Niệm An chặt hơn, một tay khác giống như lãnh đạo giơ lên: “Chào mọi người, Niệm An được mọi người chăm sóc nhiều năm qua, Mộ tôi đã đặt chỗ trước ở hội quán Kim Hải rồi, sau khi cơm nước xong mời mọi người tới đó chơi, hiếm khi bạn học hội họp đông đủ, nhất định phải chơi cho thật thoải mái.”

Có bạn học nữ không biết Kim Hải là ở đâu, nhỏ giọng hỏi người bên cạnh, chỉ thấy ánh mắt người đó sáng lên: “Một trong mười hội quán lớn nhất, người tới không phú thì cũng là quý, nếu không phải có hội Vip dẫn vào, người bình thường như chúng ta có thể ngay cả cửa cũng đừng mong sờ đến. Có tiền thật con mẹ nó tốt.”

Biết rõ chân tướng, các bạn học không nhịn được nổi bão tố trong lòng....Ông trời thật không công bằng. Nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra vui vẻ, cũng nói chuyện với Mộ Hữu Thành nhiều hơn, nhưng bình thường anh đều trả lời là: “Cái này....Niệm An nói đi.”, “Ừ, Niệm An, em cứ nói đi?”, “Niệm An....”

Một câu cũng không rời Niệm An, ân ái như thế thật hiếm thấy trên đời.

Dịch Chân Chân thật vất vả mới kéo được Niệm An từ trong đám người đó ra ngoài, nhỏ giọng cảm thán: “Mình cảm thấy người kia nhà cậu có chút khoe khoang hơi quá, bình thường anh ấy cũng vậy sao?”

Niệm An cong lên khoe miệng: “Có lẽ anh ấy đang nổi giận đó.”

Chân Chân gãi đầu: “Không phải chứ? Anh ấy còn đưa chúng ta đi hội quán, sao có thể tức giận được chứ?”

“Chớ coi yêu ma là bồ tát.” Niệm An nhếch môi cười khê. Cô nhớ năm ngoái tổng giám đốc Mộ từng đưa một người đàn ông theo đuổi cô vào hội quán Kim Hải, kết quả là người đàn ông kia....

Đang lúc nhớ lại, Mộ Hữu Thành lại gần cô, nói nhỏ bên tai cô: “Công ty có chuyện muốn anh tới xem một chút, em và bạn học cứ nói chuyện với nhau đi, có chuyện gì điện thoại cho anh, ok?”

Niệm An liếc nhìn cổ áo của anh....Quả nhiên cà vạt bị nới lỏng ra, vì vậy đưa tay giúp anh sửa lại cà vạt: “Mau đi đi.”

Cứ như vậy, một cuộc họp lớp bị hai người bọn họ biểu diễn một màn ân ái ái. Ngay cả Chân Chân cũng không nhịn được liên tiếp châm chọc: Vì sao lại như vậy, bình thường đến nhà bọn họ cũng đâu có thấy bọn họ như vậy, chẳng lẽ là cố ý? Chẳng lẽ muốn cho người khác thấy? Đáng tiếc là Tiêu Thần vẫn chưa tới, làm cho người nào nhìn đây?

Đúng rồi, Tiêu Thần đâu? Lớp trưởng không phải nói cậu ta sẽ tới sao?

Sau khi Mộ Hữu Thành rời đi, chủ đề bàn luận của mọi người liền chuyển sang Tiêu Thần, hơn nữa còn kêu lớp trưởng gọi điện thoại mấy lần, kết quả được biết Tiêu Thần có việc bận không tới được. Mặc dù có chút

tiếc nuối, nhưng Tiêu đại gia không chịu tới thì cũng hết cách, các bạn học lén lút suy đoán: Hẳn là Tiêu đại gia vì yêu mà sinh hận, không muốn nhìn thấy người phụ nữ phụ bạc này.

Thật là đáng thương.

Tuy là các bạn đồng học đều đồng cảm nhưng cũng không chút do dự đi tới Kim Hải hội quán, thể nghiệm cuộc sống của người có tiền cái đã.

Niem An không muốn tiếp tục tham gia náo nhiệt, cơn nước xong liền rời đi. Chân Chân đi cùng cô, một nửa vì nghĩa khí, một nửa vì người đàn ông của cô điện thoại tới, thúc giục cô về nhà nạp lương thực nộp thuế, vì vậy....Niem An cười cười đưa mắt nhìn cô đi.

Niem An đứng ở cửa một lúc, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào một góc, đột nhiên lên tiếng: “Còn không muốn đi ra sao?” Cô thấy trong góc tường có vật áo đang bay.

Không lâu sau, nơi không một bóng người kia không biết từ lúc nào xuất hiện một người đàn ông mặc áo sơ mi màu đen, khuy áo mở phân nửa, khuôn ngực hơi lộ ra, vừa hấp dẫn lại vừa phóng khoáng, không phải Tiêu Thần thì là ai?

Anh dựa vào góc tường, nhỏ giọng cười: “Thẩm Niệm An, thì ra là em tìm được một người đàn ông có tiền, thủ đoạn không hề kém năm đó đấy.”

“Cám ơn quá khen.” Niệm An khách sáo gật đầu, “Hơn nữa mắt nhìn đàn ông cũng cao hơn nhiều.”

Một câu nói dễ dàng làm bùng lên lửa giận của Tiêu Thần, anh nhanh chóng đến gần, nắm chặt bả vai của cô: “Ánh mắt? Ánh mắt của cô chính là người đó? Có cần tôi cho cô biết sự tích vinh quang của người đó không?”

Sự tích vinh quang của Mộ Hữu Thành? Những năm này cô ở cùng anh cũng nghe không ít, không biết trong miệng Tiêu Thần là loại chuyện gì....Cô không thể không thừa nhận mình cảm thấy rất hứng thú.

Trong mắt Tiêu Thần chỉ biết thù hận, thế mà anh vẫn động lòng với người phụ nữ lạnh lùng này một lần nữa! Con mẹ nó, đúng là bị coi thường!

Trước lúc họp lớp, anh đã muốn dùng tư thế hết sức phóng khoáng xuất hiện trước mặt cô, nhưng anh hoàn toàn không thấy cô đâu. Không ngờ anh nhìn thấy cô như con chim nhỏ nép vào người kia, chỉnh lại cà vạt cho Mộ Hữu Thành, một màn đó như thể có hàng trăm móng vuốt đâm vào tim, khiến anh phải trốn vào một phòng bên cạnh uống rượu giải sầu một mình.

Men rượu xốc lên tận cổ, anh cười lạnh: “Anh ta đã cưới một người phụ nữ đi ngoại tình.”

Còn tưởng rằng anh có thể nói ra chuyện gì đó hay ho, thì ra trình độ lại kém đến vậy. Niệm An cười khê, xoay người muốn đi.

Đi được ba bước, trời đất quay cuồng, ngã vào một lồng ngực ngập mùi rượu, trên môi bắt chợt lạnh lạnh, mùi rượu xộc thẳng lên cánh mũi, gương mặt của Tiêu Thần trước mặt phóng đại tới mấy lần....Anh ta điên rồi!

Chỉ thấy trong mắt Tiêu Thần là nụ cười chiến thắng, anh ôm chặt lấy cô, không cho cô bất kỳ cơ hội né tránh. Anh hơi cau mày, vốn chỉ muốn hôn một chút, không ngờ mình lại đưa lưỡi hôn sâu, càng không ngờ tới phía dưới lại nổi lên phản ứng.

Đầu lưỡi bị cắn một cái thật mạnh khiến anh giật mình tỉnh lại chợt buông ra, thất thần một hồi, anh lấy lại vẻ tự nhiên cười nói: “Nhìn xem, thật dễ dàng để cảm sùng anh ta.”

Nhìn anh, Niệm An vẫn nở nụ cười bình tĩnh trấn định, anh đưa tay giữ lấy cằm cô, tăng thêm sức nắm : “Nếu như tôi nói giờ phút này người đàn ông của em đang đứng sau lưng em, em còn có thể cười được sao?”

Niem An nhún mày, nhìn về phía sau....

3. Chương 3: Kể Lừa Đảo Những Người Ngủ

Edit: Tiêu Khang

“A, thật dễ lừa.” Tiêu Thần vừa cởi nút áo vừa cười lạnh.

Nhưng khi anh phát hiện Niệm An đi đến gần thì nụ cười trên mặt hơi khựng lại.

Ánh mắt của cô ôn hòa, giống như không vì sự xuất hiện của anh mà có bất kỳ thay đổi nào....Điều này thật khiến cho người ta tức giận.

Cô từ trong túi xách lấy ra một cái khăn ướt, theo thói quen giơ tay lên như muốn giúp anh lau miệng, nhưng giơ lên không trung nửa chừng rồi dừng lại, sau đó thuận thế đưa tới, động tác vẫn rất tự nhiên giống như màn vừa rồi không hề tồn tại.

Tiêu Thần một phát bắt được bàn tay kia, đặt vào khoe miệng mình: “Em muốn như vậy sao?” Anh nắm rất chặt, cũng lau rất mạnh.

Niệm An cũng không giãy giụa, tùy anh muốn làm gì thì làm, cô muốn nhúc nhích cổ tay muốn giúp anh lau khoe miệng, mặt khác cũng muốn lau sạch sẽ vết son kia, đáng tiếc người kia căn bản không để cho cô nhúc nhích.

Có lẽ anh chỉ muốn phát tiết, đáng tiếc nơi này hiển nhiên không phải là nơi tốt, mà cô cũng không phải đối tượng tốt.

Niệm An bình tĩnh nói: “Buông tay đi.”

Buông tay sao? Buông tay đi! Năm năm trước chính cô cũng nói như vậy, tại sao cô có thể nói buông tay một cách tự nhiên dễ dàng như thế? Lửa giận của Tiêu Thần lập tức dâng cao đến tận đỉnh đầu, hất tay cô ra giống như đụng phải bệnh dịch: “Giờ em vừa lòng chưa?”

Niệm An liếc nhìn anh, dùng ngón tay chỉ khoe miệng của anh: “Tốt nhất là anh lau sạch vết son môi trên miệng đi.”

Thật là được voi đòi tiên, Tiêu Thần không nói lời nào nắm lấy tay cô, lau miệng mình vào áo của cô, nhìn chiếc áo trắng sơ mi bó sát cô đang mặc có dấu son môi, tâm tình bỗng dưng tốt lên.

Hình như từ khi quen biết cô đã mang dáng vẻ bình tĩnh như vậy, cho dù bị cưỡng hôn thì cô vẫn bình tĩnh, bình tĩnh để mặc người ta hôn xong, sau đó giảng đạo lý cho người ta. Khi đó Tiêu Thần đã cảm thấy: người phụ nữ này giả vờ cái gì chứ, một ngày nào đó ông đây nhất định sẽ tháo bộ mặt giả tạo kia của cô xuống. Cho nên anh mới bắt đầu điên cuồng theo đuổi người phụ nữ này, đáng tiếc là trong quá trình theo đuổi bị dả kích không ít, bởi vì theo đuổi lâu như vậy, mới phát hiện người đàn bà kia thật con mẹ nó không phải là người, cự tuyệt anh hết lần này tới lần khác, đúng là nhân tài. Cuối cùng phải vất vả lắm mới theo đuổi được, anh nâng niu người phụ nữ này như bảo bối, như thể chết cũng không chịu buông tay, vậy mà đúng lúc tình cảm hai người nồng nàn nhất thì cô lại không chút lưu tình bỏ rơi anh.

Con mẹ nó, người phụ nữ này thật độc ác. Năm năm qua, những lời tương tự như thế hiện lên trong óc Tiêu Thần hàng vạn lần.

Sau khi xoay người rời đi, Tiêu Thần còn mãi suy nghĩ, nếu vừa rồi xé rách quần áo của cô, để áo quần cô xóc xếch trước mặt mọi người, xem cô có thể bình tĩnh như lúc ban đầu hay không.

Đáng tiếc, anh đã không làm như vậy.

Tại sao? Không tại sao cả.

Sau khi Tiêu Thần rời đi được một lúc, Niệm An mới từ khúc quanh đi ra, vì vậy cô không nhìn thấy phía trước có một chiếc xe Lexus đã đỗ lại khoảng chừng mười phút, mà từ vị trí của chiếc xe, vừa đúng có thể nhìn thấy bọn họ ở khúc quanh....Trên đời này chỗ nào mới là chỗ tuyệt đối an toàn đây?

Đỗ lại không bao lâu, tài xế bên trong chiếc xe Lexus thấy Tiêu Thần sau khi đi xa mới hỏi người ngồi đằng sau: “Lão Mộ, vẫn tiếp tục chờ sao?”

Lão Mộ trong miệng tài xế chính là Mộ Hữu Thành, mới vừa rồi anh quả thật có chuyện, đi công ty dạo dò mấy câu, sau đó quay lại đây, khiến tài xế kinh hãi trước tốc độ của anh, nhưng khiến người khác không ngờ chính là anh vừa tới đã thấy những cảnh như vậy.

Giọng nói của tổng giám đốc Mộ không lớn không nhỏ: “Anh ở lại chỗ này, lái xe qua kia một chút, đợi ở cửa khách sạn phía trước.” Nói xong anh liền mở cửa xe bước xuống.

Tài xế vội hỏi: “Lão Mộ thì sao?”

Không thấy trả lời, nhưng tài xế tinh mắt thấy anh đi được mấy bước, giơ tay vẫy một chiếc taxi.

Tài xế nghĩ: Lão Mộ không phải có ý tránh cho bà nhà nghĩ rằng mình đã nhìn thấy thì còn nguyên nhân nào khác đây?

Khách sạn Hân Thành chính là khách sạn năm sao của Mộ thị, thiết bị hạng sang, bài trí trang nhã. Giờ phút này, trong căn phòng cao cấp ở tầng mười ba, Mộ Tình đang đón tiếp một vị bằng hữu. Cô gọi cô ta là Lý Lệ Chân, lớn hơn Mộ Tình một chút, khoảng chừng 25-26 tuổi. Cô mặc một chiếc đầm hở vai, vạt váy chỉ tới đầu gối, vừa hấp dẫn vừa xinh đẹp.

Mộ Tình rót cho cô ta một ly nước chanh, cười nói: “Lệ Chân, sao chị biết em đã trở về?”

Lý Lệ Chân trách móc nhìn cô nói: “Còn phải nói sao, tới cũng không lên tiếng chào hỏi. Nếu không phải là Triệu quản lý nói cho chị biết, sao chị có thể biết em ở đây.”

Nghe thấy cô ta xưng hô như vậy, Mộ Tình ngồi thẳng lên nói: “Ở đây rất tốt.”

Lý Lệ Chân dường như nhìn thấu tâm tư của cô, nói thẳng: “Chỉ cần không ở cùng với mẹ kế của em, em đều cảm thấy tốt.”

Mộ Tình tự rót ỉnh một ly rượu đỏ, uống với nửa ly nói: “Chính xác.”

Vừa dứt lời liền nghe thấy Lý Lệ Chân thở dài một hơi: “Em ngốc quá. Em làm vậy chẳng phải là đem hết việc nhà tặng cho cô ta sao? Cô ta ở nhà em tiêu diêu tự tại, còn em chỉ có một mình trong khách sạn, có nhà cũng không thể về, nói thế nào cũng là em thua thiệt.”

Mộ Tình để ly rượu xuống, suy nghĩ một lát, cũng cảm thấy nếu cứ chuyển ra như vậy quả thật có lợi cho cô ta, nhưng chính cô cũng không thể chịu nổi cùng cô ta sống chung một nhà.

Lý Lệ Chân khẽ mỉm cười: “Nghe lời chị Chân, chuyển về nhà đi, như vậy mới có cơ hội đấu với cô ta.”

Mộ Tình trầm mặc, có thể thấy cô đang do dự.

Lý Lệ Chân là quản lý nhỏ của Mộ thị, trước kia lúc còn làm thư ký đến nhà họ Mộ đưa tài liệu, bởi vì tuổi tác cũng không cách biệt so với Mộ Tình cho nên hai người liền trở thành bạn bè, những năm Mộ Tình ở Mỹ, đa số chuyện của cô và người phụ nữ đề tiện kia đều do cô ta nói cho cô. Vì vậy Mộ Tình vẫn đang suy nghĩ những lời Lý Lệ Chân nói.

Tài xế đưa Niệm An trở về nhà, Niệm An gọi điện thoại hỏi tổng giám đốc Mộ lúc nào thì trở về ăn cơm. Tổng giám đốc Mộ nói, buổi tối có xã giao, cô ăn trước đi. Niệm An nghe được bên kia đầu tiện thoại có giọng nói của phụ nữ, lúc cúp điện thoại còn tự bảo mình không được nghĩ lung tung.... Trong đoàn cổ vấn của anh không phải có rất nhiều phụ nữ giỏi giang sao? Khách hàng của anh cũng có rất nhiều phụ nữ thành đạt, anh....

Nhưng nói tóm lại, bản tính đa nghi lại thêm sự nhạy cảm của phụ nữ khiến cho cô sau nhiều giờ liền suy nghĩ lung tung, trong đầu không ngừng xuất hiện tên tuổi của hai người đàn ông này: Tiêu Thần, Mộ Hữu Thành.

Không biết có phải trùng hợp hay không, hai người này cũng có vài điểm giống.

Căn biệt thự của nhà họ Mộ được xây theo kiến trúc Châu Âu, trên cùng là lầu lửng, có không ít đồ sưu tập, mỗi lần Mộ Hữu Thành đi công tác các nước sẽ đem về một chút đặc sản nơi đó, lấy ngọc quý khảm lên. Tầng hai là phòng ngủ, tổng cộng có bao nhiêu phòng thì Niệm An cũng chưa từng đếm qua. Ngày cô mới tới người phụ trách dọn dẹp đã oán giận với cô, chỉ riêng việc dọn dẹp mỗi ngày đã mệt muốn chết —

Đương nhiên giọng nói rất khoe khoang. Tầng một là phòng khách, khu nghỉ ngơi, trước cửa còn có một bể bơi, nước trong hồ xanh biếc phản chiếu bồn cây hai bên. Hồ nước này mỗi ngày đều được thay nước thông qua hệ thống thoát nước. Mỗi thứ sáu, thứ bảy Mộ Hữu Thành đều bơi hai giờ đồng hồ, mặc kệ mưa gió.

Trước khi Niệm An tới nhà họ Mộ, có ba người giúp việc phụ trách dọn dẹp phòng ốc, mỗi người một tầng, ai cũng cho rằng mình là người cực khổ nhất. Sau khi Niệm An đến, tạm thời người giúp việc tầng hai nghỉ việc, tất cả phòng ngủ phòng khách đều do cô tự mình quét dọn. Còn lại tầng một và tầng ba cũng bị chuyển đi.

Dĩ nhiên là cô làm trước nói sau, Mộ Hữu Thành biết được chuyện này là sau khi anh đi công tác trở về, chuyện đã qua một thời gian. Anh đã từng phản đối, bởi vì cho dù cả ngày có lao đầu vào dọn dẹp cũng chẳng xong, huống chi Niệm An còn phải lên lớp.

Chỉ là Niệm An nghe vậy liền khiển trách, nói đừng coi thường cô.

Đúng vậy, quả thật cô thích ứng rất nhanh với loại công việc đòi hỏi tần suất cao thế này. Buổi sáng năm giờ cô dậy nấu bữa sáng, quét dọn, sau đó đến trường, nếu như có tiết học, còn nếu không có tiết thì cô sẽ ngủ thêm một lát, sau đó chín giờ rưỡi nấu bữa trưa, bình thường lúc ăn trưa chỉ có mình cô, chủ nhật có thêm Mộ Hữu Thành. Bữa tối là bữa quan trọng nhất, cho dù cô có bận như thế nào cũng sẽ chạy về chuẩn bị.... Sau đó dành ra chút thời gian dọn dẹp, không có thời gian rảnh rỗi.

Mộ Hữu Thành nói đùa: Bà Mộ quả thật còn bận hơn cả Lão Mộ.

Dịch Chân Chân thì cảm thán một câu: Thấm Niệm An, con mẹ nó cậu không phải là người, làm nhiều như vậy mà không mệt chết sao?

Hôm nay hợp lớp xong, Niệm An bắt đầu sửa sang lại nhà họ Mộ từ trên xuống dưới, bốn rưỡi vào phòng bếp, khoảng năm giờ kém chuông cửa vang lên, cô đang cảm thấy kỳ quái, sao Mộ Hữu Thành lại về sớm như vậy, không phải đã nói có xã giao sao? Thật may cô đã chuẩn bị bữa tối hai, ba phần.

Mở cửa liền giật mình, ngoài cửa là Mộ Tình đang xách hành lý, sắc mặt của cô chủ nhỏ này có vẻ không tốt, không nói tiếng nào liền đi vào cửa, dặn dò người giúp việc như bình thường: “Mang hành lý để vào phòng cho tôi, đúng rồi, lấy cho tôi một cái chìa khóa, tôi là chủ nhân của cái nhà này mà không chìa khóa nhà quả thật buồn cười.”

Niệm An đóng cửa lại, xách lấy hành lý của cô dịu dàng nói: “Đã làm theo ý của con, phòng con vốn cũng không có ai được động vào.” Từng ở cùng Mộ Tình một thời gian nên cô hiểu, dừng lại một chút rồi nói, “Quần áo trong tủ đã được giặt khô, để đúng vị trí cũ, CD và sách cũng được sắp xếp lại, trên giường là chăn lông cừu...”

Sắc mặt Mộ Tình lúc đỏ lúc trắng, cô đoạt lấy hành lý của mình, cười lạnh: “Không tệ, rất tốt, nhưng lần sau tôi hy vọng cô đừng nhân lúc tôi không có nhà vào phòng của tôi, ít nhất nơi đó có thể không bị nhiễm bẩn!” Nói xong giậm chân đi lên lầu.

Niệm An nói với bóng lưng của cô: “Tình Tình, sáu giờ xuống ăn cơm.”

Mộ Tình rụt lại chân, đối với tiếng gọi kia Tình Tình cảm thấy thật buồn nôn: “Không cần, đừng tưởng rằng ở chung một mái nhà thì là người một nhà.” Quay đầu lại, “Tôi vẫn rất muốn hỏi cô một câu, chẳng lẽ cô không cảm thấy là ba tôi đang bỏ tiền ra để mua một người phụ nữ hay sao? Bởi vì tôi chống đối cho nên cô mới dịu dàng, cho nên muốn làm ba tôi vui lòng? Há, thật là buồn cười.”

Giống như cơ thể gặp virus nhiều sẽ sinh kháng thể. Huống chi mấy câu nói đó của Mộ Tình xem như nói đúng trọng điểm, Niệm An cười cười: “Tuổi tác cũng không có gì quan trọng, sau khi tôi kết hôn với ba con, con cũng phải gọi tôi một tiếng mẹ, mặc kệ là con có muốn hay không.”

Đáp lại cô là một tiếng đóng cửa nặng nề.

Bên trong, Mộ Tình ném hành lý trong tay xuống, nặng nề thả mình xuống giường, nhìn bộ đèn thủy tinh treo trên trần nhà nghỉ ngơi: Tại sao lại có một người phụ nữ không biết xấu hổ như vậy?

Trong lòng phiền muộn, cô gọi điện thoại cho Tiêu Thần, không nhắc máy, gọi lại.... Lúc cô nghĩ tới người đàn ông Tiêu Thần kia thì luôn có một sự kiên nhẫn đến không ngờ. Cuối cùng sau mười bốn cuộc điện thoại

mới có người nhận, cô thay đổi giọng, dịu dàng như nước: “Thần, anh đang làm gì vậy?”

Đầu điện thoại kia trầm mặc một lúc: “Em nói em đang ở căn phòng giữa lầu hai phải không? Giờ kéo rèm cửa sổ nhìn ra ngoài một chút.”

Nghe nói vậy, lo lắng trong lòng Mộ Tình rốt cuộc cũng được hóa giải một chút, cô hưng phấn nhảy xuống giường, kéo tầm rèm cửa màu vàng nhạt, nhìn quanh, điện thoại vẫn nắm trong lòng bàn tay: “Thần, đừng trốn nữa, anh đang ở đâu vậy?”

“Em thật dễ lừa.” Tiêu Thần ở đầu bên kia điện thoại khẽ nhếch miệng, lúc này xe anh đang đỗ ở phía sau nhà họ Mộ, cửa sổ phòng Mộ Tình ở tầng hai lại đối diện với cửa chính, làm sao có thể nhìn thấy?

Từ phía sau lại có thể nhìn thấy phòng bếp, có thể nhìn thấy người phụ nữ đang bận rộn làm cơm trong bếp, Tiêu Thần chợt nhớ tới một câu thơ không liên quan lắm: Xóm cũ tuôn khói bếp, làng xa thoáng bóng người.

Mộ Tình ở đầu bên kia điện thoại làm nũng: “Thiệt là, lại gạt người ta, lần sau còn thể nữa có tin là em lập tức chia tay với anh hay không?”

“Được thôi.” Tiêu Thần dường như không thêm suy nghĩ lập tức trả lời.

Mộ Tình ngây ngẩn cả người, bỗng nhiên luống cuống không biết phải làm sao.

4. Chương 4: Đừng Làm Chuyện Xấu

“Lại nói đùa.” Mộ Tình hốt hoảng nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh lại, “Đúng rồi, chừng nào anh rảnh thì tới nhà em ăn một bữa cơm đi.À mà không, hay là chúng ta ra ngoài ăn đi, ánh mắt của ba em rất kén chọn nhưng chắc chắn anh sẽ không làm cho ba em thất vọng đâu.” Cô cũng không biết tại sao mình lại vội vàng muốn anh gặp phụ huynh của mình như thế.

Tiêu Thần cũng không phản đối, bởi vì lúc này người đứng trong phòng bếp mở cửa sổ ra, bình tĩnh nhìn ra bên ngoài. Anh cho là cô đang nhìn mình, sau mới phát hiện chỉ là hiểu lầm, bởi vì tầm mắt của cô nhìn về phía đằng xa, hình như là nhìn về con đường bên kia. Trên đường thỉnh thoảng có một chiếc xe đi qua, không biết là cô đang nhìn chiếc nào?

“Anh sẽ tới nhà em.” Tiêu Thần nói như vậy.

Phía bên kia điện thoại, Mộ Tình cuối cùng cũng có thể đặt tảng đá trong lòng xuống, thở phào nhẹ nhõm, cười tươi như hoa nói: “Cũng được. Thần, em nhớ anh lắm, ngày mai cùng nhau ăn cơm nha.”

Hai người hàn huyên thêm một lát, thật ra đa số là Mộ Tình nói. Mỗi khi cô phiền não cô đều rất thích nói chuyện, một khắc cũng không dừng, không muốn bị cắt đứt, cũng không cần xin ý kiến, cho nên rất hợp với Tiêu Thần. Thậm chí cô còn cảm thấy mình và Tiêu Thần thật sự là một cặp đôi hoàn hảo.

Quán bar hạng sang nổi tiếng nằm trong khu thương mại Kim Đế, hội viên VIP ra vào không ít, chi phí đắt đỏ đến dọa người. Ông chủ của Dịch Chân Chân gần đây mới nhận được một số đơn đặt hàng, vì vậy mấy nhân viên chủ chốt bọn họ tới quán ba Kim Đế để ăn mừng. Chân Chân bị chuốc ba ly XO thì hoa mắt chóng mặt, cô đứng dậy định đi toilet không ngờ lại gặp Mộ Hữu Thành ở đây.

Bởi vì người trong quán bar Kim Đế đều là người quen biết, cho nên hỏi thăm một chút là có thể biết được trong phòng kia Mộ Hữu Thành đang tổ chức bữa tiệc chia tay cuộc đời độc thân. Nếu nói đến bữa tiệc chia tay độc thân vì người nào đó chuẩn bị bị hôn nhân trói buộc, thì chắc chắn sẽ có tiết mục đặc sắc có thể tưởng tượng được.

Chân Chân tỉnh rượu ngay, cô vội trốn vào một nơi yên tĩnh gọi điện thoại cho Niệm An.

“Này, An An, bây giờ cậu hãy tới ngay quán bar Kim Đế. Đừng nói nhảm, mau tới đây.... Cái gì? Cậu phải soạn giáo án? Chuẩn bị bài lên lớp.... Chuyện này cực kỳ khẩn cấp! Con mẹ nó, cậu dám không tin mình

sao? Mình nói thẳng cho cậu biết, Mộ Hữu Thành nhà cậu đang ở chỗ này, cậu không sợ mấy tiểu yêu tinh trong quán bar này xơi tái anh ta sao?”

Không biết là do Chân Chân uống rượu hay bởi vì Niệm An không hành động mà tức giận, không cẩn thận cao giọng nói. Mà cô lại không phát hiện ra sau lưng cô chưa tới trăm mét có một người đàn ông mặc đồ đen đang đứng đó.

Mộ Hữu Thành mới vừa rồi hình như thấy người quen uống say, vì vậy sau khi đi vào lại quay ra muốn gọi xe giúp cô, kết quả lại nghe thấy cô nói như vậy, một chữ cũng không sót.

Xác định xong xuôi bạn gái của Thẩm Niệm An đã trở lại chỗ, anh đi vào phòng. Có người hỏi anh đi đâu, anh chỉ cười cười: “Gặp người quen chào hỏi một chút.”

Vừa nói xong, có người dẫn hai cô gái xinh đẹp tới: “Mời nhiều lần như vậy, cuối cùng tổng giám đốc Mộ cũng chịu nể tình tới một lần, hai cô phải phục vụ cho tốt đó!”

Hai cô gái dĩ nhiên nhìn ra được Mộ Hữu Thành là nhân vật chính trong buổi tụ họp hôm nay, vì vậy phát huy sở trường, tìm đủ chủ đề nói chuyện với anh, còn ngang nhiên xông tới mời rượu anh.

Mộ Hữu Thành khẽ mỉm cười: “Tiểu Trịnh, dừng sờ cái gì, mau uống rượu đi.”

Vị Tiểu Trịnh kia chính là người đã dẫn theo mỹ nữ vào, anh ngồi ở vị trí không xa chỗ tổng giám đốc Mộ, không ngờ tổng giám đốc Mộ lại kêu anh uống rượu... Nhưng rõ ràng là hai vị mỹ nữ kia mời anh rượu cơ mà.

Ánh mắt của tổng giám đốc Mộ đương nhiên là không có vấn đề, vấn đề chính là món quà này không hợp tình hợp lý. Tiểu Trịnh nhanh nhạy phản ứng kịp, vì vậy nhanh chân đi tới, nhận lấy ly rượu trong tay mỹ nữ, đồng thời dẫn họ tới bên cạnh mình.

Mà tổng giám đốc Mộ một mình ngồi dựa trên ghế sofa, uống một chút rượu, cũng không nói chuyện, cứ như vậy nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bởi vì sợ ảnh hưởng tới vị khách quý kia, mọi người ở trong này cũng không dám lớn tiếng, vì vậy bữa tiệc vốn là náo nhiệt, lại kích tình liền chìm vào ngọt ngào, có người không chịu được kéo bạn gái ra ngoài thân thiết, những người còn lại lẳng lặng uống rượu, nhỏ giọng chơi đoán số, nói năng cẩn thận, nhưng đều mang theo dáng vẻ không hứng thú.

Sau đó Mộ Hữu Thành phát hiện ra điểm kỳ lạ, cười với bọn họ, nói: “Mọi người cứ tiếp tục, đừng để ý tới tôi, lớn tuổi rồi nên không theo kịp mấy người trẻ trẻ tuổi các cậu.”

Nhưng cho dù anh nói như vậy, vẫn không có nhiều người dám chơi vui vẻ.

Thật đáng thương mà, bọn họ vốn định vui vẻ một phen, vậy mà anh lại ngồi yên như bò tót, trấn giữ nơi này khiến cho người ta cảm thấy như bị áp bức. Trong số bọn họ, không ít thì nhiều cũng biết được tính khí của anh, vì vậy nhìn thấy nụ cười của anh cũng cảm thấy hoài nghi không biết anh chuẩn bị ra chiêu gì tiếp theo.

Loại không khí cứng nhắc này giống như đóng băng vậy, điện thoại của Mộ Hữu Thành lúc này rung lên, là tin nhắn: “Tình Tình chuyển về nhà rồi, anh cố gắng về sớm một chút. P/s: Đừng có làm chuyện xấu, em sắp xếp giám điệp bên cạnh anh rồi.”

Anh sững sờ một hồi lâu, sau đó lấy áo khoác đứng dậy.

Mộ Hữu Thành rất nhanh xuất hiện trước cửa nhà, cũng không vội vã đi vào, ngược lại tựa vào bên ngoài xe, chậm rãi châm một điếu thuốc hút. Đến lúc nhìn xuống đầu mẩu thuốc lá dưới chân đã có đôi có cặp, cuối cùng anh nở nụ cười: Mình đang làm gì đây?

Lúc ăn cơm Mộ Tình cố tình gây sự với Niệm An, chỉ là cô phát tiết tức giận mĩa mai chế giễu giống như đánh vào cái chần, nhưng vẫn là bầu không khí kia.... Niệm An ngoài từ “Ừ, ừ” đáp lại mấy tiếng, còn lại chẳng thu hoạch được gì, ngược lại chính cô còn tức giận nuốt không trôi. Cô trở về phòng nấu cháo điện thoại với Lý Lệ Chân thật lâu, trút hết chuyện không vui trong lòng.

Sắp xếp xong, Niệm An ngồi ở phòng khách tầng một một lát, đài truyền hình Giang Tô đang chiếu bộ phim “Không thành thật chớ làm phiền”. Ánh đèn trên đỉnh đầu thật sáng, sáng như ban ngày, cửa sổ hướng bắc hoàn toàn trong suốt, bóng đêm giống như bức tranh bị vấy mực treo trên cửa sổ thủy tinh. Cửa sổ được làm từ chất liệu đặc biệt, từ bên trong có thể nhìn rõ tình hình bên ngoài, nhưng bên ngoài lại không thể nào biết được bên trong đang xảy ra chuyện gì.

Thỉnh thoảng Niệm An lại đưa mắt nhìn ra bên ngoài một cái, đập vào mắt toàn là màu đen. Cô làm việc và nghỉ ngơi đều theo quy luật, buổi tối dọn dẹp xong sẽ tắm rửa rồi đi ngủ, hôm nay lại có chút khác thường.

Lúc cô ngó ra ngoài cửa sổ lần nữa, lại thấy một bóng dáng cao lớn đang chậm rãi lại gần, suy nghĩ một chút, cô ôm gối ôm nằm trên ghế sofa nhắm mắt lại.

Rất nhanh có thể cảm nhận được ánh sáng trước mắt tối sầm lại, tiếng bước chân dừng lại trước ghế sofa thật lâu, lại không thấy có bất kỳ động tĩnh nào, ngay cả âm thanh hô hấp cũng không thấy.

Biết rõ anh vẫn còn ở đó, nhưng lại hoài nghi anh đã đi xa. Trong lòng Niệm An thầm thở dài: So sánh sự nhẫn nại với anh hình như không phải là một lựa chọn tốt.

Đang định mở mắt ra vẻ rất tự nhiên chào hỏi anh, thì cả người bỗng bị nhốt vào một lồng ngực đầy rộng rắn chắc, mùi thuốc lá hòa lẫn mùi rượu nóng hổi phả vào mặt khiến cho có cảm giác mê ly.

Cô khẽ nhúm mày, việc giả vờ ngủ bị lộ rồi, sau đó lại phản ứng kịp, mở mắt nhìn chằm chằm người đàn ông bên cạnh: “Có việc phiền lòng sao?”

Mộ Hữu Thành “Ừ” một tiếng, ngay sau đó cười nói: “Vấn đề nhỏ thôi.”

Niệm An thuận tay sửa lại áo sơ mi một chút....Cài lại hai cúc áo bị mở ra đồng thời nói: “Chuyện công việc thì em cũng bó tay rồi, còn nếu chuyện riêng thì có thể nói ra xem em có thể giúp gì được anh không?”

Mộ Hữu Thành tất nhiên chú ý tới chi tiết nhỏ đó của cô, mỉm cười: “Thật sao? Anh đang suy nghĩ xem, không biết tới chừng nào em mới có thể không ngại mà thành thật đối mặt với anh.” Tầm mắt dán chặt vào trước ngực cô, ẩn chứa ngụ ý.

Thành thật đối mặt? Là chỉ thân thể mình, hay là....Niệm An nghĩ tới sự việc gặp lại Tiêu Thần, chẳng lẽ anh đã phát hiện ra gì rồi sao? Nhưng suy nghĩ này rất nhanh bị bác bỏ, bởi vì Mộ Hữu Thành không phải là loại người như vậy. Hẳn là cơ thể của mình rồi, cô nghĩ như thế.

Cô vỗ hai cái lên vai Mộ Hữu Thành: “Anh đi xem Tình Tình trước đi, anh là ba con bé đó.”

Lời nói rất rõ ràng nghiêm chỉnh, mà cô nói với bộ mặt phớt tỉnh ăng-lê, tại sao lại khiến cho người ta cảm thấy buồn cười như vậy?

“Ba của con bé? Ba của con bé sao?” Mộ Hữu Thành lặp lại hai lần, trong mắt mang ý cười.

Nhưng cuối cùng vẫn không thả cô xuống, bế cô trở về phòng, lúc đóng cửa đi ra, đã thấy con gái đang đứng tựa bên ngoài cửa phòng mình, từ xa cười với anh một cái, không nặng không nhẹ kêu một câu: “Lão Mộ, đã lâu không gặp, phong thái vẫn như xưa ha.”

Kể từ lúc Mộ Tình tức giận ra nước ngoài, hai cha con cô đã trải qua một cuộc chiến tranh lạnh rất lâu, về sau chỉ thỉnh thoảng một năm tần số liên lạc chỉ khoảng hai ba lần. Hôm nay gặp lại, Mộ Hữu Thành mới phát hiện con gái đã trở thành thiếu nữ hai mươi tuổi, xinh đẹp như hoa. Mặc dù mỗi ngày anh đều nhận được hình ảnh cùng tình hình của con gái dạo gần đây, nhưng dù sao cũng không bằng tận mắt chứng kiến....Con gái của anh đã trưởng thành.

Mặt anh không chút thay đổi: “Đây chính là phép tắc mà con học được trong ba năm qua sao? Xem ra ba bỏ tiền cho con đi Mỹ học cũng không phải là một sự đầu tư sáng suốt.”

Mộ Tình cũng làm mặt lạnh.

Niệm An tắm xong ra ngoài, không ngờ nhìn thấy Mộ Tình ở ngoài phòng, mắt đỏ hoe, thở phì phò, chắc lại cãi nhau với Mộ Hữu Thành nữa rồi. Mộ Tình lườm cô một cái, giọng nói cũng không thân thiện: “Thật khó cho cô có thể chịu được tác phong lạc hậu của ông ấy, thật khác nhau, tôi với ông ấy quả thật không thể nào hiểu nhau được.”

Niệm An ngồi ở một bên lau tóc: “Thật ra thì anh ấy cũng rất dễ nói chuyện, chỉ cần biết nắm rõ kỹ thuật một chút.”

“Kỹ thuật?” Mộ Tình cau mày, dùng giọng ra lệnh nói, “Hôm nay muộn rồi, ngày mai hãy nói cho tôi biết, nhân tiện cùng tôi tới tham gia buổi gặp mặt.”

Cô chủ nhỏ này cũng thật bá đạo. Sau khi thấy cô bé đi ra ngoài, mi tâm Niệm An khẽ nhúc nhích: Gặp mặt? Con bé lại muốn bày trò gì đây?

Lúc Mộ Hữu Thành đi vào thì nhìn thấy một bức tranh như thế này: Ánh trăng mát lạnh chiếu xuống giai nhân lười biếng đang dựa người bên giường, có vẻ đắm chiêu. Mái tóc dài thả xuống đầu vai bông bênh dưới ánh trăng, gương mặt cô giống như được phủ một lớp ánh sáng bàng bạc, xinh đẹp đến động lòng người.

Cơn tức giận vì cãi nhau với con gái trước đó ngay lập tức tan biến, anh cứ lẳng lặng nhìn như vậy, không đành lòng quấy rầy.

Niệm An quay đầu nhìn thấy anh, không khỏi nở nụ cười: “Sao anh cứ đứng bên ngoài mà không đi vào?”

Mộ Hữu Thành dừng lại thật lâu: “Không muốn hỏi anh tối nay đi đâu sao?”

Niệm An suy nghĩ một chút, trầm mặt nói: “Tối nay anh đã đi đâu, hãy mau thành thực khai báo!”

Câu hỏi cố ý như vậy khiến Mộ Hữu Thành nở nụ cười, anh chậm rãi đi tới ôm cô vào lòng nói: “Tối bữa tiệc độc thân, vốn định xem xem rốt cuộc người đàn ông độc thân và người đàn ông sau khi cưới khác nhau chỗ nào, kết quả nhìn thấy đáng vẻ trẻ trung sôi nổi của bọn họ đột nhiên cảm thấy mình thật già.”

Niệm An dựa vào ngực anh, nghiêng mặt hôn lên má anh cái chụt: “Đúng là già thật đó, già đến nỗi em ăn cũng không tiêu.”

5. Chương 5: Quầy Bar Kịch Tình

Ăn uống linh đình, ánh đèn lúc sáng lúc tối, quán bar Kim Đế vẫn cực kỳ náo nhiệt.

Nâng ly cạn chén, tiếng cười không ngớt nối tiếp nhau, trong một căn phòng riêng được bao vây tiếng nói cười.

Lý Lệ Chân tối nay vẫn vô cùng xinh đẹp, thảnh thơi cô lại cùng mọi người xung quanh tán gẫu nhưng ánh mắt vẫn luôn mong ngóng nhìn ra hướng cửa: sắp tới giờ, sao Mộ Tình vẫn còn chưa tới vậy nhỉ?

Đợi thêm khoảng nửa tiếng nữa, cuối cùng Mộ Tình cũng ung dung bước vào, đi cùng cô còn có một cô gái khác. Trong phòng đều là người quen, bọn họ đều đã gặp qua dung mạo của cô chủ Mộ, vốn tưởng rằng cô đã được trời ưu ái ban cho sắc đẹp rồi, không ngờ cô gái đi vào đứng cạnh cô cũng đẹp không kém gì cô, thậm chí còn dịu dàng phóng khoáng hơn cả người phụ nữ truyền thống.

Hai người nắm tay bước vào, cô chủ Mộ giới thiệu nói: “Vị này là cô Thẩm, Thẩm Niệm An.”

Tiếng huýt sáo vang lên, người đàn ông ngồi bên cạnh Lý Lệ Chân lập tức bỏ lại cô nàng, chào đón với vẻ mặt tươi cười: “Không biết cô Thẩm năm nay bao nhiêu tuổi rồi, đã kết hôn chưa? Tội...”

Đáng tiếc trên môi đột nhiên xuất hiện một ngón tay ngăn cản câu nói tiếp theo của anh, và người ngăn cản ấy chính là Lý Lệ Chân: “Này anh chàng đẹp trai, đừng có mơ tưởng, người ta đã là hoa có chủ rồi, nào đến lượt anh !”

Một người bạn học cũ của Mộ Tình có tên là Viên Viên, cô có khuôn mặt tròn bầu bĩnh nhìn vào rất có thiện cảm. Cô gái này đối với chuyện bà tám trước giờ đều cảm thấy hứng thú: “Người đàn ông của cô Thẩm xinh đẹp đây nhất định là một người rất đẹp trai rồi. Tình Tình, cậu có biết người đó không?”

Khóe miệng Mộ Tình cong lên nói: “Một lão già cực kỳ đẹp trai.”

Lý Lệ Chân chợt thốt lên: “Nói đến lão già, chị lại nhớ đến quyển tiểu thuyết Hỉ Bảo của Diệc Thư mà ngày trước có đọc. Truyện kể về một cô gái gả ột lão già giàu có, cuối cùng lão già đó chết đi, nữ chính Hỉ Bảo liền trở thành một bà chủ giàu có nổi tiếng. Đáng tiếc cuối cùng cô ta vẫn mất đi người thân, tình yêu, tuổi xuân, sinh mệnh, cuối cùng cũng chẳng còn gì cả.” Lúc này cô mới ra vẻ như mình đã lỡ lời, áy náy nói, “Cô Thẩm, thật xin lỗi, chỉ là tôi chợt nhớ tới quyển tiểu thuyết đó thôi, không có ý nói gì tới cô cả.”

Sự việc vốn cũng chẳng đến nỗi lộ liễu rõ ràng, nhưng cô vừa giải thích xong liền khiến ọi người đem Niệm An trước mắt so sánh với Hỉ Bảo trong tiểu thuyết. Một người nổi tiếng giàu có, tuy là thế, nhưng cuối cùng cũng chỉ là một người phụ nữ chẳng có gì ngoài tiền.

Niệm An không thèm để tâm đến ánh mắt biến hóa của những người chung quanh, cô thản nhiên mở miệng: “Không sao, nếu không phải người trong cuộc, mãi mãi không thể nào hiểu rõ chân tướng. Lý Lệ Chân, không biết cô đã nghe qua lời này chưa?” Lúc cô chờ Hữu Thành tan làm có từng gặp qua Lý Lệ Chân, đồng thời cũng nghe qua chuyện cô ta vẫn luôn thích Hữu Thành.

Lý Lệ Chân nghe xong lời này, trong lòng tức giận nhưng vẫn giả vờ ra vẻ không hiểu: “Lời của cô Thẩm thật thâm sâu, tôi chưa từng nghe qua.”

Lời vừa dứt, giọng của Niệm An lập tức lạnh hẳn đi: “Thật sao? Xem ra cô phải đọc lại nội dung trong cuốn Hỉ Bảo ấy rồi, bởi vì lời tôi vừa nói chính là một câu rất kinh điển trong cuốn tiểu thuyết đó.”

Lý Lệ Chân sượng cứng người không đỡ lời được, đành đổi sang đề tài khác: “Kiến thức của cô Thẩm đây quả nhiên thật thâm sâu, được rồi, mọi người họp mặt ở đây chính là chào đón Tình Tình trở về, sao này giờ lại gạt nhân vật chính của chúng ta sang một bên rồi?” Nói xong cô hứng thú hỏi: “Tình Tình, bạn trai của em đâu rồi, tất cả chúng ta đều chưa từng nhìn thấy diện mạo thật của anh ta đấy.”

Hai đầu lông mày Niệm An khẽ nhúc nhích, bởi vì cô nhìn thấy trên mặt Mộ Tình thoáng hiện nét hãnh diện và ngượng ngùng, biểu hiện này Niệm An chưa bao giờ thấy.

Mộ Tình nói anh ta cũng sắp đến rồi.

Một nhóm người vây quanh hỏi chuyện Mộ Tình, hỏi cô những năm qua ở Mỹ sống thế nào, bạn trai có phải là một người tóc vàng mắt xanh không...

Mộ Tình trả lời không ngừng, hơn nữa khi cô nói đến hiểu biết về nước Mỹ, nói đến những chuyện mình từng trải qua tuyệt vời thế nào, mọi người vui vẻ cười liên tục, căn bản không dừng lại.

Đây mới chính là sân khấu của cô bé, Niệm An nghĩ như vậy. Cô vốn mang theo tâm trạng đề phòng tham gia buổi gặp mặt ngày, giờ thấy tình hình hôm nay, cũng không khỏi có chút xúc động. Tình Tình vốn là một cô gái hoạt bát sáng sủa, nếu không phải là cô bé kiên quyết cho rằng Niệm An đoạt mất ba của cô bé, có lẽ cô bé cũng sẽ không oán hận cô sâu sắc như vậy.

Nói chuyện một lát, chợt có người nói muốn chơi một trò chơi vô cùng nguy hiểm đó chính là ‘nói lời thật lòng’, nếu như không nói đúng lời thật lòng thì sẽ bị phạt rượu. Lý Lệ Chân nhanh chóng đổ sạch chai rượu, sau đó đặt vỏ chai rượu lên trên bàn. Mộ Tình bắt đầu vòng quay đầu tiên, chai rượu hướng về phía người nào thì người đó phải nói ra lời thật lòng, nếu không chịu nói thì sẽ bị phạt uống rượu.

Có lẽ vì để Mộ Tình vui vẻ, Lý Lệ Chân chủ động phụ trách công tác hậu cần, chủ yếu làm chân rót rượu ọi người....

Mộ Tình quay xong vòng đầu tiên, chai rượu xoay về phía cô gái có tên là Viên Viên. Mộ Tình suy nghĩ trong chốc lát, nhíu mày hỏi: “Ok, vấn đề của tôi là, bạn Viên Viên, nụ hôn đầu của cậu là lúc mấy tuổi vậy?”

Vừa nghe đến vấn đề này, mọi người ai nấy cũng đều hưng phấn. Thông thường gian tình cũng giống như nước sốt tương cay, rất dễ bốc mùi và khuếch tán trong không khí. Đặc biệt gian tình lại có quan hệ tới nụ hôn thì càng giống như nước sốt tương cay mà trộn lẫn với mù tạt vậy, vừa cho vào miệng thì...ôi thôi...chắc chắc....

Bạn học Viên Viên dùng hai tay che lấy khuôn mặt tròn bầu bĩnh của mình gào khóc kêu lên: “Trời ạ, trời ạ, ngượng quá đi mất, sao lại hỏi đến vấn đề này.”

Mọi người sôi nổi hẳn lên: “Nói mau, nói mau, nếu không sẽ bị phạt rượu, cho cậu loại rượu mạnh nhất.”

Uống rượu đối với Viên Viên mà nói chính là cơn ác mộng, tửu lượng của cô cũng lắm chỉ là ba ly, nếu như đúng là loại rượu mạnh nhất, có lẽ chỉ cần một ly cũng đủ khiến cô bất tỉnh nhân sự rồi. Nắm chặt tay, nhắm mắt, nghiêng rằng hạ quyết tâm, giọng cô lí nhí như tiếng muỗi kêu: “Mình chưa hôn bao giờ....”

Các bạn học nam đều cảm thấy giật mình, theo thống kê mới nhất trên Internet chưa được công bố chính thức, hiện ở Nhật Bản nụ hôn đầu tiên của thanh thiếu niên rơi vào độ tuổi trung bình là 11,6; đêm đầu tiên rơi vào độ tuổi trung bình là 15, 2 Viên Viên đã hai mươi tuổi rồi, ngay cả nụ hôn đầu cũng chưa được nếm trải, thật sự rất mất mặt mà.

Bạn học nam khi này còn hỏi Niệm An đã kết hôn chưa bỗng trầm mặc, anh nhìn cô bạn gái tên Viên Viên ngồi cách mình không xa thở dài ảo não, sau đó đột nhiên hôn lên môi cô, đây đưa một hồi mới lưu luyến buông cô ra, bình tĩnh nói: “Lần sau người khác có hỏi về nụ hôn đầu của cậu, nhớ nói là ngày hôm nay đó.”

Viên Viên mờ mịt, bầu không khí càng thêm náo nhiệt, tiếng hoan hô của mọi người giống như sóng biển mãnh liệt sôi trào, một màn kịch tình này vô tình đã đẩy cuộc chơi đến đỉnh cao nhất.

Niệm An ngồi một bên nhìn, cũng không nhịn được bắt đầu cười theo: Thời học sinh trẻ con không buồn phiền không lo âu, đáng yêu khiến người khác thực hâm mộ. Cô nhớ lại thời học sinh của mình, bọn họ cũng như vậy, nhớ tới đứa cháu gái nhỏ Thiên Thiên, trên gương mặt non nớt luôn giả bộ ngây thơ ấy thực sự luôn có nhiều ý tưởng tình quái.

Trong lúc còn đang mất hồn, chợt có người huých vào khuỷu tay cô: “Cô Thẩm, chúc mừng cô trúng số độc đắc.”

Niệm An nhìn lại, thì ra là chai rượu vừa đứng xoay về phía cô, thầm nghĩ lần này xong rồi, chắc phải giằng co một hồi với đám bạn nhỏ này rồi.

Viên Viên vui mừng rất cuộc cũng có thể được hỏi người khác, cười hì hì nói: “Tôi muốn hỏi....”

Đáng tiếc lời còn chưa nói hết đã bị người khác cắt ngang: “Cô coi trọng Mộ Hữu Thành về điểm nào? Tiền tài? Địa vị? Hay cái gọi là sự quyến rũ mà ông ta có?”

Người đặt ra câu hỏi chính là của Mộ Tình, vấn đề đột nhiên xuất hiện khiến người ta ứng phó không kịp. Người ở chỗ này không người nào chưa từng nghe qua tên tuổi của Mộ Hữu Thành – Không phải đó là ba của Mộ Tình sao? Đó là lí do mà tối nay Mộ Tình đưa người phụ nữ cũng chính là mẹ ghẻ tương lai của mình đến? Trời ạ, tin tức này cũng quá kích thích đi chứ....

Lý Lệ Chân mỉm cười liếc nhìn Mộ Tình: Cô chủ nhỏ này thật là không nể mặt người khác, lại nói thẳng những lời này ở trước mặt mọi người.

Ngược lại Niệm An vẫn rất bình tĩnh, cô biết Tình Tình dẫn mình tới đây nhất định không có chuyện gì hay ho, vấn đề đang bị hỏi lúc này cũng đã nằm trong dự liệu, vì vậy mỉm cười nói, “Tất cả đều đúng, ngoài những điều đó ra còn có dụng tâm kín đáo của anh ấy nữa.”

Mọi người bị cái gọi là “dụng tâm kín đáo” gợi lên sự hứng thú cho nên cũng muốn biết cụ thể rõ ràng đó là gì.

Niệm An cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, nhỏ nhẹ tiếp tục nói: “Khi đó tôi cũng có chỗ băn khoăn, vẫn chưa quyết định có nên đến với anh ấy hay không. Người thân cũng tạo rất nhiều cơ hội cho chúng tôi ở bên nhau, tôi muốn trốn tránh cũng không được. Mãi đến khi tôi gặp một chút khó khăn, anh ấy luôn xuất hiện kịp thời giải quyết giúp tôi, anh ấy nói đó là “dụng tâm kín đáo” của anh ấy. Tôi thiết nghĩ, một người đàn ông luôn sẵn lòng tốn nhiều tâm tư chu toàn với mình như vậy, anh ấy hẳn là một người rất đáng giá để tôi nương tựa. Đó là nguyên nhân mà dần dà về sau tôi đã không cự tuyệt nữa và đón nhận anh ấy....”

Lời cô nói hướng về phía người đang rót rượu liên tục kia, vừa từ tốn lại dào dạt cảm xúc khiến cho người ta say mê lúc nào không biết.

Mộ Tình cười lạnh quay đầu đi không nói gì nữa.

Lúc này Lý Lệ Chân lại nở nụ cười thật tươi nói: “Câu chuyện xưa cô Thẩm kể mặc dù rất hay, nhưng nó không đúng luật rồi, theo quy tắc, phải do Viên Viên hỏi mới đúng, vấn đề của Tình Tình chỉ xem như hai người trao đổi riêng thôi.” Nói xong cô đẩy một ly rượu tới trước mặt Niệm An, “Nếu không phạt cô một ly rượu.”

Một khi đã nói ra những lời này, ắt hẳn đề tài sau đó có lẽ sẽ kéo dài về chuyện giữa cô và Mộ Hữu Thành. Cô chấp nhận trả lời câu hỏi của Tình Tình là bởi vì muốn Tình Tình thay đổi cách nhìn của Tình Tình về mình, nhưng điều này cũng không có nghĩa là cô chấp nhận đem chuyện riêng của mình ra công bố với tất cả mọi người. Vì vậy cô nhanh tay cầm ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Quả nhiên là giầy vò người ta, chất lỏng ấy vừa rót vào miệng khá nhẹ, nhưng trượt xuống cổ họng rồi mới phát hiện cảm giác của nó rất nồng, xuống tới bụng thì lại càng giống như lửa đốt, từ từ khơi dậy nhiệt độ khắp cả người.

Trò chơi ‘nói lời thật lòng’ vẫn được tiếp tục, Mộ Tình cũng bị xoay trúng một lần, một bạn học nam thích mấy trò kỳ quái nói thẳng, “Con gái ở Mỹ đều sống rất thoáng, không biết cậu có tích cốp được chút kinh nghiệm nào không, nếu có thì chia sẻ cho anh em biết đi....”

Anh vừa nói xong, trên trán liền bay tới vô số hạt đậu phộng, khiến anh chỉ đành ôm đầu bỏ chạy.

Thật không may, viên đậu phộng đó là do Mộ Tình ném, cô nhìn thấy dáng vẻ anh bạn kia cầu xin tha thứ thì cười vô cùng vui vẻ.

Niệm An tựa lưng vào ghế nghỉ ngơi, trầm nghĩ tới việc có lẽ nên sắp xếp Tình Tình tiếp tục đi học ở trong nước, tiếp xúc với các bạn cùng trang lứa có lẽ sẽ khiến tâm tình cô bé thoải mái hơn, nhưng không biết ý tưởng này sẽ phát sinh biến hóa gì nữa đây? Cô chợt nhớ lại lớp học mà cô dạy cũng giống như ngôi nhà của những đứa trẻ cần dốc sức tu bổ, trong đầu cô lại có thêm chút ý tưởng.

Bỗng nhiên lúc này có một người từ phía sau ôm lấy Niệm An, để đầu trên vai cô nỉ non nói: “Anh tới rồi.” Âm thanh quen thuộc này, mùi hương quen thuộc đó, giống như sấm sét đánh thẳng vào đầu Niệm An. Trong đầu cô liền hiện lên tên của một người – Tiêu Thần!

Trước mặt bao nhiêu người, thế mà anh ta lại dám điên cuồng như vậy?

Niệm An giãy giụa như chạm phải điện, muốn tránh khỏi cái ôm của anh ta. Đáng tiếc cái ôm đó của anh ta như thể được rèn từ sắt thép, càng giãy giụa thì càng bị ôm chặt.

Anh ta nhất định là bị điên rồi!

6. Chương 6: Cô Gái Đây Thật Đáng Sợ

Edit: TiêuKhang

Niệm An lạnh lùng nói: “Bỏ ra!”

Mộ Tình bên cạnh thôi không chơi đùa cùng bạn học nam kia nữa, liếc mắt nhìn sang phía bên này, thế nhưng khi nhìn thấy Tiêu Thần đang ôm Thẩm Niệm An, trái tim giống như bị dao nhọn đâm ột nhát thật mạnh khiến ầu chảy đầm đìa. Đậu phộng từng hạt rơi xuống khỏi lòng bàn tay, cô cũng sởn hết lông da: “Thần!”

Trước mặt bao nhiêu người, Tiêu Thần liếc mắt nhìn sang Mộ Tình, đuôi lông mày hơi nhướng nhướng lên, vẻ mặt vô cùng ung dung bình tĩnh. Anh từ từ rời tay ra cười nói: “Ngại quá, nhận nhầm người.” Anh mỉm cười nhìn Niệm An, giống như đang so sánh bóng lưng của cô và bóng lưng của Tình Tình.

Sau khi bị Mộ Tình lôi kéo ngồi xuống bên cạnh mình, anh còn nói thêm một câu: “Hai người thật sự trông như hai chị em vậy.”

Niệm An không nghe được Tình Tình nói cái gì, trong lòng cô giờ phút này lại luống cuống kỳ lạ, như thể muốn ngay lập tức chạy trốn khỏi ngọn lửa đang bùng cháy, nhưng vừa xoay người lại đột nhiên ngã nhào vào hầm băng.

Không ngờ bạn trai Mộ Tình chính là anh ta!

Không ngờ người đàn ông có thể làm cho Mộ Tình hãnh diện và thẹn thùng chính là anh ta!

Rốt cuộc anh ta muốn làm gì?

Xa cách năm năm, anh ta lại quay về lần nữa, lại còn sánh đôi bên Mộ Tình, loại trùng hợp này có thể khiến người ta tin rằng thật sự chỉ trùng hợp thôi sao? Trong lòng Thẩm Niệm An rối như tơ vò, mặc kệ là xưa kia, hay bây giờ cũng thế, cô chỉ mong mình có một tình yêu bình lặng như nước chứ không phải rừng rực cháy bỏng như lửa nữa. Đây cũng chính là nguyên nhân cô đã chọn Mộ Hữu Thành chứ không chọn Tiêu Thần.

Cô như thấy được có một tấm lưới đang giăng mắc trên đỉnh đầu không chứa một lối thoát. Lại có người đang đứng ở một góc rất xa nhìn về phía cô khẽ mỉm cười, cô cũng hoàn toàn không biết lúc nào thì mình sẽ bị người đó không hề có chút thương tình mà trói cô lại rồi kéo đi, khiến cô không thể nào nhấc nổi nửa bước chân, sau đó ngạt thở mà chết!

Trong người bỗng bùng lên ngọn lửa giận hừng hực khó có thể hình dung, men rượu vừa mới dần xuống xuống lại một lần nữa dấy lên khiến cô muốn buồn nôn, muốn phun hết lên đám người đang lộn xộn trước mặt. Không nghe rõ người bên cạnh cười nói cái gì, cô cố gắng giữ bình tĩnh nói: “Có lẽ do lớn tuổi, nên mới uống có chút rượu đã chịu không nổi rồi. Mọi người cứ tiếp tục ở lại chơi, tôi xin phép được về trước.”

Có người ở phía trước đưa một chân ra, cô cúi đầu nhìn thoáng qua cười nhẹ, sau đó nhấc chân cao bước qua. Còn chủ nhân của chiếc chân kia làm như không biết gì cả, ngồi bên cạnh nhỏ giọng trò chuyện với Mộ Tình, căn bản không nhìn cô.

Niệm An ngoái đầu nhìn lại bằng nửa con mắt, cô nói: “Tình Tình, con cũng nên về nhà sớm chút, đừng về muộn quá, ba con sẽ lo lắng đó.” Không biết lời này là cô nói với Mộ Tình hay là nói cho người nào đó.

Ra khỏi phòng, cô thở hắt ra một hơi, mùi rượu nồng nặc từ cổ họng tuôn tràn ra dội vào trong không khí, cùng với chất rượu mạnh đang còn ở bên trong đang reo hò, cô nhíu mày nghĩ: không ngờ loại rượu này lại mạnh đến vậy.

Bình thường cô rất ít khi uống rượu, nhưng cũng không phải là chưa bao giờ uống, mà cũng chưa từng có cảm giác mãnh liệt giống như ngày hôm nay. Có lẽ bởi vì uống quá gấp hoặc có lẽ do Tiêu Thần bất ngờ xuất hiện đã làm cho cô sợ hãi quá độ rồi. Mình không nên suy nghĩ lung tung nữa, lại tiếp tục cất bước đi về phía trước.

Khi bước chân dần dần xuất hiện cảm giác vô lực, cho tới khi cần phải dựa vào tường mới có thể đứng vững được thì cô mới phát hiện ra sự khác thường, rõ ràng đứng là có chỗ không bình thường. Cho dù rượu có mạnh đi nữa, cùng lắm cũng chỉ khiến cho người ta lâng lâng mất thăng bằng, không thể thấy rõ đường đi ở phía trước, chứ không thể nào giống như tình huống hiện tại được, trừ khi....

Rượu kia có vấn đề!

Cô còn chưa kịp sắp xếp suy nghĩ rốt cuộc là ai động tay động chân vào rượu, chỉ muốn vịn tường nhanh chóng rời đi. Không hiểu sao con đường này lại có vẻ dài hơn khi đến rất nhiều. Đi đến nỗi đầu đầm đìa mồ hôi, nhưng thật ra mới chỉ đi được có mười mấy bước. Cô lục lọi trong túi xách muốn tìm điện thoại để gọi cho taxi, không ngờ đột nhiên bị một cánh tay của ai đó duỗi ra kéo cô vào một căn phòng khác.

“Cạch cạch” Niệm An nghe thấy sau lưng có âm thanh đóng cửa, điện thoại bị đoạt đi lúc nào cũng không biết. Cô chống đỡ trên sàn nhà, miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một người đàn ông diêm dúa lẳng lơ hơn còn hơn cả đàn bà con gái, mà giờ đây người đàn ông quần áo không chỉnh tề đó đang nằm trên ghế sofa bằng da màu đen. Da thịt trắng mịn nổi bật càng lộ ra vẻ mê người, “tiểu huynh đệ” dưới chiếc quần lót ôm sát còn đang ngẩng cao nở nang cường tráng.

Đột nhiên người đàn ông nhấc chân, kéo cô nhào tới trước người mình, phả ra hơi thở nồng nặc mùi thuốc lá: “Em gái, đến yêu anh đi.”

Trực giác của Niệm An muốn đẩy ra, nhưng đáng tiếc trong thân thể lại trào dâng lên ngọn lửa không tên đã vậy còn đối mặt với hình ảnh sống động lúc này lại càng khiến nó bùng phát lên dữ dội. Rốt cuộc cô cũng biết trong rượu kia đã pha thêm thứ gì!

Một chiều này quả thực là rất cao siêu, lừa mình uống rượu, sau đó đợi mình thấy không thoải mái nói muốn về trước, sắp xếp một người đàn ông chờ sẵn ở căn phòng này, khiến mình không còn hơi sức để phản kháng, u mê nằm đó rên rỉ, sau đó ngu ngốc gánh lấy tội lên lút qua lại với người khác, sau đó nữa thì sao? Có lẽ bên ngoài cửa sẽ có người xông vào bắt gian tại giường?

Nghĩ đến những điều đó khiến cả người cô toát mồ hôi lạnh, chỉ tự trách mình, dù biết rõ cuộc hẹn hợp nhóm mà Mộ Tình nói đó chính là Hồng Môn Yến, thế nhưng trong lòng vẫn đinh ninh cho rằng Mộ Tình cũng chưa chắc là cô gái có tâm địa độc ác. Nhưng cô lại quên mất, cho dù Mộ Tình không biết, nhưng mấy người tự xưng là bạn bè bên cạnh cô bé thì sao? Mà Mộ Tình thật sự không liên quan đến chuyện này thật sao?

Hăm hại Niệm An như vậy, tất nhiên lễ cưới của cô và Mộ Hữu Thành ít nhiều cũng sẽ bị ảnh hưởng. Mộ Hữu Thành có thể chấp nhận người phụ nữ của mình ngay tại trong quán bar có qua lại với trai bao hay sao?

Không thể, không thể nào, tuyệt đối không thể nào!

Môi cô bị người đó phủ lấp, trên ngực cũng xuất hiện một bàn tay bắt đầu vuốt ve trên đầu, rất dễ dàng gọi lên ngọn lửa đang bùng hực trong cơ thể cô, cô cảm thấy ý thức của mình đang dần dần bị phân tán. Khi bàn tay mát mẻ lần nữa thăm dò vào ngực mình, loại cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc kia lần nữa hiện lên trước mắt, cơn ác mộng bám lấy cô suốt quãng thời gian lại bắt đầu xuất hiện trong đầu: Trong một căn phòng nhỏ mờ ảo ảm thấp, có người khóa cô lại bên trong, bàn tay thô bạo mơn trớn trên thân thể yếu đuối của cô, cái loại cảm giác ghê tởm buồn nôn không xưa tan được.

Sự tức giận chôn sâu trong lòng cũng dâng lên cao, cô dùng móng tay dài bấm chặt vào thịt bắp bắp mình, để cho sự đau đớn vực dậy lý trí. Không biết cô lấy sức lực từ đâu đẩy mạnh tên đàn ông trước mắt ra, cả thân mình lao đảo nghiêng ngã cổ mở kéo khóa túi xách, từ trong ví lấy ra một chiếc thẻ tín dụng, hung hăng ném vào mặt tên đàn ông kia, lạnh lùng nói: “Tôi không muốn truy cứu rốt cuộc ai đã gọi anh đến, tốt nhất bây giờ anh mau lấy thuốc giải tới đây, nếu như anh dám còn động vào tôi, tôi sẽ giết chết anh ngay lập tức.” Cô vung tay lên, trên năm ngón tay đã dính đầy máu, mà cô cũng có thể nhìn thấy được năm vết cào rướm máu trên đùi mình....

Cô gái này thật là ghê gớm, gã trai bao chỉ là làm việc kiếm tiền, chưa từng nghĩ tới việc muốn gây án mạng. Từ trước tới nay chưa từng có ai dùng thuốc kích thích này mà vẫn có thể tỉnh táo giống cô ta bây giờ, thực sự là chưa từng có ai! Gã trai bao thấy đáng về tức giận hung ác của cô thì trong lòng vừa hãi hùng vừa run sợ.

Nhìn thấy cô gái nọ quăng thẻ tín dụng đó là Platinum Card, gã trai bao há hốc miệng hít sâu một hơi: Ở quán bar Kim Đế đã nhiều năm, anh cũng quen biết khác nhiều người giàu có ở đây, vừa nhìn thẻ đã biết lai lịch của cô gái này không hề nhỏ. Trên người anh bắt đầu cũng chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, nếu vừa rồi anh thật sự cưỡng bức cô gái này, hậu quả chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung....Chết chắc!

Anh liền lăn một vòng ra phía cửa, nói: “Được, được rồi....Tôi sẽ quay trở lại ngay.”

“Đứng lại!” Niệm An hét lên, “Nói trước cho anh biết, nếu dám nói ra một chữ, thì một đồng anh cũng đừng mơ có, bao gồm cả cái mạng của anh nữa đấy!”

Chỉnh sửa lại quần áo xong xuôi, khóa trái cửa lại, hơi sức trên người cô cuối cùng cũng bị cạn kiệt. Nằm trên ghế sofa nhớ lại tình hình vừa rồi, nhớ tới cơn ác mộng kia, trong lòng cô trống rỗng. Đã bao lâu rồi, cô cho rằng bản thân mình đã hoàn toàn không còn cảm xúc nữa, đã hoàn toàn quên hết thật rồi, hóa ra đó chỉ là lừa mình dối người. Không biết đã dùng bao nhiêu sức lực, lớp ghế sofa bằng da thật bị cô cào rách tả tơi theo từng tiếng lòng cô gào thét. Cúi đầu nhìn vết máu dính trên ngón tay, xoa xoa hai chân trên mặt đất để áp chế sự kích động đang lan tỏa trong cơ thể...

Không biết qua bao lâu, gã trai bao kia cũng quay trở lại, thấy Niệm An sau khi uống thuốc giải vào rồi dựa vào ghế sofa nghỉ ngơi. Anh cẩn thận quan sát cô gái ở trước mắt: Đùi cô đã bị cào đến sưng đỏ lên, trên năm ngón tay còn có vết máu, có thể nhìn ra được cô đã dùng bao nhiêu ý chí mới có thể kiềm chế được được tính của thuốc.

Cô gái này quả thật rất đáng sợ. Anh nhỏ giọng hỏi thăm: “Thưa cô, cô ổn chứ?”

Cô gái trên ghế sofa đột nhiên mở mắt: “Còn chưa đi sao?”

Gã trai bao chần chừ một lát nói: “Cô à, chuyện hôm nay, thật ra tôi cũng không biết tại sao, cô cũng biết đó, chúng tôi chỉ làm việc này là vì tiền....”

Biết anh ta đang giải thích, Niệm An cất ngang: “Mặc kệ có ai đã ép buộc anh, nhưng cuối cùng có quyết định có làm việc này hay không là do bản thân anh, cho nên đừng có nói cái gì mà làm việc kiếm tiền, đừng có lấy cớ để bào chữa cho sai lầm của mình.” Giọng cô sắc bén khiến người nghe không khỏi rùng mình, thật lâu sau cô mới dịu giọng lại, “Nhưng chuyện hôm nay tôi sẽ không truy cứu, tôi sẽ trả thù lao cho anh, chỉ cần anh thẳng thắn thành khẩn nói rõ sự việc. Sau chuyện này, tôi với anh sẽ không còn bất cứ quan hệ nào nữa, đối với anh cũng không có tổn thất gì, không phải sao?”

Đây chính xác là một vụ mua bán, hơn nữa so với người phụ nữ tối hôm qua thì phẩm chất của cô gái này còn mạnh mẽ hơn nhiều. Gã trai bao cũng đã gặp không ít người, anh tin tưởng vào con mắt của mình. Ngay trong chớp mắt, gã ra quyết định, đem chuyện tối qua người phụ nữ kia giao phó kể lại rõ ràng với cô.

Nghe xong Niệm An mới thở phào nhẹ nhõm: Cũng may, sự việc chưa đến nỗi rơi vào tình huống xấu nhất.

Sau khi gã trai bao rời đi, Niệm An gọi điện cho Dịch Chân Chân, cô ấy nói cô ấy sẽ đến ngay, cô cũng gọi cho cho Mộ Hữu Thành một cuộc, nói tối nay mình đến nhà Chân Chân ngủ một đêm với lý do là: Chân Chân bị thất tình.

Ngày trước cũng từng xuất hiện tình huống như thế, thể giới tình cảm của Dịch Chân Chân cực kỳ phong phú, có lẽ trong vòng một tuần sẽ xuất hiện tình yêu tới hai lần, mà yêu nhiều thì cũng sẽ mang theo tác dụng phụ, đó chính là: bị thất tình liên khúc. Mỗi lần cô thất tình đều đau lòng như sắp chết, phải điên cuồng phát tiết với Niệm An cả đêm mới có thể xoa dịu được. Cho nên lý do này Mộ Hữu Thành cũng không có điều hoài nghi.

Rất nhanh có người gõ cửa, Niệm An thở phào nhẹ nhõm, trong lòng biết là ai tới, vì vậy lê lêch theo cái chân đang sưng đỏ ra mở cửa, “Chân Chân.....” Giọng nói chợt khựng lại bởi vì khuôn mặt của người đang đứng trước cửa. Cô theo bản năng muốn đóng cửa lại, đáng tiếc không kịp, người kia dùng tay chống cửa nhỏ giọng nói: “Nếu em muốn dẫn người khác tới xem thì cứ kêu lên đi. Tôi cũng rất muốn nhìn thấy cảnh Mộ Tình phát hiện ra bộ dạng nhếch nhác này của em!”

Bộ dạng của Niệm An bây giờ thực sự rất tồi tệ, chỉ cần cô mở miệng kêu lên, lập tức sẽ rơi vào bẫy của người sớm đặt ra. Nhưng bây giờ cô yên lặng, chưa chắc đã thoát khỏi cái bẫy của Tiêu Thần. Một suy nghĩ khác trong đầu lập tức bị bác bỏ: cho dù Tiêu thần thật sự phát điên, nhưng chưa chắc anh ta đã là tiểu nhân. Ít nhất giờ phút này anh ta sẽ không...

Sẽ không sao? Niệm An bắt đầu dao động.

Trong lúc cô dao động, Tiêu Thần đã cởi áo khoác của mình đắp lên chân cô, ôm eo kéo cô vào trong ngực, đem đầu cô vùi vào lòng mình không để người khác nhìn thấy. Sau đó nhanh chóng đến lối đi ít người rời đi. Niệm An tựa vào ngực anh ta, nghe nhịp đập của tim anh, trong khoảnh khắc đó bỗng có chút mềm lòng. Thời tuổi trẻ yêu đương say đắm, hoàn toàn quên mất đó chỉ là giả dối. Năm đó anh ta si tình như thế nào, sao cô lại không cảm nhận được? Cuối cùng chấp nhận anh ta không phải bởi vì thật lòng sao?

Cho đến khi ngồi vào xe của anh, cuối cùng An Niệm cũng dần tỉnh lại từ trong ký ức, cô chân thành nói: “Tiêu Thần, cảm ơn.”

Bàn tay đang thắt dây an toàn của Tiêu Thần chợt dừng lại, trên mặt hiện lên nét mĩa mai: “Em định cảm ơn tôi thế nào đây?”

Bị anh hỏi câu này, Niệm An cân nhắc một hồi, bình thản nói: “Chỉ cần anh thật lòng muốn đến với Tình Tình, tôi sẽ giúp hai người.”

Tiêu Thần cười to, đồng thời nhanh chóng khởi động xe, đạp mạnh cần ga, xe lập tức lao đi: “Ha ha, em cảm thấy tôi cần sao?”

Niệm An cố tình không hiểu ẩn ý của câu nói này, nhìn khung cảnh nhanh chóng lướt qua phía ngoài nói: “Phiền anh dừng lại ở quán cà phê số 54 ở đằng trước dùm, cảm ơn anh hôm nay đã đưa tôi ra khỏi nơi đó, giờ tôi cũng nên về nhà rồi, chồng sắp cưới đang chờ tôi.” Không nên ở quá lâu với người tình cũ, dù sao cũng đã từng yêu, cần gì phải khơi mào lại tình cảm đã qua lần nữa làm gì?

“Chồng sắp cưới?” Tiêu Thần lặp lại từ này, khóe miệng cong lên lộ vẻ khinh thường, “Chưa cưới đã ở chung, Thẩm Niệm An, đó là nguyên tắc của em sao?” Anh luôn nhớ rõ người con gái này chần chừ không muốn trao thân ỉnh, cô nói cô không chấp nhận chuyện quan hệ trước hôn nhân, nhưng bây giờ thì sao? Thì ra là nguyên tắc của cô chỉ áp dụng với một mình anh.Điều này khiến Tiêu Thần cực kỳ tức giận, anh nhấn ga chạy lướt qua địa chỉ số 54, thẳng một đường qua khu buôn bán nhộn nhịp...Một mạch chạy thẳng về nhà mình.

Chân Chân tới nơi không thấy Niệm An liền gọi điện cho cô, Niệm An chưa kịp bắt máy điện thoại đã bị Tiêu Thần đoạt lấy ném ra ghế sau, bế theo cô bước xuống xe.

Nếu Chân Chân không tìm ra mình liệu có đi tìm Hữu Thành không? Trời ạ, Niệm An phát hiện mình vừa ra khỏi hang ổ đã lao vào ổ sói.

Cô nhắm mắt lại, buộc mình phải tỉnh táo.

Tiêu Thần vẫn ở căn hộ đó, nhưng đó là nhà hồi trước ba mẹ anh tặng lại, còn căn hộ này là anh dùng tiền bản thân mình kiếm được mua lại, bởi vì nơi này từng có kỷ niệm của anh và Thẩm Niệm An.Cô từng ở đây nấu cơm cho anh, khiến anh cảm thấy nếu cứ như vậy sống ở đây cả đời thật tốt; cô từng ở đây học bài, mái tóc dài bay tán loạn trên bàn sách, lướt qua đầu ngón tay anh khiến lòng người rung động vô cùng; cô từng nằm trên ghế sofa kia, khi bị sốt cao cô rất yếu đuối mỏng manh khiến anh lần đầu tiên biết đến cảm giác đau lòng là như thế nào...

Lại nhớ đến lúc cô từng nhẫn tâm bỏ rơi mình, tất cả quá khứ ngọt ngào đều giống như một lời nói dối.Anh ném Thẩm Niệm An lên giường sau đó sẵn người tới, nảy sinh một ý nghĩ độc ác muốn chiếm đoạt cô.

Khao khát muốn chiếm giữ cô, nghiền nát những nguyên tắc và sự trói buộc vô vị của cô đặt ra.

Khoảnh khắc này, anh đau lòng khi chợt phát hiện ra mình vẫn còn rất yêu cô, yêu còn nhiều hơn trong tưởng tượng của mình!

7. Chương 7: Không Thẹn Với Lòng

Cơn ác mộng kia lại tới một lần nữa khiến toàn thân Niệm An run rẩy, thứ ghê tởm trong cơn ác mộng kia lại bắt đầu sờ loạn trên người cô.Cô muốn chạy trốn, nhưng cánh cửa duy nhất đã bị khóa chặt, cô chỉ có thể quỳ rạp xuống cánh cửa gào thét, nhưng không có ai đáp lại mình....Hình ảnh rõ ràng như thế đâu thể là giả được.

Người đàn ông trước mặt và gã trai bao trong quán bar có khác gì nhau cơ chứ? Một kẻ là vì hám tiền, còn một kẻ là vì muốn trút giận?

Toàn thân Niệm An run rẩy, ánh mắt ngày càng lạnh lẽo, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhợt nhạt, cô thôi không chống cự nữa, chỉ liếc xéo Tiêu Thần dịu dàng nói: “Không ngờ anh cũng có hứng thú với cả phụ nữ có thai, khẩu vị thật đặc biệt.”

Phụ nữ có thai? Phụ nữ có thai!

Tiêu Thần khựng lại, lồng ngực nhần nhụi giống như bị phồng nhanh chóng lùi về phía sau. Anh vung tay lên, nhưng lại không hạ xuống, sau đó móc một chiếc thuốc từ trong túi ra, châm lửa ba lần mới cháy. Một làn khói trắng phả ra từ miệng, từ mũi khiến cho khuôn mặt anh mờ mờ lung lung, anh nhắm mắt nhìn người phụ nữ trên giường, ánh mắt như oán như hận nhưng không rõ ràng.

Niệm An nín thở hồi lâu, bỗng thử nhúc nhích chân, vết thương trên đùi khiến cô nhúu mày, nhưng cũng không đến nỗi không thể động đậy. Cô nắm chặt bàn tay, đứng dậy, cài lại từng chiếc nút áo sắp bị mở kia. Đưa lưng về phía Tiêu Thần, cô nói với vẻ mặt không hề có chút cảm xúc: “Năm năm trước tôi nợ anh một lời giải thích, bây giờ tôi có thể nói cho anh biết. Anh hỏi tôi tại sao muốn chia tay, là bởi vì chúng ta không hợp nhau. Tôi sợ mình sẽ bị sự nhiệt tình như lửa của anh thiêu đốt. Anh nói tôi hèn nhát cũng được, cảm thấy tôi đùa giỡn với tình cảm của anh cũng được, ngày xưa chúng ta không hợp nhau thì bây giờ cũng thế không có thay đổi. Anh nên tìm một người thuộc về mình.” Cô xoay người lại vươn tay về phía người đang ngồi bên kia giường, “Cảm ơn anh đã từng thích tôi, nhưng tôi chỉ có thể nói tiếng cảm ơn anh, ngoài việc này ra, tôi không có gì để báo đáp cả.”

Tiêu Thần hiếm khi yên lặng nghe cô nói hết, hiếm khi trầm mặc, lúc cô chuẩn bị rời đi, anh thở dài sau đó không nói câu nào bắt lấy tay cô, kéo cô đi thẳng tới phòng tắm. Bắt cô đứng trước gương anh ta nói: “Em nhìn bộ dạng bây giờ của mình xem thế nào? Cho dù bây giờ em có trở về, anh ta có tin rằng em trong sạch không?”

Người phụ nữ trong gương không khác gì yêu ma, gương mặt trắng bệch, ánh mắt mờ mờ lung lung, phấn son lem luốc, áo váy trên người cũng đã nhăn nhúm nhàu nát nhiều nơi, giống như đã bị chà đạp rất nhiều lần. Cô quay đầu đi nói, “Tôi có chỗ đi, anh không phải lo lắng về việc này.”

Vừa dứt lời, cả người cô đã bị đẩy tới bồn tắm, sau đó nước nóng từ trên chảy xuống. Cách một làn nước, Niệm An không biết trên mặt mình ngoài nước ra còn có cái gì nữa, cô mở miệng: “Thật ra thì anh không cần phải như vậy.”

Tiêu Thần ném cái vôi hoa sen xuống, đặt áo choàng tắm ở bên cạnh, sau đó mang một bộ quần áo sạch sẽ - đó là bộ đồ mà anh đã từng bí mật mua cho cô, nhưng cô luôn không chịu mặc. Anh đóng cửa lại, đứng sau cánh cửa lạnh lùng nói: “Tốt nhất là em tắm nhanh lên, nếu không tôi sẽ không bảo đảm mình sẽ dừng lại ở đây đâu, đến lúc đó cho dù em có là phụ nữ có thai hay gì gì đi chăng nữa, tôi cũng sẽ...” Lời anh còn chưa nói xong đã nghe thấy bên trong có tiếng nước chảy ào ào....

Anh nhìn trần trần lên trần nhà: Lại bỏ qua cho cô một lần nữa!

Với tốc độ nhanh như thần, cô thay xong quần áo sạch sẽ bước ra ngoài, Tiêu Thần đã chuẩn bị một hòm thuốc, không nói lời nào kéo cô tới ghế sofa ngồi xuống, vén ống quần cô lên, nhìn vết thương trên chân cô mà trầm nghĩ: Đến chính bản thân mình cô còn có thể tàn nhẫn như thế, huống chi là người khác?

Nhìn động tác của anh cẩn thận bôi thuốc lên vết thương, trong lòng Thẩm Niệm An có chút mềm lòng: Nói đúng ra, anh ta không hề thay đổi, nếu như ban đầu... Cô hoảng sợ ngẩng đầu lên, kịp thời ngăn lại suy nghĩ vớ vẩn trong đầu mình. Chuyện này quá đáng sợ, cùng một lúc dao động giữa hai người đàn ông quả thật là điều rất đáng sợ. Cô rút chân lại, khách sáo tránh né bàn tay của Tiêu Thần mỉm cười nói: “Không cần đâu, chút vết thương nhỏ này cũng không có ảnh hưởng gì. Làm phiền anh lâu rồi, tôi phải đi đây.” Cô nhìn xuống bộ quần áo sạch sẽ trên người, “Ngày mai tôi sẽ gửi anh tiền bộ quần áo này!”

Nghe tiếng đóng cửa vang lên, Tiêu Thần đứng dậy nhếch môi nở nụ cười khổ: Thẩm Niệm An, đây chính là lần cuối cùng, đừng để rơi vào tay anh một lần nữa.

Khi Chân Chân về nhà đã nhìn thấy Niệm An đang ngồi trước cửa nhà mình, nhất thời tức giận xông lên mắng: “Con nhỏ xấu xa này, tại sao điện thoại gọi hoài không được, cậu có biết suốt nửa mình đã gọi cảnh sát hay không?”

Niệm An đưa tay ôm lấy cô, đầu dựa vào vai cô thở dài từng tiếng, mỉm cười nói: “Cũng may mà cậu không có báo cảnh sát, nếu không mình thật sự nổi tiếng rồi.”

Thấy cô vẫn còn có tâm trạng đùa giỡn được, Chân Chân cũng yên tâm hơn một chút, nhưng miệng thì vẫn không ngừng mắng cô như súng liên thanh, mắng từ ngoài cửa cho tới khi vào tận trong nhà mà vẫn chưa có khuynh hướng dừng lại. Sau khi rót cho Niệm An một cốc sữa nóng lại tiếp tục mắng: “Nếu không phải ở

quán bar Kim Đế mình gặp gã trai bao kia, có lẽ mình cũng không biết là cậu đã bị một tên đàn ông mang đi, nè, tên đàn ông đó là ai vậy?” Cô thấy Niệm An không nói lời nào, thử hỏi dò thêm, “Chẳng lẽ thật sự là Tiêu Thần?”

Niệm An giơ tay chặn cô lại, nhẹ giọng mắng trả: “Được rồi, không phải mình đã về rồi sao? Đúng rồi, Hữu Thành có gọi điện tới không? Mình nói với anh ấy là đang ở chỗ của cậu.”

Chân Chân “A” lên một tiếng: “Lúc đó mình đang ở bên ngoài mà!” Nói xong cô đi tới điện thoại nhìn xem thì thấy trong đó có cuộc gọi nhỡ của Mộ Hữu Thành, cô bất đắc dĩ đưa mắt nhìn Niệm An nói: “Người nhà cậu quản thật chặt, dường như rất sợ mất cậu ấy.”

Niệm An bảo cô gọi điện lại, nói hai người vừa ra ngoài uống rượu, bây giờ mới về.

Chân Chân làm theo lời cô, đáng tiếc trong lúc gọi điện thoại, trên trán cô bắt đầu tuôn mồ hôi, cô che ống điện thoại nhỏ giọng nói: “Thôi xong rồi!”

Niệm An nhận lấy điện thoại, chỉ nghe thấy đầu bên kia truyền đến giọng nói của Mộ Tình, “Lão Mộ tới bar Kim Đế đón cô rồi, cô không thấy sao?”

Niệm An trả lời một câu: “Ừ, không thấy, có lẽ lúc đó tôi đã đi rồi. Chờ anh ấy trở lại con nói ba con một tiếng, điện thoại di động của tôi bị mất rồi, bây giờ đang ở nhà Chân Chân, để anh ấy đỡ phải lo lắng!”

Lúc cúp điện thoại, cô không hề phát hiện ra tay của mình đang run. Cho đến khi Chân Chân bắt lấy tay cô, cô mới ngừng đầu hỏi, “Sao vậy?”

Chân Chân rút khăn giấy ra, vừa lau bàn tay của cô vừa nói: “Cậu yên tâm đi, lúc mình đến không thấy Mộ Hữu Thành, chắc là sau đó anh ấy mới tới. Khi đó cậu đã đi rồi, chắc chắn anh ấy sẽ không phát hiện ra đâu.”

Thật sao? Có thật như vậy không? Niệm An tự hỏi mình như vậy. Thật lâu sau, cô mới lắc đầu nói: “Chắc mình phải tìm cơ hội nói cho anh ấy rõ sự thật thôi. Lần này Tiêu Thần đúng là điên rồi, nhưng mình không làm gì cả, mình không thẹn với lương tâm.”

Nói đến đây, Chân Chân lạnh lùng hừ một tiếng: “Cũng may tính khí cậu còn tốt, còn quan tâm đến tên tiểu tử thói Tiêu Thần, cậu quên năm năm trước anh ta đã hại cậu...”

Niệm An nhẹ giọng quát cô ngừng lại: “Hại? Anh ta không có hại mình. Năm đó nếu mình cố kiên trì ở bên cạnh anh ta, chưa hẳn đâu không lại với gia đình anh ta, đáng tiếc là mình không có dũng khí đó. Rút lui là do muốn tốt cho bản thân mình thôi, không liên quan gì tới anh ta cả. Nghĩ lại bây giờ mình cảm thấy rất tốt, nghĩ mãi về quá khứ chẳng phải tự mình khiến mình không thoải mái sao?”

Chân Chân liếc cô một cái: “Chờ đến lúc cậu lập gia đình rồi, sau này sung sướng rồi hãy nói với mình như vậy. Bây giờ mình rất lo lắng, mục đích của Tiêu Thần chính là muốn báo thù, cậu nghĩ lại xem anh ta là loại người chịu để mình bị thiệt thòi sao? Nhớ năm đó, anh ta...”

Niệm An xoa xoa thái dương, hoảng hốt cầu xin buông tha: “Chị hai Chân Chân à, xin cậu đừng có nói nữa, mình vừa đau đầu đau chân, đến tim cũng muốn phát bệnh, xin cậu thương tình nghĩ đến bệnh tình của mình một chút được không.”

Lúc này Chân Chân mới phát hiện ra vết thương trên chân cô.

Vừa nhìn tới nước mắt liền rơi xuống, ngược lại Niệm An có chút sợ hãi, vừa dỗ dành vừa đuổi chân ra, chứng minh mình vẫn có thể bay nhảy được.

Xử lý miệng vết thương xong, hai cô gái nằm chung một cái giường, cũng giống như năm đó. Tay Chân Chân chống đầu, nhìn Niệm An hỏi một câu theo cảm tính: “Cậu có hạnh phúc không?”

Niệm An nhắm mắt lại, khóe miệng nhếch lên: “Mình không phải họ Phúc, mình họ Thẩm.”

Chân Chân bị chọc cười khanh khách, “Con nhỏ này!” Nhưng cô vẫn vươn tay vỗ nhẹ lên bả vai Niệm An: “Ngủ đi, hai ngày nay mình liên tục bị thất tình, cậu cứ yên tâm ở lại nhà mình. Mộ Hữu Thành tới mình sẽ đối phó cho.”

Trong lòng Niệm An cảm động không thôi, hốc mũi cay cay: “Chân Chân, mình đã từng nói qua rằng cậu là người bạn tốt nhất của mình hay chưa?” Cô ngừng lại chút hít thở rồi nói tiếp, “Nhưng cậu có thể lấy chân cậu ra được không, chạm vào vết thương của mình kìa, đau quá đi!”

Hai người đều cười vang lên.

Đêm nay Chân Chân nằm mơ, cô mơ thấy lại câu chuyện năm năm về trước. Khi đó cô và Niệm An làm chung tại một cửa hàng. Cô cũng là người trực tiếp chứng kiến chuyện cậu chủ Tiêu theo đuổi Niệm An. Cô từng thấy cậu chủ Tiêu có thể xuất hiện bất cứ nơi đâu, bất cứ lúc nào khiến cô và Niệm An sợ đến mức hồn phi phách tán, cũng từng thấy cậu chủ Tiêu dùng đặc quyền của mình làm nhiều chuyện có lợi cho hai cô, hơn nữa còn thấy cậu chủ Tiêu từ một thiếu gia sơ ăn chơi trác táng đã biến thành một chàng trai si tình, cũng từng chứng kiến Niệm An đã bởi vì vậy mà dần dần cảm động....

Đáng tiếc năm năm trước, cũng cảnh tượng kia khiến cô không thể nào quên, có lẽ khoảng thời gian đó là quãng thời gian khó khăn nhất của Niệm An. Chia tay là lựa chọn tốt nhất lúc đó, cố hết sức giảm thiểu đau đớn có thể nhận lấy. Trước khi nói chia tay, Chân Chân đã cùng Niệm An luyện tập vô số lần, lúc đối mặt với Tiêu Thần phải biểu hiện như thế nào, nên nói cái gì, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng phải tập đi tập lại cho bài bản.

Đúng lúc ấy, Mộ Hữu Thành xuất hiện kịp thời, không sớm cũng không muộn, không rời xa cũng không vứt bỏ....

Mộ Tình ra khỏi phòng rót nước uống, lại thấy đèn trong phòng sách vẫn sáng, cô thầm cười xùy một tiếng: Đang đợi ả đàn bà kia sao? Đúng là lão già si tình.

Cô cầm cốc nước, gõ cửa tiến vào, dựa vào khung cửa cười hỏi: “Lão Mộ nghĩ gì thế, muộn thế này còn chưa ngủ hả?”

Mộ Hữu Thành liếc nhìn cô nhưng không trả lời.

Mộ Tình ngược lại càng nhiệt tình hơn, cố tình lấn tới hỏi: “Cả ngày người phụ nữ kia không xuất hiện, ba không sợ cô ta sẽ ra ngoài vụng trộm....”

“Từ lúc nào con quan tâm tới Niệm An như vậy?” Mộ Hữu Thành ngắt lời cô, mặt mày lạnh lùng còn có vẻ bất mãn, “Còn nữa, không tới hai tháng nữa ba sẽ kết hôn, con không cảm thấy mình nên đổi cách xưng hô gọi cô ấy là mẹ hay sao?”

Chén nước trong tay Mộ Tình rung lên, nụ cười cố gắng lắm mới nở ra được: “Đừng đùa chứ, mẹ con giờ đang ở Mỹ, liên quan gì đến Thẩm Niệm An? Về phần đám cưới của hai người...” Cô ngừng cười một chút, “Con cũng mong hai người sẽ được thuận lợi.”

Nụ cười kia giống như là đã biết trước hôn lễ của bọn họ sẽ diễn ra không thuận lợi.

Chân mày Mộ Hữu Thành nhíu lại, không giận mà uy nói: “Ba khuyên con đừng có giở trò sau lưng ba, nếu như chuyện hôm nay tái diễn một lần nữa, ba không dễ dàng tha thứ như vậy đâu.”

Giọng của anh không lớn, nhưng rơi vào tai Mộ Tình lại tựa như ngàn cân, cô cầm cốc lên uống cạn một hơi, sau đó giơ tay ném vào chân tường, nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ, trong lòng dâng lên khoái cảm khó nói lên lời. Cô từng bước đến gần, liếc mắt chất vấn: “Con muốn cô ta khó sống đó, thì sao nào? Chẳng lẽ không phải cô ta muốn gả ột người đàn ông nhiều tiền hay sao? Chẳng lẽ thật sự cô ta yêu ba sâu đậm nên mới đi theo ba? Trời ạ, Lão Mộ thân ái à, ba có thể đừng ngây thơ như thế được không?”

“Bốp” Âm thanh thanh thúy vang lên, bên tai ừ ừ, Mộ Tình cảm nhận được hốc mũi chua xót, nhưng cô vẫn cố gắng kiềm chế không cho rơi nước mắt, dường như còn muốn nói điều gì đó nhưng Lão Mộ đã lên tiếng trước: “Vậy là con thừa nhận chuyện đêm nay con cũng có tham dự?”

Mộ Hữu Thành bình tĩnh chỉ vào cánh cửa: “Đi ra ngoài. Con nên biết tội mình gây ra, chờ Niệm An về rồi nói sau. Tốt nhất con nên cầu nguyện cô ấy bình an vô sự, cầu nguyện cho cô ấy tha thứ cho tội lỗi ác độc của mình.”

Mộ Tình không muốn giải thích, trực tiếp đập cửa xông ra ngoài, trở lại phòng của mình, trong đầu vẫn vang lên âm thanh chất chúa kia: Từ nhỏ đến lớn, mình chưa từng bị ai đánh, tiện nhân đúng là tiện nhân,

còn chưa vào cửa đã khiến nhà mình long trời lở đất, Lệ Chân nói rất đúng, nhất định phải đấu với cô ta đến cùng!

Mộ Hữu Thành gạt hết tài liệu trên bàn sang một bên, nhìn số điện thoại vừa gọi tới trong nhật ký điện thoại, trong lòng chợt run lên, ma xui quỷ khiến gọi lại.

“Xin chào, tôi là Mộ Hữu Thành. Thật ngại quá, muộn như thế này còn làm phiền cậu, chẳng qua tôi muốn xác định lại một chuyện. Bây giờ cậu có thời gian không, tôi nghĩ chúng ta cần phải gặp nhau một chút...”

Số điện thoại trong danh bạ của anh rõ ràng hiện lên hai chữ “Niệm An” – Hiển nhiên đây là số điện thoại của Thẩm Niệm An, nhưng người nhận ở đầu dây bên kia lại không phải là cô.

8. Chương 8: Một Mình Đấu

Ban đêm, trong võ quán Taekwondo, huấn luyện viên trưởng đang nằm trong vòng tay ấm áp của bà xã, đang tiến hành vận động kịch liệt không thua gì đánh quyền Taekwondo. Đúng lúc ấy, âm thanh buồn chán của chiếc điện thoại vang lên, một lần, hai lần....Anh ta không bắt máy, nhưng bên kia vẫn gọi réo rắt!

Huấn luyện viên trưởng vội vã kết thúc cuộc vận động, mồ hôi ròng ròng hét lên một tiếng: “Mụ nội nó, thằng khỉ gió nào, đêm hôm khuya khoắt gọi điện tới làm cái gì!”

Giọng nói trầm ồm bên kia như đang nở nụ cười: “Lão Bàng, mới vài hôm không gặp, nóng nảy không ít nha!”

Vị huấn luyện viên trưởng được gọi là Lão Bàng kia nghe thấy giọng này, thiếu điều muốn khụy gối, lệ rơi đầy mặt, vội vàng sửa lại: “Anh Mộ à, sao anh không nói sớm...” Anh ta vỗ mạnh vào đầu mình một cái: Vừa rồi mình có để người ta lên tiếng sao, còn nhận điện thoại lâu để cho người ta đợi, thật sự đáng chết mà!

Lão Bàng vốn là một người từ nông thôn tới đây làm việc, đáng tiếc thường xuyên bị người khác coi thường, cuối cùng một ngày kia không nhận được nửa vùng lên đấu tranh. Anh ta vốn học qua một chút võ thuật, lúc đánh nhau không kiềm chế được, đánh vị quản lý gây mấy xương sườn. May mà có Lão Mộ ngày đó ở vùng lân cận, giúp anh trả tiền thuốc thang, còn giới thiệu cho Lão Bàng võ quán sắp đóng cửa này, lại bỏ ra một khoản tiền giúp anh ta mở rộng quy mô võ quán.

Đối với Lão Bàng mà nói Lão Mộ chính là Quan Thế Âm cứu khổ cứu nạn, nếu không nhờ có anh, chỉ sợ Lão Bàng bây giờ vẫn phải lăn lộn ngoài đời, có khi còn ăn cơm tù từ lúc đó cũng nên.

Lão Mộ thường xuyên đến võ quán này luyện tập thể lực, sau đó anh nói với Lão Bàng, lúc ấy thấy thân thủ về việc đánh nhau của Lão Bàng rất giỏi, cảm thấy thật đáng tiếc, cho nên mới giúp anh ta một tay.

Lão Bàng vội mặc quần áo tử tế, cung kính nói: “Aizz, anh Mộ à, anh cũng biết tính xấu này của em mà. Đúng rồi, muộn như vậy anh tìm em có chuyện gì? Có phải có thằng khỉ gió nào tới gây chuyện với anh? Anh nói cho em biết địa chỉ, em lập tức tới đó ngay...”

“Lão Bàng, nghĩ gì thế? Mau tới đây mở cửa cho chúng tôi, tôi dẫn theo một người bạn tới võ quán.”

Cửa võ quán mở ra, Mộ Hữu Thành cùng một người đàn ông khác đi vào. Lão Bàng liếc mắt nhìn người đàn ông kia, chưa tới ba mươi tuổi, theo ánh mắt nhìn đệ tử của Lão Bàng mà nói, đây chính là một người hay gây sự, không dễ đối phó.

Lão Mộ bảo anh ta cứ về trước, nói rằng hai người họ ở lại là được rồi, họ sẽ không đánh sập võ quán này đâu. Lão Bàng cười nói được một tiếng rồi đi. Bản lĩnh của Lão Mộ thế nào anh ta đã sớm biết, sẽ không để cho tên nhóc này qua mặt đâu.

Tiêu Thần nhìn quanh bốn phía, nhếch môi nói: “Chỗ này không tệ, tổng giám đốc Mộ, hy vọng bản lĩnh của anh sẽ không khiến người ta phải thất vọng.”

Lão Mộ mỉm cười, cởi áo khoác, cởi nút áo sơ mi: “Anh bạn trẻ, mời lên trước.”

Tiêu Thần cũng không khách sáo, cởi áo xong bỏ nhào phóng tới.

Thời trai trẻ nào chẳng trải qua thời kỳ đánh nhau, không vui thì phải làm sao đây? Đánh xong một trận xong rồi hăng nói! Tính hiếu chiến vẫn luôn tồn tại trong con người họ, cho dù có trưởng thành chừng nào, cho dù có làm chồng hay làm cha cũng sẽ không hề biến mất.

Lão Mộ vốn trầm ổn, lắc mình né tránh, đồng thời tay trái đánh một chưởng tấn công dưới cánh tay Tiêu Thần. Thừa dịp Tiêu Thần chuẩn bị né tránh, bàn tay của anh linh hoạt xoay ngược lại, nhanh như gió túm lấy cổ áo Tiêu Thần, ngay sau đó, ném anh ta văng ra xa vài bước.

Tiêu Thần đứng vững lại, cởi áo sơ mi gây trở ngại ình ra, cười nói: “Hay ột chiêu giường đông kích tây, cái này gọi là võ phẩm như nhân phẩm, xem ra âm mưu tính toán của Lão Mộ rất tốt.”

Mộ Hữu Thành cười nhẹ nói: “Âm mưu hay dương mưu chỉ là thủ đoạn trên thương trường, nhưng tôi đây không hề sử dụng cách này để đối phó với phụ nữ, điểm này so ra còn thua xa anh bạn trẻ như cậu.”

Tiêu Thần nhíu lông mày: “Lão Mộ, cần gì quanh co lòng vòng như vậy, không phải anh muốn nói rằng....”

Ba chữ Thẩm Niệm An còn chưa thoát ra khỏi miệng, lời của anh đã bị Mộ Hữu Thành cắt đứt: “Kết thúc quan hệ với Tình Tình cho ổn thỏa, tôi rất hiểu rõ tính tình của con bé, nếu nó phát hiện ra cậu lừa gạt nó, mặc kệ phải trả giá như thế nào con bé cũng sẽ làm cho cậu sống dở chết dở, kết quả nhất định chính là hại người hại mình.”

Trên người Tình Tình có bao nhiêu bản sao của Mộ Hữu Thành, vì vậy anh thừa hiểu nếu con gái anh biết rõ chân tướng sự việc sẽ có phản ứng gì.

Tiêu Thần lắc đầu suy nghĩ: Lão Mộ sao phải giả vờ hồ đồ như vậy, lúc mình dùng điện thoại của Niệm An gọi cho anh ta, anh ta cũng bình tĩnh như vậy, hiển nhiên là biết quan hệ của mình và cô ấy, nhưng bây giờ im lặng không nhắc đến Niệm An, chỉ nhắc đến Mộ Tình. Rốt cuộc là anh ta coi trọng con gái mình hơn, hay muốn né tránh quan hệ của mình và Thẩm Niệm An? Chẳng nhẽ Lão Mộ đang sợ điều gì hay sao?

Tiêu Thần không nói thêm một lời, đánh một chiêu hiểm hóc về phía Lão Mộ....

Lời nói của Mộ Hữu Thành vẫn vang vọng trong đầu Mộ Tình: Chuyện đêm nay con cũng có phần tham dự? Vừa rồi cô nhất thời xúc động nên đã thừa nhận, lại không nghĩ ra chuyện Lão Mộ nói rốt cuộc là chuyện gì? Có liên quan gì tới Thẩm Niệm An? Thẩm Niệm An uống rượu không về nhà.... Cô đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, cho nên ngay trong đêm gọi điện thoại hẹn Lý Lệ Chân ra ngoài.

Lý Lệ Chân bắt đầu dĩ liếc nhìn cô nói: “Tình Tình này, bây giờ đã mấy giờ rồi, sao em không ngủ mà gọi chị ra đây làm gì?”

Mộ Tình nhìn chằm chằm vào cô thật lâu, nhìn cô hoảng hốt kiểm tra quần áo của mình, cho đến khi cô thúc giục ba tiếng, Mộ Tình mới lạnh giọng hỏi: “Chị Chân, có phải chị đã làm gì với Thẩm Niệm An đúng không?”

Lý Lệ Chân vịn vai cô nói: “Tình Tình, em nghe lời này từ ai? Chị Chân là người ra sao em còn không hiểu ư, bởi vì chị nhìn thấy chương mắt, cho nên mới giúp em nói cô ta vài câu cho cô ta bẽ mặt mà thôi, chị đâu có làm gì cô ta nữa đâu chứ?”

Bộ dạng của Lý Lệ Chân xem ra có vẻ rất thành thật, Mộ Tình thở dài một nghĩ: Có lẽ mình là mình nghĩ quá nhiều rồi, dù sao mấy năm nay Lý Lệ Chân cũng rất chuyên tâm làm việc ở công ty, đối xử với mình cũng không tệ. Cô ừ một tiếng: “Không làm thì tốt rồi. Thật sự là em rất ghét cô ta, hận không thể khiến cô ta ngay lập tức rời khỏi ba em, nhưng cũng không có nghĩa là em mong muốn cô ta sẽ biến mất khỏi thế gian này, loại chuyện làm hại đến tính mạng của người khác tuyệt đối không thể làm.” Lời này của cô giống như đang nhắc nhở Lý Lệ Chân.

Lý Lệ Chân âm thầm thở phào nhẹ nhõm: Nghĩ rằng mình cho người đi giết Thẩm Niệm An sao? Con bé này đúng là ngây thơ.

Không biết hai bên đánh nhau bao lâu, sức lực của Lão Mộ và Tiêu Thần cũng sắp tới giới hạn, Tiêu Thần liều mạng phi người, dồn hết sức vào đòn cuối cùng, anh ta chuẩn bị một cú đá thật chuẩn, các chiêu trước anh không hề có chút gì thắng lợi, đã thế còn bị thương không ít.

Vậy mà khiến anh giật mình chính là Lão Mộ vẫn đứng yên tại chỗ, đột ngột tiếp nhận cú đá này của mình.

Anh nhìn Lão Mộ lùi về phía sau hai bước, sau đó lại đứng vững vàng, thấy Lão Mộ ho một tiếng nói: “Cú đá này xem như tôi thay mặt cô ấy trả lại cho cậu. Anh bạn trẻ, chuyện tình cảm, có hợp thì sẽ có tan. Hiện giờ cô ấy không phải là người cậu có thể động vào.” Nói xong, Lão Mộ cầm lấy quần áo trên đất lên bước từng bước đi ra ngoài, có thể nhìn thấy được bước chân của anh không còn nhanh nhạy nữa.

Cú đá cuối cùng này Tiêu Thần dồn hết hơi sức toàn thân, thế nhưng anh ta vẫn tiếp được dưới tình huống như thế, thật sự còn đáng kiêu ngạo hơn cả người trẻ tuổi! Tiêu Thần sững sờ tại chỗ một lúc – “Cô ấy” trong miệng anh ta nói không phải chỉ Mộ Tình.

Tiêu Thần lau vết máu trên khóe miệng, nhe răng nhếch miệng hít một hơi, cười còn khó coi hơn cả khóc: Thật sự càng ngày càng thú vị rồi!

Ở lại nhà Chân Chân hai ngày, Niệm An vẫn không nhận được muốn quay về nhà họ Mộ. Cô mặc một chiếc quần dài để không nhìn thấy vết thương trên đùi, nhưng mà lúc đi vẫn khá giống với cháu gái ruột của Lý Thiết Quài*. (* Ông là một trong tám vị tiên TQ. Trong Bát Tiên thì Lý Thiết Quài là vị Tiên đắc đạo đầu tiên và sau đó có công giúp các vị kia thoát tục thành Tiên. Vì thế, người ta còn nói Lý Thiết Quài là vị Tiên đứng đầu bảng của Bát Tiên, trong hình ảnh TK tìm thấy thì Ông bị tật một chân ý)

Buổi tối, lúc Mộ Tình đang tắm thì Mộ Hữu Thành ở phòng sách xem tài liệu. Đã muộn như vậy rồi mà vẫn còn làm việc? Niệm An rót một chén trà sâm mang tới phòng sách.

Cô nhìn anh cách chiếc bàn làm việc, dáng vẻ Mộ Hữu Thành dưới ánh đèn trông cực kỳ bình thản, dường như cả thế giới đều yên lặng nhìn anh. Đặt chén trà sâm xuống, cô xoay người đi, nhưng tới cửa thì dừng lại, nhỏ giọng nói: “Hữu Thành, em về rồi!”

Mộ Hữu Thành vốn không muốn nói chuyện, còn định nhắc cô đi ngủ sớm một chút, kết quả là....bất giác mỉm cười, anh vậy tay: “Lại đây.”

Niệm An cũng không ngại ngừng dựa vào ngực anh, ngồi trên đùi anh, yên lặng, nghe lời như học sinh....Rõ ràng mình mới là giáo viên cơ mà!

Mộ Hữu Thành đưa tay ra vuốt tóc cô, ngửi mùi hương sau làn tóc cô, bất đắc dĩ thở dài nói, “Niệm An ơi là Niệm An, sao tóc em lại thơm như vậy?”

Sự căng thẳng trong lòng Niệm An biến mất không còn dấu vết, cô vòng tay ôm lấy cổ Lão Mộ, một tay vuốt mũi anh: “Xạo quá! Em đã chưa tắm hai ngày rồi đấy, phải hơi muốn chết mới đúng!”

“Về đẹp trời ban khó mà chối bỏ được*, có muốn cũng không được....” Mộ Hữu Thành nói như vậy. (câu gốc: Thiên sinh lệ chất nan tự khí = thành ngữ thường được dùng để ca ngợi người phụ nữ đẹp)

Niệm An cười rộ lên, có người phụ nữ nào lại không thích người đàn ông của mình dỗ dành ngon ngọt chứ?

Mộ Hữu Thành chạm đến bàn tay của cô cảm thấy nó hơi lạnh, vì vậy liền dùng hai bàn tay của cô chà xát vào lòng bàn tay mình.

“Hữu Thành, em muốn bàn với anh một chuyện.” Sau khi Niệm An suy nghĩ kỹ, cô quyết định nói ra.

Mộ Tình tắm xong ra ngoài liền đi thẳng vào phòng mình, không ngờ nhìn thấy Thẩm Niệm An đang ngồi trên giường của mình! Không hiểu tại sao, trong nháy mắt nhìn thấy Thẩm Niệm An, Mộ Tình có chút cảm giác yên tâm. Cô cố gắng xua tan ý nghĩ của mình, lạnh giọng hỏi: “Ở bên ngoài chơi chán rồi mới chịu trở về sao?”

Đúng lúc Thẩm Niệm An xoay người, Mộ Tình nhìn thấy trong tay cô cầm cái khung hình, đó là ảnh của cô và Tiêu Thần chụp chung. Trong lòng Mộ Tình liền cảm thấy căng thẳng, cô nhanh chóng đoạt lấy khung hình quát: “Cô đang làm gì đó?”

Niệm An vẫn bình tĩnh thản nhiên, cười nhẹ nói: “Trai tài gái sắc, rất xứng với nhau.”

Mộ Tình hừ thở ra một hơi, bắt cần nói: “Đó là sự thật, bộ cần cô nói mới biết sao?”

Về mặt Thẩm Niệm An đột nhiên thay đổi: “Nếu ngày đó con tìm loại đàn ông này để đối phó tôi, có lẽ tôi thật sự mắc câu rồi. Còn cái loại trai bao như đàn bà trong quán bar đó... Thật sự là một điểm hấp dẫn cũng không có.”

Cái loại trai bao như đàn bà trong quán bar đó, mắc câu, hấp dẫn, đối phó.... Trong đầu Mộ Tình thoáng qua những lời này, cô cũng không phải đùa ngu ngốc, nghĩ lại chuyện mấy ngày nay, nhất thời phản ứng kíp: Lý Lệ Chân đã lừa mình!

Nhưng giờ phút này cô cũng không thể nói rằng thực ra là Lý Lệ Chân tự mình làm, cô kiêu ngạo cười ha hả nói: “Ha ha, cái loại trai bao trong quán bar đó mới xứng với tiện nhân như cô, không phải rất xứng lứa vừa đôi hay sao? Á...”

Cô kêu lên một tiếng sợ hãi, hoàn toàn không ngờ Thẩm Niệm An này lại dám tát mình một cái! Không phải từ trước đến nay cô ta vẫn là người hiền lành ít nói hay sao, không phải là người phụ nữ ngoan ngoãn nghe lời hay sao.... Sao đột nhiên trở nên....? Mộ Tình không tin vào mắt mình, đợi đến khi cô muốn đánh lại thì bàn tay của cô đã bị Niệm An dễ dàng tóm lấy.

Niệm An cũng chẳng quan tâm tới cô, lạnh lùng nói: “Thưa cô Mộ Tình, đừng tưởng rằng mọi người đều xem cô còn trẻ con, thì cô có thể tự do muốn làm gì thì làm. Cái gì gọi là loại đàn bà này? Tôi là người phụ nữ như thế nào, cô nói tôi nghe thử xem? Mà dù tôi có xấu xa đến cỡ nào cũng không tới phiên cô dạy dỗ, còn nữa, tôi là người xấu sao?” Cô lớn tiếng hỏi tới, mỗi tiếng đều giống như lưỡi dao cắm sâu vào lòng Mộ Tình, Mộ Tình định mở miệng nhưng lại không biết phải nói trả cái gì, trong lúc nhất thời bị khí thế của cô ta áp đảo.

Niệm An đứng im tại chỗ, mặt không chút thay đổi nói: “Kể từ nay trở đi, tiền tiêu vặt của con cần thì đến chỗ tôi lấy, yên tâm đi, ba con cũng sẽ không cho con thêm một xu nào nữa đâu!”

Đây chính là chuyện vừa rồi cô cũng Mộ Hữu Thành bàn bạc, cô nháy mắt nói với anh: Em không tin một giáo viên ưu tú như em lại không trị nổi con bé này!

Xưa nay Thẩm Niệm An này cũng đâu phải loại người ngồi yên chịu chết!

9. Chương 9: Nhiệm Sắc Đỏ

Trên gương mặt truyền đến cảm giác vừa tê tê vừa đau nhói, rõ ràng không phải mạnh, nhưng cô lại cảm thấy bỏng rát. Từ nhỏ tới lớn, cô chưa từng bị đối xử như vậy. Kể từ khi người phụ nữ tên Thẩm Niệm An này xuất hiện, cô bỗng nhiên trở nên thật đáng thương! Một người kiêu ngạo như Mộ Tình làm sao có thể chấp nhận nổi?

Trong lòng Mộ Tình dâng lên giận cuộn cuộn một trận tức, cô không thể bỏ qua như vậy. Cô trừng mắt lạnh lùng nhìn Thẩm Niệm An, chợt lớn tiếng gọi: “Ba, ba, ba!” Gào lên từng tiếng tưởng chừng như muốn bật tung cả nóc nhà.

Mộ Hữu Thành nghe thấy tiếng gọi liền chạy tới, sau đó nhíu mày gọi: “Tình Tình?” Khi nhìn thấy bộ dạng che mặt của cô, anh hơi cũng hết sức ngạc nhiên đứng bên cạnh Niệm An hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Mộ Tình nhíu mày, trong bụng đợi xem coi Niệm An sẽ nói như thế nào, sẽ bịa ra đánh mình với lý do gì, loại phụ nữ như cô ta không phải chỉ dùng mỗi chiêu này sao? Trong phim truyền hình, trong tiểu thuyết

đều có tình tiết như vậy đấy thôi....Mẹ ghẻ trước mặt đứa trẻ là ác ma, trước mặt người đàn ông lại biến thành thiên sứ.Hừ, thật ghê tởm.Vì vậy cô càng khinh bỉ càng không ngại chờ đợi.

“Không có việc gì, anh đi ngủ trước đi.” Niệm An đẩy lưng Mộ Hữu Thành đi về phía cửa.

Mộ Tình lại một lần nữa mê man: Ti vi gạt người sao? Tiểu thuyết nói bừa sao?

Sự thật chứng minh, lý thuyết trái ngược hoàn toàn với thực tế, phim truyền hình cái gì tiểu thuyết cái gì....Khụ khụ, tốt nhất ngàn vạn lần đừng coi là thật, nếu coi là thật thì xem như thua.Đạo lý mặc dù sai bét, nhưng vẫn là đạo lý!

Đáng tiếc người bạn nhỏ Mộ Tình của chúng ta vẫn không nhận thức rõ được điều này, cô gào lên một tiếng: “Ba! Chẳng lẽ ba không hỏi là ai đánh con sao?” Cô có chút nóng nảy, xưa nay ba cô đâu phải là người không nói đạo lý, nhất định là bị người phụ nữ trước mắt mê hoặc rồi.

Mộ Hữu Thành nắm tay Niệm An, đưa lưng về phía họ nói: “Tình Tình, đủ rồi, đừng quên những lời lần trước ba nói với con!”

Một câu “Đủ rồi” khiến Mộ Tình cảm thấy uất ức, cô cho rằng mình không có làm gì sai, hơn nữa lần này cũng không phải lỗi của mình, tại sao ngay cả ba cũng không chịu tin mình? Người đó là ba mình chứ không phải người ngoài, cho dù cưng chiều người phụ nữ kia cũng phải có giới hạn thôi chứ, sao có thể đến mức mù quáng như thế kia? Cô giận dữ buột miệng tuôn ra một hơi: “Mẹ ghẻ quả nhiên không phải là người tâm thường, còn chưa vào nhà đã dám động tay với con, nếu như thật sự lấy ba rồi, rốt cuộc cô ta sẽ biến thành loại người gì? Làm cho cái nhà này huyền não gà bay chó sủa không yên có phải không? Ba nhất định không được hồ đồ, nhìn kỹ cái người mà con phải gọi là mẹ ghẻ này, rốt cuộc đâu mới là con người thật của cô ta? Trước mặt ba cô ta giả bộ đáng thương, ba không biết vừa rồi cô ta đánh con mạnh thế nào đâu, ba đâu có nhìn thấy sự hung dữ của cô ta....”

Vẫn không có ai đáp lại lời của cô, bởi vì Mộ Hữu Thành nhìn Niệm An, mà Niệm An thì nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe môi nhếch lên mỉm cười.

Niệm An luôn thấy rằng, những lúc Mộ Hữu Thành không nổi giận thì bình thường anh chỉ có hai trạng thái là cười hoặc bình tĩnh.Khi anh cười lên khóe mắt xuất hiện hai nếp nhăn nhỏ, không hề già đi mà còn có cảm giác rất thân thiết.Còn lúc anh không vui bình thường cũng chỉ thể hiện cười như không cười.Khi anh không cười hoặc bình tĩnh, thì tức là có nguy hiểm tiềm ẩn.

Nhưng mà hôm nay, cô đã thấy được dáng vẻ tức giận của Mộ Hữu Thành.Hình dung như thế nào ta? Dáng vẻ tự trách giống như một người lãnh đạo ôn hòa khi phát hiện ra bản thân mình có vấn đề vậy.Mặt anh vẫn bình thản, bán đứng tâm trạng của anh chính là nhịp thở của mình, Niệm An ở rất gần anh, có thể thấy được trong hô hấp của anh có sự chấn động nhẹ, cô biết được điều này đều nhờ có mấy năm trong trường học cùng chơi trò mèo vờn chuột với học sinh.

Chỉ nghe thấy Mộ Hữu Thành gằn từng chữ: “Mộ Tình, ba nhắc con một lần nữa, Niệm An đã là mẹ của con rồi, cô ấy có tư cách giáo dục con, hơn nữa ba tin tưởng cô ấy.”

Mộ Tình giống như kẻ tù tội bị tất cả mọi người bán đứng, cắn răng chất vấn: “Có phải nếu cô ta đánh chết con ba cũng có thể nói rằng cô ta làm tốt lắm đúng không?” Lời của cô không hề có đáp án, giống như đã có đáp án nhưng đáp án này lại khiến cô tổn thương vô cùng.

Mộ Hữu Thành bỏ đi, Mộ Tình ngồi bên giường, có thể thấy được hốc mắt đỏ hoe, mặc dù trước đây cô đã từng cãi nhau với Mộ Hữu Thành, nhưng cô chưa từng cảm thấy thất vọng đến như vậy.Đúng vậy, cô rất thất vọng.Cô không hiểu mình làm sai chỗ nào, cô không thích có người xông vào gia đình của cô, không thích một người cũng là lỗi của cô hay sao? Nếu hôm nay Thẩm Niệm An không cùng Mộ Hữu Thành kết hôn, cô nhất định sẽ không ghét Thẩm Niệm An như bây giờ, hận không thể một đạp đá thẳng cô ta đến một hoang đảo không bóng người!

Cô trợn mắt nhìn Thẩm Niệm An nói: “Cô còn chưa đi sao, còn muốn biến tôi thành trò cười sao? Được rồi, tôi thừa nhận cô thắng rồi, cô thành công rồi đó! Mộ Hữu Thành là của cô, cái nhà này cũng là của cô, tất cả đều là của cô đó! Cô hài lòng chưa?”

Cô giống như nổi điên lấy hết chăn gối trên giường ném về phía Niệm An, như muốn trút giận.

Niệm An ngồi xuống bên cạnh cô, đem chăn gối đặt lại lên giường, cười: “Con cảm thấy uất ức vì tất cả mọi người đều vứt bỏ con, hận không thể tìm được ai để khóc lóc kể lể đúng không?”

Mộ Tình cứng cổ, lùi ra xa cô: “Tôi cóc cần!”

Niệm An không thêm để ý tới cô nói: “Tôi cũng cảm thấy uất ức lắm, tại sao tôi chỉ muốn kết hôn thôi lại phải phiền phức như vậy? Tôi và ba con thứ nhất không làm trái pháp luật, thứ hai không làm tổn thương ai, sao đến chỗ của con lại giống như phạm vào tội chết vậy? Con dựa vào đâu mà trách móc chúng tôi? Nếu như không phải sợ ba con khó xử, tôi đâu có nhịn để con quậy đến mức này, nhưng con không nên ý lại sự khoan dung của tôi mà ngày càng trở nên quá đáng như thế. Hôm đó con dẫn tôi tới quán bar, sau đó đã xảy ra chuyện gì con có biết không?” Cô xé toạt chiếc quần dài của mình ra, chỗ bị rách trên chiếc quần dài xám hiện lên dấu vết thương vừa dài vừa hẹp từ mắt cá chân kéo đến bắp chân, một mảng thịt lớn hiện ra trước mắt.

Mộ Tình nhìn thoáng qua, rồi như không thể nào tin được trợn tròn tròn mắt, trên một hai vết thương còn có những vết máu đỏ đỏ, nghiêm trọng hơn chính là năm vết thương giống như bị năm móng tay nhọn cào rất mạnh, một phần vết thương đã đóng vảy, một số chỗ còn rỉ máu ra ngoài, bởi vì động tác xé của cô mà mủ chảy cả ra ngoài. Thẩm Niệm An bị thương? Bị người khác đánh ở trong quán bar? Mộ Tình thật sự thấy sợ hãi, bởi vì cô thật sự không biết những chuyện này. Cô chỉ cho rằng Thẩm Niệm An có lẽ là chịu chút đau khổ, nhưng cô thực sự không biết tình hình lại nghiêm trọng như vậy, nếu như cô biết.... Cô hoảng sợ xoay người sang chỗ khác, hằm hừ nói: “Cô mau che lại đi, ghê chết đi được!” Cô thật sự không dám nhìn nữa.

Niệm An cũng không cho cô toại nguyện: “Che lấp đi có thể khiến con tự lừa gạt mình không thấy sao? Tôi biết con không làm những loại chuyện này, nhưng con biết vừa rồi tại sao tôi lại tát con không? Bởi vì con đánh mất năng lực phán đoán cơ bản nhất của con người! Cô nàng Lý Lệ Chân đó là gì của con? Ở bên tai con tát bốp con một chút, dụ dỗ con mấy câu, khen con mấy câu là con đã lằng lằng rồi sao? Cho rằng cô ta là chị em tốt của con sao? Chẳng nhẽ con gái Mộ Hữu Thành thật sự ngu ngốc như vậy? Tôi thay mặt ba con, thay mặt cả người mẹ đang ở Mỹ xa xôi của con cảm thấy xấu hổ vì con.”

Mộ Tình bịt tai lại, nhưng vẫn không thể ngăn giọng nói đó tiến vào lỗ tai mình, đến khi nghe thấy nhắc đến mẹ, cô khàn giọng thét lên: “Cô rút đi cho tôi, cô không có tư cách nhắc đến bà ấy, cô thì biết cái gì! Bà ấy mười mấy tuổi đã ở cùng Lão Mộ, nhưng cho tới giờ đều không phải vợ của ông ấy, một ngày cũng chưa từng! Cô thì biết cái gì...”

Niệm An vốn còn muốn giáo dục đứa nhỏ này một chút, nhưng khi nghe cô bé nói như thế, cô không biết phải tiếp tục mở miệng như thế nào. Về mẹ của Mộ Tình, Niệm An thật sự không biết. Cô chưa bao giờ hỏi về vợ trước của Mộ Hữu Thành, cô cảm thấy đó là chuyện đã qua, nhắc tới chỉ khiến cô nhớ lại năm đó, đối với mình cũng không phải là một lựa chọn tốt, vì vậy mà cô đã lỡ một cơ hội phát hiện chân tướng sự thật.

Mộ Hữu Thành chưa từng kết hôn, Mộ Tình là con gái riêng....

Trời ạ, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?

Cũng không sửa lại quần áo, Niệm An trở về phòng ngủ chính, đang muốn nói chuyện cùng Mộ Hữu Thành một chút, lại thấy anh đang đứng trước tủ quần áo thay đồ. Áo ngủ ném lên giường, có chút xốc xếch, một nửa giắt trên giường một nửa rơi trên mặt đất.... Đây không phải là tác phong của anh.

“Sao vậy?” Niệm An hỏi.

Lão Mộ xoay người nở nụ cười nói: “Công ty có một số việc, anh phải tới đó xử lý.”

Niệm An chưa từng thấy Lão Mộ vì chuyện công ty mà chân tay lại luống cuống như vậy, cô bước đến sửa lại cà vạt bị Lão Mộ thất lịch, dưới góc áo vest còn có nếp nhăn, nhỏ giọng dặn dò: “Trên đường đi bảo tài xế lái xe cẩn thận, chú ý an toàn, mau sớm về nhà.”

Mộ Hữu Thành chỉ nói một câu: “Hai ngày nữa còn phải đi chụp hình cưới, sau này sẽ có nhiều việc phải làm hơn, em nghỉ ngơi sớm đi.”

Cho đến khi Mộ Hữu Thành rời đi, Niệm An vẫn cảm thấy không thể yên tâm. Mộ Hữu Thành từ trước tới giờ làm việc gì cũng đều có kế hoạch, thỉnh thoảng xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng đều có thể sắp xếp

thỏa đáng, không vội không hoảng. Bởi vì đến tuổi của anh, sóng gió gì cũng từng đã trải qua, nhất định không giống những thanh niên nông nổi vừa bước chân vào đời. Nếu hiện tại có chuyện khiến anh phải nói ra những lời như vậy, nhất định không phải là chuyện nhỏ.

Đầu óc của cô lúc này không hiểu là trúng cái khí gió gì, bỗng dưng nhớ lại chuyện hồi nhỏ. Khi đó hình như cô khoảng bảy tám tuổi thì phải? Nhỏ như vậy đến chính cô cũng cho rằng mình sẽ quên mất, nhưng cô lại nhớ rất rõ – Bộ não chính là khiến người ta sót ruột những lúc như vậy.

Trước đây có một đôi vợ chồng cùng đi xa nhà, hứa với con trai và con gái khi trở về sẽ mang quà về cho các con. Con trai đã sớm hiểu chuyện, nói hai người họ về sớm là được rồi không cần mang quà về, nhưng cô con gái còn nhỏ, cô nói muốn váy công chúa Bạch Tuyết. Sau đó hai vợ chồng xảy ra tai nạn, chiếc váy trắng của công chúa bị biến thành khăn quàng màu đỏ. Cô gái nhỏ khóc rất lâu, lúc ấy chỉ vì không mặc được chiếc váy mình yêu thích. Mãi thật lâu về sau, cô mới hiểu ra, mình nên khóc vì ba mẹ đã không còn nữa. Về sau càng hiểu chuyện hơn thì cũng không còn cảm thấy khó chịu nữa.

Đúng vậy, cô gái nhỏ trong chuyện xưa chính là Niệm An, chuyện vốn bắt đầu cũng không tới vậy mà bỗng dưng nhớ lại, khiến cho tâm trạng lo lắng của cô ngày càng lớn hơn. Tìm đập nhanh thành thịch, trước mắt cô là trang phục hôn lễ trắng noãn bị nhiễm sắc đỏ, lo lắng không thể giải thích được.

Cô chợt đẩy cửa phòng đuổi theo, cất giọng gọi: “Hữu Thành, anh quên đồ....”

Cô chân trần đuổi theo tới tận ngoài cửa, thấy chiếc Lexus đã đi được một đoạn rồi, lại càng liều mạng từ cửa trước chạy ra đường lớn, chạy qua hồ bơi, chạy qua một cánh cửa sắt màu đen, chạy qua đường mòn....

Người trong chiếc Lexus nghe thấy tiếng cô gọi, chậm rãi dừng lại, vòng xe, dừng lại bên cạnh cô. Mộ Hữu Thành vội mở cửa xuống xe, ôm lấy cô trách mắng: “Sao chưa mang giày đã chạy ra đây?”

Niệm An thở phào nhẹ nhõm nghĩ: Không mang giày đã thiếu chút nữa không đuổi kịp rồi, nếu mang giày còn có thể đuổi kịp sao?

Cô ngẩng đầu lên nói: “Anh quên mang đồ.”

Mộ Hữu Thành nhìn trên tay cô, trên người cũng không có đồ gì, ngược lại mái tóc dài rối tung, ống quần bị xé một vết thật dài, lay động bên bắp đùi, lộ ra vết thương dính máu, cả người cô trông chẳng giống người mang theo đồ, ngược lại còn có vẻ giống người bị thương vất vả lắm mới trốn thoát khỏi trại tị nạn. Mộ Hữu Thành cởi áo khoác để xuống đất, sau đó ôm cô vào lòng, Mộ Hữu Thành cúi đầu nhìn người phụ nữ trong ngực hỏi: “Cái gì đâu?”

Cơ thể bỗng dưng bị ôm lấy, cô nhẹ giọng nói: “Em, anh quên dẫn em theo.”

Gió đêm thoảng qua khiến ngọn cây bên đường khẽ đung đưa, phát ra tiếng động xào xạc, giống như tiếng của đôi tình nhân đang níu non tâm sự.

10. Chương 10: Người Phụ Nữ Điên

Ngồi ở trong phòng ngủ, khoác áo khoác của Mộ Hữu Thành, Niệm An che mặt tự cười nhạo chính mình. Trời ạ, vừa rồi mình thật sự điên rồi. Khi Mộ Hữu Thành muốn cô về nghỉ ngơi, cô lại giống như bạch tuộc bám lấy người anh, nói: “Không được, hôm nay em nhất định phải ở bên cạnh anh, anh không thể bỏ em lại.”

Không ngờ một màn kia lại bị cấp dưới của Mộ Hữu Thành nhìn thấy, bọn họ tới đón Mộ Hữu Thành cùng đi mở một cuộc họp quan trọng, kết quả là xuất hiện trước mặt bọn họ chính là vợ tổng giám đốc tương lai cùng tổng giám đốc nhà bọn họ đang trình diễn một cảnh mùi mẫn ướt át.

Máu chốt là gì? Chính là Niệm An chỉ đi chân trần, quần bị xé rách, dính chặt lấy người Mộ Hữu Thành, nói với anh rằng – tình hình này, nói thế nào vẫn là.... Trời ạ, Niệm An nằm trên giường cảm chán che đầu mình lại, nghĩ tới cấp dưới của Mộ Hữu Thành cũng phải bật cười, còn giả vờ nghiêm túc nói với cô: “Bà

chủ yên tâm, chúng tôi sẽ ở bên cạnh tổng giám đốc bảo vệ cẩn thận, sẽ không để cho người phụ nữ khác có cơ hội đến gần.”

Bọn họ chính là cố ý!

Nhưng mà có nhiều người như vậy, Niệm An có thể yên tâm hơn, hơn nữa Mộ Hữu Thành vốn dĩ không phải người đàn ông yếu ớt, dù công ty có xảy ra chuyện gì, cô tin anh cũng có thể xử lý tốt.

Đêm nay, công ty Mộ Hữu Thành nhất định phải thức trắng đêm, Tiểu Tạ phụ trách khu vực hàng tồn kho. Hàng xa xỉ của Mộ thị luôn được bảo vệ cực kỳ cẩn thận, bởi vì giá trị mỗi món hàng đều vô cùng quý giá, chỉ cần mất một món là tổn thất không ít. Hôm nay Tiểu Tạ lại càng toát mồ hôi hột, bởi vì sau khi anh kiểm tra lại hàng trong kho xong, vừa về nhà đã nhận được một cuộc điện thoại ẩn danh nói rằng hàng trong kho của Mộ thị xuất hiện vấn đề. Cả đêm anh chạy tới xem xét, mật mã kho có mười hai số. Cho dù không phải là món quý giá nhất thì tổn thất cũng phải tính từ hàng ngàn vạn trở lên.

Tiểu Tạ kể lại tình hình, đầu cúi thấp, không dám nhìn Lão Mộ. Yên lặng như tờ, trong cuộc họp chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở căng thẳng. Mọi đôi mắt đều trông chờ phản ứng của Lão Mộ. Lão Mộ trước giờ đều thường phạt phân minh, lần này mặc dù Tiểu Tạ không cố ý, nhưng dù sao cũng khiến công ty chịu tổn thất không nhỏ, xem ra nhất định không thể không phạt.

Hồi lâu, Lão Mộ mới đứng dậy, vỗ vai Tiểu Tạ một cái: “Cậu nói xem....”

Tiểu Tạ bị dọa đến mức ngã xuống mặt đất: “Ông chủ, tôi nhất định sẽ tìm lại được món hàng đó.”

Lão Mộ cười: “Cậu đứng lên trước đi, đàn ông con trai, đừng không có tiền đồ như vậy. Bây giờ vấn đề chính là ai là người đã gọi điện thoại tới, hiển nhiên là muốn dẫn cậu tới kiểm tra hàng hóa, màn hình giám sát trong công ty đã xem chưa?”

Người của phòng an ninh nói rằng không tìm thấy màn hình giám sát buổi tối.

Lão Mộ trở về chỗ ngồi, dựa vào ghế suy nghĩ chốc lát, hỏi mọi người có ý kiến gì không. Mọi người rối rít mở miệng, có một ý kiến anh nghe rất vừa ý, đó là quản lý bộ phận nhân sự nói: “Người của phòng an ninh khá thông thuộc phòng kho, còn biết rõ trong công ty chứa hàng hóa gì, chắc chắn là do nội bộ nhân viên làm. Người đó không chờ Tiểu Tạ mở mật mã thứ hai, bởi vì biết rõ nếu sỡ vào mật mã thứ hai, anh sẽ bị nhốt ở bên trong.... Những chuyện này, căn bản là người ngoài không thể biết.”

Trong lòng Lão Mộ đã đoán ra được là ai, nhưng vẫn hỏi bọn họ xem có thể là người nào.

Tối nay trăng sáng sao thưa, bên trong khách sạn của Mộ thị có người mở một chai rượu đỏ, mặc áo ngủ tơ tằm cũng màu đỏ, dáng người xinh đẹp như nước quần lấy một người đàn ông. Đôi môi đỏ mọng hôn một cái lên áo sơ mi màu đen của anh, thối khí nồng: “Tổng giám đốc Tiêu, lần trước anh nói anh không có hứng thú hợp tác với tôi, lần này thì sao, tôi đã đạt tiêu chuẩn của anh chưa?” Nói xong cô nhấc mông ngồi lên đùi của người đàn ông, vị trí thực khéo léo, mục đích thực rõ ràng - sắc dụ!

Người đàn ông híp mắt lại, đẩy cô ta ra, cười lạnh: “Cô nói cô vừa lấy được một món hàng trong kho của Mộ thị? Cô cảm thấy là tôi sẽ tin những lời này của cô sao, cô Lý? Cô là nhân viên của Mộ thị cơ mà.”

Không sai, cô gái này chính là Lý Lệ Chân. Nghe thấy anh chất vấn, cô ta giận quá hóa thẹn cười: “Tổng giám đốc Tiêu có lẽ vẫn chưa biết, hôm nay bộ phận nhân sự đã ra quyết định điều tôi đến chi nhánh công ty. Tôi làm trâu làm ngựa cho nhà họ Mộ, vậy mà anh ta lại đối xử với tôi như vậy, anh cảm thấy tôi cần phải trung thành với anh sao? Tổng giám đốc Tiêu thì ngược lại, tuổi trẻ tài cao, lèo lái công ty gia tộc ở Mỹ thuận buồm xuôi gió, hôm nay về nước, nhất định không chỉ đơn giản chỉ là du sơn ngoạn thủy như vậy chứ? Tôi nghe nói anh chuẩn bị mở một khu thương mại cỡ lớn, món hàng này của tôi xem như quà khai trương, thế nào?”

Tiêu Thần đem hai tay đang xoắn lại đẩy về phía trước, nhếch mép cười: “Món quà khai trương lớn như vậy, tôi muốn suy nghĩ một chút, ba ngày nữa sẽ trả lời cô.” Nói xong đi sang căn phòng bên cạnh, để lại Lý Lệ Chân kêu gào sau lưng.

Anh nói lỏng cà vạt, cởi nút áo đầu tiên ra, đột nhiên cảm thấy phiền não. Sau khi cùng Mộ Tình trở về nước, Lý Lệ Chân bắt đầu liên lạc với anh, lần trước là vì muốn gài bẫy Niệm An, mặc dù anh không đồng

ý, nhưng cũng không ngăn cản. Anh muốn nhìn Niệm An cầu xin anh tha thứ....Chỉ cần cô cầu xin tha thứ, anh sẽ bất chấp tất cả kéo cô ra ngoài. Anh biết ý tưởng này thực sự khốn nạn, nhưng anh chính là một người khốn nạn như vậy, anh tự biến mình thành một kẻ khốn nạn!

Lần này, Lý Lệ Chân lại chủ động liên lạc. Cô ta nói cô ta muốn gài Mộ Hữu Thành, Tiêu Thần phỏng đoán Mộ Hữu Thành điều cô xuống chi nhánh công ty chính là muốn cảnh cáo cô, xuống tay vẫn còn lưu tình, đáng tiếc người phụ nữ Lý Lệ Chân này lại không muốn.

Ở quầy rượu uống một hồi lâu, nhưng càng uống càng tỉnh táo, Tiêu Thần rốt cuộc không nhịn được đoạt lấy điện thoại của phục vụ gọi tới số điện thoại của Niệm An.

“Xin chào, cho hỏi ai vậy?” Giọng Thẩm Niệm An rất cảnh giác, giống như cô đang chờ cuộc điện thoại này.

Tiêu Thần vừa định mở miệng, lại nghe cô khẩn trương hỏi: “Hữu Thành phải không? Bây giờ anh đang ở đâu, công ty có sao không?” Một câu nói này đã dập tắt nhiệt tình của anh, anh cười lạnh nói: “Sao vậy? Không tìm được Mộ Hữu Thành của em rồi hả?”

Bên đầu điện thoại kia ngừng một chút, âm thanh lạnh lùng: “Tiêu Thần? Anh lại muốn giở trò gì?”

Cũng không biết là tác dụng của cồn hay là ghen tuông, Tiêu Thần tức giận nói: “Con mẹ nó, tôi muốn giở trò đùa chết các người đây! Thẩm Niệm An, tại sao em không nói cho tôi biết lý do em ở bên cạnh Mộ Hữu Thành, em nói đi, bây giờ em nói đi, tôi nghe! Yêu đương cái gì, loại phụ nữ như em thì biết cái gì gọi là yêu!”

Lúc anh gào xong mới phát hiện đầu bên kia điện thoại đã sớm cúp máy, tút tút tút, từng tiếng đập vào trong màng nhĩ của anh, chói tai vô cùng. Anh uống ực một hớp rượu mạnh, nhưng vẫn tỉnh táo như vậy, lúc muốn say lại không thể say nổi!

Chiếc xe taxi dừng lại trước cổng Mộ thị, một người phụ nữ bước xuống xe, từ bên dưới nhìn quanh một hồi, cửa lớn đóng, bên trong lại tối đen như mực. Cô đến phòng bảo vệ, nghe nói nửa tiếng trước còn có người tới làm việc, nhưng bây giờ, một bóng cũng không còn. Nhân viên bảo vệ thấy người phụ nữ này có vẻ quen quen, thuận miệng hỏi một câu: “Cô là vợ chưa cưới của ông chủ Mộ?”

Niệm An gật đầu, sắc mặt có chút khẩn trương: “Anh bảo vệ à, nếu tổng giám đốc Mộ tới, phiền anh bảo anh ấy gọi điện thoại cho tôi.”

Cô cực kỳ tin vào giác quan thứ sáu, đặc biệt là giác quan thứ sáu của phụ nữ. Ngày trước lúc người thân qua đời cô cũng từng có linh cảm, nhưng không ai nghe lời cô nói. Ngày trước lúc bảo mẫu chăm sóc cô từ nhỏ không may gặp chuyện, cô cũng từng có linh cảm, thế nhưng người lớn căn bản không tin lời cô....Cho nên mất hết tất cả....Rất nhiều ví dụ khiến cô cực kỳ tin tưởng vào giác quan thứ sáu của mình.

Hôm nay linh cảm của cô ngày càng mãnh liệt, Mộ Hữu Thành đột nhiên rời đi, Tiêu Thần gọi điện thoại tới, trong đầu cô luôn xuất hiện hình ảnh ba mẹ gặp tai nạn, rõ ràng không chứng kiến nhưng lại hiện lên trước mắt. Đây không phải là hiện tượng tốt, cô lo lắng đó là một loại báo hiệu. Đáng tiếc từ khi Tiêu Thần gọi tới, điện thoại di động của Mộ Hữu Thành lại tắt máy, có lẽ bởi vì hết pin nhưng cho dù nghĩ như vậy thì cô vẫn không thể bớt lo lắng chút nào.

Cô mặc một bộ quần áo gió đứng bên ngoài Mộ thị một hồi lâu, cho đến giờ phút này cô mới phát hiện ra bản thân mình biết quá ít về Mộ Hữu Thành, kể từ khi ở bên cạnh anh, cô cố ý không nhúng tay vào chuyện của Mộ thị. Về công việc của Mộ Hữu Thành, cô cũng rất ít khi hỏi tới, Mộ Hữu Thành từng nghĩ ý muốn cô đến công ty giúp anh, nhưng cô từ chối. Thậm chí bạn bè của Mộ Hữu Thành, cô cũng không biết nhiều, cô rất ít khi cùng Mộ Hữu Thành xuất hiện trong đám bạn. Có thể nói là chỉ cần cô không muốn, Mộ Hữu Thành cũng không miễn cưỡng cô....

Đó là vì cô tự cảm thấy Mộ Hữu Thành sẽ không đột nhiên mất tích, chỉ cần cô muốn gặp anh là có thể gặp anh sao? Cô thật là một người phụ nữ ích kỷ, đối với người đàn ông của mình mà chỉ hiểu sơ sơ, cho dù có lo lắng anh gặp chuyện không may nhưng cũng không biết đến chỗ nào tìm anh, không biết dùng cách nào để liên lạc với anh.

Đây thật là chuyện cười lớn! Cô dùng sự ích kỷ của mình làm trò cười cho thiên hạ!

Trở về nhà, Niệm An ngủ không được. Cô gọi điện thoại cho Chân Chân, nhưng lại là bạn trai của cô ấy nhận điện: “Thật xin lỗi, có thể để Dịch Chân Chân nghe điện thoại được không?”

“An Tử, có chuyện gì vậy?”

“Chân Chân, hình như cậu quen người làm ở bộ giao thông đúng không, nói ình biết cách thức liên lạc với người đó đi!”

Hình như Chân Chân nhảy từ trên giường xuống, cô nhỏ giọng: “Cậu đừng có sốt ruột nữa được không, người kia mình quen biết từ đời nào rồi, mình cũng không còn số của anh ta. Ngày, đêm hôm tìm người của bộ giao thông, không phải là cậu xảy ra tai nạn xe cộ đấy chứ?”

Niệm An nhắm mắt suy nghĩ một chút, sau đó lại kiên định mở mắt: “Mình nhớ tháng sáu năm ngoái cậu có quen người đó, lúc đó anh ta cho cậu danh thiếp, cậu để trong phòng sách, ngăn kéo bên trái thứ ba, cậu tìm lại xem.”

Chân Chân chạy đến phòng sách lục lọi, không ngờ tìm thấy thật, cô nhỏ giọng kêu lên: “An Tử, cậu đúng là quá thần thánh, mình cũng quên mất....” Lời của cô còn chưa nói hết, đã bị người bên kia cắt ngang.

“Đọc ình số điện thoại!” Niệm An cảm giác như mình muốn điên lên rồi, mà trên thực tế cô thực sự đã phát điên, dựa vào cảm tính của mình đi nhờ một người không tính là quen biết mò kim đáy bể tìm ra xe của Mộ Hữu Thành rốt cuộc lái tới nơi nào?

Sau khi nghe giải thích của cô, Chân Chân nói thẳng: “An Tử, cậu uống thuốc đi, thật vớ vẩn. Suy nghĩ lung tung cái gì vậy, ngủ một giấc cho ngon, mình đảm bảo sáng ngày mai Mộ Hữu Thành nhất định sẽ bình yên vô sự xuất hiện trước mặt cậu!”

Niệm An: “Cậu lấy cái gì ra đảm bảo? Mình chỉ cần số điện thoại, Chân Chân, mau nói ình số điện thoại!”

Chân Chân đập đầu vào tường: “Trời ạ, sao mình lại có một đứa bạn điên khùng như thế này chứ!” Người đàn ông của cô bị giọng nói của cô gây chú ý, kịp thời ngăn cản hành động tự mình làm khổ mình của cô, hỏi cô làm sao vậy.

Chân Chân nhìn anh chằm chằm một lát, quát: “Không biết không biết, đại khái là em cũng điên rồi.” Nói xong thay áo khoác đi thẳng ra cửa không thèm quay đầu lại.

Chân Chân đi đâu? Aiz, còn không phải là đi theo Thẩm Niệm An phát điên đấy chứ? Mà người làm ở bộ giao thông từ mấy đời kia cũng không biết rằng đêm nay mình sẽ gặp phải hai người phụ nữ điên, hơn nữa dưới sự ép buộc của hai cô, anh không tuân theo quy định pháp luật len lén tra xét tình hình giao thông, mà anh lại càng không ngờ lại có trùng hợp như vậy, chính mắt bọn họ trông thấy vào ngày hôm nay, lúc bốn giờ 01 phút 48 giây lại xảy ra một vụ tai nạn giao thông.

11. Chương 11: Chết Cùng Với Nhau

Chân Chân quát to một tiếng: “Là người đó, phóng to hình ảnh kia lên một chút, biển số xe đó! Chính xác là SLXXX sao? Phóng to chút nữa, nhỏ như vậy sao thấy rõ được, không phải là hỏng rồi đấy chứ!”

Anh không biết nên làm gì đối với mấy người phụ nữ đang phát cuồng bám chặt cánh tay mình: “Yên lặng một chút! Đúng thật là người các cô muốn tìm rồi, khu vực kho hàng Mộ thị ở Kim Sơn. Vừa rồi có thể nhìn thấy hình ảnh qua máy theo dõi, chiếc xe chở hàng này cố ý đâm vào chiếc Lexus....”

Anh còn chưa phân tích xong, đã có bóng người xông ra ngoài. Chân Chân đưa mắt nhìn ra cửa, dậm chân, trợn mắt nhìn người nào đó một cái: “Cái đồ khốn kiếp nhà anh, không mở bình thì ai biết trong bình có gì!” Nói xong cũng đuổi theo ra ngoài. Nhưng một giây tiếp theo đã bị một người kéo lại khiến cô không thể động đậy.

Người đó nói: “Bây giờ cô tới cũng vô dụng, không bằng giúp tôi xử lý chứng cứ cho tốt, cũng coi như giúp người bạn đang vội của cô.Đúng rồi, chủ chiếc xe này là ai trong số bạn cô.”

Chân Chân nhìn chăm chăm vào màn hình, ôm trán rồi rầm nói: “Là chồng chưa cưới của An Tử, mấy ngày nữa là bọn họ kết hôn rồi, nếu chú rể có xảy ra chuyện gì, anh nói xem cô ấy phải làm sao đây.Trời ạ! Sao cái máy này của các anh lại kém chất lượng đến như vậy, không thể nhìn thấy rõ người trong xe! Anh nói xem Mộ Hữu Thành sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Bình tĩnh!” Người đó hét lên một tiếng ôm chặt Chân Chân vào trong ngực, “Cô mà không bình tĩnh lại, tôi sẽ dán băng dính vào miệng cô đó!”

Chân Chân bị dọa, theo bản năng ồ một tiếng, chợt nhớ lại lúc biết người đàn ông này, chính là bị hấp dẫn bởi khí chất và dáng vẻ bá đạo này của anh.Không ngờ đã lâu như vậy rồi mà anh vẫn còn sức hút đối với mình.Chân Chân bỗng ngây ngốc một hồi, chợt phản ứng kịp, hét lên: “Anh là ai mà dám mắng tôi như thế!”

Hai người bốn mắt trừng nhau, lại cùng chịu thua đối phương, làm việc của mình.

Sau đó người đó chợt nói một câu: “Đúng rồi, Chân Chân, cô bạn kia của cô tên là Thẩm Niệm An sao?”

Chân Chân không ngắc đầu: “Anh hỏi cái này làm gì?”

Người đó nhớ lại một chút: “Chẳng qua là thấy cô ấy hơi quen quen!”

Chân Chân cười: “Tôi nhớ hình như lúc trước anh bắt chuyện với tôi cũng nói như vậy.Được rồi, đừng có rung động với cô ấy, người ta đã là hoa có chủ, cho dù anh có đào đất cũng không có cơ hội đâu.”

Người đó lắc đầu, cũng không phản bác, nhưng quả thật anh đã từng nhìn thấy Thẩm Niệm An, chỉ là khi đó trên cánh tay cô đeo miếng vải đen, giằng co với một đôi vợ chồng trung niên.Khi đó anh cảm thấy người phụ nữ này chắc đang gặp khó khăn, cho nên anh để ý, sau anh lại gặp cô ở trong nhà Chân Chân, vì vậy ấn tượng càng sâu sắc.

Chân Chân liên hệ với cả cảnh sát và cứu thương, khi Niệm An chạy tới nơi xảy ra vụ tai nạn giao thông, xe cứu thương còn chưa tới, cô vội vọt tới phía chiếc xe, gõ mạnh lên cửa sổ phía sau.Không kéo được cửa xe, Mộ Hữu Thành đang nằm ở băng ghế sau, dường như đang chảy máu trên trán, không biết còn bị thương ở chỗ nào không nữa.Chưa đầy nửa giờ trước, chính mắt cô đã nhìn thấy vụ tai nạn xe cộ đó, một chiếc xe chở hàng đâm thẳng vào xe của anh, rõ ràng là có kế hoạch trước.

Linh cảm của cô lại một lần nữa được chứng minh, vẫn cảm thấy sốt ruột như vậy.

Bởi vì lúc đó tài xế kịp thời phản ứng được, cho nên mức độ tai nạn giảm bớt được một chút, nhưng tài xế lại bị thương rất nặng, được đưa vào cấp cứu ở phòng đặc biệt, Mộ Hữu Thành nhẹ hơn một chút, cấp cứu xong trở về phòng bệnh bình thường, bác sĩ nói phải ở lại quan sát hai ngày mới có thể xuất viện được.

Niệm An cầm tay Mộ Hữu Thành, áp tay anh lên mặt bình, vẻ mặt bình tĩnh hỏi: “Lão Mộ, anh đói chưa?”

Mộ Hữu Thành vừa mới tỉnh lại, cảm thấy hơi chóng mặt, trên tay không còn nhiều hơi sức, vốn còn định muốn xoa đầu cô, nhưng không điều khiển được, đành bất đắc dĩ nói: “Nghe y tá nói em ngồi đây suốt, lại ghế sofa ngồi nghỉ một chút đi.”

Niệm An lắc đầu: “Chút nữa Tình Tình tới, em sẽ nghỉ sau.Đúng rồi, có chỗ nào không thoải mái không?”

Mộ Hữu Thành ngăn cản động tác kiểm tra của cô: “Không phải bác sĩ đã nói cho em biết rồi sao, số anh may mắn, không sao cả. Em đỡ anh dậy, anh muốn đi xem anh Dư thế nào.”

Niệm An định ngăn cản, nhưng lại thấy dáng vẻ lo lắng của Mộ Hữu Thành, hiểu rằng nếu như không để anh tận mắt nhìn thấy, anh sẽ không yên tâm.Cô hỏi mượn y tá một chiếc xe lăn, cố gắng đỡ anh ngồi lên, sau đó đẩy anh tới cửa phòng mổ.

Lúc rời khỏi phòng bệnh, tình cờ gặp Mộ Tình đến cùng Tiêu Thần.Ba xảy ra tai nạn lớn như vậy, cô lập tức luống cuống, một mình không biết phải làm sao, cho nên liền gọi điện thoại cho Tiêu Thần.

Mộ Tình bước lên một bước, trách mắng: “Chuyện gì thế này? Không để ba tôi ở trong phòng bệnh nghỉ ngơi còn đưa ông ấy ra ngoài, cô cho rằng mạng của ông ấy quá cứng rắn phải không?” Người nọ đi lại nhìn cô một cái, trên mặt lộ vẻ kỳ lạ rồi mới đi.

Sắc mặt Tiêu Thần không thay đổi nhìn bọn họ, giống như người ngoài cuộc, không tỏ ra thái độ gì.

Niệm An không muốn cãi nhau với cô ấy ở chỗ này, nhưng cũng không muốn Mộ Hữu Thành tổn sức giải thích với cô ấy, cứng rắn mở miệng: “Tốt nhất là con yên lặng một chút, chỗ này là bệnh viện. Giờ tôi đưa ba con đi thăm anh Dư, nếu như con muốn thì đi cùng, không muốn thì đừng có gây sự!”

Mộ Tình bị dáng vẻ của cô dọa cho có chút sợ hãi, sau đó có chút bất đắc dĩ đi theo phía sau.

Người nhà anh Dư trách móc Mộ Hữu Thành, nếu không phải đêm hôm khuya khoắt Mộ Hữu Thành muốn ra ngoài, anh Dư sẽ không gặp chuyện không may, vì vậy lúc này Mộ Hữu Thành tới thăm, sắc mặt của bọn họ cũng không tốt lắm. Có đứa trẻ không hiểu chuyện nhìn anh chằm chằm: “Có phải chú hại ba con sắp chết phải không?”

Đứa trẻ nhỏ như vậy thì biết cái gì gọi là chết? Chỉ là thuận miệng nói như vậy. Đáng tiếc người nói vô tâm người nghe hữu ý, vợ anh Dư tát một cái lên mặt con trai: “Nói bậy gì đó!”

Đứa trẻ sưng sốt một hồi, gào khóc.

Mộ Tình cảnh tượng ngứa mắt như vậy, tiến lên một bước muốn cãi nhau, lại bị Niệm An tóm lấy. Cô ấy giãy giụa: “Cô giữ tôi làm gì?”

Mộ Hữu Thành bình tĩnh chờ ở ngoài phòng phẫu thuật, anh an ủi người nhà anh Dư, cũng cam kết cho dù có phải trả giá cao thế nào cũng sẽ trả lại cho bọn họ một anh Dư khỏe mạnh. Anh bình thường đối xử với anh Dư như người trong nhà, hơn nữa lần này anh Dư bị thương như vậy cũng có liên quan đến mình, anh sẽ chịu trách nhiệm tới cùng.

Niệm An bảo Mộ Tình thay mình chăm sóc Mộ Hữu Thành, còn cô về nhà chuẩn bị chút đồ ăn, Tiêu Thần có xe riêng, cô nhờ anh lái xe đưa mình về. Mộ Tình thật sự không muốn ở chung một chỗ với cô, cho nên cô mau chóng xuất phát.

Sắc mặt Tiêu Thần không thay đổi đi cùng Niệm An ra khỏi bệnh viện. Thật ra anh không muốn tới đây, nhưng nghĩ tới người phụ nữ kia một mình trong bệnh viện anh liền không chút suy nghĩ mà đi tới, anh thật cũng không biết mình tới đây làm gì nữa? Nhìn người phụ nữ này chăm sóc người đàn ông khác sao? Thật mất mặt!

Tiêu Thần không nói lời nào, chưa đi được bao xa, Niệm An đã chủ động lên tiếng: “Anh tới nhanh thật!”

Anh nghiêng đầu hỏi một câu: “Ý em là gì?”

Vừa dứt lời, đã thấy người phụ nữ bên cạnh nhào lên, bắt lấy tay lái xoay qua xoay lại, bỗng dưng cô làm như vậy khiến anh phản ứng không kịp. Anh cố gắng giữ vững tay lái, tức giận nói: “Thấm Niệm An, em điên rồi sao? Ngộ nhỡ xảy ra tai nạn thì thế nào em có biết không?”

Trên mặt Niệm An nở nụ cười quỷ dị, tiếng cười giống như nặn từ trong bụng ra: “Ha ha, anh có muốn chết cùng tôi không? Anh chỉ cần buông tay lái, rất nhanh, phịch một tiếng, hai chúng ta có thể vĩnh viễn ở cùng nhau.” Giọng cô vừa quỷ mị vừa hấp dẫn, nhưng khốn kiếp, đây không phải lời nói của một người bình thường có thể nói ra!

Tiêu Thần thật sự muốn dội nước lên đầu cô khiến cô tỉnh lại, nhưng anh chỉ có thể cố gắng khống chế tay lái. Người phụ nữ này dường như điên rồi, cũng không biết cô lấy hơi sức từ đâu ra. Lúc tay lái bị đoạt mất, xe của anh xiêu xiêu vẹo vẹo, suýt chút nữa đụng phải chốt phòng cháy chữa cháy, Tiêu Thần khó khăn lắm mới có thể khiến xe đảo sát qua vật kia....

Tim anh đập rộn lên, mà Thấm Niệm An vừa cười vừa nhấc chân đạp ga, trên mặt cô là nụ cười rạng rỡ vô cùng, giống như giấy tiếp theo muốn chết cùng với anh vậy.

Tiêu Thần chưa bao giờ thấy cô như vậy, nhất thời bị dọa. Anh thốt lên: “Em điên rồi! Em có biết mình đang làm gì không? Muốn chết thì em đi chết đi!” Một câu tức giận bật ra, là sự thất vọng về cô, đối với

nguyên nhân điên cuồng bất chấp hậu quả của cô lại càng thất vọng. Anh có thể chết cùng cô, nhưng không phải loại tự sát này!

Niệm An từ từ buông tay ra, vừa cười vừa đứng lên: “Con mẹ nó, ngay cả quyết tâm chết cùng tôi cũng không có, anh cho rằng anh yêu tôi sao? Nếu như không yêu, đừng làm những chuyện nhảm chán này. Tai nạn giao thông? Loại người không có năng lực mới sử dụng thủ đoạn như vậy. Tôi coi thường anh!” Cô nhớ rõ trước khi Mộ Hữu Thành xảy ra tai nạn, anh gọi một cuộc điện thoại tới, anh nói: “Tôi muốn giở trò đùa chết các người đây!”

Nhìn xem, người trẻ tuổi trong lúc nhất thời xúc động sẽ luôn đem bí mật sâu kín nhất trút ra ngoài.

Bốn chữ “Tôi coi thường anh” giống như vòng kim cô quấn trên đầu Tiêu Thần, anh lái xe đến bờ sông, dừng sột, sau đó cất tiếng cười to: “Em bắt đầu chú ý đến tôi từ khi nào vậy? Thắm Niệm An, mặc kệ là trước đây hay bây giờ, suy nghĩ đầu tiên trong đầu em luôn là nghi ngờ tôi, bỏ rơi tôi. Tôi trong mắt em rốt cuộc là gì?”

Niệm An bình tĩnh, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Tiêu Thần: “Ngày đó trong quán bar Kim Đế, người kia nói sai khiến anh ta làm chuyện như vậy chính là một đôi nam nữ. Nữ phụ trách giao việc, còn nam ngồi bên cạnh. Tiêu Thần, anh ta nhớ mặt anh đó!” Lúc nói những lời này, tay cô run rẩy, môi dưới bị cô cắn sâu, máu tanh chảy vào trong miệng, “Lúc cùng người khác toan tính hãm hại tôi, tâm trạng anh thế nào? Khoái cảm trả thù? Kích thích mãnh liệt? Hay chỉ đơn thuần là đùa giỡn? Không phải anh vẫn muốn hỏi tôi rốt cuộc năm năm trước xảy ra chuyện gì hay sao? Được, tôi nói cho anh biết, anh nghe cho kỹ đây.”

“Bà nội tôi bị bệnh, tôi tới tìm anh nhờ giúp đỡ, ba mẹ anh nói anh đã đính hôn, là một cô gái môn đăng hộ đối. Tôi nhìn thấy ảnh rồi, đúng là một cô gái dễ thương, đáng người như công chúa, thật khiến người khác ngưỡng mộ. Khi đó tôi không cảm thấy khó chịu, ngược lại còn cảm thấy thoải mái, tại sao chứ? Bởi vì tôi thua kém anh mọi thứ, kể cả là tình cảm hay những thứ khác...”

“Anh xem, có giống với âm mưu quỷ kế như trong tưởng tượng của anh không? Vốn dĩ rất đơn giản, rốt cuộc anh để bụng cái gì? Tự phân cao thấp với chính mình, còn muốn phân cao thấp với tôi, rốt cuộc anh có ý gì?”

Tiêu Thần không nói gì, đáp lại Thắm Niệm An là tiếng gõ cửa, người ở bên ngoài cửa xe gõ muốn nổi điên lên rồi.

12. Chương 12: Cùng Là Phụ Nữ, Tội Gì Phải Làm Khó Nhau

Niệm An xuống xe, đứng trước mặt Mộ Tình, hỏi cô ấy có chuyện gì.

Mộ Tình mang vẻ mặt chất vấn nhìn chằm chằm vào cô: “Không phải cô nói là về nhà sao? Đến chỗ này làm gì?”

Niệm An trả lời: “À, có chút việc muốn thương lượng với Tiêu Thần.”

Tiêu Thần cũng ở bên cạnh, vẻ mặt không chút thay đổi.

Mộ Tình nở nụ cười lạnh: “Thương lượng? Thương lượng mà cần phải động tay động chân? Thắm Niệm An, tôi nói cho cô biết, anh ấy là người đàn ông của tôi, cô đừng có mơ chạm vào!”

Tiêu Thần nhíu mày, dường như những lời này có gì đó không ổn, nhưng anh cũng không phản bác, ngược lại còn muốn nghe xem Thắm Niệm An sẽ trả lời như thế nào.

Niệm An cười: “Mộ Tình, sửa lại một chút. Tôi với ba con chỉ còn mấy ngày nữa là kết hôn, con còn chưa chịu gọi tôi một tiếng mẹ, cái này không đáng trách, nhưng không phải như vậy là con có thể gọi thẳng cả họ lẫn tên của người lớn ra như thế. Đây là điều cơ bản nhất trong giáo dục, nếu như ngay cả điều này con cũng cần có người dạy bảo cho, vậy thì tôi cũng không ngại gian khổ. Tiếp theo, phiền con quản người đàn ông của mình cho tốt, cùng với việc lo lắng người khác cướp mất anh ta, chỉ bằng con nghĩ cách khiến trong

lòng anh ta chỉ có con thì hơn!” Nói xong, cô khẽ gật đầu, “Hai người cứ từ từ nói chuyện, tôi đi chuẩn bị chút canh gà cho người đàn ông của tôi.”

Nếu Chân Chân nhìn thấy dáng vẻ lúc này của cô, nhất định sẽ thốt lên một câu: “An Tử, rất đẹp trai nha!”

Ngày trước là vì quan hệ với Mộ Hữu Thành, cho nên Niệm An mới nhẫn nhịn con gái của anh, bởi vì đứa trẻ kia từ nhỏ đã được bao bọc quá kĩ, cho nên tính khí nóng nảy, lại thích trêu đùa. Nhưng ai mà không nóng tính chứ? Dựa vào cái gì mà cô phải nghe lời nói châm chọc của con bé? Nói cho cùng tuổi của hai người cũng không khác biệt lắm, cùng là phụ nữ tội gì phải làm khó nhau.

Lúc Niệm An trở lại bệnh viện, anh Dư đã qua khỏi cơn nguy hiểm đến tính mạng, nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc. Sự cố qua đi, vấn đề tiền nong vẫn còn phiền lòng. Có người hào phóng thì tất nhiên cũng xuất hiện người có lòng tham không đáy.

Chị của anh Dư tới, lúc đầu Mộ Hữu Thành đã hứa với vợ của anh Dư sẽ trả hết tiền viện phí và tiền giáo dục con cái, còn cho bọn họ một khoản sinh hoạt phí phù hợp. Anh tạo điều kiện như vậy đã là tốt lắm rồi. Đúng là anh Dư lái xe cho anh thật, nhưng xảy ra tai nạn xe cộ cũng không phải là trách nhiệm của anh, cảnh sát vẫn đang điều tra ra người gây ra sự việc này.

Mộ Hữu Thành đưa ra quyết định này vì biết rõ cho dù cảnh sát có tìm ra thủ phạm thì người đó cũng chỉ là một người bình thường, không trả nổi tiền viện phí thì cùng lắm chỉ là đi tù mấy năm, mà nhà anh Dư cũng sẽ không vì không trả nổi tiền viện phí mà đẩy người khác vào tình cảnh khó khăn. Những việc này anh không muốn nói cho người nhà anh Dư, bởi vì đó không phải là tin tức tốt lành gì.

Chỉ là có người cho rằng hảo tâm của anh vẫn còn chưa thỏa đáng.

Chị anh Dư chạy tới, đó là một người phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi, mặc một chiếc áo len hồng và chiếc quần xanh, thân hình mượt mà, cô vừa đến bệnh viện, không rõ chuyện gì đã đến làm náo loạn phòng Mộ Hữu Thành, cô nói em của cô vì Mộ Hữu Thành mà bán mạng, vậy mà Mộ Hữu Thành chẳng quan tâm, thật sự là một ông chủ lòng dạ hẹp hòi đen tối bla bla....

Niệm An tới nơi, giải thích với cô ta cam kết của bọn họ, ánh mắt người phụ nữ kia sáng lên, sau đó khoanh hai tay trước ngực, hừ lạnh một tiếng: “Một chút tiền ấy là muốn kết thúc? Tính mạng của em trai tôi suýt nữa không còn? Các người cho chút tiền này là xong sao?”

Nói cho cùng vẫn là một chữ tiền.

Mộ Hữu Thành trầm giọng nói: “Cô yên tâm, anh Dư theo tôi đã nhiều năm, tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm.”

Chị Dư chưa từng gặp qua người nào dễ nói chuyện như Mộ Hữu Thành, lại còn coi tiền như rác, cô giậm chân, hai tay chống eo, trừng mắt: “Yên tâm? Anh bảo tôi yên tâm thế nào? Ai biết được nhà anh nói suông hay không, lúc đó nhà tôi ra viện, tới tìm các người không thấy thì sao! Bây giờ anh viết giấy cam đoan cho tôi, tôi cũng chẳng cần gì nhiều, mạng của em trai tôi tốt số thì cũng phải đáng trăm vạn, phí trị liệu đương nhiên các người phải lo, còn có phí giáo dục, phí dinh dưỡng....”

Thật là công phu sư tử hống, Niệm An ở một bên nghe, buồn cười cũng cười không nổi. Loại phụ nữ thừa dịp cháy nhà hôi của với người gây ra tai nạn giao thông, rốt cuộc ai mới là người khiến cho người ta chán ghét đây? Niệm An cũng không biết, chỉ là vào lúc này cô thật sự cảm thấy ghét người phụ nữ trước mặt.

Mộ Hữu Thành bảo Niệm An đưa giấy bút cho anh, xem ra có vẻ như anh chấp nhận yêu cầu của chị Dư.

Chị Dư đưa mắt nhìn cô chằm chằm, hất cằm có ý bảo cô nhanh tay một chút: “Em trai tôi vì sự thoải mái của mấy người mà phục vụ quên mình, chút tiền này quá tiện lợi cho các người, nếu như...”

Thật là buồn cười, cô ta tới bệnh viện không thăm em trai mà là tới để đòi tiền, thật là “quan tâm” tới em trai mà.

Niệm An vẫn không nhúc nhích, nhưng trên mặt vẫn tươi cười: “Chị Dư, chỗ này là phòng bệnh, thương lượng những chuyện này không tốt, chị ra ngoài với tôi, phụ nữ chúng ta nói chuyện.”

Chị Dư nhìn dáng vẻ của cô cũng biết không dễ đối phó, vì vậy chợt dạ hét âm lên: “Nói chuyện gì chứ, không phải đã nói xong rồi sao? Bảo ông Mộ ký giấy cam đoan là xong, tôi sẽ đi, tôi còn muốn chăm sóc em trai tôi!”

Ông anh Mộ cũng chen vào nói: “Niệm An, lấy giấy bút cho anh!”

Lão già này hiền lành đến ngu ngốc mà, không thấy chị ta sẽ không thỏa mãn sao? Về sau nhà cô ta có chuyện gì, cô ta đều sẽ tới tìm anh già nhà cô nói lại chuyện cũ thì sao? Đây chính là cái động không đáy. Sự tốt bụng của anh chỉ khiến cho lòng tham của chị ta lớn hơn thôi.

Nhưng Niệm An không muốn nói những chuyện này ở nơi này, anh cần nghỉ ngơi. Cô cười cười: “Bác sĩ nói anh bây giờ không thể hoạt động nhiều, để em làm cho. Chị Dư, lát nữa cảnh sát sẽ tới hỏi thăm tình hình, chị muốn ra ngoài nói chuyện với tôi hay đợi cảnh sát tới rồi nói chuyện với bọn họ?”

Chị Dư hiểu rõ, nói chuyện với cảnh sát, không chừng một xu cô cũng chẳng có. Cho nên bắt đắc dĩ đi theo Niệm An ra ngoài, trong miệng vẫn không ngừng mắng mủ: “Aizz, tôi không phải là người không nói lý, các người nói tính mạng của em trai tôi...”

Thật là chị em tốt nha, dùng tính mạng của em trai để đổi lấy tiền ỉn. Thật khiến cho người ta hoài nghi, có phải trong mắt cô nếu lúc này tính mạng của em trai cô ta không còn thì có phải tốt hơn chẳng? Nói không chừng có thể nhận được nhiều tiền bồi thường hơn!

Lúc ra tới cửa, Lão Mộ nói một câu: “Niệm An, viết xong giấy cam đoan thì lại đây, anh có chuyện muốn nói.” Đáng tiếc Niệm An chỉ dừng lại một chút, cũng không quay đầu lại mà đóng cửa đi.

Lão Mộ hiểu rõ người phụ nữ như chị Dư, bây giờ mặc cho cô ta nói gì thì nói, nếu không muốn sau này còn dây dưa thì tạm thời cứ thỏa mãn yêu cầu của cô ta, còn về sau này, liên lạc với luật sư, để cho bọn họ ký một bản cam kết, dùng pháp luật can thiệp, cũng không sợ cô ta đến gây sự. Điều anh lo lắng nhất bây giờ là Niệm An muốn khống chế người phụ nữ này, ngược lại sẽ kích thích sự chống đối của cô ta, đến lúc đó động thủ, khẳng định Niệm An sẽ thua thiệt.

Nhưng mà chính anh cũng hiểu rõ tính cách quật cường của Niệm An, sau khi bọn họ ra ngoài, Lão Mộ cũng lấy điện thoại trên tủ gọi đi: “Lão Bàng, bây giờ chú có rảnh không? Tới bệnh viện một chuyến thôi. À, có chút việc cần nhờ chú giúp....À, không cần gọi những người khác, một mình chú là được rồi....Sau khi chú tới thì tìm Niệm An trước đã, chính là người phụ nữ hôm trước tới vô quán tìm tôi, đúng vậy, cô ấy là người phụ nữ của tôi....”

Cúp điện thoại, cuối cùng Lão Mộ cũng yên tâm.

Đã ra khỏi bệnh viện, bên ngoài chính là hàng rào, chỉ có một vài bệnh nhân và người nhà ở đây, chị Dư nhìn quanh bốn phía, thấy Niệm An không có ý định dừng lại, vội vàng bước tới kéo tay cô nói: “Em gái à, em muốn đi đâu vậy! Tìm một nơi có thể viết là được rồi.”

Niệm An dừng lại, từ từ xoay người: “Chị Dư, chị hẳn là đã gặp em dâu chị rồi chứ, chị ấy đã nói nội dung bồi thường với chúng tôi từ trước rồi, tôi chỉ là không hiểu, một trăm vạn này là cho ai đây?”

Rõ ràng khí thế trên người chị Dư yếu đi một chút, bởi vì một trăm vạn này cô định giữ ỉn, chồng cô không có tiền đồ, con trai thôi học ở nhà, lại còn tiền nợ đánh bạc, cô hỏi mượn em trai nhiều lần tới nỗi không còn tiền để mượn, lần này vừa hay có cơ hội.

Nhưng chị ta vẫn cao giọng nói: “Đương nhiên là cho em trai tôi và người thân, nó vì nhà cô mà thập tử nhất sinh....” Lại nữa rồi.

Niệm An cười cười, chợt nhìn chăm chăm vào mắt người trước mặt: “Người thân của anh ta không bao gồm cả chị sao? Chị Dư, chị có biết hành động bây giờ của chị có thể kết thành tội vợ vét tài sản hay không, những lời chị nói với tôi và anh ấy, tôi cũng đã ghi âm lại rồi, đợi cảnh sát tới, tôi chỉ cần giao cho bọn họ, giam chị hai ba tháng không thành vấn đề, chị có thể tưởng tượng được chứ?”

Chị Dư bị dọa đến giật mình, cả người toát mồ hôi lạnh, nhưng miếng thịt béo đến miệng sao có thể để rơi? Chị ta quyết tâm, đưa tay đẩy vai Thẩm Niệm An: “Tôi đây nói cho cô biết, cô coi thường tôi đây không có học thức phải không! Nói một câu thôi, bây giờ cô có viết cam đoan cho bà không thì bảo, bà đây không

phải tới một mình, bên ngoài còn có chồng con bà, hai người bọn họ không dễ nói chuyện như bà đâu, cô nên biết điều một chút!”

Niệm An bắt được tay của chị ta: “Chị Dư này, bây giờ chị không chỉ mang tội vợ vét tài sản mà còn là cố tình làm hại người khác, chị có biết trong bệnh viện này khắp nơi đều có cài đặt camera, chị muốn trốn tội cũng vô dụng.”

Những lời này hoàn toàn chọc giận chị Dư, chị ta vùng tay định giật tóc Thẩm Niệm An: “Con dĩ thối tha này, chỉ là một tí tiền thôi mà muốn làm tới mức đó sao? Xem bà đây thu phục mày, theo dõi cái gì, ghi âm cái gì, bà đây cóc thêm quan tâm!”

Niệm An né một cái, bắt được hai tay chị ta, lúc này cũng bắt chắp hình tượng, sử dụng mấy chiêu thức mà Mộ Hữu Thành dạy cho cô khi ở trong võ quán, kéo tay chị Dư, cong người một cái, định đánh ngã chị ta xuống đất. Nhưng người phụ nữ kia lại níu được tóc của cô, giật giật túm túm.

Cô cau mày, gắng chân chị Dư một cái, thuận thế đẩy cô ta, tốt xấu thế nào cũng để cho cô ta ngã xuống đất. Lại không ngờ chị Dư nắm được vạt áo của cô, dùng sức xé, xoạt một cái xé rách áo cô, có thể thấy được chị Dư dùng sức nhiều như thế nào – chị Dư hiểu rõ, bây giờ không thể giải quyết được người phụ nữ này, chuyện bồi thường coi như đi tong. Mà chị ta cũng không dám gọi người, sợ dẫn bọn họ tới đây, ngược lại người phụ nữ kia sẽ lại tìm người giúp đỡ.

Lão Mộ không yên tâm đi ra theo thấy một màn như vậy, anh đỡ khóc đỡ cười, hai chiêu công phu mèo cào của người phụ nữ của anh thật đúng là không nhỏ....

13. Chương 13: Sinh Mệnh Hải Hòa

Lúc Lão Bàng chạy tới, hai người phụ nữ vẫn đang say sưa đánh nhau, cuộc chiến vô cùng thảm thiết: chị Dư tóc tai xốc xếch, tay chân bị khổng chế sau lưng, nằm trên mặt đất, miệng bị người kia bịt lại muốn gọi cũng không gọi được, Niệm An thì ngồi trên người chị ta, quần áo cũng nát bươm, nhưng sắc mặt Niệm An lại nghiêm nghị, đang giảng đạo đức cho chị Dư.

Lão Bàng quả thật không dám nhìn thẳng, anh bước lên kéo hai người ra, sau đó lúng túng gật đầu với Niệm An: “Chị dâu, anh Mộ ở bên kia, chị đi qua đó trước đi, chỗ này giao cho em, em tâm tình với chị gái đây một chút.”

Chị Dư vừa thoát khỏi bàn tay của người phụ nữ điên, giờ lại xuất hiện một tên đàn ông thô kệch, liền sợ hãi vội vàng bỏ chạy, đáng tiếc chưa chạy được bao xa đã bị Lão Bàng hai bước tiến đến xách cổ áo. Lão Bàng cười ha hả nói: “Chị gái, không cần làm ầm làm ĩ, Lão Bàng tôi chỉ muốn trò chuyện với chị một chút, không cần phải sợ hãi như vậy chứ...” Anh làm động tác cắt cổ, cười đến dịu dàng.

Niệm An từng gặp Lão Bàng, trong lòng biết anh là cứu binh mà Mộ Hữu Thành gọi tới, vì vậy cũng buông tay để Lão Bàng đối phó với chị ta. Cô quay đầu, thấy Mộ Hữu Thành đang đứng cách đó không xa, anh đang cười, cười đến sặc sụa. Được rồi, coi như cho anh xem miễn phí cuộc chiến của những người nội trợ đi, muốn cười thì cứ việc cười.

Trên đường hai người cùng nhau trở lại phòng bệnh, cuối cùng Lão Mộ cũng không nhịn được cười nói: “Không nghĩ là em có thể gào to như vậy.” Anh làm động tác đánh võ của Lý Tiểu Long, ý tứ nhạo báng rõ ràng.

Niệm An trừng mắt liếc anh một cái, không nói lời nào.

Mộ Hữu Thành ngược lại không chịu buông tha: “Thật ra cô ta cũng chỉ là muốn ít tiền, chỉ cần không xảy ra chuyện gì, cho cô ta cũng không sao, dù sao chút tiền này anh cũng có thể kiếm lại dễ dàng. Em cần gì phải vì chút chuyện này mà ra tay? Không đáng làm chuyện cười cho người khác.”

Nói tới chỗ này Niệm An dừng lại, cô đứng trước mặt Mộ Hữu Thành: “Đúng vậy, tiền anh anh có thể không để ý, nhưng mà em để ý! Tại sao anh cũng bị thương, vậy mà còn phải dây dưa với đồng ngỗng ngang này! Em đúng là phát điên lên mất, em làm trò cười cho người ta cũng được, nhưng em chính là không thể để yên cho người khác coi thường anh!”

Mộ Hữu Thành đưa tay ôm cô vào trong ngực, mặc dù cánh tay còn bị thương, nhưng trong lòng anh ngọt ngào khó tả. Anh nhin cười không được: “Biết là em thương anh, nhưng anh không cho phép em vì anh mà rơi vào tình thế nguy hiểm. Mặc kệ là đối phó chị Dư hay là ai, em là nỗi lo của anh, chỉ cần em sống tốt, anh mới có thể yên tâm làm việc bên ngoài, hiểu không?”

Một câu “em là nỗi lo của anh” khiến tâm tình khó chịu của Niệm An biến mất không còn dấu vết.

Ngay từ lúc Niệm An quyết định ở bên cạnh Mộ Hữu Thành, Chân Chân đã từng hỏi cô tại sao, lúc ấy cô suy nghĩ rất lâu mà không nghĩ ra nguyên nhân, hiện giờ cô đã có đáp án. không phải là vì người đàn ông này lo lắng cho cô hay sao? Trước đây từng nghe nói một câu thế này: “Khát vọng cả đời anh là giấu kín em, bình yên tốt đẹp, cẩn thận giữ gìn, không để em sợ hãi, không để em khổ đau, không để em trôi dạt mọi nơi, không để em không nơi nương tựa.” Chẳng lẽ người như vậy cuối cùng đã tới? Niệm An vẫn chưa chắc chắn, nhưng cô biết một điều, cô thực sự muốn như vậy.

Sau khi trở về phòng bệnh, Niệm An có chút cẩn thận, Mộ Hữu Thành nằm trên giường bệnh nhìn cô đi qua đi lại kiểm tra khóa cửa, nhìn cô cầm báo hôm nay dán kín hai kính thủy tinh, sau đó xoay người, đỏ mặt, thở hổn hển: “Mộ Hữu Thành, anh nói cho em biết, rốt cuộc anh đặc tội với ai?”

Thì ra là chỉ muốn tra hỏi thôi sao? Mộ Hữu Thành bất đắc dĩ nở nụ cười: “Anh cũng không biết, có thể trong hai năm qua đều kiểm hết tiền của người khác, cho nên vô tình đặc tội với một số người.”

Niệm An chớp mắt đã đến bên giường, cúi người: “Nói dối, anh làm ăn buôn bán bao nhiêu năm, bây giờ kẻ địch mới tìm anh trả thù sao? Trả lời lại!”

Mộ Hữu Thành cảm thấy có chút giật mình, hôm nay Niệm An có chút không giống bình thường, hầy, tầm mắt của anh đối diện với ngực cô, theo động tác cô cúi người xuống, bộ ngực như ẩn như hiện, thật mê người, anh khẽ nhíu mày, nghiêm túc nói: “À, có thể là do anh đẹp trai quá nên người khác mới ghen tị.”

Niệm An gờ quả đấm trước mặt anh: “Đúng là có tật giật mình nên mới lảng sang chuyện khác, nếu anh không nói vậy thì em hỏi.” Có thể trong lòng còn bức mình, cho nên cô cảm thấy có chút nóng, cô cởi áo khoác, thuận tay để xuống ghế sofa bên cạnh: “Có phải phiền toái do em mang lại hay không? Có người trên phương diện làm ăn táy máy tay chân? Còn sắp xếp tai nạn giao thông? Để em đoán tiếp...”

Mộ Hữu Thành bắt lấy cánh tay cô: “Niệm An, đừng đoán nữa, không liên quan tới em, thật sự không liên quan, là anh xử lý chưa tốt.”

Niệm An gật đầu: “Ừm, anh nói đi, em muốn nghe.”

Mộ Hữu Thành dịch qua một chút, để cô nằm bên cạnh: “Mấy ngày trước anh điều một người tới chi nhánh công ty, có thể do chưa sẵn sàng chuẩn bị cho công việc, cho nên không phục, gây ra chuyện làm tổn hại công ty. Còn chuyện tai nạn giao thông, có lẽ là do ôm hận mà trả thù, nhưng cũng không có chuyện gì, không phải em đã báo cảnh sát để người ta điều tra sao, nghe cảnh sát nói bọn em còn nhìn trực tiếp qua màn hình.” Anh vuốt nhẹ lên mũi Thẩm Niệm An một cái, cười như gió xuân: “Anh không ngờ em lại lợi hại như vậy.”

Niệm An bắt lấy tay anh, đặt vào khoe miệng mình, hôn lên nói: “Em biết anh đang an ủi em, nhưng em khó chịu, cực kỳ khó chịu. Anh có biết lúc em nhìn thấy hình ảnh xe của anh bị đụng, tâm trạng của em thế nào không?” Cô chuyển động một cái, dán chặt vào người Mộ Hữu Thành, giống như muốn ôm chặt anh, có thể cảm nhận được thân thể của cô đang run rẩy.

Giọng cô buồn buồn: “Em đã nghĩ nếu anh cứ đi như vậy, em biết phải làm sao? Anh yên tâm đi, em nhất định sẽ không đi cùng anh, nhưng em chỉ tiếc là, thậm chí ngay cả thứ gì đó của anh em cũng chưa lưu lại. Lúc đó em đã nghĩ, nếu anh mà đi, ngay cả đứa bé của anh em cũng không có, sau này sao có thể nhớ anh? Em chính là người phụ nữ không tìm không phổi như vậy, chính là nghĩ như vậy!”

Đứa bé, đứa bé, đứa bé....Trong đầu Mộ Hữu Thành suy nghĩ thật lâu, sau đó mới nở nụ cười: “Anh không phải là không có chuyện gì sao? Chuyện đứa nhỏ thì đại khái em có thể yên tâm, anh có khả năng này.Nếu em không tin, bây giờ có thể kiểm chứng.”

“Được rồi! Quyết định như vậy đi!” Niệm An chợt ngẩng đầu lên, sau đó tay của cô nhẹ nhàng linh hoạt cởi cúc áo của Mộ Hữu Thành, tham lam tiến vào, sờ soạn lồng ngực anh, đi thẳng xuống phía dưới....

Người phụ nữ này đúng là người thuộc trường phái hành động!

Đồng thời Mộ Hữu Thành cũng rất sửng sốt, mắt anh dán lên cánh cửa bị dán báo kia, chợt hiểu ra vừa rồi Niệm An làm vậy là vì cái này? Cô đã sớm quyết định sao? Người phụ nữ này đã gặp khủng hoảng thế nào mới có thể khiến cô khẩn cấp muốn mình như vậy.

Mộ Hữu Thành suy nghĩ một chút cũng cảm thấy cô càng ngày càng đáng yêu.

Mọi người bảo trong họa có phúc, anh cảm thấy phúc khí này tới thật khiến người ta có chút ứng phó không kịp.

Niệm An đỏ mặt: “Em biết anh cũng cảm thấy không dễ dàng, cho nên em...em sẽ rất nhẹ, anh yên tâm.” Nói xong nhanh chóng cởi quần của anh ra, lúc tay cô chạm vào bắp đùi của anh, ngón tay lạnh lẽo như chạm phải điện cơ rút lại.Sau đó lại thử thăm dò đụng chạm, lướt qua vị trí mẫn cảm của anh, giống như một con thỏ vừa hiếu kỳ vừa sợ hãi lại gần khóm cỏ xa lạ.Mộ Hữu Thành không thể nhịn được nữa lập tức lật người lên, đè cô dưới thân.

“Ah....” Niệm An giật mình, “Anh....Anh không phải là tay chân không tiện sao?”

Mộ Hữu Thành bắt đầu cười: “Cho dù không tiện nhưng cũng thừa sức, huống chi, em nhiệt tình mời chào như vậy, anh sao lại không biết xấu hổ từ chối? Bởi vậy mới có cái gọi là, chết dưới hoa mầu đơn, thành quỷ cũng phong lưu....” Nói xong, tay anh kéo áo của Niệm An lên cao, môi anh bắt đầu từ tóc, từng chút hôn xuống, lúc môi anh chạm vào, dường như đang dùng hết sức mạnh.Tại sao phải bú sữa mẹ chứ, tại vì mút vào cái loại gió thổi không lọt cũng hút hết cả hơi thở, khiến cho người ta nhịp thở dồn dập hơi thở không thông, chỉ có thể để mặc cho anh sắp xếp.

Niệm An tròn to hai mắt: thì ra trước kia anh đều nương tay, giờ mới hóa thân thành sói? Là cô khinh địch, vẫn tưởng sói đội lốt người là cừu non hiền lành.Cô đưa tay đẩy anh một cái, nhưng cũng không dám dùng lực quá lớn, đến lúc anh buông cánh môi ra, lúc này mới hổ hển nhỏ giọng xin tha: “Hữu Thành, chậm một chút.”

Mộ Hữu Thành ôm cô vào lòng, nhỏ giọng hỏi thăm: “Nếu như em chưa chuẩn bị xong, vậy chúng ta..”

Cảm thấy anh chuẩn bị nói “Để lần sau đi”Niệm An lập tức dùng chân quấn lấy người anh, ánh mắt kiên định: “Có phải anh không khỏe không....?”

Lực sát thương của những lời này đủ lớn, biết rõ là phép khích tướng, nhưng người làm đàn ông vẫn không thể không tự nguyện nhảy vào hố bom: bị chính người phụ nữ của mình chất vấn có khỏe hay không, chuyện này rất lớn!

Mộ Hữu Thành cũng không khách sáo nữa, cởi bỏ sạch sẽ chương ngại trên người cả hai, thất lực dùng sức một cái, không chút lưu tình xuyên qua.

Một phần “khách sáo” hai phần “tương kế tựu kế” lại thêm ba phần “có dụng ý khác” hơn nữa còn có bốn phần “đã sớm dự mưu” cuối cùng mười phần “sinh mạng hài hòa.”

Mộ Hữu Thành cũng từng gặp không ít phụ nữ, nhưng cho tới giờ chưa ai khiến anh có cảm giác như thế này.Khít chặt như thế chỉ có thể cho phép anh đi vào, mỗi tắc tiến vào đều khiến cả người chấn động mạnh mẽ, không thể nghi ngờ đây chính là kích lệ lớn nhất đối với anh, khiến anh không ngừng tiến công, đi tới cảm giác mà bọn họ chưa từng trải qua.

Thân thể là ngôn ngữ thành thật nhất, nếu là thân thể không thích hợp, cho dù cảm giác hài hòa như thế nào cũng không thể kéo dài, lúc này bọn họ đã có thể khẳng định chắc chắn, cô và anh chính là nửa kia của đối phương.

Trên trán Niệm An toát mồ hôi, cô cắn môi dưới, tâm tình thả lỏng chưa từng thấy, cô muốn thổ lộ hết thủy lòng mình, nhẹ nói: “Anh nghe kỹ đây, bắt đầu từ bây giờ anh không còn cơ hội trả lại hàng rồi!”

14. Chương 14: Kịch Tình Qua Đi

Kịch tình đi qua, xử lý dấu vết là một chuyện vô cùng khó xử, khắp nơi trên giường bệnh đều là hơi thở hoan ái, nên làm sao đây? Mộ Hữu Thành vẫn nằm trên giường nghỉ ngơi, tay chân Niệm An bắt đầu luống cuống, cô nghĩ: đợi y tá tới kiểm tra phòng, cô nên nói thế nào với y tá? Chẳng lẽ nói Mộ Hữu Thành quan hệ với mình rồi sao?

Ặc..Hơi lừa bịp một chút.Hơn nữa người ta hiển nhiên cũng sẽ không tin.

Trời ạ, nếu thừa nhận trước mặt bác sĩ và y tá rằng hai người bọn họ vừa rồi kịch tình tứ phía, chẳng phải là làm khó mình rồi sao? Không thể, đánh chết cũng không thể nói!

Cô đi tới đi lui trong phòng, đang tìm chỗ có thể giấu đi.

“Vào toilet đi, đừng lên tiếng.” Mộ Hữu Thành trên giường đột nhiên cười ra tiếng.

Xong rồi, bị vạch trần tâm tư rồi, nét mặt Niệm An dường như đỏ hơn.Cô ho một tiếng: “Cái đó....Em đi tắm, nếu có người tới, anh bảo em đi chết rồi!” Nói xong liền trốn vào toilet.

Cô mở nước chảy mạnh, muốn tiếng nước che giấu đi tiếng trái tim đập loạn của mình, nhìn gương mặt đỏ ửng của cô gái trong gương, cô không thể nín được cười, cảm giác này kéo dài rất lâu.Là yêu sao? Cô không muốn phủ nhận, cùng Mộ Hữu Thành ở chung một chỗ cô cảm thấy rất an tâm, mỗi câu nói mỗi ánh mắt của anh đều có thể làm trái tim cô rung động.

Cô tát nước lên mặt để mình tỉnh táo lại, sau khi lau sạch sẽ người mới dũng cảm đi ra ngoài, không thể để một mình Mộ Hữu Thành bị người khác chê cười được.Nếu là cả hai người bọn họ làm chuyện xấu, cả hai người nên cùng nhau đối mặt.

Tiếng nước ngừng chảy, lúc cô mỉm cười đặt tay lên tay cầm cửa, cô nghe thấy có tiếng nói bên ngoài, miêu tả tiếng đó như thế nào nhỉ? Dịu dàng như nước nhưng lại không thiếu độc lập quyết đoán, đây chính là người phụ nữ mà tất cả phụ nữ đều thích.Nhưng chỉ nghe qua giọng thôi cũng khiến người ta tò mò về vóc dáng, rốt cuộc cô ấy là người như thế nào?

Lời nói của người này mơ hồ bay vào tai Niệm An: “Nghe Tình Tình nói anh bị tai nạn, vừa đúng lúc em về nước công tác, cho nên tới thăm một chút.Anh sao rồi? Cảm thấy khỏe hơn chưa?”

Giọng nói của Mộ Hữu Thành nghe có chút không giống bình thường, cũng không rõ là nói cái gì, Niệm An không rõ lắm.

Anh nói: “Vô cùng khỏe, em thì sao? Nghe nói em có bạn trai mới rồi, là người thế nào, có đáng tin không?”

Người phụ nữ kia nghe vậy nở nụ cười: “Anh có thể đừng nói móc em được không? Quả thật em từng không có khuôn phép, nhưng cũng không phải lần nào cũng vậy, anh xem, không phải anh rất đáng tin đó sao? Cái này chứng tỏ em cũng có mắt nhìn người chứ bộ.” Cô dừng lại một chút, “Vợ chưa cưới của anh đâu? Em vẫn chưa được gặp cô ấy, nghe giọng điệu ghen tỵ của Tình Tình, em đoán hẳn là một người phụ nữ trẻ tuổi vừa xinh đẹp vừa đáng yêu.”

Thấy bọn họ nhắc tới mình, Niệm An cũng không định nghe trộm nữa.Cô nhìn mình trong gương, bảo đảm nụ cười trên môi tương đối tự nhiên, sau đó mở cửa phòng tắm, bước ra ngoài, mỉm cười: “Đang nói chuyện gì vậy?” Cô rút một chiếc khăn giấy trên giường bệnh lau khô tay – vừa rồi tắm xong chưa hong khô.

Làm xong việc này cô mới vươn tay về phía người phụ nữ đang đứng trong phòng bệnh: “Chị là bạn của Hữu Thành phải không?”

Vừa nói chuyện cô vừa quan sát người phụ nữ này, cao gầy, là một mỹ nữ mắt sáng tóc dài, khoảng hơn ba mươi tuổi rồi, vừa sắc sảo lại ý nhị, hoàn toàn không thể so sánh với mấy cô gái hai mấy tuổi. Lúc cô cười lông mày khẽ cong lên, khi không lại gợi vài chuyện thú vị, giống như đang tán tỉnh người ta. Liệu có bao nhiêu người đàn ông có thể chống cự lại được sự hấp dẫn này?

Niệm An có chút nản lòng, được rồi, cô đã biết người phụ nữ này là ai: là mẹ Tình Tình, người phụ nữ từng là của Mộ Hữu Thành, người phụ nữ từng lên giường với anh, người phụ nữ đã sinh cho anh một đứa con. Tình cảm giữa bọn họ thậm chí đã vượt khỏi tình yêu – điều này quả thật không thể thay đổi được! Cô cảm nhận được nguy cơ mà trước đó chưa từng có, trực giác của phụ nữ về điểm này vừa có chút ghen tị, vừa có chút không tự tin.

Tình địch cũng đưa tay ra, móng tay được vẽ họa tiết vân báo đen nhẹ nhàng rơi vào lòng bàn tay của Thẩm Niệm An, thân thiện gật đầu: “Cô chắc là Niệm An rồi, đã từng nghe Tình Tình nói qua, quả nhiên rất đẹp. Ánh mắt Lão Mộ vẫn cao như vậy!” Nói xong cô lơ đãng liếc mắt nhìn Mộ Hữu Thành một cái, sau đó cũng cười đáp lại.

Lần gặp mặt này quả thật có chút xấu hổ, Niệm An cảm thấy lòng bàn tay hơi nóng, cho dù đã buông tay thật nhanh, nhưng cảm giác nóng hâm hấp kia vẫn còn đọng lại trong lòng bàn tay của cô. Cô tự nói với mình không được ăn dấm, bởi vì dù sao chuyện của bọn họ cũng đã qua, hơn nữa người ta còn thoải mái tới thăm, cũng không phải hẹn hò vụng trộm, cho thấy trong người bọn họ bình thần không hề dao động....

Đáng tiếc là bất kể dùng lý trí an ủi mình như thế nào, Niệm An vẫn phải thẳng thắn thừa nhận rằng, giờ phút này cô vừa hồi hộp vừa lo lắng, cô cảm thấy bàn tay mình hơi run rẩy, dường như bắt đầu đổ mồ hôi. Aiz, thật không có tiền đồ!

Lần đầu tiên ba người cùng gặp mặt, tâm trạng Niệm An không tốt lắm, cô không nhớ rõ mình đã nói những gì, ngồi ở chỗ đó cũng có vẻ không thích hợp cho lắm. Nhìn hai người còn lại vui vẻ trò chuyện, giống như thời điểm bọn họ cũng nói chuyện như bạn bè ngày trước, bọn họ nói về cửa hàng mỹ ở chỗ nào, bọn họ nói về chuyện công ty đã xảy ra chuyện gì, bọn họ nói về....

Được rồi, nếu như khi đó Mộ Hữu Thành gặp chuyện không may Niệm An phát hiện mình vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ về anh thì hiện giờ, lúc này đây, cô hiểu, khoảng thời gian hơn hai mươi năm trước đây, một người phụ nữ khác đã ở bên cạnh Mộ Hữu Thành vô số ngày đêm, bọn họ cùng nhau ở trên một chiếc giường chia sẻ ngọt bùi cay đắng, bọn họ đã từng vì một thiên thần nhỏ mà ôm nhau khóc, bọn họ đã từng....

Niệm An quả thật ghen tị muốn chết!

Sau đó, Mộ Tình cũng tới, vừa mới cửa nhìn thấy mẹ, cô liền nhào tới: “Mẹ, sao nhanh như vậy mẹ đã tới rồi? Trời ạ, hôm qua lúc con gọi điện ẹ không phải mẹ vẫn còn ở Mỹ sao?”

Lúc cô vừa nói xong, cả căn phòng đồng thời yên lặng. Niệm An nhớ rõ cô vừa nói về nước công tác, thuận đường tới đây thăm. Thì ra là...

Mẹ Mộ Tình vuốt tóc cô, trìu mến nói: “Con gái, chạy nhanh như vậy làm gì? Dạ dày đã tốt hơn chưa? Mấy hôm nay ăn cơm có ngon không? Đúng rồi, mẹ mua cho con mấy bộ quần áo để ở ngoài xe, lát nữa mặc ẹ xem...”

Đây mới là cuộc nói chuyện của hai mẹ con. Niệm An lại thua rồi.... Trời ạ, rốt cuộc ông trời còn muốn cho cô chịu bao nhiêu đả kích nữa đây? Cô thừa nhận cô không xứng đáng, như vậy là được rồi chứ gì? Cô muốn chết quá, mang theo tất cả những chuyện trước kia cùng chết theo! Cô đại dột nghì.

Tình cảnh người một nhà đoàn tụ thật khiến người ta không chịu nổi, Niệm An vô cùng không có tiền đồ nói mọi người còn chưa đi ăn, cô đi trước mua đồ ăn rồi trở lại.

Mộ Tình nổi tính xấu sai khiến: “Mẹ tôi thích ăn gà đen, đối diện bệnh viện có một nhà hàng có gà đen, cô đến đó mua một chút về đây!” Dựa vào cái gì mà muốn sai khiến tôi hả!?

Mẹ Mộ Tình nói với cô: “Không cần phiền như vậy đâu, lát nữa tôi còn có hẹn, cũng không ăn ở chỗ này được.”

Vừa nói xong, Mộ Tình bắt đầu trách móc: “Vậy con cũng không ăn, mẹ, lát nữa mẹ muốn đi đâu?”

Mẹ Mộ Tình bắt đắ dĩ liếc cô một cái, nhưng vẫn cười nói: “Niệm An, thật xin lỗi, cô đi mua cho Hữu Thành một chút cháo, cũng đừng quên lấy ình, mấy ngày nay chắc sẽ rất cực khổ.”

Niệm An nhìn Mộ Hữu Thành một cái, chỉ thấy anh gật đầu, nói: “Đi đường cẩn thận.”

Niệm An tức hộc máu, bây giờ đi đường cẩn thận hay không cẩn thận là vấn đề sao? Vợ trước của anh, không đúng, anh không kết hôn cũng người phụ nữ kia, mà tại sao bọn họ lại không kết hôn? Ngay lập tức, Thẩm Niệm An bị suy nghĩ này ràng buộc, cô biết Mộ Hữu Thành không phải là người không chịu trách nhiệm, nhưng lúc anh cùng người phụ nữ kia có Mộ Tình, anh 22 tuổi, lúc đó anh là người đàn ông không chịu trách nhiệm sao? Bởi vậy nên hai người vẫn không kết hôn, cho nên người phụ nữ kia mới chịu không nổi rời khỏi Mộ Hữu Thành?

Lúc đi ra ngoài, Niệm An chăm chú suy nghĩ về vấn đề này, suy nghĩ đến mức mất hồn, thậm chí cô còn không phát hiện ra có người đi theo phía sau.

Bên ngoài bệnh viện có một cửa hàng cháo tên là Cát Tường, chỉ cần quẹo vào một ngõ nhỏ. Cô vừa mới đi qua đường lớn bước vào ngõ, liền phát hiện có một người vỗ vai mình, lúc quay đầu lại, chỉ thấy một nắm đấm đang vung về phía cô. Cô muốn tránh cũng không kịp nữa rồi....

Quả nhiên họa vô đơn chí, không ra khỏi cửa bị người ta ghét, ra cửa lại bị người ta đánh!

Nhưng mà quả đấm của người đàn ông kia lại chọt không thấy đâu nữa, khi Niệm An mở mắt, lại phát hiện ra có hai người đàn ông đang đánh nhau. Một người không biết, còn một người thì không muốn biết.

Người đàn ông mà Niệm An không muốn biết cố gắng đánh ngã người đàn ông cô không biết, đồng thời tra hỏi anh tại sao lại đánh lén Niệm An, người đàn ông kia tức giận nói: “Xí ai bảo con mụ kia đánh vợ tôi....” Anh ta vừa nói xong, lại bị đánh cho ba phát, vẻ mặt càng thêm phong phú. Cuối cùng, anh ta lết người chạy được một quãng xa mới nói: “Chúng mày cứ chờ đấy, một ngày nào đó ông sẽ cho chúng mày biết tay.”

Lần này Niệm An không cần nói cũng biết, cô đoán ra được thân phận của người đàn ông này rồi, chắc hẳn là chồng của chị anh Dư. Thật là một đôi vợ chồng “chim cá tình thâm”, cô vừa mới đánh nhau với chị anh Dư xong, chồng của chị ta đã tới rồi....

Người đàn ông “Không muốn biết” sửa lại quần áo, lạnh lùng nhìn cô: “Thẩm Niệm An, em không thăm hại như vậy sẽ chết sao?”

Niệm An nghiêng đầu: “Yên tâm, tôi nhất định sẽ chết trước mặt anh!”

“Em...!” Người đàn ông họ Tiêu vung tay lên, tóm lấy gáy Thẩm Niệm An, ấn cô vào trong ngực: “Khóc đi, bộ dạng này của em xấu quá đi mất.”

Khóc đi? Khóc đi! Anh ta biết cái gì rồi?

Đúng rồi đúng rồi, anh là bạn trai Mộ Tình, đưa Mộ Tình tới bệnh viện, khẳng định cũng đã biết mẹ Mộ Tình đã trở về nước, cho nên anh mới xuất hiện ở đây, vừa hay đúng lúc giúp mình giải quyết chồng của chị anh Dư!

Thì ra cái gọi là may mắn nhiều khi vừa bực mình vừa trùng hợp như vậy.

Niệm An đẩy anh ra: “Người muốn khóc là chính anh thì có, hiện giờ tôi vô cùng hạnh phúc, tại sao lại phải khóc?”

Bước vào tiệm cháo Cát Tường, Tiêu Thần gọi hai chén cháo, hỏi Niệm An: “Em có ăn không?”

Niệm An lắc đầu, còn anh vừa múc một thìa cháo đút vào miệng, vừa ăn vừa nói: “Mời em làm khách một lần thật không dễ dàng. Bây giờ em có tiền rồi, Mộ Hữu Thành mỗi tháng cho em bao nhiêu tiền tiêu vặt? So với lúc ở bên anh chắc tốt hơn nhiều, khi đó anh vừa thoát khỏi ba mẹ ở cùng một chỗ với em, bị bọn họ cắt đứt nguồn kinh tế. Nghe Mộ Tình nói em cũng không chế tiền tiêu vặt của cô ấy? Thật là độc ác, giống hệt ba mẹ anh năm đó....”

Nghe Tiêu Thần châm chọc như vậy, Niệm An ngược lại có chút cảm giác thả lỏng. Cô cũng bắt đầu lấy chén cháo kia ăn, ăn được vài thìa, cô chợt nói: “Tôi biết rõ vụ tai nạn giao thông kia không liên quan đến anh, lúc ấy bỗng nhiên tức giận phát điên, cho nên....”

Tiêu Thần ngẩng đầu nhìn cô, rồi tự cười bản thân: “Không sao, em tổn thương anh cũng không phải một hai lần. Có lẽ luyện tập chịu đựng sự đả kích của em mãi cũng thành thếp, là chuyện tốt.”

Nghe anh nói như vậy, Niệm An ngược lại có chút băn khoăn. Theo lời Mộ Hữu Thành nói cô còn muốn xem phản ứng của Tiêu Thần, có lẽ là do người khác làm thật. Nhưng ai bảo lúc đó anh xuất hiện làm gì, Niệm An mới đem hết tội lỗi đổ lên người anh? Có lẽ cô muốn mượn cớ chuyện này mắng Tiêu Thần một trận, để cho anh thất vọng vì mình.... Mà điều kiện tiên quyết phải là: cô chắc chắn Tiêu Thần sẽ không trả thù!

Vừa phân tích như vậy, cô cảm thấy có chút buồn cười. Thì ra chính cô cũng không biết mình lại tin nhiệm Tiêu Thần đến vậy, dù sao ngày trước cũng từng thích anh, cô nghĩ hẳn là vì tin tưởng ánh mắt nhìn người của mình đi.

Ngày hôm nay, sau khi bạn gái trước của Mộ Hữu Thành cũng chính là mẹ Mộ Tình (Sau này Niệm An gọi cô là Từ Na) xuất hiện, Niệm An cùng Tiêu Thần trong quán cháo tạm thời trở về quan hệ bạn bè.

Tiêu Thần không chịu buông tha nhất quyết hỏi về việc chi tiêu của Niệm An, thề nhất định phải so sánh tình hình hiện giờ và trước kia cho bằng được. Niệm An liếc mắt nhìn anh một cái: “Tiền anh ấy cho tôi đều để ở nhà, tiền tiêu vặt cũng là tiền lương của tôi, anh ấy chuẩn bị cho tôi rất nhiều đồ cưới, nghe nói rất phong phú, tôi cũng chưa nhìn qua cũng bởi vì chưa dùng đến.”

Tiêu Thần than một tiếng: “Không ngờ bây giờ em đã trở thành người có tiền rồi, nếu biết rõ điều này, năm đó lúc tôi thành phố A tìm em đã...”

Lời của anh còn chưa nói hết, Niệm An đột nhiên cắt ngang: “Được rồi, chuyện đã qua đừng suy nghĩ nữa, bây giờ anh cũng không tệ, tương lai là người đứng đầu Tiêu thị, mấy hôm nay truyền thông trong nước nhắc tới anh không ít.”

Tiêu Thần nở một nụ cười như đứa trẻ: “Ồ, em vẫn còn quan tâm tới anh cơ à? Thế nào? Định nếu như Mộ Hữu Thành không muốn bên cạnh em nữa, tìm anh làm ba đứa nhỏ trong bụng à?”

Rốt cuộc có bao nhiêu người sử dụng dáng vẻ lưu manh để thổ lộ tâm sự trong lòng đây?

Trong lòng Niệm An chấn động không ít, cô làm như không nghe thấy nói: “Làm gì có chuyện đó, anh đừng nói lung tung. Ăn nhanh một chút, ăn xong rồi trở về, nếu Mộ Tình không tìm được anh, khẳng định là trong lòng con bé lại nghi ngờ...”

Tiêu Thần cắt ngang lời cô: “Cô ấy nghi ngờ hay không nghi ngờ cũng chẳng liên quan đến anh.”

Những lời này thật sự chướng tai, Niệm An lắc đầu: “Anh không phải là người yêu con bé sao? Mộ Tình rất ít khi giới thiệu bạn trai với người thân, xem như anh là người đầu tiên.”

Tiêu Thần lắc đầu cười: “Niệm An, em quá ngây thơ rồi. Lúc ở Mỹ, cô chủ Mộ ba ngày đổi một người đàn ông, hứng thú của cô ấy chỉ là nhất thời, hôm nay dính lấy anh, ngày mai có thể sẽ cảm thấy hứng thú với người khác.... Lại nói từ đầu tới cuối anh chưa hề nói muốn đến với cô ấy.”

Tiêu Thần nhớ lại, anh thật sự chưa từng nói. Lần đầu tiên nhìn thấy Mộ Tình là ở hộp đêm, cô ấy bị côn đồ trêu chọc, Tiêu Thần thấy đều là người Trung Quốc nên giúp cô giải quyết phiền toái, từ đó về sau cô cứ đòi ở bên cạnh anh, còn tự mình là bạn gái của anh. Tiêu Thần vốn không muốn giải thích, nói cô mấy lần không nghe thì mặc kệ cô, sau lại nghe nói cô là con gái của Mộ Hữu Thành, nghe nói cô có một người mẹ ghẻ tên là Thẩm Niệm An, lúc này anh mới chấp nhận mối quan hệ này, chính anh cũng cảm thấy có chút trơ trẽn.

Niệm An lắc đầu, cảm thán: “Mấy người tuổi trẻ thật sự rất bừa bãi.”

Lời này chọc Tiêu Thần cười, anh theo thói quen đưa tay vuốt mấy sợi tóc rối loạn trên đầu Thẩm Niệm An: “Đừng quên em còn ít tuổi hơn cả anh, đừng biến mình trở thành bà nội trợ ba mươi như thế!”

Niệm An né tránh, bàn tay Tiêu Thần dừng lại ở không trung, nhất thời lạnh lẽo.

Mặc dù tình huống lúc này có chút lúng túng, nhưng có thể xem như loại quan hệ bình thường này khiến Niệm An thở phào nhẹ nhõm. Cô nghĩ có lẽ anh đã suy nghĩ thông suốt rồi, chân trời góc bể cỏ thơm vô số, huống chi anh là cậu chủ Tiêu cao to đẹp trai, lo gì không thể tìm được một cô gái tốt?

Vài ngày sau đó cô cố gắng đè nén nghi ngờ trong lòng xuống, chuyên tâm chăm sóc Lão Mộ, đợi đến sau khi Lão Mộ khỏi hẳn xuất viện chỉ còn cách ngày kết hôn ba ngày. Mấy ngày nay Lão Mộ không nói, cô cũng không hỏi. Ngược lại Chân Chân thường gọi điện thoại tới hỏi cô chuẩn bị hôn lễ thế nào rồi, nghe nói vợ chồng Lão Thẩm cũng chuẩn bị tới.

Niệm An nói không vội để bọn họ có thể từ từ sắp xếp công việc ổn thỏa ở thành phố A.

Đáng tiếc thiệp mời đã phát ra ngoài, khách sạn cũng đã chuẩn bị xong, còn giáo đường, mục sư, nhưng những chuyện này đều cần đích thân bọn họ tới xác nhận một lần nữa.

Thật ra thì cũng không phải chuyện gì quá khó khăn, chỉ là tình trạng thân thể của Lão Mộ có chút khó khăn. Mặc dù anh đã xuất viện, nhưng bác sĩ đã dặn dò anh phải nghỉ ngơi mấy hôm, phòng ngừa vết thương cũ tái phát khiến cho việc điều trị khó khăn hơn. Ngày kết hôn chắc chắn sẽ vô cùng mệt mỏi, vết thương của anh chưa lành hẳn liệu có thích hợp để kết hôn không đây?

15. Chương 15: Long Trời Lở Đất

Cuộc sống, luôn không thiếu những chuyện kích thích người. Niệm An có một người đồng nghiệp, chúng ta tạm thời gọi cô nàng tên là Tiểu Phương, cô nàng này có gương mặt xinh đẹp, tính tình vui tươi, mặc dù mới hai mươi tuổi nhưng đã duyệt qua vô số người đàn ông. Lúc Niệm An mới trở thành đồng nghiệp của Tiểu Phương, cô nàng đã đưa Niệm An tới một hộp đêm hết sức khoa trương, còn giới thiệu cho Niệm An một anh chàng để “chiêm nghiệm”. Cô ấy nói, bình thường tôi thấy cô luôn rất nghiêm túc, cái này là không thể được nha, để lâu cô sẽ trở thành người đồng tính luyện ái mất.

Nhìn xem, cũng chính năm ngoái, tại chính chỗ này Tiểu Phương đã trải qua một kinh nghiệm mới phong phú làm sao, cô gặp một anh chàng nhỏ hơn cô hai tuổi, không hiểu hai người bị sét đánh thế nào mà muốn ở chung một chỗ, ba tháng sau đã muốn kết hôn luôn được rồi. Gia cảnh nhà anh chàng kia cũng không tệ lắm, hai bên gia đình cũng đã gặp nhau, cũng đã đồng ý. Cô nàng như biến thành một người khác, cả ngày chỉ biết ngẩn nhìn áo cưới và sắp xếp tuần trăng mật như thế nào, khách sạn nào, du lịch ở đâu, lúc tới trường xin nghỉ phép lại càng giống một người phụ nữ sắc sảo, bất giờ khiến cho người ta cảm thấy ngỡ như những năm trước chỉ là ảo giác...

Nghe đến đây, mọi người hẳn đều cảm thấy đây là một câu chuyện tình yêu vừa ngọt ngào vừa oanh liệt phải không? Hắc hắc, vậy thì mọi người lầm rồi. Trước khi Niệm An gặp Tiểu Phương, cô vẫn còn độc thân, nghe nói trước khi kết hôn một tuần, anh chàng kia đột nhiên dẫn tới một cô nàng bụng bự tới trước mặt cô cầu xin tha thứ. Bởi vì bạn gái cũ của anh chàng không chịu xuất hiện, cho nên anh ta mới phải dùng biện pháp này để khiến người ta ra ngoài.

Khi Tiểu Phương nói những lời này với Niệm An thì đang rót hai ly nước chanh thật to, một ly của chính cô nàng, còn một ly khác là của Niệm An. Bộ ngực cô nàng phập phồng kịch liệt: “Bà đây chưa từng gặp chuyện nào tuyệt vời như vậy, hai người bọn họ giận dữ nhau thì cứ giận dữ nhau đi, kéo bà vào làm gì? Cảm thấy bà đây đói khát đàn ông đến thế sao? Được rồi, cứ cho là như vậy đi. Nhưng bà đây không phải loại người tùy tiện ai cũng có thể như vậy! Mẹ nó, lúc tên đàn ông đó leo lên giường bà đây vẫn còn sức nói lời ngon tiếng ngọt hơn cả nghiêm túc, đến mức một người từng trải như bà đây còn bị rơi vào...” Cô nàng khóc, khóc đến mức mascara biến thành từng dòng nước màu đen chảy xuống khuôn mặt xinh đẹp của cô nàng, khóc đến mức nước mũi cũng lưu lại, cuối cùng vẫn là hỏi mượn khăn giấy của Niệm An để lau sạch sẽ.

Chuyện cũ của Niệm An cũng chính là một ví dụ rắc rối điển hình, bạn nói xem trên đời sao lại có loại chuyện máu chó như vậy chứ. Cho nên sau khi nghe xong cũng không xem đó là chuyện quan trọng, còn đặc biệt an ủi cô nàng: “Không sao, chuyện cũ không đi, chuyện mới sao tới, biết đâu sau chuyện này lại đột nhiên xuất hiện nhiều người đàn ông thích hợp với cô hơn.”

Nhưng cô chưa bao giờ nghĩ đến loại chuyện tuyệt đỉnh này cũng sẽ xảy ra trong cuộc đời mình. Nói vậy là sao, còn có thể thế nào nữa, trước khi kết hôn người đàn ông kéo một người phụ nữ khác chạy đi chứ sao. Hình như cô còn thâm hơn so với Tiểu Phương một chút, chuyện của cô xảy ra trước khi kết hôn một ngày. Ngay cả việc gọi điện hủy bỏ lễ kết hôn cũng phải đợi tới ngày hôm sau, còn có một số người không thể thông báo được. Hẳn cô phải biết ơn mình trước đây đã quá hiểu lòng người rồi, đã muốn rút gọn đến mức không thể rút gọn hơn. Cũng may là như vậy, đến ngày hôm sau vẫn có người gọi điện thoại tới hỏi: “Cô Thẩm, hôn lễ của cô khi nào có thể bắt đầu?”

Niem An vẫn không thể tắt máy, quan trọng nhất là, mọi người vẫn không thể nghĩ tới chuyện cô tìm cái chết sao?

Vì thế mà cô vừa ương ngạnh vừa quật cường vượt qua sáu mươi giờ đồng hồ hắc ám nhất trong đời. Từ lúc Mộ Hữu Thành nói muốn hủy bỏ hôn lễ tới giờ không hề có người nào gọi điện thoại hỏi chi tiết nữa.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Niệm An nhớ lại cũng cảm thấy như đây chỉ là một giấc mơ. Trước lúc kết hôn hai mươi ba giờ, cũng chính vào khoảng bảy, tám giờ sáng ngày hôm trước, Mộ Tình cực kỳ khí phách trở về nhà họ Mộ, đem một tập giấy chứng minh dài mấy trăm trang đặt trong phòng ngủ, cũng chính là trên giường của Niệm An và Mộ Hữu Thành.

Đại khái chính là đem chuyện đau lòng nhất đời Niệm An trình bày một lần, thậm chí còn rõ hơn cả trong trí nhớ của cô. Nói rằng năm năm trước cô trốn tới thành phố A phá thai, còn nói rằng những năm này cô đã từng qua lại với hơn chục người đàn ông thiếu chút nữa thì kết hôn, nói cô là một người đàn bà lăng lợ, vậy mà còn đòi là giáo viên, quả thật còn không bằng con gà....

Mộ Tình bắt đầu ở chỗ này lớn tiếng liệt kê.

Thái độ Mộ Hữu Thành tuyệt đối có thể sánh ngang so với thủy triều lên xuống, đặc biệt khiến người ta muốn khóc, về mặt anh đau thương hỏi: “Em từng phá thai sao?”

Niệm An rất cảm ơn vì chuyện xảy ra lúc sáng sớm, dù sao cũng tránh được loại chuyện đáng xấu hổ đêm khuya rách hành lý bị đuổi ra khỏi nhà. Bởi vì chưa tìm được phòng ốc, cô tạm thời ở lại nhà Chân Chân.

Chân Chân rót một chén sữa nóng cho cô, hỏi cô: “An Tử, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Cô nhớ lại, suy nghĩ đầu tiên trong đầu chính là gọi điện thoại cho Tiểu Phương, muốn hỏi xem cuối cùng cô đã giải quyết mọi chuyện như thế nào.

Tiểu Phương nói: “Chị em đáng thương, bây giờ đang ở đâu, tôi tới tìm chị.”

Vì vậy Tiểu Phương - người từng trải tới nhà Chân Chân, cùng nhau giúp đỡ Niệm An liên lạc với bạn bè thân hữu bên nhà gái, hủy bỏ hôn lễ vốn dĩ sẽ được cử hành trong ngày mai.

Thật sự chỉ là mấy giờ ngắn ngủn, vậy mà long trời lở đất.

Buổi tối nằm ở trên giường, Tiểu Phương cùng Niệm An mỗi người một ly rượu, chạm cốc, nói chuyện phiếm.

Niệm An nói: “Có một hôm, ở nơi này, tôi hỏi Mộ Hữu Thành có để ý quá khứ của tôi không, anh ấy nói rằng, bất kể xảy ra chuyện gì anh ấy cũng không để ý. Anh ấy nói rất chân thành, vậy nên tôi đã tin là thật!”

Tiểu Phương vuốt tóc cô: “Chị em tốt, cô không có nhiều kinh nghiệm, đừng nói tôi là phụ nữ ăn ở hai lòng, nếu thật sự anh ta không để ý, thì phải là nghe xong quá khứ của cô mới nói, vậy mà anh ta còn chưa nghe đã nói vậy rồi. Nói cho cùng thì anh ta vẫn để ý, chỉ là lừa mình dối người cho rằng quá khứ của cô thuần khiết như một tờ giấy trắng để anh ta mặc sức tô vẽ.”

Niệm An gật đầu, hết sức đồng ý, trong ánh mắt cô dường như có bụi, xoa xoa, khô khốc không có nước mắt: “Sau khi chuyện kia xảy ra, cô đã làm gì?”

Tiểu Phương cười: “Làm gì? Tìm người phá bỏ đứa trẻ của người đàn ông đó? Đến nhà anh ta lúi om sòm? Quá sụp đổ hình tượng, bà đây khinh. Bà đây chính là đem tin tức của người đàn ông này lên internet.... Hắc hắc, nghe nói sau đó tên đàn ông này phát hiện ra đứa trẻ trong bụng của bạn gái cũ không phải của anh ta, cô nói xem đó có phải là báo ứng không?”

Niệm An cảm thấy chuyện này thật kỳ lạ, đời cô mới lên giường có hai lần, lần đầu tiên cùng Tiêu Thần. Lúc đó uống rượu say mới bị anh chiếm tiện nghi, khi đó tuổi còn nhỏ không biết cách ngừa thai, lại bị Tiêu Thần chọn đúng thời gian tốt nhất, thế nên sau này mới để lại mầm mống. Lần thứ hai là cùng Mộ Hữu Thành, lần này cô đã suy nghĩ kỹ mới trao thân cho người đàn ông này, dù sao thì cũng chỉ còn mấy ngày nữa là đến hôn lễ của bọn họ. Đáng tiếc thiếu vài ngày cũng vẫn là thiếu, cô lại sai lầm thêm một lần nữa.

Có thể là do Niệm An cả ngày không khóc, Chân Chân thẳng thắn thật thà hỏi một câu, “An Tử, cậu có yêu Mộ Hữu Thành không?”

Tiểu Phương ở bên cạnh không ngăn ngại cười thành tiếng: “Chắc là có, chỉ là chưa đủ sâu. Cũng may chị gái đây còn ở một mình, anh trai lại ở thành phố khác, bình thường bạn tốt gặp mấy chuyện này, cũng không tránh khỏi xấu hổ. May là chuyện xảy ra trước hôn lễ, nếu đang trong hôn lễ mà bị người ta vạch mặt, thật đúng là muốn long trời lở đất, mặt mũi không biết ném đi đâu.”

Được rồi, dù sao Tiểu Phương cũng là người từng trải cho nên nói chuyện vô cùng đơn giản, thô tục, không xuôi tai nhưng lại nói trúng tim đen.

Niệm An nằm trên đùi Chân Chân, cố gắng hít thở bằng hai lỗ mũi cũng cảm thấy không thông, lại càng không rơi nước mắt. Cô chột mở miệng: “Mình có thể nói đêm hôm đó mình nằm mơ không?”

Mưa bỗng rơi bên ngoài cửa sổ, từng giọt như thủy tinh nện vào cửa sổ bùm bùm vang dội, nóc nhà đã đột lại còn gặp mưa cả đêm, xảy ra chuyện như vậy, bất kỳ ai cũng cảm thấy khó chịu.

Đúng lúc ấy, chuông cửa vang lên kịch liệt, Chân Chân bắt đầu đi ra ngoài mở cửa. Cô rõ ràng không muốn người đàn ông kia đến, vậy mà anh vẫn còn không biết điều, cô đang suy nghĩ xem có nên đuổi thẳng cổ anh ra khỏi nhà hay không.

Niệm An đang nằm trên giường uống rượu cùng Tiểu Phương. Không hề biết rằng có một người đàn ông bỗng nhiên chạy vào nơi riêng tư vốn dành cho chị em phụ nữ này.

“Thắm Niệm An, em đứng lên cho anh!” Một tiếng nói ngang ngược bá đạo đột ngột vang lên.

Niệm An chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt mê ly, giọng trầm thấp: “Xin hỏi, anh tìm tôi có chuyện gì?”

Chân Chân đau khổ nói: “An Tử, mình không ngăn được anh ta, anh ta quá khỏe lại lập tức đi vào, cũng tại mình nhất thời mềm lòng mở cửa cho anh ta... Aizz, nếu không hai người thử nói chuyện chút đi!”

Tiểu Phương thức thời đi ra ngoài, đồng thời cũng lôi Chân Chân đi, cho đến khi ra khỏi phòng mới hỏi: “Nhất thời mềm lòng? Tôi thấy là cô cố ý thì có. Muốn người trước tới chữa lành vết thương của người mới? Chủ ý ôi thiêu, nhưng mà...” Cô nhún vai một cái, “Nói không chừng có chút hiệu quả, hẳn là người khác phái sẽ có tác dụng hơn người cùng phái.”

Chân Chân gật đầu: “Hơn nữa tôi cũng cảm thấy người đàn ông kia đội mưa đội gió chạy tới đây cũng rất có thành ý.”

Không tệ, mấy giờ trước là người hiện tại tới, bây giờ là người cũ, Tiêu Thần Tiêu đại thiếu gia.

Niệm An nằm trên giường vẫn không nhúc nhích, Tiêu Thần hét lên hai tiếng, cô đều thuận miệng trả lời ừ ừ a a. Cuối cùng cậu chủ Tiêu bắt đầu đi, lên giường, nhào lên người cô, hung hăng cắn môi cô một cái, cô kinh ngạc đá một cái vào bộ phận mấu chốt của anh, khiến anh đau tới nổi mặt trắng bệch. Kết quả anh như kẻ ngốc đứng lên cười: “Rốt cuộc cũng có phản ứng, đứng lên cho anh, đừng giống người chết như vậy.”

Anh che lại bộ phận bên dưới, đồng thời kiềm chế ý nghĩ muốn Niệm An.

Niệm An chột nghiêng mặt nói với anh: “Đừng có giỡn, hôm nay bà đây không rảnh.” Sau khi cô tự chọc cười chính mình, nghe Tiểu Phương cả đêm xưng là bà đây, cô cũng bắt đầu biến thành “bà đây”.

Tiêu Thần cau mày: “Lúc vừa rồi nhận được tin, bọn họ nói em khóc lóc thảm thương, anh chỉ nghe bọn họ nói chứ không biết có chuyện gì. Năm năm trước cho dù chúng ta không còn đứa trẻ, em cũng không khóc, em là người phụ nữ mạnh mẽ, sao lại vì chút chuyện nhỏ này mà hao tâm tổn sức như vậy...”

Niệm An kinh ngạc nhìn anh, rất lâu vẫn không thốt lên lời, chuyện năm năm trước anh đều biết cả?

16. Chương 16: Lòng Đau Như Cắt

Trong bệnh viện, Từ Na nằm trên giường, sau khi tẩy trang cô ta giống như thiếu đi vẻ quang vinh chói lọi thường ngày, giống như cây cỏ khô, sức lực không ngừng suy giảm. Cô mỉm cười, nói với người đến thăm duy nhất trong phòng bệnh: “Anh tới à?”

Về mặt Mộ Hữu Thành có chút mệt mỏi, trong tay anh cầm một điều thuốc lá, vắn về một chút, đưa lên khoe miệng vài lần rồi lại hạ xuống. Nghe thấy Từ Na trên giường mở miệng, anh mới thở phào nhẹ nhõm: “Tĩnh rồi à, từ hôm đó tới giờ em đã hôn mê năm ngày rồi.”

Từ Na nở nụ cười rạng rỡ như cũ, giống như hiện giờ cô ta đang chạy trong biển hoa chứ không phải vướng víu giường bệnh như thế này: “Em biết, nghe nói hôn mê gần một tuần, nói không chừng không thể tỉnh lại. Chẳng qua lần nào em cũng gặp may.” Cô ta vươn tay, đợi đến khi Mộ Hữu Thành kéo tay cô ta, cô ta mới mở miệng, “Thật xin lỗi, bỏ lỡ hôn lễ của anh rồi. Nghe nói hôm qua Tình Tình nhận điện thoại liền chạy đi, con bé không gây phiền toái cho hai người chứ? Đứa nhỏ này giống hệt ba nó, kích động, bất chấp hậu quả, nếu như không phải vì sức khỏe của em, em không nên để con bé ở bên cạnh anh....”

Mộ Hữu Thành kiên nhẫn nghe cô ta nói xong, sau đó mới thả lỏng nói: “Con bé rất ngoan, em không cần phải lo lắng.”

Từ Na lắc đầu lia lịa: “Không không không, em không lo lắng cho con bé, những năm nay anh đều cưng chiều con bé, con bé nhất định rất tốt, chỉ là em lo lắng cho anh.” Cô cầm tay Mộ Hữu Thành nâng lên khoe miệng hôn một cái, “Lão Mộ, trông anh có vẻ không được tốt lắm, hôn lễ không thuận lợi sao? Có Thẩm an tĩnh trầm ổn, rất hợp với anh.... ánh mắt của anh vẫn luôn tốt như vậy....”

Mộ Hữu Thành suy nghĩ một chút, bình tĩnh nói: “Cô ấy quả thật rất tốt, anh lừa cô ấy, cô ấy cũng không vạch trần anh, còn phối hợp diễn vở tuồng này với anh.”

Mấy ngày nay Mộ Hữu Thành một mực do dự, sự do dự của anh chính là anh có muốn cử hành hôn lễ đã sớm định ra kia hay không? Anh băn khoăn không phải bởi vì có muốn hay không, mà là có được hay không. Khi anh vừa xuất viện không bao lâu, có người liên lạc với anh, nói cho anh biết về chuyện của Thẩm Niệm An. Mới đầu nội dung những chuyện này cũng không khiến anh chú ý lắm, nhưng đêm qua Mộ Tình lại đem nội dung chuyện này tới trước mặt anh, vậy mà anh không thể không lo lắng. Là ai gọi điện thoại tới, hiển nhiên Mộ Tình chỉ là người tới lấy thuốc trợ tim cho Từ Na, nói cho bọn họ biết, TA ở sau lưng nắm trong tay tất cả.

Thật sự chẳng lẽ như theo như lời TA: nếu cử hành hôn lễ, TA sẽ không chút lưu tình công khai tất cả bí mật của Thẩm Niệm An với truyền thông? Anh không thể không băn khoăn. Niệm An khó khăn lắm mới có được cuộc sống yên tĩnh một chút, nếu anh lại gây cho cô một tổn thương khác, anh tình nguyện đẩy lùi hôn lễ lại một chút. Đáng tiếc khi Mộ Tình đem cái gọi là “chứng cứ” đến, anh lại vụng về hỏi một câu “Em từng phá thai?” Nói xong anh liền hối hận, năm năm trước, anh chính là người nghe tâm sự của Thẩm Niệm An, anh từng bắt mạch cho Niệm An, anh.... thế mà anh lại dùng lời nói dối vụng về khiến hai bên mâu thuẫn để trì hoãn hôn lễ, để tìm ra người đứng sau lưng.... Mặc kệ sau lưng có bao nhiêu lý do, nhưng từ khi anh nói ra câu nói đó đã sai lầm rồi, vô cùng sai lầm.

Anh còn nhớ rõ Niệm An không nói một lời liền thu dọn hành lý rời đi, anh muốn đuổi theo, nhưng lại ngại Mộ Tình còn ở đó, hiển nhiên sau lưng Mộ Tình vẫn còn liên lạc với người kia. Anh muốn mượn miệng Mộ Tình để nói với người kia, bọn họ cãi nhau, bọn họ cãi nhau một trận lớn, hôn lễ của bọn họ phải kéo dài.... Kéo dài thời gian có lợi cho việc anh có thêm cơ hội điều tra rõ hay không?

Nghĩ như vậy, cho nên lúc đó anh đành trơ mắt nhìn Niệm An rời đi, lúc đó anh có đau lòng không? Lòng anh đau như cắt. Anh đã bốn mươi hai tuổi rồi, cho tới bây giờ anh chưa từng có cảm giác như vậy. Cho dù năm đó vợ anh qua đời, cho dù em vợ anh là Từ Na cũng mắc cùng một căn bệnh.... Anh là một người đàn ông không tim không phổi chưa từng trải qua loại cảm giác này, nhưng lần này anh thực sự cảm nhận được.

Chuyện mới chỉ xảy ra mấy chục tiếng đồng hồ, thế nhưng anh lại cảm thấy như trải qua mấy thế kỷ vậy, trong nháy mắt cảm thấy mình thực sự già nua rồi.

Anh lấy lại tinh thần, sờ đầu Từ Na một cái: “Những chuyện này anh sẽ xử lý, em dưỡng bệnh cho tốt. Lần này là vì em bú sữa bình, biết rõ sức khỏe không tốt, sao còn ngồi máy bay tới đây?”

Từ Na rụt cổ lại: “Còn không phải là muốn đến dự lễ cưới của anh hay sao, hạnh phúc của anh là chuyện mà em muốn thấy nhất. Dù sao em và Mộ Tình nợ anh quá nhiều, nếu khi đó không phải là anh chịu hy sinh danh dự chấp nhận mẹ con em, em....”

Mộ Hữu Thành ngắt lời cô ta: “Được rồi, đừng nói những lời không hay thế này, giữ sức khỏe cho tốt. Mộ Tình cần một người mẹ có sức khỏe tốt, em biết không? Anh có thể che chở cho con bé cả đời, nhưng con bé vẫn cần nhất là em, điểm này em cũng hiểu rõ.”

Nhắc tới điều này, Từ Na không nói gì nữa. Khi chị của cô còn sống là vợ của Mộ Hữu Thành, nhưng đã qua đời nhiều năm trước vì căn bệnh ung thư vô cùng hiểm gặp. Sau khi chị cô ra đi cô cũng phát hiện mình mắc căn bệnh ung thư này. Bệnh này có một tên gọi rất dễ nghe, đó là mỹ nhân ngủ, thật sự không hề lạc quan. Một khi ngủ thì không biết khi nào có thể tỉnh lại, người nào thực may mắn thì có thể tỉnh lại, nhưng cũng có người không may mắn như vậy, ngủ liền một giấc không thể tỉnh lại....

Chính mình như vậy làm sao có thể chăm sóc con gái?

**

Chân Chân giật mình phát hiện Niệm An cuối cùng cũng ra cửa, Tiêu Thần nói anh đưa Niệm An ra ngoài một chút. Niệm An cũng không có phản đối, xem chừng Tiêu Thần định làm công tác tư tưởng cho cô. Tiểu Phương cùng Chân Chân dặn dò mấy câu rồi nhìn bọn họ rời đi. Bỗng dưng Tiểu Phương đang yên lặng bỗng cảm thán một câu: “Aizz, thật đáng thương.”

Chân Chân hình như không nghe rõ, hỏi một câu: “Gì cơ?”

Tiểu Phương đeo túi của mình lên, hất tóc: “Không có gì, bà đây muốn đi, khi nào Niệm An về cho tôi gửi đôi lời để cô ấy khỏi làm chuyện hại người hại mình.”

Chân Chân lại hỏi lần nữa: “Rốt cuộc cô muốn nói gì?”

Tiểu Phương xì một cái rồi bật cười: “Tôi nói, cô đừng bước theo gót chân của cô ấy, nên tìm một người đàn ông nào bình ổn ấy. Tên giao thông kia tôi thấy cũng không tệ đâu.”

Sau khi vui vẻ tiễn Tiểu Phương, Chân Chân ngồi trên ghế sofa thật lâu. Mấy năm nay cô cũng quen biết không ít đàn ông, nhưng đáng tiếc cuối cùng đều không may mắn. Cô suy nghĩ một lát, gọi điện thoại cho anh chàng giao thông kia, thời gian: hai giờ một phút.

“Alô, xin hỏi ai đấy ạ?” Điện thoại được bắt máy, là âm thanh ngọt ngào của một cô gái, sau đó liền nghe thấy giọng một người đàn ông: “Tiểu Trần, ai vậy? Đưa điện thoại cho anh xem.”

Nếu thật sự không phải nghe nhầm thì hình như bên cạnh lời nói còn có âm thanh ma sát quần áo, hẳn là trên giường đi. Hẳn là vậy rồi, chuyện đã qua lâu như vậy, làm sao anh có thể đứng yên một chỗ chờ mình? Người ta vừa cao to đẹp trai, không lo không tìm được cô gái nào, dựa vào gì mà cần một người phụ nữ không tìm không phối mà chậm trễ cả đời? Thật là nực cười, đợi đến khi anh nhận điện thoại, cô nuốt xuống họng cảm giác chua xót: “Ha ha, Long Gia Tuấn, chị đây tìm được được một người đàn ông cao to đen hời, lại cực kỳ đẹp trai, mau chúc mừng chị đi.”

Trước đây cô tìm được người đàn ông nào cũng nói cho anh, nhưng cho tới giờ không giống hôm nay quấy rầy anh lúc nửa đêm.

Điện thoại quả thật là một thứ thần kỳ, có thể truyền ra tiếng nhưng không thể miêu tả chi tiết về mặt.

“A, được, chúc mừng. Cô bé, quên nói cho em biết, tôi cũng chuẩn bị đính hôn.” Chân Chân không biết lúc Long Gia Tuấn nói câu này có vẻ mặt như thế nào.

Sau khi cúp điện thoại, cô ôm đầu gối ngồi trên ghế sa lon, đột nhiên cảm thấy những năm này thật sự rất uổng công.

Gió biển thổi qua, một người phụ nữ dựa bên ngoài một chiếc xe thể thao màu trắng, mái tóc bay lượn theo gió, trước mặt cô là bờ cát trắng đón mặt trời mọc, phía chân trời nổi lên một lớp ánh sáng mỏng, chiếu lên gương mặt cô càng trở nên trắng nõn trong suốt.

Tiêu Thần xuống xe, nắm lấy tay cô, kéo cô chạy như điên trên bờ cát, vừa chạy vừa kêu: “A....cùng gào lên giống anh đi, đem hết những chuyện không vui gào lên.”

Niệm An quét mắt nhìn anh một cái: “Không còn hơi sức, anh cứ tiếp tục gào đi, coi như gào giùm tôi.”

Nghe xong, Tiêu Thần gần như phát điên, dùng hết sức để gào, a a a a, còn dùng tiếng hát vui vẻ, hoàn toàn bắt chước giọng của phụ nữ. Người đàn ông này....Quả nhiên đủ điên khùng.

Niệm An tìm một nơi sạch sẽ nằm xuống, nhìn bầu trời mờ mịt phát ra mấy vệt sáng, cô nhìn chăm chú, cho đến khi cảm giác có một người đàn ông nằm xuống bên cạnh, cô mới mở miệng: “Tiêu Thần, anh biết chuyện đó từ khi nào?”

Tiêu Thần giơ tay lên không trung, sau đó rút lại, nhún vai: “Lâu rồi!”

“Trước khi biết Mộ Tình là con gái Mộ Hữu Thành sao?” Niệm An nhanh chóng tiếp lời.

Tiêu Thần dừng lại, nhíu mày: “Rốt cuộc em muốn nói chuyện gì? À, anh biết rõ em tự tay bỏ đứa nhỏ của chúng ta, bởi vì em nghe được tin anh sẽ đính hôn. Anh đã từng giải thích với em, đó là ý của ba mẹ anh, anh căn bản sẽ không đính hôn với người phụ nữ kia. Nhưng cho tới bây giờ em vẫn không chịu tin tưởng anh....Thôi quên đi, anh không muốn nói đến nữa, bây giờ nói cũng chẳng còn ý nghĩa gì, cho tới giờ em vẫn đâu có tin tưởng anh.” Anh động thân ngồi dậy, cầm một nắm cát bên cạnh, ném về phía xa, đáng tiếc hạt cát mềm mại bỗng bành, vừa rời khỏi tay liền rơi xuống đất. Anh đang giận dữ chính bản thân mình, trước giờ đều là như vậy.

Niệm An không nhìn anh, ngoài miệng vẫn hiện nụ cười: “Đúng, cho tới bây giờ em vẫn không tin. Ngoài trừ bản thân em, em không tin ai cả, bao gồm anh, bao gồm cả Mộ Hữu Thành. Trước khi các người bỏ rơi em, em sẽ đi trước các người một bước.”

Tiêu Thần chợt có chút hưng phấn bắt được cánh tay cô: “Em chưa bao giờ nói với anh những điều này, tại sao hôm nay....” Từ trước tới giờ Niệm An chưa bao giờ chịu nói với anh một lời thật lòng, có rất nhiều chuyện anh đều phải bỏ bao công sức mới điều tra được, hôm nay cô lại thẳng thắn nói ra, có phải chứng minh cô đã mở rộng cánh cửa lòng mình?

Niệm An nhếch môi, đưa tay nhéo khuôn mặt của anh: “Đồ ngốc, bởi vì chị đây coi chú em như một người bạn tốt. Có những lời không thể nói với người yêu, nhưng lại có thể nói với bạn bè.”

Cho tới bây giờ cô chưa từng là một người con gái lương thiện, tổn thương người trẻ tuổi như thể hạ bút thành văn, như nước chảy mây trôi.

17. Chương 17: Người Thần Bí

Mộ Hữu Thành vận dụng tất cả các mối quan hệ, mất một tuần để tra rõ nguồn gốc mọi chuyện.

Khi anh ngồi trong phòng làm việc liếc nhìn kết quả điều tra được, nhưng càng xem anh càng nhíu mày, vẫn không thể tin được, vẫn phải gọi điện thoại tới nơi tra được tin tức xác nhận lại.

Kết quả, không hề nhầm lẫn. Anh dựa lưng vào ghế xoay, mấy ngày nay trên tay đều cầm một điều thuốc. Anh hút thuốc lá, từ ngày ở cùng với Niệm An anh không hút nữa, người ta nói “uống rượu tiêu sầu càng sầu hơn”, hút thuốc thì sao?

Lúc tàn thuốc đã cháy tới đầu lọc, anh dụi điều thuốc vào trong gạt tàn, nhìn đốm lửa bị dập tắt, cho đến khi không còn nhìn thấy gì nữa, chỉ còn lại một làn khói trắng trong không khí, giống như âm hồn không tan.

Anh đứng dậy, định ra cửa. Nhưng xuất hiện trước cửa là trợ lý Trần đang cầm một tờ báo chuẩn bị đi vào, trước sau như một vẫn là vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc: “Tổng giám đốc Mộ, tin tức mới nhất ngày hôm nay, Tiêu thị cùng một người bí ẩn chung vốn sáng lập một trung tâm mua sắm chuyên kinh doanh các mặt hàng xa xỉ, đến lúc đó có thể sẽ hợp tác với mấy nhà cung cấp mặt hàng cao cấp trong nước. đương nhiên Tiêu thị cũng có thể bắt đầu sản xuất sản phẩm của riêng họ.”

Mộ Hữu Thành để áo khoác xuống, hỏi: “Có thể điều ra được thân phận của người bí ẩn kia không?”

Trợ lý Trần lắc đầu: “Không thể xác định, nhưng có thể loại trừ khả năng, vừa rồi tôi đã liên lạc với mấy nhà cung cấp hàng cao cấp, không thấy điều gì khác thường. Hiện giờ có hai khả năng: một là doanh nghiệp nước ngoài, dù sao người phụ trách hạng mục này là tổng giám đốc Tiêu từ Mỹ trở về, rất có thể đã sớm thỏa thuận với nhà đầu tư bên Mỹ; thứ hai là doanh nghiệp trong nước, cái này không chắc lắm, nghe nói gần đây hành tung của Tổng giám đốc Tiêu bí ẩn, không biết anh ta đã gặp những ai.”

Mộ Hữu Thành trầm tư mấy giây, sau đó trấn định mở miệng: “Bảo phòng chiến lược xem xét xem có khả năng hợp tác với Tiêu thị hay không, nếu có khả năng thì bảo phòng kế hoạch làm một bản dự thảo hợp đồng, sáng mai đưa cho tôi.”

Trợ lý Trần định mở miệng, cuối cùng vẫn là do dự nuốt xuống: “Vâng!”

Tổng giám đốc Mộ ra lệnh như thép, không cho phép nghi ngờ, chỉ cho phép phục tùng.

Mấy ngày nay Tiêu Thần bên này cũng bị điện thoại gọi đến tới tấp, khắp nơi đều suy đoán Tiêu Thần hợp tác với ai, sau lại thấy có nhiều hạng mục thay đổi. Bởi vì thị trường trang sức cao cấp đã được hình thành, trong đó Mộ thị chiếm đại đa số, 33% thị trường, trung tâm mua sắm của Tiêu thị rất cuộc có quy mô lớn như thế nào? Thế lực mới sẽ xuất hiện, phá vỡ thế độc quyền, lại hợp tác cùng Mộ thị, chiếm được bao nhiêu thị trường đây?

Tất cả đều như một ẩn số, đáp án chính là người bí ẩn hợp tác cùng với Tiêu Thần.

Mà giờ phút này trong căn hộ riêng của Tiêu Thần lại xuất hiện một chuyện mà không ai có thể tưởng tượng được – chỉ tiết bên dưới.

Bên ngoài âm ỉ tung trời, còn bên trong anh vẫn đang nghiên cứu xem nên cho vào nồi mỳ ba hay bốn quả trứng gà, phải cho vào bao nhiêu hành thơm, mùi vị đủ mặn hay chưa.... Đây là vấn đề gia đình.

Dĩ nhiên anh không nói chuyện với không khí, trả lời anh là một người phụ nữ đang nằm dài trên ghế sofa trong phòng khách, tóc dài buông xuống, khuôn mặt hơi tái nhợt, trong tay cầm điều khiển ti vi. Không biết trên đó đang chiếu tiết mục gì, chỉ biết tiếng ti vi rất nhỏ, tiếng từ trong phòng bếp truyền ra còn lớn hơn. Cô bình tĩnh đáp lại: “Tùy anh, em không kén ăn.”

Không sai, cô gái này chính là Thẩm Niệm An. Hôm đó sau khi trở về từ bãi biển, Tiêu Thần hỏi cô có muốn đến nhà anh không, Niệm An cũng không phản đối. Niệm An cũng chỉ ở trong căn hộ đó, mà Tiêu Thần ở trong công ty, mỗi khi tan việc anh lại cùng Niệm An ăn cơm, ăn cơm dọn dẹp xong xuôi xem TV một lát rồi lại rời đi.

Rất nhanh một mùi hương của trứng, của hành, của rau mùi đập vào mũi, Niệm An để điều khiển ti vi xuống, yên lặng ngồi bên bàn trà, chờ Tiêu Thần dùng gang tay bưng một bát tô tới. Anh thổi mấy cái hành lá đã cắt nhỏ, cười nói: “Ném thử một chút, lần đầu tiên anh làm, hoan nghênh nêu ý kiến, dù sao anh dám cam đoan là vô cùng ngon.”

Nhận lấy đôi đũa, Niệm An gấp một gấp, hút một cái vào trong miệng, nhai, rồi nhú mào.

“Thế nào? Không ngon sao? Không phải chứ, vừa rồi anh đã thử một chút, không có vấn đề gì mà.” Tiêu Thần tự nhiên đoạt lấy đôi đũa của cô ném thử một miếng, “Cũng ngon mà, sao em lại...”

Chân mày Niệm An giãn ra, cười: “Ừ, ngon.”

Tiêu Thần bắt đắc dĩ: “Cô nhóc xấu xa, dám lừa anh!” Nói xong cầm đũa đánh tới, đáng tiếc nước canh đã văng lên mặt Niệm An, anh buồn cười cũng không muốn động thủ nữa.

Đến khi Niệm An từ toilet ra ngoài, Tiêu Thần đã ăn hết hơn một nửa, chỉ để lại mấy thìa canh cùng mấy sợi mì vụn vặt, vô cùng nhiệt tình nói: “Ăn nốt đi, anh không giành với em nữa, chỗ này đều để lại cho em.”

Niệm An lặng lẽ sờ đầu anh một cái: “Thật khách sáo!” Động tác của cô giống như đang vuốt ve thú cưng nuôi trong nhà.

Tiêu Thần ném trả một câu: “Người phụ nữ này, càng ngày càng quá đáng!” Lúc anh rên lên như vậy, Niệm An vò mớ tóc trên đầu anh, không chút lưu tình.

Nhìn mái tóc rối tung của Tiêu Thần, Niệm An cười: “Thật đẹp trai.” Nói xong cũng bắt đầu ăn mì, không thể không nói thầy giỏi trò cũng giỏi. Mấy ngày nay có Thẩm Niệm An chỉ đạo, Tiêu Thần cậu chủ Tiêu cũng có thể tự mình nấu được một bữa cơm, hơn nữa mùi vị cũng không tệ lắm.

Thừa dịp trong lúc cô ăn mì, Tiêu Thần lấy một bản kế hoạch ra, vứt xuống bàn trà, nói: “Lát nữa em xem một chút, là người trong công ty làm, anh xem xong rồi, nếu em cảm thấy không có vấn đề gì, chúng ta tìm thời gian ký hợp đồng.”

Niệm An vừa ăn, vừa lật xem, cô xem rất cẩn thận, lật từng tờ từng tờ. Thỉnh thoảng đôi mày thanh tú nhíu lại, sau đó lấy móng tay di một đường, hỏi Tiêu Thần. Tiêu Thần cứ tưởng cô là người ngoài ngành, nhưng vấn đề là anh không dám xem nhẹ cô, bởi vì cô hỏi anh năm vấn đề, trong đó có ba vấn đề anh không trả lời được, mà ngay chính bản thân anh cũng không phát hiện ra.

Sau khi hỏi xong, Tiêu Thần ném luôn bản kế hoạch vào trong thùng rác, tức giận nói: “Bọn người này nhận tiền rồi còn mặc kệ công việc, gây ra đóng ngắt ngang này còn đổ lỗi cho Tiêu thị!”

Niệm An lướt nhìn anh một cái, đồng thời cũng ăn xong mì: “Thật ra bản kế hoạch đó cũng không tệ, chỉ là còn có thể tốt hơn. Nếu em quyết định muốn đầu tư với anh, vậy thì phải làm cho hạng mục này trở thành cực phẩm.” Nói xong đẩy bát đĩa đến trước mặt anh, “Đi rửa bát đi, một lát nữa em sẽ bàn chi tiết với anh về bản hợp đồng.”

Tiêu Thần vẫn không nhúc nhích, anh hơi giật mình nhìn Niệm An một lát: “Cô nhóc, sao em lại biết những chuyện này? Nghề của em cũng không phải là quản lý, chưa kể em cũng không có kinh nghiệm ở lĩnh vực này, những sao có thể phát hiện vấn đề này?”

Niệm An cười: “Trước khi quyết định hợp tác với anh em có học qua một chút, nếu đã làm thì phải làm tốt nhất.”

Về chuyện Tiêu Thần cùng Thẩm Niệm An hợp tác, là lúc hai người từ bãi biển trở về, Niệm An chợt nhớ gần đây Tiêu Thần phụ trách hạng mục gì đó, cô đưa ra một số ý kiến của mình. Sau khi Tiêu Thần nghe, cô lại đột nhiên nói một câu: “Nếu vậy, vốn đầu tư ban đầu của anh có thể chưa đủ, vừa lúc trong tay em còn có một khoản tiền...”

Khi đó Tiêu Thần mới hiểu được tại sao Niệm An lại đồng ý cùng anh ra ngoài hóng gió, là cô muốn tìm cơ hội đầu tư. Anh bỗng nhiên tức giận, gặp phải sóng gió lớn như vậy, thế mà người phụ nữ không tìm không phổi này lại có thể nghĩ đến chuyện này. Tính ra thái độ của cô năm đó đối với anh vẫn còn thân thiện chán. Trong tình huống này loại trò chơi phân cao thấp này cũng khiến anh cảm thấy mình cũng vô sỉ.

Thật ra thì nói đến vấn đề tiền bạc, anh vốn có thể kiếm được nhiều hơn chừng này. Chỉ là sau khi Niệm An phân tích xong, anh làm hạng mục này chính là muốn người trong gia tộc nhà anh nhìn thấy bản lĩnh của anh. Nếu dựa vào toàn bộ lực lượng của anh, cho dù có làm xong cũng chưa chắc có thể chứng minh được cái gì.... Anh chưa bao giờ biết cô lại có tài ăn nói giỏi đến như vậy, vẫn cứ nghĩ là cô dịu dàng hiền hậu, không ngờ dưới dáng vẻ dịu dàng ôn nhu đó lại là phong cách này. Tiêu Thần chợt giật mình, giật mình đến nỗi anh muốn xem xem cô còn có thể khiến anh giật mình như thế nào, vì vậy anh không cần suy nghĩ liền đáp ứng cô.

Anh nghĩ rằng người phụ nữ này cùng lắm chỉ là bỏ vài chục vạn chơi, không ngờ lúc cô đầu tư vốn lại khiến anh giật mình lần nữa. Toàn bộ một trăm triệu!

Cho dù là một xí nghiệp muốn lập tức lấy ra một trăm triệu để điều động vốn cũng không phải là chuyện dễ dàng, vậy mà cô chỉ là một người phụ nữ, một người phụ nữ bình thường vậy mà có thể làm được như vậy, rốt cuộc bối cảnh đằng sau cô là như thế nào?

Chợt Tiêu Thần nhớ tới những lời trước đây cô từng nói, chẳng lẽ đây là đồ cưới mà anh trai chuẩn bị cho cô? Năm năm trước lúc anh tới thành phố A tìm Thẩm Niệm An, liệu có phải đám người kia là do anh trai của cô sắp xếp?

Nghĩ tới những chuyện này anh lại xuất hiện một cảm giác không nói thành lời...

Niệm An nhắc nhở anh thời gian không còn sớm, anh nên trở về công ty đi, Tiêu Thần lúc này mới thu hồi suy nghĩ. Trước khi rời đi, anh nhìn Niệm An một cái thật sâu: “Ngày trước em không hề có một chút hứng thú nào với anh, tại sao lại muốn hợp tác cùng anh? Hơn nữa đây còn là ngành sản xuất trang sức, là vì có liên quan đến anh ta sao? Rốt cuộc là em muốn làm gì? Trả thù sự nghiệp, thậm chí còn muốn phá hủy anh ta?”

Đây là vấn đề mà mấy ngày nay anh luôn suy nghĩ đến, một người phụ nữ vốn không làm trong ngành đột nhiên hứng thú với việc này, nguyên nhân có lẽ là do đàn ông - mặc dù đáp án này khiến cho anh hết sức phát điên.

Niệm An dịu dàng đưa tay, đẩy anh ra cửa, sau đó quả quyết đóng cửa, khóa lại. Ôm đầu gối nằm trên ghế sa lon, cô lặng lẽ đến mất hồn.

Cô nhớ tới lời nói của Tiểu Phương nhờ Chân Chân chuyển đạt: “Đừng làm chuyện gì hại người hại mình”, chuyện gì hại người hại mình, đừng làm.... Những chữ này cứ quanh quẩn trong đầu cô, mãi không tản đi.

Cô lấy chiếc điện thoại đã lâu chưa mở từ trong túi ra, ma xui quỷ khiến thế nào lại mở máy, cầm trong lòng bàn tay, sau mười mấy phút, có một số điện thoại quen thuộc gọi đến, ngón tay cô đặt giữa không trung thật lâu cuối cùng ấn nút.

Tắt máy! Yên tĩnh như chất độc chảy vào huyết mạch.

18. Chương 18: Không Thể Buông Tha

Liên tục một tuần, trợ lý của tổng giám đốc Mộ tìm đủ mọi cách liên lạc với Tiêu Thần, đáng tiếc cuối cùng đều bị từ chối, dường như Tiêu Thần không có ý định công khai tin tức với bên ngoài. Đối mặt với tình huống như thế, Mộ Hữu Thành đưa ra một quyết định khiến trợ lý Trần cũng phải giật mình – tự mình tới cửa thăm hỏi. Trợ lý Trần đi theo tổng giám đốc Mộ đã bảy, tám năm rồi, cực kỳ hiểu rõ tác phong của anh. Trước giờ anh đều lấy dáng vẻ của người thợ săn chờ đợi con mồi sức cùng lực kiệt, không thể phản kháng. Sau đó anh mới từ từ nói điều kiện, dùng khỏe đối một khiến đối phương cảm thấy anh vừa nhe nhả vừa lạnh lùng. Nhưng không thể nghi ngờ, đây chính là phong cách của anh, chính là loại việc không cần tự mình ra tay mà vẫn có thể giải quyết được vấn đề.

Còn lần này, vì một kế hoạch không biết có thể hợp tác được hay không mà anh lại muốn tự mình tới cửa? Lúc trước đã phái nhiều người đến dừng nói là đóng cửa, cho dù là nhà Tiêu Thần cũng không có cửa để chạm vào. Như vậy tổng giám đốc Mộ rốt cuộc là.... Trợ lý Trần có mấy phần lo lắng.

Thế nhưng trợ lý Trần đã đánh giá thấp năng lực của tổng giám đốc Mộ. Anh không chỉ biết Tiêu Thần ở đâu, còn biết lúc nào có thể gặp anh. Ví dụ như lúc này bọn họ đứng trước cửa phòng trợ của anh, ấn chuông cửa, trong khi đợi người đi ra. Trợ lý Trần cũng không phải người nhiều lời, vì vậy mặc dù trong lòng nghi ngờ nhiều, nhưng vẫn đứng yên bên cạnh.

Đợi chừng khoảng một phút, có người ra ngoài lên tiếng, cũng chỉ là giọng một người phụ nữ, trong giọng nói dường như còn nghe thấy mấy phần vui vẻ, loại âm thanh mang chút nụ cười ảm áp rất dễ khiến người ta liên tưởng đến cảm giác tình nhân trêu đùa nhau. Vậy thì thân phận của cô gái này cũng không khó để đoán – Hồng nhan tri kỷ của Tiêu Thần.

Nhưng trợ lý Trần cảm giác như mình nghe nhầm rồi, sao giọng của cô gái này lại quen như vậy? Hình như là bà chủ.... Không không không, không thể nào, bởi vì bên nhà mẹ bà chủ có chuyện cho nên hôn lễ của tổng giám đốc Mộ và cô mới kéo dài. Lúc này bà chủ nên ở nhà mẹ, sao có thể xuất hiện ở nơi này? Càng không

thể nào có quan hệ với Tiêu Thần. Trợ lý Trần nhìn về phía tổng giám đốc Mộ, thấy vẻ mặt anh vẫn như thường, cũng không có gì khác biệt. Lập tức cô lấy lại vẻ mặt đoan chính, thầm nghĩ nhất định mình nghe nhầm rồi, nếu quả thật là bà chủ, sao tổng giám đốc Mộ có thể thờ ơ như vậy?

Sau khi trợ lý Trần trả lời, cô gái bên trong ngáp ngừng một chút, khoảng chừng hai ba phút, đúng lúc trợ lý Trần nghĩ rằng cô sẽ không mở cửa, vậy mà cánh cửa lại mở ra.

Mà cảnh tượng sau khi cánh cửa mở ra lại khiến trợ lý Trần hoàn toàn thất kinh – cô không có nghe nhầm, tại sao cô lại không nghe nhầm chứ? Cô gái trong căn hộ chính là bà chủ Mộ nhiều ngày không gặp, nghe nói là trở về nhà mẹ. Vậy mà cô lại không ngại cùng Tiêu Thần công khai ăn tối với nhau, nhìn bọn họ có vẻ giống như một đôi vợ chồng trẻ mới cưới, khiến người ta hâm mộ cuộc sống gia đình ổn định này.

Như vậy bọn họ đặt tổng giám đốc Mộ ở chỗ nào? Thái độ vốn trầm ổn của trợ lý Trần lúc này cũng không tốt lắm, đáng tiếc sức chịu đựng của người trong cuộc dường như đã vượt quá người bình thường.

Bởi vì tổng giám đốc Mộ vươn tay nói với Tiêu Thần: “Hậu sinh khả úy, xem ra lần này Tổng giám đốc Tiêu muốn ra chiêu lớn hơn.”

Tiêu Thần cầm đôi đũa, ăn mì, anh đưa chiếc đũa ngăn tay Mộ Hữu Thành, hứng thú nói: “Mời tổng giám đốc Mộ trở về, chuyện hợp tác với các người tôi đã nói rõ ràng, không cần phải lo lắng, mặc kệ các người tới bao nhiêu lần cũng chỉ là vô dụng thôi. Bây giờ tôi đang...” Anh ngừng một chút, mỉm cười nhìn người phụ nữ kia một cái, dường như đang nghĩ xem nên giới thiệu cô như thế nào, nhưng vừa đón nhận ánh mắt cô, cuối cùng anh nói, “Tôi và bạn đang dùng cơm, không tiện giữ các người lại, xin mời tổng giám đốc Mộ trở về.”

Hai chữ “bạn bè” đối với Tiêu Thần cũng không dễ dàng nói ra khỏi miệng, với tính tình ngày trước của anh, nhất định sẽ nói những lời không khiến người ta kinh ngạc chết thì cũng khiến người ta tức chết. Ví dụ như nói thẳng Niệm An là người phụ nữ của anh hoặc nói là bà xã của anh....Coi như chiếm tiện nghi ngoài miệng cũng tốt. Nhưng anh không dám, tại sao? Tại vì vừa rồi Niệm An đập cho anh một cái thật mạnh dưới gầm bàn, một đập thật đau, đau vào tận trong lòng.

Mộ Hữu Thành làm như không nghe thấy lệnh đuổi khách, nói với trợ lý Trần: “Đem bản kế hoạch cho Tổng giám đốc Tiêu xem, nói với anh ta suy nghĩ của chúng ta, nhất định phải thuyết phục triệt để.”

Trợ lý Trần nghe lệnh làm việc, động tác thần tốc đặt bản hợp đồng lên trên bàn trà nhỏ, hơn nữa còn giảng giải tường tận. Tiêu Thần trợn mắt hốc mồm, đưa mắt hỏi Niệm An: như vậy có được không?

Niệm An cau mày, vẻ mặt có chút không kiên nhẫn.

Thấy vậy, Tiêu Thần càng thêm kiên quyết đuổi người. Trợ lý Trần bất đắc dĩ nhìn tổng giám đốc Mộ một cái, muốn anh ra lệnh nên làm gì.

Nhưng tổng giám đốc Mộ không nhìn cô, anh nói lỏng cà vạt một chút: “Được rồi, công việc đã xong, bây giờ nên nói chuyện riêng một chút.” Vừa nói xong, cánh tay chắc khỏe của anh bắt lấy tay Thẩm Niệm An, giữ chặt, trong giọng nói đều là chân thật đáng tin: “Về nhà cùng anh!”

Tiếp theo Niệm An bị kéo dậy mạnh mẽ, bàn trà bị xô dịch đi nhiều, bát mì cũng rơi theo xuống thảm, vẩy vào ống quần và chân cô, trên mặt đất một mảng hỗn độn.

“Tại sao cô ấy phải đi theo anh?!” Tiêu Thần nhanh tay lẹ mắt bắt lại cánh tay còn lại của Thẩm Niệm An, lôi cô về phía mình.

Rắc, Niệm An dường như nghe thấy tiếng xương mình kêu một cái, đúng là chết người, hai người này muốn liều cái mạng già hay sao, sức lực như thế muốn xô người ta ra làm đôi vậy. Cô dùng hết sức hết lên một tiếng: “Đủ rồi!” Cô vùng vẫy hai tay cùng một lúc, đáng tiếc không thể hất ra.

Cô quay đầu nhìn về Mộ Hữu Thành: “Mời buông tay! Đêm hôm đó từ nhà họ Mộ chuyển đi tôi đã nói rõ với anh, tôi và anh kết thúc, kết thúc rồi, hiểu không? Từ nay về sau anh họ Mộ, tôi họ Thẩm, chúng ta không liên quan tới nhau.”

Hiển nhiên đạo lý cũng vô dụng, cô bất đắc dĩ, quát lên: “Tiêu Thần, đến phòng bếp lấy dao đến đây, xem ra phải chặt cái tay này đưa cho tổng giám đốc Mộ để nhận lỗi.”

Lời vừa nói xong, hai người Mộ, Tiêu đồng thời buông tay. Cùng lúc đó, Niệm An thuận tay cầm bát canh còn lại trên bàn trà hất lên người Mộ Hữu Thành: “Anh không cút thì biến đi, không biến tôi sẽ kiện anh quấy rầy người khác.”

Nước canh từ trên người Mộ Hữu Thành bắt đầu chảy xuống, từng giọt lớn như viên đậu trên chiếc áo vest trượt xuống, để lại vết ố vô cùng khó coi.

Mộ Hữu Thành vẫn không nhúc nhích, đến cuối cùng vẫn là trợ lý Trần tới kéo anh.

Anh hỏi: “Em thật sự quyết định rồi sao? Sẽ không hối hận chứ?”

Niệm An gật đầu, giọng điệu kiên định: “Đúng, tôi vô cùng chắc chắn!”

Vừa nói xong, Mộ Hữu Thành một tay kéo cô lại, giữ gáy cứ như vậy hôn xuống, giống như đang trừng phạt nhưng lại nồng nàn vô hạn. Anh đột nhiên hành động khiến tất cả mọi người có mặt đều sợ ngáy người. Niệm An không kịp cự tuyệt, Tiêu Thần quên cả cản trở, trợ lý Trần cũng không khỏi nghi ngờ.

19. Chương 19: Chìa Khóa

Trợ lý Trần mở cửa cho tổng giám đốc Mộ, thấy bước chân anh chậm lại, nghe giọng anh vừa yên ổn tĩnh lặng lại trịnh trọng: “Tiểu Trần, cô làm việc luôn cẩn thận, chuyện hôm nay hẳn biết nên giải quyết thế nào.”

Trợ lý Trần gật đầu: “Hôm nay chúng ta tới tìm Tổng giám đốc Tiêu nói chuyện hợp tác, về phần chi tiết hợp tác không được tiết lộ.”

Cô cố ý tránh nói về bà chủ, bất kể là người nào hỏi cô, cô đều không tiết lộ “chuyện riêng” xảy ra ngày hôm nay. Nhưng lúc này cô không thể đưa ra một lời giải thích logic hợp lý, hành động của tổng giám đốc Mộ hôm nay nhất loạt không giống bình thường. Càng khiến cho người ta chột dạ giật mình là, sau khi anh cưỡng hôn, bà chủ liền trực tiếp đuổi anh ra khỏi căn hộ, mà anh lại mặc cho bà chủ đuổi đi cũng không phản kháng. Nếu như chủ ý của anh là không phản kháng, vậy thì vì sao anh lại phải làm như vậy? Thật sự không hiểu bọn họ nghĩ cái gì nữa.

Chiếc xe Lexus mang theo một trợ lý Trần trong đầu đầy hoài nghi và một tổng giám đốc Mộ không nói lời nào rời đi.

Trong căn hộ, Niệm An nói một tiếng choáng váng rồi trở về phòng, Tiêu Thần phụ trách dọn dẹp bãi hỗn độn trong phòng. Bãi hỗn độn trước mặt, dấu chân tạp nham, lại còn dấu vết của người xa lạ vừa tới.... Thật ra thì anh chính là muốn dọn dẹp một chỗ khác, nhưng hôm nay anh lại cảm thấy vui vẻ, bởi vì Niệm An đã cự tuyệt Mộ Hữu Thành. Mặc kệ là vì sao, cô chính là cự tuyệt, giống như năm đó đã cự tuyệt với mình. Anh nhún vai một cái, nghĩ thầm: cô không phải là người phụ nữ bình thường như vậy.

Cách một cánh cửa, Niệm An ngồi bên giường, trầm mặc, trầm mặc, trầm mặc nhìn chằm chằm cái thảm lông trải sàn đang ngăn cách hơi lạnh của nền đất. Cô dần dần chuyển tầm mắt đến lòng bàn tay trái, bàn tay còn lại đang nắm chặt dần dần mở ra, lộ ra một chiếc chìa khóa nho nhỏ bằng bạc.

Trong đầu cô vẫn dừng lại ở giây phút lúc môi của Mộ Hữu Thành đặt tại môi cô, có lẽ mọi người ở chỗ này chỉ chú ý tới việc cưỡng hôn, còn cô là người trong cuộc lại không cảm nhận được. Chỉ mình cô cảm nhận được Mộ Hữu Thành cầm tay cô, sau đó đút vật này vào lòng bàn tay cô.

Chiếc chìa khóa này chỉ to cỡ bỏ túi, hiển nhiên không phải chìa khóa biệt thự, ngược lại có phần giống chìa khóa kết sắt. Tủ sắt tủ sắt.... Cô bò lên giường, lục lọi đồ trong túi hành lý của mình.

Quay lại một tháng trước, lúc Niệm An cùng Mộ Hữu Thành đi chọn nhẫn cưới, chỗ bọn họ tới là một cửa hàng trang sức thuộc Mộ thị. Cửa hàng này có một chức năng đặc biệt – giúp cô dâu chú rể giữ nhẫn kết hôn, trước ngày kết hôn mấy hôm, hai người phải dùng chiếc chìa khóa này mới có thể tự mình lấy được.

Mà lúc đó Niệm An ngại phiền toái liền ném cái chìa khóa cho Mộ Hữu Thành giữ.

Cho nên, có thể hay không?

Cầm cuốn sổ của cửa hàng trang sức, Niệm An ngây người thật lâu.

Tiêu Thần lần đầu tiên cầm khăn lau lau chùi chùi, anh ngồi xổm trên mặt đất lau rất nghiêm túc. Sau khi thấy Niệm An đi ra được một lúc, anh giống như dâng vật quý hiếm cười hỏi: “Ha ha, cảm thấy anh là một người đàn ông tốt chứ? Hối hận vì ban đầu đã bỏ rơi anh, bây giờ còn hối hận....”

Lời anh còn chưa nói hết, Niệm An lấy áo khoác đưa cho anh: “Đừng tưởng mượn cơ dọn dẹp vệ sinh ở lại chỗ này, tám giờ rồi, còn không chịu đi?”

Tiêu Thần cực kỳ bất đắc dĩ: “Thì chưa dọn dẹp xong, thấy biểu hiện của anh hôm nay có tốt không?”

Niệm An suy nghĩ một chút: “Cũng tốt, dù sao đây cũng là nhà anh.”

Tiêu Thần gật đầu: “Đúng thế, em nghĩ như vậy thì được rồi.”

“Em nên ra ngoài mới đúng, mấy hôm nay quá rầy anh....” Niệm An nói muốn đi thu dọn đồ đạc, nhưng đã có người nhanh hơn cô một bước ngăn lại.

Về mặt Tiêu Thần như đưa đám: “Được rồi, anh đầu hàng, đã nói là anh sắp xếp chỗ ở cho em. Em quên bây giờ em là người hợp tác cùng anh, là nhân vật bí ẩn của anh, tương lai không chừng sẽ có tác dụng lớn. Cho nên bây giờ em không thể dễ dàng lộ diện như vậy được....” Anh nói những lời này xong đến chính bản thân mình cũng cảm thấy giả tạo.

Cuối cùng Tiêu Thần cũng từ căn hộ đi ra, chẳng qua so với Mộ Hữu Thành muộn hơn vài phút.

Đứng sau rèm cửa nhìn bóng xe của anh rời đi, Niệm An cầm túi đi xuống lầu, gọi taxi nói địa chỉ cửa hàng trang sức kia, trong tay cô nắm chiếc chìa khóa.

Sau khi nói rõ với nhân viên phục vụ, nhân viên phục vụ trực tiếp dẫn cô đến một căn phòng an toàn, chỉ vào cái tủ sắt chính giữa rồi nói đó chính là chiếc tủ của bọn họ.

Tâm trạng Niệm An thấp thỏm cầm chìa khóa tra vào lỗ, chiếc khóa này vô cùng vừa vặn, cuối cùng chỉ nghe một tiếng ‘cách’ đúng như suy đoán của cô. Nếu như cô đoán không lầm, bên trong chính là chiếc nhẫn của bọn họ - đây chính là thứ Mộ Hữu Thành muốn tặng cô.

Két sắt mở ra, cô mở ra một chút. Nhưng về mặt không thể tin được: tại sao lại trống không? Cô muốn tìm nhân viên phục vụ, đáng tiếc là nhân viên phục vụ đã rời đi rồi. Cô bước ra ngoài, đi ngang khu vực cấm hút thuốc thì dừng lại.

Trên đường đi, có một người đàn ông đứng dựa vào tường, khói trắng thoát ra từ trong miệng, về mặt mông lung không rõ.

Dường như anh nghe thấy tiếng bước chân, xoay đầu lại, khẽ mỉm cười: “Cuối cùng em cũng tới.”

Giờ phút Niệm An nghe được giọng nói kia liền run sợ, giống như từ trước tới nay anh luôn chờ ở nơi này, chỉ cần cô quay đầu lại là có thể nhìn thấy anh, nghe thấy anh nói câu “cuối cùng em cũng tới”, nhưng thật sự là anh vẫn luôn chờ cô sao? Quá khứ của anh không thể xóa nhòa, coi như đã qua, nhưng không ngừng ràng buộc hiện tại. Lại nói anh còn trách nhiệm của anh, ví dụ như Mộ Tình, ví dụ như Từ Na.... Mà cô thì sao, có thể nói quay lại là quay lại sao? Quá khứ của cô cũng không sạch sẽ. Mỗi lần trải qua đều là một vết nhơ, lúc trở thành tâm điểm của người khác nhất định sẽ mang đến cho anh xấu hổ khó có thể hóa giải. Đám người đứng ở trên cao sẽ vĩnh viễn không có hứng thú tìm hiểu nguyên do để nói chuyện đạo lý, mà họ dùng đạo lý của mình để công kích, dư luận có sức phá hủy như thế nào, cô đã từng trải qua, còn muốn anh tiếp tục không ngừng không nghỉ chịu đựng sao?

Niệm An biết trong lòng mình dao động. Ngày hôm đó, khi Mộ Hữu Thành ngốc nghếch nói ra câu nói kia, cô từng tức giận, nhưng vẫn là bất đắc dĩ. Câu nói này đã chạm vào vết thương không cách nào xóa bỏ trong quá khứ của cô. Mộ Hữu Thành hiểu, cho nên anh chưa từng chủ động nhắc tới, nhưng anh không nhắc tới thì không có nghĩa là người khác sẽ không phát hiện. Người như Mộ Tình luôn không thiếu, có thể chặn miệng một Mộ Tình, nhưng có thể chặn ngàn cái miệng Mộ Tình trong thiên hạ sao?

Niệm An muốn lui về phía sau một bước, cười lạnh: “Mộ tổng cố ý muốn tôi tới đây, chẳng lẽ chỉ vì muốn chơi trốn tìm? Rốt cuộc có đồ vật gì muốn đưa thì nói thẳng ra.”

Mộ Hữu Thành dập diều thuốc, ném vào trong thùng rác, anh lấy ra một chiếc hộp nhung màu đỏ từ ngực trái, mở ra, sáng lóa cả mắt. Anh mỉm cười: “Lần trước kết hôn là do ép buộc, có người giới thiệu, gặp mặt, kết hôn, gặp người lớn, sau đó kết hôn, sau khi kết hôn cũng chỉ gặp cô ấy được mấy lần. Những năm đó cô ấy đều ở nhà chăm sóc người nhà anh và người nhà cô ấy, đối với cô ấy, anh rất có lỗi. Cho nên sau khi cô ấy qua đời, đến lượt anh chăm sóc người nhà cô ấy. Em gái của cô ấy là Từ Na và con gái là Tình Tình, anh nghĩ đây là trách nhiệm của anh. Chẳng qua nếu như vậy làm tổn hại tình yêu của anh, như vậy anh sẽ đổi sang phương thức gánh vác khác.”

Những lời này anh chưa bao giờ nói đến, Niệm An cũng không hỏi, lần đầu tiên nghe anh chậm rãi kể, thậm chí có loại cảm giác rất yên bình.

“Trên đời này anh không tin chuyện vừa gặp đã yêu, nhưng lần đó gặp em ở nhà Lão Thẩm, quả thực anh cảm thấy rất kinh ngạc. Trước khi gặp em, anh luôn nghĩ kết hôn chỉ là việc hai người cùng ngủ trên một chiếc giường, sự nghiệp mới là thứ mà đàn ông cần theo đuổi. Sau khi gặp được em mới hiểu tìm được một người toàn tâm toàn ý muốn kết hôn là một việc so với sự nghiệp càng cảm động hơn....”

Niệm An che mặt lại nói: “Đủ rồi!”

20. Chương 20: Nói Lời Trái Lòng

Mộ Hữu Thành tiến lên một bước: “Có mấy lời hiện tại không nói, về sau sẽ không có cơ hội nói. Anh yêu em, có lẽ tình yêu của anh không đủ sâu đậm, nhưng nhất định sẽ lâu dài. Anh không ép em phải quyết định, cũng không ép em phải nói tin tưởng anh, anh chỉ muốn biết suy nghĩ của em. Em nhìn anh nói, nói cho anh biết, chỉ cần là em nói, anh sẽ tôn trọng.”

Anh từng bước đến gần, lấy chiếc nhẫn trong hộp nhung đỏ ra, hai viên kim cương chói mắt khác thường. Anh giữ trong lòng bàn tay, thật lâu mới đưa tới, ánh mắt vô cùng thành khẩn.

Lông mi Niệm An khẽ run, cười như không cười: “Anh rất thẳng thắn, cho nên em cũng không muốn giấu giếm. Đối với anh, từ đầu tới cuối em đều không phải tình yêu, chẳng qua là cảm thấy thích hợp. Bây giờ em cảm thấy không hợp nữa, cho nên muốn buông tay.”

Mộ Hữu Thành gạt đầu, mỉm cười đem chiếc nhẫn nhét vào trong lòng bàn tay cô, dùng bàn tay bọc lại tay của cô, giọng vẫn dịu dàng như trước: “Cất đi, coi như món quà anh tặng em. Dù sao căn hộ chỗ Tiêu Thần cũng không thể ở lâu, quanh đây có một căn hộ nhỏ, hai phòng ngủ một phòng khách, từ phòng khách và phòng ngủ đều có thể nhìn ra hồ Yên Vũ mà em thích, lúc trời mưa ngồi bên cửa sổ uống trà thưởng thức cảnh sắc Yên Vũ nhất định sẽ rất hài lòng. Trong phòng còn có hệ thống sưởi trong tường, mùa đông khi bật lò sưởi có thể uống một chút rượu, có thể cùng bạn bè em tâm sự hay nói chuyện phiếm.... Nếu thỉnh thoảng nhớ tới anh, nếu cảm thấy thoải mái, có thể mời anh như một người bạn cũ tới chơi một chút cũng được.”

Nghe Mộ Hữu Thành nói ra tất cả những điều mình thích nhất, làm sao Niệm An có thể không cảm động. Nhưng cảm động thì sao, giờ phút này cô lại không có can đảm nhận món quà này.

Lời từ chối trên khóe môi chỉ cần mở miệng, nhưng đã bị người khác đoạt trước: “Em không phải lo lắng về vấn đề tiền, phòng là dùng tiền của em mua. Trong hai năm qua, mặc dù em chưa bao giờ trực tiếp điều hành Mộ thị, nhưng ở phía sau đưa ra không ít ý kiến, ý kiến của em mang đến cho tập đoàn lợi ích không nhỏ. Công ty của anh chỉ nhỏ thôi nhưng nhờ em mà kiếm được khá nhiều, em không cho rằng anh là ông chủ hẹp hòi là được rồi.” Mộ Hữu Thành nói như vậy.

Anh vừa nói xong, nhẹ nhàng ôm Niệm An vào trong ngực, nhẹ giọng nói: “Chăm sóc mình thật tốt, đừng làm chuyện gì điên rồ.”

Một tiếng tạm biệt liền xoay người rời đi.

Trên đường về, Niệm An vẫn do dự không biết có nên quay đầu lại hay không. Nhưng cuối cùng cô vẫn cắn răng kiên trì đi về phía trước, vì chính lý do của cô cũng không thể thuyết phục được chính mình.

Lúc Chân Chân nhận được điện thoại chạy tới quầy rượu, Niệm An đã uống hết hai ly Margaret màu xanh dương rồi. Cô không hay uống rượu, dù sau khi uống xong sắc mặt vẫn như thường, nhưng lại hưng phấn khác thường, thấy Chân Chân liền ôm lấy, khác thường nói: “Bạn yêu, cậu đã đến rồi, uống rượu với tớ. Cho cậu xem nhẫn của mình, có đẹp không? Còn có cái chìa khóa, là chìa khóa căn hộ của mình....” Sau đó cô hung hăng rút chiếc nhẫn trên tay ra, trên ngón tay để lại một vết màu hồng, cô đặt chiếc nhẫn và chìa khóa vào lòng bàn tay Chân Chân, bá đạo nói, “Tặng cậu hết đó, nhận đi nhận đi, nhận hết đi.”

Chân Chân bắt đầu lơ đãng: “Cái này là do ai đưa? An Tử, cậu thật là, sao lại không cẩn thận như vậy, ở chỗ này ném tới ném lui, không sợ bị người ta cướp mất à?”

Nghe được từ cướp, Niệm An bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn cô chăm chăm, động tác nhanh chóng đoạt lấy đồ vật từ trong tay cô, giận dữ mắng mỏ: “Cướp đồ của mình, cậu tự đâm đầu vào chỗ chết!” Nói xong liền vung tay đánh tới, động tác nhanh kỳ lạ. Chân Chân không ngờ cô sẽ làm chuyện như vậy, nhưng lại vì muốn giúp cô, cho nên không né tránh.

Chát.... Chân Chân có thể cảm thấy cảm giác chua xót lan tràn trên mũi, sau đó ngửi thấy mùi ngai ngái, cô đưa tay sờ một cái: con mẹ nó, chảy máu.

Chân Chân sâu sắc nhận thức được một điều: đối thủ kinh khủng nhất trên đời này chính là quen một đứa bạn xấu tính, thỉnh thoảng cô ấy sẽ đâm một nhát vào xương sườn của bạn, bạn vẫn không thể tức giận với cô ấy. Đó là khi cô ấy trát phân vào mặt bạn, dù bạn có khóc mắng thế nào cuối cùng cũng sẽ không dám ăn.

Cô huyền não một hồi rồi đưa Niệm An về, tuy nhiên nhà đã dột lại còn mưa suốt đêm, cô còn chưa vác được Niệm An ra khỏi quán đã gặp được một pho tượng Phật khó phục vụ, Mộ Tình Mộ đại tiểu thư cùng bạn bè cô ta cũng tới đây, đang tụ tập thành một nhóm trò chuyện vui vẻ.

Chỉ có một cánh cửa ra ngoài, dù thế nào cũng phải chạm mặt, mà hai người này cũng không thể nhường. Chân Chân so sánh một chút phe mình với phe đối phương, haizz, 0,5 so với 3, bại hoàn toàn! Vì vậy lúc đi gần tới nhóm người, cô cố tình dìu Niệm An dịch sang bên cạnh một chút.

Mộ Tình đã nhìn thấy các cô từ đầu, lúc này cô ta đang hả hê vô cùng, sao có thể dễ dàng bỏ qua cơ hội này, vì vậy bước chân chậm chậm tới gần, mỉm cười chào hỏi: “Chị Niệm An, đã lâu không gặp. À, chị đến uống rượu sao? Tuổi còn trẻ sao đã mượn rượu giải sầu rồi? Vẫn là nên có chừng mực, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì mất mặt lắm.... Mà đúng rồi, chị cũng đâu sợ mất thể diện, ở phương diện này chị đã sớm có kinh nghiệm phong phú rồi....”

Chân Chân nghe không nổi nữa, lớn tiếng quát cô dừng lại: “Này này, tôi nói cô còn nhỏ sao có thể độc mồm độc miệng như thế, cho dù Niệm An không thành mẹ ghẻ của cô, cô cũng không cần phải nói cô ấy như vậy, cẩn thận rách miệng đó.”

Mộ Tình lườm cô một cái, cười: “Cái gì gọi là ‘có tật giật mình’, cái này không phải là”

“Oe....” Niệm An vẫn đang say khướt đột nhiên ngã về phía trước, chính là nhào lên người Mộ Tình, sau đó thuận miệng nôn ra một bãi trên áo khoác Mộ Tình. Niệm An nôn thêm hai lần nữa, sau đó đứng dậy kéo tay áo Mộ Tình, lau miệng!

Mộ Tình kêu lên sợ hãi, bạn bè của cô sau khi náo nhiệt một trận, lúc này mới đi tới, hiện trường vẫn đang hỗn loạn tưng bừng.

Vừa lúc đó, Chân Chân nghe Niệm An nói bên tai cô: “Sững sờ cái gì, còn không mau đi.”

Chân Chân hoá đá tại chỗ: thì ra là cô không say, thì ra là cô giả say, thì ra là.... Con mẹ nó, bà cô này quả thật phúc hắc đó nha!

Bởi vì chiến công vĩ đại hạng nhất này, Niệm An lại kéo Chân Chân đi uống một chén nữa, nhưng chén này cô say thật. Ngày hôm sau tỉnh lại thì hoàn toàn không nhớ mình đã nói gì làm gì, càng không biết tại sao

mình lại ở một chỗ xa lạ như thế này. Cô đập vào Chân Chân đang nằm bên cạnh mình: “Chỗ này là chỗ nào?”

Chân Chân bắt đầu dĩ mở mắt day day huyết thái dương, vẻ mặt mơ mơ hồ hồ nói: “Cái gì vậy, không phải cậu sống chết lòi mình tới đây sao. Còn nói cái gì mà căn hộ bên hồ, mùa đông có lò sưởi trong tường....Giống y như đọc thần chú vậy, mình nói thế nào cậu cũng không chịu nghe....”

Chân Chân nói xong mấy câu chợt dừng lại hỏi cô: “An Tử, chị đây nói cho cậu biết, tại sao cậu lại có chìa khóa căn hộ này? Chẳng lẽ Tiêu Thần tặng căn hộ này cho cậu sao? Trời ạ, không phải chứ, vừa mới tách khỏi tổng giám đốc Mộ đã tốt đẹp với Tổng giám đốc Tiêu rồi, đây cũng quá....khiến cho người ta hâm mộ quá đi.”

Niệm An vỗ vỗ trán cô: “Được rồi, không đùa nữa, khả năng của cậu còn mạnh hơn mình vạn lần.” Nói xong cô đi tới cửa sổ sát đất, từ đây quả nhiên có thể nhìn thấy toàn cảnh hồ Yên Vũ. Hôm nay trời nhiều mây, hơi nước bao phủ trên mặt hồ, vừa mờ lung vừa ảo mộng, cảnh sắc này như một bức tranh thiên nhiên thủy mặc, vừa yên tĩnh lại vừa sâu xa, thật sự chốn yên vui trong thành phố sầm uất này.

Hắn là khó khăn lắm anh mới tìm được nơi tốt như thế này.

Chân Chân ôm sòm một lúc lâu, thấy Niệm An không phản ứng, cũng tự động chuyển sang đề tài khác. Cô nghiêm túc hỏi: “An Tử, cậu định tiếp tục ở lại nhà Tiêu Thần sao? Quan hệ của hai người....?”

“Không, mình sẽ chuyển đi. Mấy ngày trước là vì bàn bạc chi tiết hợp đồng với anh ta, hiện giờ cơ bản đã thảo luận xong, cũng không cần thiết ở lại đó nữa.” Niệm An lần này tiếp lời vô cùng nhanh chóng.

Chân Chân tiếp tục nghiêm túc: “Vậy cậu định ở đâu?”

Niệm An vỗ bả vai của cô hỏi: “Chỗ của cậu có được không?”

Trên mặt Chân Chân lộ vẻ khó xử: “Tất nhiên là được, chỉ là mình không biết lúc nào sẽ mang bạn trai về nhà, có thể....”

Niệm An cười: “Được rồi, nói thẳng là không tiện là được rồi, từ lúc nào cậu lại nói chuyện quanh co lòng vòng với mình như vậy?” Cô thu hồi nụ cười, nhìn ngoài cửa sổ, “Chỗ này cảnh sắc tốt vô cùng, mình chắc ở lại chỗ này thôi.”

Không biết vì sao cô lại chợt nhớ tới lời nói của Mộ Hữu Thành hôm đó: “Nếu thỉnh thoảng nhớ tới anh, nếu cảm thấy thoải mái, có thể mời anh như một người bạn cũ tới chơi một chút cũng được.”

Hình ảnh đó chỉ cần nghĩ một chút thôi cũng đã cảm thấy ấm áp.

Mộ Hữu Thành mấy ngày nay đều ở lại công ty, trợ lý Trần bưng cho anh một ly cà phê, hỏi thăm anh có cần đặt một phòng tại khách sạn Hân Thành hay không. Mộ Hữu Thành chợt giống như đang suy nghĩ: “Tiểu Trần, cô giúp tôi chuẩn bị một số đồ gia dụng, ngày mai tìm người của công ty dọn nhà đưa tới địa chỉ này.” Anh đẩy địa chỉ trên bàn đẩy về phía trước.

Trợ lý Trần hỏi thăm một câu: “Anh muốn chuyển nhà sao? Căn phòng này được xây bên cạnh Lâm Hồ, thực sự là một nơi rất tốt.”

Mộ Hữu Thành uống một ngụm cà phê, mặc dù thân thể mệt mỏi, nhưng tinh thần xem ra không tệ: “Đúng vậy, chỉ là bên trong căn hộ này trống không, phiền cô chuẩn bị một chút thôi.” Anh chợt nói thêm một câu, “Đúng rồi, không cần quấy rầy nhà hàng xóm, bảo người của công ty dọn nhà hành động nhẹ nhàng một chút.”

Trợ lý Trần rất nhanh đi ra ngoài làm việc, bên trong phòng làm việc chỉ còn lại một mình Mộ Hữu Thành. Phòng làm việc của anh rất lớn, bên ngoài cửa cũng là một hồ nước, có điều vẫn còn kém hồ Yên Vũ một chút. Anh đứng trước cửa sổ nhếch miệng, lộ ra một nụ cười vô cùng tự tin. Vừa rồi anh nhận được một cuộc điện thoại, cú điện thoại này khiến tâm trạng của anh tốt lên, đồng thời anh cũng trút ra một hơi dài – thiếu chút nữa đã cho rằng mình đoán sai.

Nhưng chỉ là thiếu chút nữa, phán đoán của anh từ trước tới giờ chưa bao giờ sai lầm, lần này cũng không ngoại lệ.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên, là số điện thoại quen thuộc, giọng nói truyền đến cũng quen thuộc: “Phòng của anh em nhận, em mời người đến xem giá trị phòng ốc một chút, tiền nhà mười phút nữa sẽ được chuyển tới tài khoản của anh, anh chú ý kiểm tra và nhận đi. Nếu anh cảm thấy thiệt thòi, anh hãy liên lạc với em.”

Cúp điện thoại, Mộ Hữu Thành bất đắc dĩ bật cười.

21. Chương 21: 2 Phút 28 Giây Thần Tốc

Căn phòng dưới lòng đất tỏa ra mùi hôi thối, bốn phía không có một tia sáng nào lọt vào, tối tăm đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, âm thanh kia giống như bị nhét một vật gì đó vào miệng, giấy dứa, thống khổ, khao khát có được sự tự do.

Chỉ thấy trong căn phòng đó có một người phụ nữ hai tay bị trói ra đằng sau, miệng cô ta bị dán bởi một miếng băng dính màu vàng, lúc này sợi dây thừng đang không ngừng ma sát với bộ ngực gợi cảm vì giấy dứa của cô ta.

Đúng lúc ấy cánh cửa căn phòng mở ra, một vệt sáng chiếu thẳng vào mắt khiến cô ta không kịp thích ứng, nhú mắt lại, lúc nhìn rõ người đi tới, cô ta cố gắng nói gì đó, cố gắng cử động chân tay về phía người đang đến.

Có hai người đàn ông đang đi tới, người đứng phía sau là Lão Bàng, còn người đứng trước chính là Mộ Hữu Thành. Lão Bàng nhỏ giọng nói: “Đã điều tra ra, là cô ta sai người tài xế cố tình đâm vào xe của anh, từ chỗ cô ta còn tìm được một số tài liệu của cô chủ, không biết cô ta muốn làm gì cô chủ, anh có muốn....?” Anh làm một động tác cắt cổ.

Mộ Hữu Thành mỉm cười nói: “Lão Bàng, chú cực khổ rồi, ra ngoài ăn một chút đi đã, lát nữa quay lại.”

Lão Bàng sững sốt một chút, sau đó cười rộ lên: “Cũng được, mấy ngày nay vì bắt người phụ nữ này, em mệt mỏi muốn chết. Vậy em ra ngoài trước, có gì anh cứ từ từ hỏi.”

Mộ Hữu Thành đến gần mấy bước, ngồi xổm xuống, vẻ mặt hòa nhã hỏi: “Mấy ngày qua đã suy nghĩ kỹ chưa? Nếu chưa kỹ thì mấy ngày nữa tôi quay lại nghe cô nói.”

Người phụ nữ này đã bị nhốt ở đây mấy hôm rồi, mấy ngày qua cô ta đã chịu đủ kiểu tra tấn, nhưng điều khiến cô ta phát điên chính là – bọn họ không để cho cô ta đi vệ sinh, tiểu tiện hay đại tiện đều phải giải quyết ngay tại chỗ. Mùi hôi thối ghê tởm này cứ lớn vờn quanh mũi cô ta, từng giờ từng phút như khiêu chiến với tiếng của cô ta, cô ta có thể chịu đựng bị đánh đập tàn nhẫn, nhưng không thể chịu nổi kiểu tra tấn này. Quả thật rất muốn chết, nếu tiếp tục như vậy chắc cô ta phát điên mất.

Nghĩ tới đây, cô ta cố gắng gật đầu, nghe lời một cách kỳ lạ.

Khụ....miếng băng dính ngoài miệng được gỡ ra, không khí trong lành nhanh chóng tràn vào khoang miệng đang mở rộng, cảm giác như được chết đi sống lại. Cô ta thêm khát cảm giác này, không muốn mất đi, vì vậy ngoan ngoãn mở miệng.

Cô ta nói, bởi vì cô ta yêu nên sinh hận, muốn Mộ Hữu Thành biết được hậu quả của việc sa thải cô ta, nhưng cô ta cũng không muốn gây ra họa lớn. Về chuyện tai nạn, cô ta chỉ muốn tài xế hù dọa xe của anh một chút, chính cô ta cũng không biết vì sao cuối cùng lại thành ra như vậy....

Mộ Hữu Thành cẩn thận nghe xong, sau đó nhỏ giọng hỏi: “Cho nên tất cả mọi chuyện đều do cô dựng lên? Tôi không tin chỉ dựa vào mình cô mà có thể sắp đặt được những chuyện này, nói cho tôi biết, còn ai hợp tác với cô nữa, bao gồm cả Mộ Tình sao?”

Người phụ nữ kia cắn răng, do dự nhưng vẫn bất đắc dĩ gật đầu: “Đúng vậy, Mộ Tình cũng tham gia. Vụ tai nạn giao thông con bé cũng biết, lúc đầu con bé phản đối, nhưng sau đó vẫn bị bọn tôi thuyết phục.”

Mộ Hữu Thành nhảy bèn nhận ra một từ, hỏi: “Bọn tôi? Còn có ai nữa?”

Người phụ nữ kia cũng ý thức được mình vừa lỡ lời, mặt càng hốt hoảng hơn. Cô ta há hốc mồm, thật lâu mới thở dài nói: “Tôi biết nếu tôi nói ra tên của cô ta, mạng của tôi cũng khó giữ được. Nhưng mà....” Cô ta cố gắng đưa tay về phía Mộ Hữu Thành, “Cầu xin anh thả tôi ra ngoài, tôi sẽ không dám nữa, tôi không dám mơ tưởng tới anh nữa, tôi sẽ không tiếp tục phá đám gia đình của anh nữa, tôi sẽ không dám làm gì với Thẩm Niệm An nữa....Tôi nói, người hợp tác với tôi là Từ Na.”

Mộ Hữu Thành nhú mày, đứng dậy bước đi.

Người phụ nữ kia sợ hãi, cô ta gào lên: “Đừng đi, tất cả những lời tôi nói đều là sự thật, nếu không tin anh có thể đi hỏi Từ Na. Cô ta mới chính là người đứng đằng sau bày mưu kế hại anh, so với cô ta tôi còn kém xa. Cô ta biết tôi và con gái cô ta qua lại, vụ tai nạn giao thông cũng là cô ta chỉ cho tôi....”

Mộ Hữu Thành dừng bước chân, quay đầu lại: “Lý Lệ Chân, cô rất thông minh, lúc này còn có thể bỏ xe bảo vệ tướng, nhưng người mà cô bảo vệ có thật sự xứng đáng khiến cô làm vậy không? Cô có biết mình sai ở chỗ nào không? Đem cuộc đời của mình dễ dàng ký gửi vào một người đàn ông không yêu mình, cho nên, cô thật sự thảm hại.” Anh khẽ lắc đầu, dường như cảm thán một chút, sau đó rời khỏi căn phòng dưới đất.

Lý Lệ Chân nằm dưới đất trầm mặc lại, nghĩ tới câu nói kia, phá lên cười: “Ha ha, cũng không phải lần đầu tiên tôi làm chuyện này, nhưng mà lần này cũng không hẳn vậy. Tiêu Thần rất thông minh, nhất định anh ta sẽ giúp tôi.”

**

Từ Na bất ngờ liên lạc với Niệm An, muốn hẹn cô gặp mặt, đáng tiếc là bị cô từ chối. Cô nghe Niệm An nói: “Cô Từ, có chuyện gì nói trong điện thoại đi, chúng ta cũng không thân đến mức phải gặp mặt.”

Từ Na bất đắc dĩ cười: “Nếu như là chuyện về anh Mộ thì sao? Cô thực sự không muốn biết sao?”

Niệm An: “Cô thật thông minh, tôi thật sự không muốn biết.”

Cô trả lời quá nhanh khiến Từ Na không biết nên nói như thế nào, đang do dự thì nghe Niệm An trách móc: “Cô Từ, tôi và Mộ Hữu Thành đều là người trưởng thành, chuyện của chúng tôi tự chúng tôi sẽ giải quyết, mà cô, nói hơi khó nghe, dù sao cũng là người ngoài. Có một số việc không đến lượt cô nhúng tay. Tôi đang bận, gặp lại sau.”

Từ Na há hốc mồm, cũng không kịp nói gì nữa, cô ta cầm điện thoại di động, không chú ý tới có người vừa đi vào.

“Em muốn nói gì với cô ấy, anh có thể giúp em chuyển lời.” Mộ Hữu Thành đột nhiên lên tiếng.

Từ Na giật mình, cô vỗ ngực hỏi: “Anh tới lúc nào vậy, sao em không biết?”

Mộ Hữu Thành tùy ý ngồi xuống một chỗ, vẻ mặt bình tĩnh như bưng nói: “Vừa mới tới, nghe thấy em và Niệm An nói chuyện điện thoại nên không quấy rầy.”

Có thể đoán ra được là gọi điện thoại cho Thẩm Niệm An, có vẻ như đã tới từ lâu, Từ Na thầm hỏi hận sao mình có thể không đề phòng như vậy, hẳn là Thẩm Niệm An cũng cảm thấy ngạc nhiên. Cô ta lắc đầu: “À, là vậy. Em đã nghe nói chuyện của anh với cô Thẩm, cảm thấy nhất định có hiểu nhầm, em nghĩ em có thể giúp được chút gì đó. Cho nên hôm nay sức khỏe đã khá hơn, muốn gặp cô ấy, nhưng hình như cô ấy đang bận.”

Mộ Hữu Thành gật đầu, gọt một quả táo đưa cho cô: “Ừ, không liên quan tới em, nên em không cần phải để ý tới. Lúc này anh vừa gặp viện trưởng, ông ấy nói ngày mai em có thể xuất viện, về sau chú ý một chút sẽ không phát bệnh. Anh tìm cho Mộ Tình một trường đại học trong nước, cả ngày con bé không làm gì cũng không phải cách hay, để cho con bé đi học là tốt nhất. Sau này nếu con bé không ở ký túc xá thì tìm một chỗ khác, em bàn bạc với con bé một chút.”

Từ Na chống tay ngồi dậy, giọng hơi căng thẳng: “Sao vậy? Bên chỗ anh không tiện sao? Hay là cô Thẩm cũng vì chuyện của Tình Tình, cho nên mới cùng anh....”

“Đúng là không tiện, anh đã bán biệt thự, cho nên sau này Mộ Tình ở chỗ nào thì em để tâm một chút.”

Biệt thự của nhà họ Mộ đã có từ lâu, theo lời kể, sau ba năm kể từ khi chị của Từ Na gả cho Mộ Hữu Thành đã bắt đầu có. Nghe nói thời dân quốc là phủ của Hoàng gia, trải qua mấy năm chiến tranh, phải tu sửa nhiều lần mới có được cấu trúc như bây giờ. Mộ Tình ở đây đã vài chục năm, Từ Na cũng từng ở nhiều năm, còn có Từ Tuệ.... Mộ Hữu Thành muốn bán biệt thự là có ý gì? Không đúng, không phải là muốn bán, mà là đã bán.... Cứ như vậy không nói cho ai biết, anh nói bán là bán sao?

Một căn biệt thự hoàn hảo, thiết kế đặc biệt như vậy, muốn bán đi cũng không phải chuyện dễ dàng, rốt cuộc anh đã chuẩn bị từ lúc nào?

Từ Na chợt sợ hãi, nhưng cô lại như lơ đãng hỏi: “Sao anh có thể bán căn biệt thự đó?”

Mộ Hữu Thành khẽ mỉm cười: “Dù căn biệt thự có tốt hơn nữa mà không có nữ chủ nhân thì cũng chỉ là một căn nhà trống. Anh cần cái nhà trống làm gì? Sống hơn nửa đời người, chưa từng một lần trải qua kích động, lần này vẫn nên vứt hết tất cả làm lại từ đầu.” Anh cúi đầu, nhìn Từ Na nói, “Em cũng vậy, buông tay quá khứ đi, tương lai mới là quan trọng nhất.”

Nhìn Mộ Hữu Thành định rời đi, Từ Na xúc động hỏi một câu: “Anh đi đâu? Đi tìm cô ấy sao? Anh biết cô ấy ở chỗ nào sao?”

Mộ Hữu Thành cười: “Trên đời này có chuyện gì anh muốn biết mà không thể biết?” Một câu nói vừa ôn hòa mà cũng rất khí phách, nếu là người khác nói có lẽ sẽ không có người tin, nhưng đây là lời từ miệng anh nói ra, cho nên càng tăng thêm phần chắc chắn.

Tại căn hộ, Thẩm Niệm An vừa mở một cuộc hội thoại với Tiêu Thần qua điện thoại, mặc dù nửa đường bị cuộc gọi của Từ Na quấy rầy, nhưng kết quả vẫn tạm xem là hài lòng. Hạng mục đầu tư đã bắt đầu đi đúng kế hoạch, cô tin trong vòng ba tháng sẽ hoàn thành bản kế hoạch chi tiết. Đây là trận chiến đầu tiên của cô trên thương trường, cô không biết mình có thể đi được bao xa, nhưng cô vẫn hy vọng mỗi bước đi của cô đều có thể ổn định.

Không nghĩ đến chuyện làm ăn nữa, cô rót ỉnh một ly rượu đỏ, khoan gối ngồi ở cửa sổ sát đất vừa nhìn hồ Yên Vũ bên ngoài, nhớ lại cuộc điện thoại của Từ Na, cũng nhớ tới người nào đó, tay không tự chủ cầm điện thoại gọi ột dãy số.

Điện thoại được kết nối, bên kia truyền tới một giọng nói trầm ấm quen thuộc, đầu cô bỗng nóng lên: “Anh có rảnh không? Cùng nhau đi uống một ly?”

Ý thức được mình lỡ lời, cô nhanh chóng bổ sung thêm một câu, “Có chút chuyện muốn bàn bạc với anh.” Nói xong mới phát hiện ra càng nói càng lộ, lập tức không lên tiếng nữa.

Bên kia điện thoại yên lặng một lúc, không hề có tiếng động khiến cô hơi căng thẳng: Thời gian này có lẽ anh đang bận chuyện công ty, sao mình còn nổi điên tìm anh uống rượu chứ? Hơn nữa bây giờ quan hệ của mình và anh là thế nào, mời anh đi uống rượu chẳng phải sẽ gây ra hiểu lầm gì đó sao?

Càng nghĩ càng loạn, định thôi không nói nữa.

Đáng tiếc có một vấn đề mà giờ cô mới nhớ ra, vì vậy cô nói luôn: “Thôi xong rồi, thang máy chỗ em bị hư rồi...”

Nhưng đáp lại lời cô là tiếng hít thở chậm rãi đều đều: “Ừ, anh biết, anh mua thêm một chút đồ ăn, hôm nay em không cần phải xuống dưới.” Ngay sau đó tiếng chuông cửa cùng tiếng mở cửa của anh truyền đến từ đầu dây điện thoại bên kia.

Niệm An liếc mắt nhìn thời gian trò chuyện: 2 phút 28 giây.

22. Chương 22: Tay Dịch Xuống Một Chút

Lúc Mộ Hữu Thành tới cửa có mang theo hai túi đồ lớn, cả đồ ăn lẫn đồ dùng, anh nói: “Nghỉ lễ thanh minh, công ty cũng nghỉ, nghe công ty xây dựng bảo có lẽ thang máy phải mấy ngày nữa mới sửa xong, cho nên mấy hôm tới em cứ ở trong nhà, những đồ này đủ cho em dùng đến hết ngày nghỉ.”

Niệm An giúp anh mang đồ vào phòng khách và phòng bếp, cô phát hiện ra những đồ Mộ Hữu Thành mang đến đều đầy đủ hết, rau quả tươi, thịt bò, đừng nói là đủ ột người trong một tuần, cho dù là hai người cũng đủ....Nghĩ vậy Niệm An quay đầu lại nhìn anh, chỉ thấy Mộ Hữu Thành vô cùng thoải mái ngồi trên sofa nhìn cô, sau đó nhìn vào tờ báo, cảm giác có chút kỳ lạ.Rõ ràng là cả hai đã chia tay rồi không phải sao, sao lại có cảm giác như vẫn đang ở chung một nhà?

Cô lắc đầu, cười cười: Có lẽ là hai năm sống chung quá hợp nhau, cho nên nhất thời không thể trở lại như bình thường.Cô chất đồ vô đây cái tủ lạnh nhà mình, sau đó đem một số vật dụng khác tới nhà vệ sinh, khăn tay, khăn lông, bàn chải đánh răng, cái ly....Ah, tình hình này là sao, sao lại có cả đồ lót nam? Cái gì? Còn có cả phụ tùng cho kỳ kinh nguyệt? Cả một bịch Sophie cô thường dùng, cô đỏ khốc đỏ cười, Mộ Hữu Thành rốt cuộc là anh muốn thế nào đây? Cô hơi khó xử hỏi một câu: “Trong này có cả đồ của anh hả?”

Mộ Hữu Thành nhìn tờ báo, không ngẩng đầu: “Sao? Cứ để chỗ em đi, sau này có thể dùng tới.”

Niệm An cau mày, đặt đồ dùng dần ông vẫn còn nguyên trở lại trong túi, đưa cho Mộ Hữu Thành: “Sẽ không có cơ hội này đâu, anh cứ mang đi đi.Đúng rồi, anh uống trà hay uống nước?”

Mộ Hữu Thành cũng không phản bác, để chiếc túi xuống bên mình, cười cười: “Anh mang theo một chai rượu vang tới đây, chỗ em có đồ mở không?”

Hôm nay Mộ Hữu Thành có chút lạ thường, Niệm An suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Không có.”

Mộ Hữu Thành cười cười: “Ừ, may mà anh mang theo đồ mở nắp tới đây.” Nói xong anh đặt tờ báo xuống bàn, lấy ra một cái mở nắp chai, sau đó lấy ra một chai rượu vang đỏ trong ngăn kéo phía dưới TV.

Thấy anh làm ảo thuật biến ra những món đồ này, Niệm An trợn mắt há hốc mồm: lúc tới anh rõ ràng không mang theo những thứ này, như vậy thì đồ.... đã để từ trước kia? Cô bất đắc dĩ cười.Nếu vậy, anh biết rõ ràng cô vừa nói dối, trong nhà bếp có đồ mở nắp chai, chỉ là cô không muốn uống rượu mà thôi, cô sợ uống rượu xong sẽ xảy ra vấn đề.Tửu lượng cô không tốt, rượu lại càng không tốt, ngày đó khó khăn lắm uống một lần đã khiến Chân Chân tức muốn chết.

Cô vuốt trán một cái nói: “Xem ra anh đã chuẩn bị đầy đủ rồi, được, chúng ta uống rượu, nhưng anh không được hời hợt đâu đấy.”

Mộ Hữu Thành đã mang tới hai cái ly để cao, dáng vẻ ưu nhã rót hai ly rượu, đẩy tới trước mặt Niệm An, mỉm cười: “Hồi hận cái gì? Sợ sau khi uống em sẽ làm loạn với anh hả?”

Niệm An cười làm lành: “Đúng vậy, sau khi em uống xong chỉ sợ biến thành một người phụ nữ không bằng cầm thú, động tay động chân với anh.Anh có sợ không?”

Mộ Hữu Thành nâng chén, cười dịu dàng như ngọc: “Cho dù thế nào chúng ta chỉ uống rượu thôi, cùng lắm nếu uống say làm loạn anh sẽ không phản kháng.” Anh chế giễu nhưng cũng vô cùng nghiêm túc, giống như đây cũng chính là suy nghĩ trong lòng anh.

Một hình ảnh ướt át lướt qua trong đầu Niệm An: cô uống rượu đến đỏ bừng mặt, cả người nóng ran, sau đó cởi hết sạch đồ, dùng một tay đè Mộ Hữu Thành xuống đất, cười trên người anh hỏi, anh không từ chối chứ? Dáng vẻ Mộ Hữu Thành ung dung bình tĩnh, cười dịu dàng, cô nường hãy mau tới đây quả nhân sẽ không phản kháng.

Chân Chân nói Niệm An phúc hắc, nhưng Niệm An cảm thấy cô phúc hắc cũng đều là học được từ những ngày tháng đi theo Mộ Hữu Thành, ý tứ chính là, cô đùa anh hết mức.

Đùa hết mức sẽ trở thành gây loạn thôi.

Vì vậy cô nâng chén, vô cùng phối hợp uống một ngụm nhỏ, chất lỏng màu đỏ tím theo vách ly chảy vào cổ họng cô, xuyên qua ly thủy tinh, cô nhìn thấy một bàn tay đang vươn tới, sau đó dịu dàng sờ lên mặt cô.

“Sao em giống trẻ con vậy, uống chảy cả ra ngoài.” Mộ Hữu Thành nói cực kỳ dịu dàng, tay của anh không hề có chút tia dục vọng nào, lau từ mặt cô lau xuống, mơn trớn cái cổ thon dài của cô, hai xương quai xanh thanh tú của cô, sau đó dừng lại vài giây ở cổ áo cô, lúc này mới chợt nhớ ra, bình tĩnh rút một cái khăn giấy, thấm dò vào cổ áo cô....

Cảm nhận được bàn tay của anh dính trên ngực mình, Niệm An như bị sét đánh, tay run run, rượu đổ trong ly càng tràn ra nhiều hơn, tình cảnh giống như cô đang quyến rũ trên đùi Mộ Hữu Thành.

Trời cao chứng giám, rốt cuộc là người nào trên chộc người nào chứ?

Cô cũng không phải là cô gái bé nhỏ chưa biết mùi đời, cô nam quả nữ ở chung một phòng, người đàn ông làm động tác này, cô còn có thể cho rằng đối phương chỉ là thuần khiết giúp cô lau vết rượu sao? Cô khẽ mỉm cười, cũng không hề lo lắng: “Anh lau giúp em cẩn thận như vậy không bằng trực tiếp tắm giúp em đi.”

Mộ Hữu Thành hơi suy nghĩ, gật đầu: “Được thôi!”

Anh vừa dứt lời, Thẩm Niệm An cầm một chiếc dép ném về phía anh, hôm nay chia tay, anh ngược lại càng gỡ trò lưu manh. Ngày trước anh vẫn là quân tử, ở trong nhà anh hai năm anh chưa từng chạm vào cô, lần duy nhất lên giường là cô chủ động yêu cầu. Cả đậu hũ lẫn mặt mũi cũng đã từng bị anh chạm qua, đúng là anh không hề thiệt thòi chút nào!

Mộ Hữu Thành đón lấy chiếc dép, đưa lên mũi ngửi một: “Cũng may không thối, xem ra cuộc sống của em không tệ.”

Niệm An cảm thấy nhất định hôm nay có gì đó khác thường, không đúng, người đàn ông đang ngồi đối diện cô lúc này là Mộ Hữu Thành sao? Cô ngây ngốc hỏi một câu: “Là anh sao? Anh có anh em sinh đôi gì không?”

Mộ Hữu Thành cười cười: “Anh vào nhà vệ sinh một lúc, trở lại sẽ nói cho em biết.”

Một mình uống rượu, Niệm An chợt nghĩ ra gì đó, cô rón rén đi vào bếp, lấy lọ hạt tiêu, sau đó rắc vào ly rượu của Mộ Hữu Thành, nhanh chóng khuấy đều, sau đó ngồi xuống thật đoan trang. Cô cho vào ít nhất hai thìa cà phê hạt tiêu, mùi vị kia, chắc chắn rất ngon miệng, cô mong chờ thái độ của Mộ Hữu Thành, nhất định vô cùng đặc sắc.

Cũng rất nhiều người cho rằng cử chỉ của Niệm An đoan trang, tính tình an tĩnh, thật ra thì thói quen này của cô chỉ thể hiện trước mặt người khác thôi. Từ nhỏ rời nhà, ăn nhờ ở đậu, cô biết rõ làm sao có thể chiếm được cảm tình của tất cả mọi người, diễn nhiều năm như vậy, chính cô cũng không biết đâu là con người thật của mình. Vì vậy sau khi cô vào nhà họ Mộ, cô gánh vác tất cả việc nhà, cho người giúp việc nghỉ việc, cô bắt đầu diễn vai người phụ nữ tốt của Mộ Hữu Thành, mẹ tốt của Mộ Tình, một người vợ hiền mẹ đảm cùng với con người được rèn luyện qua năm tháng không khác biệt bao nhiêu, cho nên cô làm được cũng không có gì là lạ. Đáng tiếc trong người cô cũng là một người nhỏ nhen, cô sẽ nói tục chửi thề, sẽ bướng bỉnh, sẽ tùy hứng làm những chuyện khiến người khác nhức đầu.

Người nào với cô không quan trọng, quan trọng là người đó khiến cô cảm thấy thoải mái. Đúng giờ phút này, cô chỉ muốn làm gì đó khiến mình thoải mái còn người nào đó phải nhức đầu.

Mộ Hữu Thành đi ra, anh cởi áo khoác, tóc hơi ướt, vẻ mặt hơi khó khăn: “Vòi nước hỏng rồi, vừa rồi phun đầy nước vào người anh, nhà em có máy sấy không, giúp anh phơi áo khoác một chút, nếu không tối về anh sợ bị cảm lạnh.”

Niệm An lắc đầu: “Nên nói là số anh không tốt, ngay cả đạo đức cũng không tốt.”

Mộ Hữu Thành dựa người vào ghế sofa hắt xì một cái, trông có vẻ thật đáng thương.

Niệm An mang áo khoác của anh đã hong khô trở lại, thấy anh nằm trên ghế sofa ngủ thiếp đi, trên bàn trà có hai ly rượu trống không, rượu vang trong bình cũng chỉ còn lại một chút, người đàn ông này trong thời gian ngắn có thể uống nhiều như vậy sao? Còn ly rượu pha hạt tiêu nữa?

Cô vội vàng chạy tới, sờ trán anh, hơi nóng, mảy nhíu lại, nhìn dáng ngủ của anh có chút không được thoải mái. Trên bàn trà hình như có một tờ giấy nhỏ, cô nhìn thoáng qua, trên đó viết: “Anh uống rượu nên muốn

tá túc một đêm, không cần động tay động chân với anh. Còn nữa, hạt tiêu đúng là cay thật!”

Nhìn xong mấy chữ, cô nhịn không được cười thành tiếng: người đàn ông này thật khờ. Lúc trước Niệm An vẫn đang lo lắng sợ anh chuốc mình uống say, sau đó kiểm soát làm loạn. Bây giờ nhìn lại mới thấy thủ đoạn của anh rõ ràng còn cao hơn, anh tự mình uống say, sau đó mượn cớ ở lại. Đúng là thông minh không thể chối cãi.

Niệm An đi vào bếp, chuẩn bị túi đá, dùng khăn lông bọc lại chườm lên trán anh. Cũng không biết là Mộ Hữu thành say thật thiếp đi, hay là giả vờ, cô nhỏ giọng hỏi: “Anh mau tỉnh lại đi, lát nữa chúng ta cùng nói một vài chuyện thú vị.”

Mộ Hữu Thành không chút động đậy, trông có vẻ không được thoải mái.

Đúng lúc ấy Tiêu Thần gọi điện thoại tới, bây giờ mỗi ngày anh đều kiểm soát gọi điện thoại nói về chuyện hợp tác, nhưng mỗi câu hỏi bắn đại bác cũng không tới chuyện kinh doanh buôn bán. Ví dụ như anh sẽ hỏi, ăn cơm chưa, đi ngủ chưa, ở chỗ nào, có muốn gặp anh không... Loại chuyện giống như bạn trai hỏi bạn gái, anh hỏi không mấy may xa lạ. Bình thường Niệm An sẽ không trả lời, chờ anh phát bệnh xong, sau đó nói một câu: hôm nay uống thuốc chưa, uống nhanh đi.

Nhưng hôm nay nội dung trò chuyện của Tiêu Thần hơi thay đổi, anh nói: “Niệm An, anh ốm rồi, em tới bệnh viện cùng anh đi. Anh thật sự rất khó chịu, em tới nhanh đi. Đúng rồi, mang thêm một ít cháo em nấu nữa, đồ ăn ở bệnh viện khó ăn muốn chết...”

Niệm An liếc mắt nhìn Mộ Hữu Thành đang nằm trên ghế sa lon, bình tĩnh nói: “Tôi không phải bác sỹ, đến đó thì giúp được cái gì? Tốt nhất anh cứ nằm ở bệnh viện đi, mấy hôm nữa tôi mời anh ăn cơm.”

“Hôm nào?” Tiêu Thần hỏi tiếp.

Niệm An suy nghĩ một chút: “Chờ tôi nghĩ kỹ sẽ nói cho anh biết.”

Tiêu Thần ở đầu dây bên kia cười: “Được rồi, anh thua em, vừa rồi cá cược với vài đứa bạn xem em có tới đây hay không, em thật là độc ác, cho dù không còn là người yêu, nhưng dẫu sao chúng ta vẫn là bạn bè, vậy mà vẫn không chịu tới thăm anh.”

Niệm An thở phào nhẹ nhõm: “Anh cũng không phải quen tôi ngày một ngày hai, còn dám cá cược loại chuyện thế này, anh không thua thì ai thua?” Nói xong liền cúp điện thoại.

Vừa đặt điện thoại xuống, tay đột nhiên bị ai đó bắt được, Niệm An còn chưa kịp xoay người đã cảm thấy thân nhiệt nóng rực dán sát vào phía sau lưng cô, hơi thở ướt át phun lên cổ cô, lông tơ dựng đứng, có chút ngứa, khiến cô kích động, chỗ đó là vùng mẫn cảm của cô, chịu không nổi kích thích như vậy.

Giọng nói Mộ Hữu Thành hơi khàn khàn: “Lạnh quá!” Vừa nói vừa ôm chặt thêm.

Niệm An cúi đầu nhìn cánh tay anh: “Ngực em ấm lắm sao?”

“Cũng được, xuống chút nữa có lẽ ấm hơn.” Mộ Hữu Thành cố tình trả lời.

Niệm An nhìn tay của anh dịch xuống một chút xíu, cởi nút áo, khi chạm đến áo ngực, một tay khác theo thói quen chạy ra sau lưng, có ý đồ muốn cởi nút áo phía sau. Niệm An cười: “Em đổi khẩu vị rồi, cái này cài đằng trước.”

Tay của Mộ Hữu Thành hơi khựng lại, nhưng vẫn là theo thói quen lần ra phía sau. Phụt, nút áo bung ra.

Niệm An bất đắc dĩ cười một tiếng: “Quả nhiên không lừa được anh, vừa rồi hạt tiêu anh cũng biết đúng không? Sao còn uống hết?”

Cả người cô bị xoay qua chỗ khác, lúc mặt đối mặt, cổ áo Mộ Hữu Thành đã rộng mở, hơi thở của anh nóng hổi, cười mê người, giọng nói như có xuân được đầu độc ý chí: “Không muốn bỏ, cảm thấy là em cho vào nên uống hết. Còn tưởng em cũng cho cả vào trong bình, kết quả...”

Phụt, cho nên anh mới uống cạn rượu trong bình? Người đàn ông này bình thường thông minh như vậy, sao lúc này đầu óc lại kém thông minh như vậy chứ? Niệm An cầm ly rượu đổ còn lại trên bàn, uống một

ngụm, sắc mặt chợt hồng, mỉm cười: “Anh biết tử lượng em không cao, bị anh chuốc hai chén, thật muốn say. Anh nghĩ em thành thành thật thật, không cho phép làm gì!”

Nói xong, cô ngã vào ngực Mộ Hữu Thành, khoe miệng tươi cười.

Cô say, anh cũng say. Có một số việc chỉ có lúc say mới có thể làm, đúng không?

23. Chương 23: Làm Vợ Chồng Ba Ngày

Cúp điện thoại, cô gái ngồi bên cạnh Tiêu Thần cười rất đắc ý: “Ha ha, thì ra anh cũng không tốt đẹp hơn em bao nhiêu.”

“Câm miệng, chỗ này không đến lượt cô lên tiếng!” Tiêu Thần dùng từ không một chút khách khí. Mặc dù dáng vẻ anh rất lạnh lùng, nhưng đây là lần đầu tiên anh mất phong độ như vậy, hiển nhiên là cô gái này đã giẫm vào nỗi đau của anh.

Tiếng cười vang lên, cô gái lại tiếp tục cười, giọng chế giễu không những không giảm, ngược lại tăng lên: “Hiện giờ em rất thông cảm với anh, hóa ra em tưởng mình đã đủ thâm rồi. Ba em chạy tới chỗ người phụ nữ họ Thẩm kia, còn bán cả nhà, đuổi em vào ký túc xá, để cho em ở một chỗ vừa tồi tàn vừa cũ nát như vậy. Nhưng mà anh cũng không tệ, chủ động đem phòng của mình nhường cho người ta, vậy mà người ta cũng không cần, bây giờ đứng ngoài cửa nhà người ta cũng không dám gõ. Rốt cuộc anh sợ cái gì? Sợ quấy rầy cô ta cùng ba em thân mật tình tứ, hay sợ nhìn thấy dáng vẻ lẳng lơ của cô ta trước mặt đàn ông? Chắc chắn, đàn ông vô dụng thật thâm hại...”

Một bàn tay vươn tới bóp cổ họng cô, chặt đến nỗi khiến cô không thể thở được, trong nháy mắt không khí xung quanh trở nên căng thẳng. Cô hốt hoảng nhưng vẫn cố mạnh miệng: “Bây giờ anh thẹn quá hóa giận hay sao? Xem ra là bị em nói trúng rồi. Có bản lĩnh thì bây giờ anh đá văng cánh cửa này ra đi, sau đó đi vào kéo người phụ nữ của anh ra, nhưng anh thật sự có cái bản lĩnh này sao?”

Trong lúc cô nói chuyện, Tiêu Thần kéo thẳng cô tới cầu thang an toàn, anh hất tay ném cô ra ngoài cạnh cầu thang, lơ lửng giữa không trung, vẻ mặt lạnh lùng: “Bây giờ chỉ cần tôi buông tay là cô tan xương nát thịt ngay.” Lời của anh thành công chặn họng cô gái kia, mặc dù vẻ mặt cô vẫn buống bình như thường, nhưng sao lại có thể không sợ cho được? Đây là tầng mười mấy, nếu ngã xuống, đừng nói ngã chết, chỉ cần hù dọa thôi cũng đủ chết rồi. Cô mới hai mươi tuổi, cũng chưa trải qua hết những điều thú vị trong cuộc sống này, nếu chết ở chỗ này, xuống địa ngục cũng cảm thấy thiệt thòi. Vì vậy, cô ngoan ngoãn ngậm miệng.

Tiêu Thần cầm bàn tay của cô để cô tự mình bám vào lan can: “Tự bò lên đi, nếu trượt tay ngã xuống thì cũng đừng trách tôi. Là do cô không có bản lĩnh.” Nói xong anh buông lỏng tay ra.

Hành động này khiến Mộ Tình kêu lên sợ hãi: “Anh quay lại kéo em lên đi! Em bò, bò...không lên được....” Cô nhìn lồi đi bên dưới không thấy đáy, sợ đến hồn bay phách tán, nào dám lo lắng chuyện khác, chỉ có bản năng sinh tồn bám chặt lan can cố hết sức bò lên trên.

Tiêu Thần chỉ đứng đó nhìn, cười: “Nếu là người phụ nữ kia, cho dù chết cũng sẽ lời tôi làm tấm đệm lưng, nếu tôi muốn sống, nhất định phải ngoan ngoãn nghe lời cô ấy. Đây chính là điểm khác nhau giữa cô và cô ấy. Không phải là không thích hợp hay không tốt, chỉ là cô là cô chủ, trong cuộc sống chưa từng chịu khổ, mà cô ấy, từ nhỏ đã có thói quen nhìn người từ ánh mắt của người khác. Hai người không cùng một thế giới.”

Mộ Tình cố gắng dùng chân bấu chặt lấy lan can, đáng tiếc giày cao gót rơi mất một chiếc, lơ lửng trên không, mà tay bởi vì điều này mà đột nhiên mất thăng bằng không giữ được, tim của cô muốn nhảy ra ngoài. Cô hoảng sợ hét lên một tiếng, thấy mình không thể tránh khỏi ngã xuống, một khắc kia, nỗi sợ chết như dâng tràn lên tận cổ.

“Phập” Lúc mặt cô va vào vách tường, cô mở mắt ra nhìn thấy Tiêu Thần đang kéo tay của mình, thấy anh cố gắng kéo cô lên trên. Khoảnh khắc đó cô đã khóc, vì khoảnh khắc thập tử nhất sinh đó.

Lúc đã được an toàn, cô nhào vào lòng Tiêu Thần khóc nói: “Em không dám nữa, van xin anh, đừng hù dọa em như vậy. Em sẽ không nói gì, sẽ không làm gì, anh muốn yêu ai thì yêu, ba em muốn ở bên cạnh ai thì ở, muốn theo cô gái họ Thẩm kia cũng được....Không liên quan gì tới em....” Cô vừa nói vừa lắc đầu lia lịa.

Tiêu Thần vỗ vỗ lưng cô: “Cô nhớ lấy những lời vừa nói, nếu sau này còn nhúng tay vào, tôi sẽ không kéo cô lên như vừa rồi đâu.” Giọng anh lạnh lùng, nhưng cũng đã không còn vẻ điên cuồng như lúc này nữa.

Căn bản anh không muốn để tâm đến vị cô chủ đồng danh này, chỉ là muốn cho cô biết cảm giác sợ chết là như thế nào thôi.

Có điều lúc này mỗi khắc suy nghĩ của anh đều dừng lại bên trong cánh cửa của căn hộ kia. Hôm nay Mộ Tình chạy tới tìm anh, nói cho anh biết hành tung gần đây của Mộ Hữu Thành. Cũng nhờ điều này, bọn họ theo dõi mới biết Mộ Hữu Thành đến căn hộ này, hỏi thăm bên dưới mới biết hóa ra có một người phụ nữ ở đó, khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi gì đó, diện mạo, dáng người khí chất đều vô cùng phù hợp với người nào đó. Kết hợp với các suy đoán từ trước, Tiêu Thần căn bản xác định được chắc chắn là cô. Cuộc điện thoại lúc này, anh hy vọng người bên trong sẽ đi ra, cho dù là ra cửa rồi lại vào trong, như vậy cô sẽ phát hiện ra anh đang đứng ngay trước cửa....

Đáng tiếc, không chính là không, anh không cách nào lừa gạt mình. Thật ra thì Mộ Tình nói không sai, hoàn cảnh của anh không khác Mộ Tình là bao nhiêu. Anh rất muốn biết, giờ phút này bên trong cánh cửa kia đang xảy ra những chuyện gì, có lẽ nào....Nghĩ đến điều này, anh không kiềm chế được bản thân mà kích động.

Trong căn hộ, ánh đèn vừa phải, không khí thích hợp, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng. Niệm An nhắm mắt nằm trong ngực Mộ Hữu Thành, áo hai người đã cởi ra, vô cùng sạch sẽ, Mộ Hữu Thành chợt cười hỏi một câu: “Em nói xem lúc này liệu có người xông vào phá đám hay không?”

Niệm An không mở mắt, nhưng khoe miệng hơi giật giật, bình tĩnh trả lời: “Vậy thì người đó phải biết ở đây còn cần phải có người ra mở cửa mới vào được.” Cô chợt nghĩ ra điều gì đó, chui ra khỏi ngực Mộ Hữu Thành, túm lấy áo sơ mi trùm lên người mình, hỏi, “Hôm nay anh đột nhiên tới đây, rốt cuộc là vì sao? Ngoài cửa có ai sao? Anh dẫn theo ai tới đây?”

Mộ Hữu Thành bất đắc dĩ lắc đầu: “Trong kế hoạch của anh thì không có, nhưng lúc em ở đây sẽ có người sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Em cũng biết em lợi hại thế nào, người yêu em không chỉ có một mình anh....”

Thiên xuyên vạn xuyên mã thí bất xuyên*, thì ra Mộ Hữu Thành cũng biết điều này. (*Thiên xuyên vạn xuyên, mã thí bất xuyên: có thể hiểu là “ngàn vạn thứ có thể đâm thủng, chỉ có móng ngựa là không thể đâm thủng được”. Hiểu theo nghĩa bóng là “Vuốt móng ngựa” ở đây được hiểu là khen, nịnh bợ, ý chỉ rằng ai cũng thích việc mình được khen, ý nghĩa của nó cũng tương tự như câu “Nhất kiếm xuyên tâm”).

Cuộn mình trong áo sơ mi, Niệm An cũng cảm thấy lúc này mình phản ứng hơi quá khích, nhưng tình hình bây giờ sao cô có thể giả say được nữa? Vừa rồi nhất định là ầm đầu, nhân cơ hội anh giả say, cô cũng giả say, nghĩ lung tung một chút, sau đó làm gì thì tính sau.

Đáng tiếc một khi lý trí đã quay lại, vẫn hiểu được chuyện này không phù hợp.

Cô day day huyết thái dương: “Rượu này mạnh quá, em đi nấu canh giải rượu, anh đến phòng khách chờ một lát.”

Đứng dậy đi chưa được mấy bước, đã bị ai đó kéo lại ngã thẳng xuống ghế sofa. Nhìn người đàn ông đè trên người mình, Niệm An hơi giật mình: “Có lẽ anh say quá rồi, chờ tí em mang canh giải rượu tới ngay.” Nói xong liền đẩy anh ra.

Đáng tiếc Mộ Hữu Thành đã đi trước một bước ôm lấy đầu cô, hung hăng hôn vào cổ, anh dùng sức rất mạnh, ngay sau đó để lại trên người cô những dấu hồng hồng. Nhìn tác phẩm của mình, anh cười như một đứa trẻ: “Thật là đẹp mắt, Niệm An, sinh cho anh một đứa đi.”

Suy nghĩ này thật sự rất lợi hại, khiến cho người ta không chịu nổi. Niệm An gõ đầu anh: “Anh uống say rồi, mau tỉnh rượu đi, nếu không ngày mai sẽ hối hận hết đường khóc. Muốn em sinh con? Anh biết em từng phá thai, tạm thời không muốn sinh con mà.”

Mộ Hữu Thành tiếp tục cười: “Áo sơ mi này là của anh, cởi ra trả anh.” Nói xong anh liền động tay, động tác rất nhanh gọn, giống như đã luyện tập qua vô số lần.

Niệm An thấy sơ hở của mình, oán hận vừa rồi mình đã quá vội vàng, tùy tiện cầm bừa cái áo sơ mi mặc vào, khó trách tại sao lại rộng thùng thình như vậy. Cô cũng không phản kháng, cởi áo sơ mi nhanh chóng trả lại cho Mộ Hữu Thành, cánh tay đặt trước ngực Mộ Hữu Thành, chợt nở nụ cười: “Anh nói xem có kỳ lạ hay không, lúc ấy chúng ta ở cùng một ngôi nhà, ngủ trên cùng một chiếc giường, anh đều không động vào em, bây giờ chia tay, anh lại chạy theo trào lưu “tình một đêm” chạy tới chỗ này, anh nói xem là vì sao?”

Cô chủ động cởi quần của mình ra, hai chân choàng qua eo Mộ Hữu Thành, mặc dù ở phía dưới nhưng khí thế cũng không hề thua kém: “Có phải anh cũng thích cảm giác lén lút này, giống như bao người khác, một khi đã chiếm được thì cảm thấy hết thú vị, đến lúc mất đi mới cảm thấy tiếc. Anh đừng nói là mình không cảm thấy như vậy đấy nhé? Ha ha, nếu như vậy, anh và em cũng đừng cố kiềm chế làm gì, cũng đừng nói đến chuyện có yêu nhau hay không, cứ thế mà làm. Sau khi làm xong, anh vẫn là anh, em vẫn là em, không ai can thiệp vào cuộc sống riêng của nhau, có được không?”

Cái ý nghĩ khiến cho Mộ Hữu Thành cảm thấy thực sự kinh hãi, nhưng dù sao anh cũng có quen biết những người trẻ tuổi nhiều năm, cho nên cũng rất nhanh thức thời. Nhất là mấy năm nay cũng không ít cô gái trẻ nói thẳng với anh điều này, những người thành công ở độ tuổi của anh nuôi một người vợ trong nhà, bên ngoài hai ba tình nhân là chuyện bình thường, tình một đêm lại càng thuận tiện. Bọn họ thường xuyên mượn cớ đi công tác, đến Ma Cao hoặc Tam Á một chuyến, thậm chí ở đó còn có dịch vụ sắp xếp những giao dịch kiểu như vậy.

Nhưng chuyện mà Niệm An vừa miêu tả hình như không giống dạng này, Niệm An không cần tiền, cũng không cần lãi, cô muốn bởi vì cô thấy “nhớ”. Cô nhóc này, cố ý nói như vậy không phải vì muốn che giấu suy nghĩ con con này hay sao?

Mộ Hữu Thành cười nhạt gật đầu: “Được, vậy thì ba ngày tới anh chỉ thuộc về em. Mà em là người tự do, bất kỳ lúc nào em muốn dừng lại hoặc không thích nữa, chỉ cần em nói, anh lập tức biến mất khỏi mắt em. Nhưng chỉ cần một khắc em còn chưa nói ra, anh tuyệt đối không rời đi, cho dù ai tới quấy rầy cũng không được, thấy sao?”

Niệm An đưa ngón tay út ra: “Vậy thì tốt quá, tổng giám đốc Mộ, ghé tay thề đi.” Vẻ mặt như của một đứa trẻ tinh nghịch thật đáng yêu, Mộ Hữu Thành không kiềm chế được hôn cô một cái: “Đánh dấu trước đã.”

Đúng lúc ấy chuông cửa vang lên. Hai người trong phòng vô cùng ăn ý không ai đi ra mở cửa, mặc kệ tiếng chuông cửa tự đến tự đi.

Niệm An nhìn hai ngón út của hai người đang ngoắc vào nhau, bất đắc dĩ cười: “Cuối cùng em lại có cảm giác em lại bị anh bán đứng.”

Mộ Hữu Thành cau mày: “Câu này có ý gì?”

Niệm An chỉ tay ra cửa: “Người bên ngoài nhất định là do anh dẫn tới, anh muốn người đó vội vàng, để anh ấy nổi điên, để anh ấy biết rõ bên trong này có anh nhưng lại không thể động vào anh nửa phần, để cho anh ấy chột cùng rút gậy, và anh có thể ung dung thắng lợi!” Nói tới đây, cô liền cười, giọng nói hơi run rẩy: “Mà em là công cụ đúng không?”

Vừa dứt lời, cô liền cảm thấy hai bầu ngực mình đau nhói nhói, cúi đầu xuống thì nhìn thấy Mộ Hữu Thành đang cắn bên ngực trái của mình, vị trí gần ngay tim. Anh cắn cực kỳ mạnh, đau tới mức nhói cả tim.

Niệm An cắn răng: “Anh làm gì vậy? Mau buông em ra. Em không nói nữa là được chứ gì?”

Lúc này Mộ Hữu Thành mới thả ra, còn dịu dàng mút vào, tay của anh khẽ vuốt ve bên ngực còn lại, giọng nói giống như được sữa rưới lên: “Có đôi lúc anh hận em quá thông minh, vừa đoán đã trúng.” Anh cười khổ, lướt qua sự coi thường trong mắt Niệm An, tiếp tục nói, “Cũng có đôi khi anh hận em quá ngốc, nói thế nào cũng không hiểu.”

Niệm An giật mình nhìn anh đang nắm lấy eo của mình, không ngừng ôm lấy cô kéo gần về phía mình: “Là anh muốn có một cục cưng với em, có được không? Nếu không phải bởi vì cậu ta vẫn dây dưa với em, nếu

không phải bởi vì anh đang phát điên vì ghen, việc gì anh phải ngăn cản cậu ta chứ hả?”

Mộ Hữu Thành chợt thở dài: “Được rồi, anh biết đây là chiêu khích tướng của em, em buộc anh phải nói ra lời trong lòng. Gặp phải em thì anh chịu rồi. Nhìn dáng vẻ đáng thương của anh thế này, đồng ý cho anh ba ngày, đừng dễ dàng nói dừng lại, ít nhất để cho anh say một lần, cuộc đời anh quá mức tỉnh táo, tỉnh táo nên mới dễ vượt mặt em. Hiện giờ, cho anh say ba ngày, chỉ ba ngày thôi, không, hôm nay đã trôi qua mất một nửa rồi. Chưa bao giờ anh thấy thời gian trôi nhanh đến vậy.”

Niệm An chợt rướn người về phía ngực anh: “Hôn em, yêu em đi. Để cho chúng ta không say không nghĩ.”

24. Chương 24: Dễ Chịu Không

Cả người trần trụi nằm trên ghế sofa, Niệm An đưa tay vuốt ve cơ bụng của Mộ Hữu Thành, từng khối từng khối, lăm bắm trong miệng: “Một ngày 24h, còn hai ngày mười giờ, tổng cộng là năm mươi tám giờ, trừ thời gian tắm, ăn cơm, nghỉ ngơi, còn chừng năm mươi giờ.” Cô ngẩng đầu hỏi, “Anh có thể giữ nguyên tư thế này suốt năm mươi giờ sao?”

Giờ phút này cả hai như thế nào, chỉ cần hình dung đơn giản chính là: Xen kẽ ngang dọc, nữ trên nam dưới.

Mộ Hữu Thành nói da anh tương đối dày, cho nên cam tâm tình nguyện nằm bên dưới, giống như thị vệ hiến dâng thân thể cho nữ vương. Mà chân của anh cùng với chân của nữ vương đã quấn quít một chỗ, tay anh để trước ngực nữ vương, nhanh chóng tiến hành động tác xoa bóp gì đó một cách thuần thục đều đặn, dĩ nhiên xoa bóp như thế nào thì mọi người cứ thỏa sức mà tưởng tượng. Quan trọng chính là anh hùng dũng ngang nhiên, ngang nhiên dán chặt bên đùi của nữ vương, giống như thủ vệ trung thành gác cửa, chỉ cần chiến sự phát động lập tức vác đao ra trận.

Mộ Hữu Thành nở nụ cười dịu dàng tỉnh rụi: “Em sốt ruột sao?”

Bàn tay Niệm An chống xuống ngực anh vờ vờ quả anh đào nhỏ nhỏ: “Em đương nhiên không vội, là em sợ anh quá kiềm chế sinh hồng mắt.” Nói xong cô cố tình dùng đùi ma sát vật hiên ngang của tổng giám đốc Mộ, ma sát sinh nhiệt, vật hiên ngang kia dần dần nóng bỏng dựng đứng lên, có thể thấy được dáng vẻ bình tĩnh của Mộ Hữu Thành trước đây dần dần thay đổi. Màu da của anh vốn trắng giờ phút này chuyển sang đỏ ửng. Niệm An không nhịn được tăng tốc độ, cười nham hiểm hôn lên mặt anh một cái: “Nhìn mỹ nhân cực kỳ ngon miệng.”

Đại danh từ “tự động kiềm chế” của Tổng giám đốc Mộ, giờ phút này đang có khuynh hướng sụp đổ, lông mày anh xoắn lại, nhìn người phụ nữ đang phách lối kia mà dở khóc dở cười. Mà cảm giác kích thích dưới thân từng đợt từng đợt đánh vào thần kinh anh. Có trời mới biết hôm nay anh vốn muốn nghỉ ngơi một ngày, ngày mai mới “tính sổ” với cô một trận, bởi vì dù sao tiết Thanh Minh kia cũng không phải là rất tốt. Nhưng mà tình hình bây giờ, người phụ nữ này đã chủ động chơi đùa, nhìn nữa thì anh không phải là đàn ông!

Thất lực Mộ Hữu Thành dùng sức, lồng ngực lập tức cứng rắn như sắt thép, khiến cho người phụ nữ trên người anh ngay lập tức cũng cảm nhận được sự biến hóa này, sắc mặt cô thoáng thay đổi, dám nói ra ba chữ: “Vùng dậy rồi?”

Tổng giám đốc Mộ duỗi tay kéo thẳng người phụ nữ vào trong lòng mình, đồng thời cũng chuyển động phần eo.

“Chờ một chút!” Hai tay Niệm An chống vào lồng ngực của anh, nhỏ giọng hỏi, “Anh không mang cái đó sao?”

Thì ra là cô vẫn còn nhớ tới điều này, mặc dù tổng giám đốc Mộ có ý định ra vào, nhưng tất nhiên anh cũng có chuẩn bị biện pháp. Vì vậy anh cố nhẫn nại chịu đựng sự không thoải mái, dịu dàng nói với cô: “Anh đi chuẩn bị, ngoan ngoãn chờ anh.” Sau đó nhanh chóng lấy một cái bao cao su tránh thai.

Lúc anh chuẩn bị đeo vào, Niệm An chợt đưa tay đoạt lấy, cẩn thận kiểm tra một chút, bỗng nhiên thối phồng lên, vốn dĩ lỗ hồng chỉ nhỏ thôi nhưng vì cô thối mà lớn hơn, càng thối càng lớn, cho đến khi một ngón tay có thể xuyên qua, không còn nghi ngờ gì nữa, cho thêm ngón thứ hai, cái lỗ hồng này tuyệt đối của thể đứt vừa hai ngón tay, thậm chí còn nhiều hơn. Cô cười: “Tổng giám đốc Mộ, đồ của anh chất lượng cũng không tốt lắm nha.”

Mộ Hữu Thành bình tĩnh ngồi xuống bên cạnh cô, lòng ngón tay mơn trớn lên làn da mịn màng: “Xem ra ý của ông trời là không muốn chúng ta dùng cái này, nếu ý trời đã như vậy, chúng ta có thể không nghe theo sao?”

Anh cúi người muốn hôn, Niệm An đưa tay chặn lại, nháy nháy mắt: “Thật sự không phải anh có ý định để em sinh con cho anh đấy chứ?”

Mộ Hữu Thành cười nhẹ: “Chuyện này một mình anh muốn cũng không được, phải có sự đồng ý của em nữa, không phải sao? Cho nên em lo lắng cái gì chứ?”

Niệm An cũng mỉm cười theo anh: “Nhưng thế này không phải là phiền phức sao? Chỗ em không có thuốc tránh thai, nếu muốn phải xuống dưới mua, thang máy hồng anh cũng biết, từ trên xuống dưới cũng mất hết hứng thú? Nếu thật sự đúng dịp thì trúng thưởng rồi, lại phải đi bệnh viện. Anh nên biết em đã trải qua một lần, lại tới đó lần nữa sẽ tổn hại đến cơ thể như thế nào?” Cô nói chuyện rất tự nhiên, giống như đang thảo luận một chuyện không liên quan gì tới mình, tỉnh táo nói chuyện nhân quả.

Mộ Hữu Thành thôi không vuốt ve ngực cô nữa, chợt nhớ tới một chuyện: “Ở bệnh viện lần đó, có phải em cũng uống thuốc?”

Niệm An gật đầu: “Đúng vậy, là em tham ăn nên em sẽ tự mình lau sạch. Được rồi, không nói nữa, nói nữa lại cụt hứng. Về phần anh? Đáng lẽ anh phải chuẩn bị đồ chất lượng tốt một chút chứ?”

Mộ Hữu Thành cười: “Xem ra đây là lúc kiểm tra kỹ thuật, yên tâm, chuyện em sợ anh sẽ cố gắng tránh khỏi.” Anh vươn bàn tay ra nói, “Tin tưởng anh.”

Thấy Niệm An để tay lên, Mộ Hữu Thành dùng sức kéo vào trong ngực mình lần nữa. Anh hôn lên trán cô, đầu lưỡi hôn thành từng vòng từng vòng, giọng nói như nam châm, dán lên người Niệm An không rời đi một khắc: “Rốt cuộc cũng có thể ôm em hôn em, không sợ em chê cười, cảnh này anh đã mơ hàng trăm lần.”

Niệm An đón lấy cánh môi anh, nhỏ giọng hỏi: “Vậy tại sao không hành động?”

Lúc này môi Mộ Hữu Thành lướt trên chóp mũi cô, di chuyển xuống cánh môi hồng phấn, gặm nhấm môi trên, cười khê: “Bởi vì vẫn chưa chân chính được em tin tưởng, cho nên không dám đụng chạm đến em, sợ vừa chạm vào em, em đã bỏ chạy.” Một ông lớn như anh lại đi sợ những thứ này?

Niệm An nghe xong cảm thấy thích thú: “Nếu em chưa tin tưởng anh, sao có thể ở cùng anh, ngủ cùng một giường với anh hả?” Thật không hiểu tại sao anh lại nghĩ như vậy nữa, “Được rồi, không nói nữa, đều là chuyện đã qua.”

Nói đến đoạn sau cô lại cảm thấy tức giận, có mấy lời mà lúc ở chung khó nói, vậy mà sau khi chia tay lại có thể dễ dàng nói ra không kiêng kị gì cả.

Mộ Hữu Thành đưa tay vuốt ve cánh môi của cô: “Được, không nói nữa.” Nói xong anh lập tức ngậm lấy miệng của Thẩm Niệm An, đầu lưỡi thăm dò vị trí mẫn cảm của cô, sau đó tăng thêm sức lực, liên tục khuấy đảo, dâng lên một trận sóng nhiệt tình, khiến cả người như muốn bốc cháy.

Niệm An không kiềm chế được phát ra tiếng: “Ừm ừm....Lần đầu tiên mới biết hóa ra kỹ thuật hôn của anh lại lợi hại như vậy.”

Mộ Hữu Thành cười: “Hả? Em đang ghen sao?” Lúc nói những lời này tay của anh đang xoa nắn trên ngực, xung quanh nụ hoa đã đỏ ửng, chỉ cần dùng sức nhẹ một cái là sẽ khiến cho người ta chịu không nổi.

Thân thể khó chịu co rúc lại, Niệm An chỉ còn nước cầu xin bàn tay của anh tha thứ: “Đừng chạm vào chỗ đó, em khó chịu quá.”

Cô vừa mới nói khó chịu xong, hai bàn tay trên ngực liền bắt đầu dò xuống phía dưới. Phần eo cô bị ôm lấy, bàn tay chạy xuống phần lưng trần trụi của cô, kích thích lên từng dây thần kinh xương sống của cô, dây thần kinh nhảy bén như có dòng điện chạy qua, sau đó chạy thẳng lên đại não, khiến cô tê dại cả người co rúm sợ hãi. Cô hít một hơi thật sâu, không tự chủ được quay lại ôm lấy thân thể rắn chắc, móng tay bấm vào sống lưng của anh, dùng sức lưu lại dấu yêu trên người anh. Cô cố gắng dùng chút lý trí còn sót lại, nhúm mày hỏi: “Dễ chịu không?”

Mộ Hữu Thành gật đầu: “Rất dễ chịu.” Vừa dứt lời, Niệm An liền lúi vào lồng ngực anh, cắn mạnh một cái lên chỗ màu tím đỏ kia, đầu lưỡi không ngừng gặm nhấm xung quanh quả nho bé nhỏ, âm thanh bật ra từ giữa hàm răng: “Như vậy có dễ chịu hơn không?”

Trong nháy mắt chủ quyền của người đàn ông bị đoạt đi, Niệm An lật người cười lên người Mộ Hữu Thành, cười như một nữ vương: “Chúng ta cùng chơi trò tìm điểm kích thích đi, em sẽ khiến anh dễ chịu hơn nữa.” Cô nhếch môi cười, trên mặt hiện rõ nét ngậy dại.

Có lẽ đây chính là đáng vẻ khát khao được giấu kỹ trong lòng cô, vứt bỏ hết tất cả những trói buộc, cái gì mà hiền lương thực đức, cái gì mà khuôn phép quy cũ, cô phải làm đủ trò điên cuồng mới thôi.

Cô ngồi trên bụng Mộ Hữu Thành, hai tay mò mẫm ra phía sau mình tìm kiếm vật hiên ngang của anh, sau đó nắm chặt, gắt gao nắm chặt cả trên lẫn dưới. Tại sao phụ nữ chỉ có thể bị động mà chịu đựng, chủ động xuất kích thì làm sao? Chẳng lẽ cứ nhất định phải chờ đàn ông chà đạp, sau đó lại nghênh đón sự phóng túng ngang nhiên chiếm thành đoạt đất?

Cô không chịu như thế! Tần số vận động bên dưới càng nhanh hơn, bành bạch bành bạch, lần đầu tiên cô nghe thấy âm thanh này không khỏi phá lên cười, trong tay cũng bị chất lỏng thấm ướt, cô càng cười sung sướng hơn. Cô buông một tay ra chống lên lồng ngực người đàn ông như một con rắn nước đang chuyển động, yêu kiều quyến rũ: “Em đã nói sẽ làm cho anh cảm thấy dễ chịu mà, mỹ nhân, thấy thế nào?”

Giờ phút này sắc mặt của Mộ Hữu Thành đã đỏ ửng, anh nhúm mày, dường như rất khó chịu nhưng lại giống như vô cùng hưởng thụ, trong miệng phát ra mấy tiếng rên rỉ, giống như đáp lại lời vừa mới nói của Niệm An.

Cô cúi đầu hôn lên môi người đàn ông, nhỏ giọng cười: “Thật biết nghe lời, anh không biết đáng vẻ của anh bây giờ đáng yêu như thế nào đâu.”

Đáng yêu? Mặc dù Mộ Hữu Thành rất bất đắc dĩ, nhưng bây giờ anh sẽ không phản kháng, bởi vì bây giờ mới chỉ là bắt đầu, anh sẽ thỏa mãn mọi yêu cầu của người phụ nữ này, để cô thể hiện tất cả những mặt tà ác của mình, anh sẽ rơi vào vực sâu cùng cô.

Không biết qua bao lâu, vật hùng dũng oai phong dưới tay cô ngày càng nóng rực, càng ngày càng cứng rắn, tay cô càng thêm khó khăn, trong ngón tay cũng xuất hiện cảm giác nhoi nhói, cô thả lỏng tay một chút, nào ngờ vừa mới buông ra, vật oai phong này liền tự động chạy về phía sau người cô, giống như đã sớm chờ đợi khoảnh khắc này. Mặt cô biến sắc, thân thể động đậy muốn chạy trốn, nhưng lại nghe thấy người đàn ông bên dưới cười sáng khoái: “Em đã làm anh thoải mái như vậy, bây giờ cũng nên để anh phục vụ em chu đáo một chút.”

Niệm An cố làm vẻ mặt tươi cười, khẽ ho nhẹ một tiếng: “Ấy, không cần đâu, tay của em đang dính, em đi tắm một chút.” Nói xong cô linh hoạt nhảy từ phía trên người đàn ông xuống, giống như chạy trốn về phía nhà vệ sinh.

Nhưng tiếng cười không nhanh không chậm ở phía sau đi theo cô: “Ha ha, vừa đúng lúc người anh cũng không thoải mái lắm, cùng nhau tắm vậy.”

Cô còn chưa kịp đóng cửa, đã có người đi trước một bước chặn lại, sau đó dùng sức lôi cô vào trong bồn tắm. Bật vòi nước, nước ấm từ vòi bắn ra tung tóe.

Mẹ nó, đây là tình huống thế nào đây? Không phải nước chảy xuống mà lại phun ngược lên, bắn ra tứ phía?

Mộ Hữu Thành vô tội buông tay: “Vừa rồi anh đã chẳng đã nói với em là vòi nước hỏng đấy thôi.”

Niệm An nhìn trời: “Em chỉ nghĩ là bồn rửa tay, chẳng lẽ ngay cả bồn tắm...” Trong mắt cô chợt lóe lên một tia sáng, “Là anh cố ý làm hỏng đúng không? Anh đã sớm tính kế! Trời ạ, em lại chui đầu vào bẫy của anh, đúng là ngây thơ ngốc nghếch!”

Mộ Hữu Thành cất tiếng cười to, giống như rất hưởng thụ tiếng rên rỉ của con mồi, anh càng thêm dịu dàng: “Thật sự thì anh có động tay động chân một chút, nhưng người thông minh như em sao có thể không nghĩ ra? Nếu không phải chính em nhảy vào bẫy thì sao anh có thể có cơ hội chứ?”

Cái loại chém gió này nghe thật cảm động, Niệm An chỉ đành hưởng thụ.

Vì vậy trong bồn tắm nước phun lên trời, hai thân thể ướt nhẹp của bọn họ gần gũi nhau, tìm kiếm nhau, mặc dù không phải là lần đầu tiên tiếp xúc, nhưng cũng là lần đầu tiên điên cuồng, nhất định phải có được đối phương. Chỉ có ham muốn, chưa nói đến tình cảm. Ba ngày vợ chồng, là ước định của cô và anh. Cả hai có thể quên hết thầy lý trí, chỉ cần lấy tư thế giao hợp nguyên thủy nhất, hòa vào nhau, hưởng thụ mọi vui buồn xa cách.

Có một số việc không thể suy nghĩ, nếu đối tượng của ba ngày làm vợ chồng là một người khác, thì họ sẽ bằng lòng phối hợp như vậy sao? Đây là một vấn đề mà một ngày nào đó họ sẽ phải đối mặt, nhưng không phải lúc này.

Vật hiện ngang đũa giỡn trong nước một phen, cuối cùng chỉ trong phút chốc cũng chịu công phá của thành. Còi báo động lúc này bỗng vang lên, nếu không phải nghe nhầm thì đó là chuông cứu hỏa. Người bình thường chắc hẳn lúc này đã bỏ tất cả lại mà chạy đi, bởi vì đây là hỏa hoạn chứ không phải chuyện đùa.

Niệm An cười hỏi: “Có dám cược cả tính mạng với em không?”

Mộ Hữu Thành ôm lấy cô: “Có em làm bạn, thành quỷ cũng phong lưu.”

Ở thời khắc điên cuồng này, Niệm An chợt có một loại cảm giác động lòng: Có một người không sợ chết cùng mình, trên đời này còn có điều gì có thể tốt đẹp hơn thế?

25. Chương 25: Chị Dâu Tỉnh Táo Lại

Ngoài cửa Tiêu Thần thật sự hết cách, anh đã dùng bật lửa giả vờ phóng hỏa kích động chuông cứu hỏa cũng không cách nào khiến người trong căn hộ ra khỏi cửa, anh còn có thể làm gì được nữa?

Mộ Tình bên cạnh lắc đầu mấy cái, cô kéo Tiêu thần chạy xuống lầu. Thấy Tiêu Thần không chịu đi, cô nhỏ giọng quát: “Đầu óc anh có vấn đề gì không, đến lúc đó người xung quanh thấy chúng ta ở đây phóng hỏa, bắt chúng ta lại thì sao. Đi mau...”

Cô hận không thể đập cho anh một cái, giọng nói không được tốt cho lắm: “Nếu như anh bị bảo vệ trị an khu vực này bắt được thì phiền to.”

Tiêu Thần nhú mày: “Tôi không sợ.”

Mộ Tình nổi dóa: “Nhưng em sợ, được chưa?” Cô đẩy phía sau, vất vả lắm mới cưỡng ép được người đàn ông này cách xa “hiện trường phạm tội”. Bởi vì còi báo động khu phía trên vẫn vang lên inh ỏi, bọn họ không thể đi lên, nhưng Tiêu Thần nhất định không muốn cách quá xa, cho nên Mộ Tình kéo anh vào một quán bar gần đó. Bởi vì chưa tới thời gian sống về đêm, cho nên bây giờ quầy rượu vẫn vắng tanh.

Cô chọn phòng màu xanh phủ sương gọi một chai rượu đỏ, phục vụ chu đáo rót vào ly của Tiêu Thần, đưa tới: “Trong lúc chờ đợi nhàm chán, uống một chén giết thời gian.”

Tiêu Thần nhận lấy, không do dự uống hết, không khí thật trong lành, Mộ Tình đưa ly nào anh cũng không cự tuyệt, bởi vì lúc này anh chỉ muốn uống rượu mà thôi.

Mộ Tình lắc lắc chai rượu đã thấy đáy, bắt đầu dĩ cười: “Uống rượu kiểu như anh, anh không sợ say sao?” Cô nhìn Tiêu Thần một cái, phát hiện ra mặt anh đã bắt đầu trắng bệch. Có người sau khi uống rượu sẽ

hồng hào, loại người như vậy thật ra ngược lại không biết say. Còn sắc mặt trắng bệch như Tiêu Thần ngược lại càng dễ say.

Mộ Tình ngang nhiên xích lại gần một chút, đỡ cánh tay của anh, hỏi: “Anh không sao chứ?”

Tiêu Thần hất tay cô ra: “Không sao, tôi thì có thể có chuyện gì chứ? Uống rượu xong rồi chúng ta đi thôi.”

“Vội gì chứ!” Mộ Tình thật sự tức giận, cô níu Tiêu Thần lại, ôm lấy người anh từ phía sau, buồn bã nói: “Thần, tại sao bây giờ làm bạn với em một chút anh cũng không chịu? Anh cứ đối xử mãi với em như vậy sao?”

Cả người Tiêu Thần hơi lay động, anh cười khổ, âm thanh đứt quãng: “Rất cuộc cô cũng phát hiện ra là tôi không muốn gặp cô. Người bạn nhỏ Mộ Tình, đừng tưởng rằng cô mặc áo ngực cup D là có thể trở thành người lớn, cô còn quá nhỏ, quá non, không thích hợp trở thành người trong thế giới này. Chờ ngày nào đó cô hiểu được sự tình, cô sẽ hiểu những chuyện này.”

Mộ Tình đi tới trước mặt anh, ôm cổ anh, kéo đầu anh xuống, điên cuồng hôn lên mặt anh, môi anh, đôi tay thò vào trong áo sơ mi của anh, chạm vào lồng ngực rộng lớn của anh.... Cô vừa hôn vừa khóc: “Em hai mươi tuổi rồi, là người lớn rồi, em thích anh, em yêu anh, em muốn anh, tại sao lại không được chứ?” Cô nắm tay Tiêu Thần đặt lên ngực mình, cô không tin là bản thân mình không có chút sức hút nào với Tiêu Thần. Những năm nay có bao nhiêu người đàn ông theo đuổi cô, một người cô cũng không thèm nhìn, vậy mà Tiêu Thần lại cố tình làm như không thấy cô. Cho dù cô có dùng như bao nhiêu cách thức cũng không cách nào khiến anh động lòng. Cô không tin, sao cô có thể tin được?

Tiêu Thần bắt được tay cô, kéo một cái rồi đẩy cô ngã xuống ghế sofa, nhìn từ trên cao xuống nói: “Suy nghĩ cho kỹ, rất cuộc là vì tôi không muốn gặp cô, cho nên cô mới muốn tôi phải yêu cô, hay là bởi vì cô thật sự yêu tôi đây?”

Mộ Tình lạnh lùng liếc nhìn anh: “Anh đừng vội nói tôi, nhìn lại anh xem? Anh không quên được Thẩm Niệm An rất cuộc là bởi vì anh yêu cô ta hay bởi vì không có được cô ta nên mới nhớ mãi không quên? Suy nghĩ cho cẩn thận, anh rất cuộc yêu cô ta ở chỗ nào? Cô ta có chỗ nào đáng để anh như vậy...”

Tiêu Thần hiển nhiên không nghĩ tới cô chủ họ Mộ này lại có thể nói ra những lời như vậy, trong lúc nhất thời không biết trả lời thế nào. Anh đương nhiên biết mình yêu Niệm An, thế nhưng vài năm trước, lúc yêu đương say đắm kết quả có thay đổi hay không? Hiện tại rất cuộc là vì cái gì mà anh nhớ mãi không quên được cô, hay là bởi vì năm đó bị cô vứt bỏ nên mới không cam chịu, hay là.... Anh từng sờ một chỗ, đầu đau muốn nứt ra.

Trong căn hộ này có một đôi hẹn ước ba ngày thật đúng là không được yên ổn, hết chuông cửa, còi báo cháy cũng đã kêu xong, hiếm có dịp hai người chiến đấu hăng say, đang chuẩn bị đến vu sơn mây mưa, lại có tiếng điện thoại di động nhất định phải vang lên bằng được. Niệm An vỗ mông của Lão Mộ một cái, tự mình đứng dậy nhận điện thoại. Điện thoại di động được cô cài nhạc chuông, mỗi nhóm người là một nhạc chuông khác nhau, mà nhạc chuông này chính là nhạc chuông cô cài cho người thân. Người thân của cô hiện tại chỉ có anh trai và chị dâu, cả hai người bọn họ đều không phải là người có thể đắc tội, cho nên anh không dám chậm trễ.

Lúc cô nghe điện thoại, Lão Mộ ở bên cạnh vẫn còn táy máy chân tay, cố tình không để cho cô thoải mái, cô hung hăng vỗ một cái, dùng ánh mắt bảo anh chớ có làm loạn. Cô bịt ống điện thoại lại, nhỏ giọng nói: “Đừng có nghịch, là Lão Thẩm, giọng của anh ấy là lạ.”

Lời vừa nói xong, đã lấy lại dáng vẻ đàn ông.

Lão Thẩm ở đầu bên kia điện thoại nói: “Mấy hôm trước em nói trường học có việc nên hôn lễ lùi lại mấy ngày, đã qua mấy ngày rồi, rất cuộc mấy đứa đang giở trò quỷ gì vậy?”

Niệm An còn chưa nói tiếng nào, điện thoại đã bị Lão Mộ đoạt lấy, anh khề ho một tiếng nói: “Anh Thẩm, thật xin lỗi, nguyên nhân là từ tôi. Tại chuyện làm ăn buôn bán ở Nam Phi có chút vấn đề, tôi muốn đi xử lý, có thể chậm trễ cả tháng. Đến lúc đó tôi sẽ thông báo lại cho anh.”

Niệm An quét mắt nhìn anh một cái: lời này thà không nói còn hơn, anh trai mà biết anh bởi vì chuyện làm ăn khiến hôn lễ bị muộn, có tin là anh ấy cắt đứt tuyến đường buôn bán của anh, ép anh phải bỏ bê công

việc để kết hôn trước hay không?

Quả nhiên, Lão Thẩm ở đầu bên kia điện thoại yên lặng một hồi mới nói: “Chuyện làm ăn ở Nam Phi? Vừa hay tôi cũng muốn tới Nam Phi một chuyến, chuyện này để tôi làm giúp anh, anh cứ yên tâm mà kết hôn.”

Lão Mộ khẽ mỉm cười: “Như vậy không được tốt cho lắm, anh Thẩm, vẫn là tôi nên tự mình đi xử lý, không phải Tô Tô vừa mới sinh Quân Ca chưa được bao lâu sao, anh vẫn là nên chăm sóc con bé thì hơn.”

Niệm An ở bên cạnh trợn mắt: Tô Tô sinh Quân Ca đã được mấy tháng, hai đứa trẻ căn bản không tới lượt chị ấy trông, hiện tại chị ấy đang hạn không thể lập tức ra ngoài tìm phiền toái đấy.

Quả nhiên lần nữa, điện thoại của Lão Thẩm bị Tô Tô cướp lấy: “Mộ Hữu Thành, anh trái một câu phải một câu, có phải là không muốn kết hôn với Niệm An nhà chúng tôi có phải không? Nếu thật sự là như vậy thì anh cứ nói thẳng, bên nhà tôi có quá nhiều đàn ông xuất sắc muốn giới thiệu cho em ấy, cảm ơn anh có mắt không trông, lòng dạ lang sói.”

Niệm An thở dài một cái, hai vợ chồng họ cùng nhau tấn công, sao Lão Mộ có thể chịu nổi? Cô vỗ bả vai Lão Mộ, ý bảo anh trả điện thoại lại ỉnh.

Đối mặt với loại người thẳng tính như Tô Tô, cô không thể nói cùng một giọng với chị ấy được, như vậy sẽ kích thích chị ấy, càng nói càng hưng phấn, cô chỉ còn cách đun nước luộc ếch*.Niệm An dịu dàng nói: “Chị dâu, có phải Thiên Thiên lại dẫn Quân Ca ra ngoài chơi rồi đúng không?”

Vừa nhắc đến đứa bé, Tô Tô sẽ không nổi tính xấu, bùm bùm chát chát tuôn một tràng dài, thiếu chút nữa còn đau lòng khóc lóc, kể chuyện ngày trước bà cô và mẹ chiếm đoạt Thiên Thiên, bây giờ đến lượt cả bà cô, mẹ và Thiên Thiên chiếm đoạt Quân Ca, cô chỉ là công cụ bú sữa, ăn xong là không đến lượt cô động vào. Hơn nữa Lão Thẩm còn muốn cô tiếp tục sinh thêm, xem cô như heo mẹ không bằng....Dù sao chuyện này cũng không quan trọng lắm. Được rồi, người phụ nữ có con chính là không giống bình thường, chỉ cần một chút liên quan đến con cái là bắt đầu kích động.

Ừ thì, cuối cùng phải để Lão Thẩm an ủi, nhưng anh không an ủi thì thôi, vừa an ủi chuyện lại càng be bét. Tô Tô trực tiếp thảo luận cùng anh có muốn triển khai biện luận chuyện sinh đẻ nữa hay không.

Dĩ nhiên trước khi bọn họ biện luận trước mặt mọi người, Niệm An đã thành công tắt điện thoại di động, sau đó quay đầu lại nhướn mày nhìn Mộ Hữu Thành.

Mộ Hữu Thành cười nói: “Thật là lợi hại!”

Tạm thời mới giải quyết xong vợ chồng Lão Thẩm, Lão Mộ nói tiếp tục chuyện vận động vừa rồi, Niệm An đẩy người anh một cái, cười nói: “Tiếp tục cái gì, mau mặc quần áo vào.”

Lão Mộ nằm trên ghế sofa vẫn không nhúc nhích, khóe môi nhếch lên khổ sở mỉm cười.

Thấy anh vẫn không động đây, Niệm An thờ ơ nhướn lông mày nói: “Anh không đứng lên cũng không sao, dù sao lát nữa hai người bọn họ tới, thật vui có thể nhìn thấy dáng người siêu mẫu của anh. Đúng rồi, có lẽ Tô Tô có thể lại gần sờ một cái, nhìn xem có phải là thật hay không.”

Quần áo của hai người bọn họ vút lung tung cùng một chỗ, Niệm An nhặt quần áo của mình lên, đồng thời ném quần áo của Lão Mộ về phía anh, kêu: “Đừng lè mề, hai người bọn họ dễ dàng cúp điện thoại như vậy, nhất định đã tới gần đây, với bản lĩnh của bọn họ thì tìm được chỗ này chẳng khó khăn gì.”

Lão Mộ có chút bất đắc dĩ, anh giơ cái áo lót vừa bị ném lên trên mặt, hỏi: “Em xác định cái này là để cho anh mặc sao?”

Đó là cái áo lót họa tiết da báo của cô, hiển nhiên vừa rồi Niệm An ném nhầm. Cô ngẩng đầu, xông tới giành lấy cái áo lót trong tay anh, ai ngờ Lão Mộ lại lui về phía sau trốn tránh, sau đó Niệm An lấy tư thế sói ác vỗ mồi đề anh xuống đất....

Hai người ở trên mặt đất triền miên một hồi lâu mới mặc quần áo tử tế, tóc tai xốc xếch, vẫn chưa kịp chỉnh lại quần áo, cũng không kịp chải đầu, ngoài cửa đã truyền đến tiếng chìa khóa mở cửa.

Niệm An và Lão Mộ liếc nhìn nhau: Mẹ nó, hiệu suất này quả thật không phải người bình thường.

Tô Tô và Lão Thắm xuất hiện vô cùng kịp thời, đúng lúc Niệm An và Lão Mộ vừa chỉnh sửa tóc tai xong, mỉm cười nhìn bọn họ ngay từ lúc mở cửa. Tô Tô bước tới ôm lấy Niệm An, cảm động đến rơi nước mắt: “Niệm An, rốt cuộc cũng nhìn thấy em rồi, nhớ em chết mất.”

Còn Lão Thắm và Mộ Hữu Thành lúc này đang “thân thiết” bắt tay nhau, chỉ là sức lực lúc bắt tay hơi lớn một chút, sau đó trong ánh mắt còn sát khí hơn cả lúc đánh nhau.

Một giống như đang hỏi: Rốt cuộc anh định thế nào với em gái tôi?

Một giống như đang nói: Anh trước hết tỉnh táo lại đã, chúng ta từ từ nói chuyện.

Một lại thích giống như đang rống: Không phải em gái nhà anh, anh mới phải tỉnh táo.

Một lại thích giống như có chút coi thường: Anh đừng quên, cô ấy là vợ tôi đấy.

....

Làm xong nghi thức gặp mặt, Tô Tô mỉm cười quay đầu nhìn về phía Lão Mộ, nhẹ nhàng cười rạng rỡ: “Thật tốt, hôm nay chúng tôi đến biệt thự nhà họ Mộ, người ta chạy ra cái gì mà đổ chủ nhà, khổ cực ghê lắm mới tìm được chỗ này, kết quả là thang máy lại hỏng. Mẹ nó, Mộ Hữu Thành, anh không có tiền không có nhà nên chạy tới nhà Niệm An nhà tôi, lại còn muốn phụ nữ phải phục vụ, là muốn trừ tiền của Niệm An có phải không?” Nói xong còn có xu hướng muốn động thủ.

Lão Thắm ho một tiếng, nhắc nhở: “Bà xã, tỉnh táo lại cái đã.”

Niệm An kịp thời ôm lấy cô ấy, khuyên nhủ: “Chị dâu, tỉnh táo lại trước đã.”

Lão Mộ một mình đứng bên cạnh, dáng vẻ thực đáng thương. Đối diện với một gia đình tương thân tương ái, mà anh tính cả hai họ cũng chưa được một người.

26. Chương 26: Khách Sạn Kinh Hồn

Sau khi rời khỏi quán bar, Mộ Tình chạy tới bệnh viện. Từ Na đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị xuất viện, thấy con gái đột nhiên xuất hiện, không khỏi nở nụ cười: “Lại cãi nhau với Tiêu Thần sao?” Cô ta giang cánh tay ôm Mộ Tình vào trong ngực, an ủi: “Được rồi, cậu ta cũng chỉ là nhất thời bị người ta mê hoặc, chỉ cần con nắm giữ thứ quan trọng nhất, không lo cuối cùng cậu ta sẽ trở lại bên cạnh con.”

Nói đến chuyện này, Mộ Tình nghi ngờ nhìn mẹ mình hỏi: “Thứ quan trọng nhất trong lòng anh ấy sao? Nhưng hiện giờ anh ấy chỉ có người phụ nữ khác, con không chen vào được.”

Từ Na vỗ vỗ đầu con gái: “Con gái gốc của mẹ, trái tim con hỏng hết rồi, nói thay đổi là thay đổi ngay, cho dù nhất thời khép kín thì sao?”

Mộ Tình nhún mày: “Vậy là cái gì?”

“Chiều tới đến sân bay một chuyến, giúp mẹ đón một người bạn.” Từ Na mỉm cười, “Đến lúc đó con sẽ biết.”

Mộ Tình hỏi tới: “Mẹ, bạn của mẹ sao? Sao lại tới lúc này? Mẹ có biết lúc này ba đang ở cùng người phụ nữ kia không, mẹ không đi ngăn cản sao?”

Nụ cười trên môi Từ Na càng rộng hơn: “Con đó, vẫn còn trẻ con, người bạn của mẹ tuyệt đối có thể để cho con và Tiêu thần đến với nhau, hơn nữa còn có thể khiến cô Thắm đó thất bại thảm hại. Con cứ chờ xem đi, kịch hay lại sắp diễn ra.”

Mộ Tình ngược nhìn gương mặt mẹ mình vẫn nở nụ cười dịu dàng như trước, đột nhiên cảm thấy mẹ mình vô cùng thần kỳ, một người phụ nữ bí ẩn lợi hại. Mẹ chưa bao giờ đích thân ra tay, nhưng mỗi lần ra tay đều có thể lấy được thứ mình muốn. Lúc mười mấy tuổi mẹ đã có mình, hiện tại hơn ba mươi rồi, đàn ông theo đuổi cả một hàng dài, mẹ chưa bao giờ chủ động từ chối đàn ông, cho bọn họ cơ hội nhưng chưa bao

giờ để bọn họ ăn được....Phải chăng chính vì vậy cho nên nhiều đàn ông tình nguyện theo đuổi mẹ, hơn nữa còn không biết mệt?

Mộ Tình không hiểu, nhưng mẹ là người duy nhất mà cô có thể tin tưởng, cô tin tưởng trên đời này chỉ có mẹ tốt nhất với cô, những người khác....bao gồm cả ba và những người khác.

Lúc Tiêu Thần đến căn hộ, đã có năm sáu người đàn ông mặc đồ đen đứng chặn ngoài cửa, vừa nhìn thấy anh, không cần biết lý do đã mang anh đi, đưa anh lên một chiếc xe màu đen, mấy người đàn ông đều là con nhà võ, một mình anh đối phó không được. Ngược lại anh rất bình tĩnh, hỏi bọn họ là người của ai, kết quả đám đàn ông mặc áo đen giống như người câm, không nói một lời đưa anh đến đường cao tốc.

Tiêu Thần nở nụ cười: “Mộ Hữu Thành thật là thiếu kiên nhẫn, mới vậy đã chịu không nổi? Nếu tôi ra chiêu tiếp theo, chắc anh ta không sợ đến mức tè ra quần chứ? Thật là thú vị!”

Những người đàn ông áo đen vẫn không để ý tới anh.

Tiêu Thần không nói gì nữa, chiêu kích tướng cũng vô dụng, đám người này chắc chắn được huấn luyện nghiêm chỉnh. Anh chợt nhớ tới thành phố A năm năm trước. Trước đây lúc anh tới tìm Thẩm Niệm An có gặp những người đó, trực giác cảm thấy những người này giống nhau, nếu là vậy, vậy thì....Rốt cuộc anh cũng nghĩ được ra là ai làm những trò này rồi.

Nghĩ thông suốt những điều này, anh bắt đầu ngủ trên xe, tại sao lại ngủ, bởi vì anh không thể nhảy ra khỏi xe chứ sao? Mặc dù anh ngông nghênh điên cuồng, nhưng mạng nhỏ này vẫn là nên giữ. Những người này đối với anh thế nào, coi như ra ngoài dạo chơi thôi. Chỉ là giờ phút này tâm trạng anh không tốt lắm, suy nghĩ của anh quay lại thời điểm năm năm trước, nếu khi đó không có những người này ngăn cản, anh đã thuận lợi ở bên cạnh Niệm An rồi, cô cũng sẽ không phá đi đứa con của bọn họ? Có lẽ cô sẽ hồi tâm chuyển ý?

Nhớ lại anh thật sự không phải người tốt, càng nghĩ càng khiến cho người ta rối rắm.

Tô Tô lấy lý do thang máy hư thật quá là lừa bịp, kéo Niệm An và Lão Mộ đến khách sạn ở. Dĩ nhiên lựa chọn chính là khách sạn Hán Thành của tập đoàn Mộ thị. Đã đến đây thì đương nhiên phải ở trong khách sạn của chủ nhà rồi, chẳng lẽ lại đi ở khách sạn khác? Nực cười!

Lão Mộ thực sự bất đắc dĩ, anh là ông chủ đứng đằng sau, đến khách sạn của mình ở là chuyện bình thường nhưng điều này lại khiến cho chân tay của vị quản lý cao cấp của khách sạn luống cuống, càng sắp xếp lại càng nảy sinh vấn đề, cuối cùng mấy vị quản lý tự mình đứng cửa đón bốn vị đại nhân. Tô Tô là phần tử cá biệt, cô lên án gay gắt, chỉ huy người này mua cái nọ mua cái kia, làm cho tình hình càng thêm long trọng. Lão Mộ và Niệm An đi sau lưng vợ chồng Lão Thẩm, chỉ có thể đưa mắt nhìn nhau.

Niệm An nhỏ giọng cười nhạo anh: “Cũng không phải anh chỉ mới biết bọn họ ngày một ngày hai, trong điện thoại còn dám nói dối, Tô Tô không làm khó anh mới là lạ.”

Lão Mộ mỉm cười: “Cũng được, vợ chồng anh vợ đến thị sát công việc cũng là cần thiết.”

Lời vừa nói ra, Niệm An sững sốt một chút, không khỏi thở dài: mình lại bị làm sao rồi, lão hồ ly như Mộ Hữu Thành sao có thể nói những lời thiếu i ốt như vậy, thì ra là có mục đích cả. Không ngờ cuối cùng chỉ có một mình mình lo lắng căng thẳng, người được chơi chính là bọn họ!

Được rồi, Tô Tô kiểm tra một hồi rồi thôi, cô đã thành công chạm vào dây thần kinh kinh ngạc của không ít người nơi đây, những người trong khách sạn Hán Thành đều là những ngày có thân phận địa vị, cũng có không ít người nổi tiếng, ông chủ. Những người này đều có giao dịch với Lão Mộ, làm thành như vậy, nội trong ngày mai, tin tức của Mộ Hữu Thành và Niệm An nhất định là ngất trời rồi. Dĩ nhiên đây cũng chính là mục đích của Tô Tô, cô cũng không tin không thể làm cho hai người này thành công, tiến độ hai người này thật sự khiến cô phát điên, hận không thể đem hai người trói lại vút vào một chỗ, chụp một bộ ảnh nude, buộc bọn họ lại một chỗ! Xem ai còn dám mơ tưởng đến bọn họ nữa.

Quản lý cao cấp hỏi Lão Mộ muốn sắp xếp mấy phòng đều gặp phải vấn đề, bốn người bốn loại đáp án. Đáp án đầu tiên là của Lão Mộ, hai phòng: vợ chồng Lão Thẩm một phòng, anh và Niệm An một phòng....Đương nhiên là ô mục đích không tốt nào đó. Đáp án thứ hai là của Lão Thẩm, ba phòng: vợ chồng bọn họ một phòng, Niệm An một phòng, Lão Mộ một phòng....Lão Thẩm không hề hài lòng về việc Lão Mộ xử lý quan

hệ của bản thân với em gái mình! Đáp án thứ ba của Tô Tô, ba phòng: Lão Mộ một phòng, Lão Thắm một phòng, cô và Niệm An một phòng....Khó khăn lắm mới ra ngoài một chuyến, cho nên phải sút hai người đàn ông này qua một bên. Đáp án thứ tư của Thắm Niệm An: mỗi người một phòng rất công bằng, một mình ngủ cho yên tĩnh, tránh buổi tối lại cãi nhau.Ra ngoài rồi, việc kia vẫn là thôi đi, dạy hư người bạn nhỏ cách vách thật không tốt, mặc dù hệ thống cách âm ở khách sạn cực kỳ tốt.

Cho nên trong lúc ý kiến của bốn người bọn họ còn đang đánh nhau tóe khói, cực khổ nhất chính là vị quản lý cao cấp kia.

Cuối cùng chẳng ý kiến nào của bọn họ được áp dụng cả, mà mỗi người đều lui một bước, chọn một phòng, đặc biệt bố trí bốn chiếc giường lớn, thích thì hai người một giường, không thích có thể ngủ mỗi người một giường. Hơn nữa ở cùng một phòng, cũng không sợ người nào đó phát dục, dám làm ra chuyện gì.

Sau khi sắp xếp phòng xong, lại xảy ra vấn đề.Người xảy ra sự cố là Tô Tô, sau khi cô đến nhà vệ sinh rồi trở vào, mặc tã xám, giống như bị người ta hắt nước tiểu vào mặt.Cô ôm đầu, bộ ngực phập phồng kịch liệt: “Mẹ nó, Lão Mộ, khách sạn nhà anh không kiểm tra xem khách hàng là loại người nào sao, cái loại người đó sao cũng cho vào đây ở hả? Trời ạ, bà già năm sáu chục tuổi rồi còn ăn mặc như gái mười bảy mười tám, còn cho người chặn ngoài cửa không cho người ta đi vệ sinh. Mẹ nó, nói cái gì mà sợ người được mùi hôi thối của người khác, con mẹ nó, cái mùi nước hoa của bà ta mới hôi thối thì có! Tức chết mất thôi, thiếu chút nữa tè ra cả ra quần...” Cô còn lấy tay quạt quạt cho hạ hỏa.

Lão Mộ cười: “Đúng là có những người có thói quen đặc biệt, chỉ cần không ảnh hưởng đến những người khác, chúng tôi không có quyền hỏi tới.”

Niệm An cau mày: “Loại thói quen này cũng ảnh hưởng đến người khác quá đi, thiết bị trong nhà vệ sinh của khách sạn sao có thể xuất hiện vấn đề mà bà ta nói là khó ngủ, trừ khi là cố tình bới móc.Nếu bà ta không ngủ được mùi thì chuyển đến khách sạn khác đi, tình hình bây giờ chính là xâm phạm lợi ích quyền lợi của người khác rồi đó.”

Tô Tô vỗ bả vai của cô, đồng thời cũng không ngừng lắc đầu: “Niệm An, em không biết bà già đó cực phẩm nhiều thế nào đâu, thật là, gặp xong em nhất định sẽ nói, đời này đừng để chị gặp phải người phụ nữ này, gặp lần nào chị sẽ đánh bà ta lần đó!”

“Hừ, một đứa con gái cả ngày đánh đánh giết giết, thật không biết là con cái nhà ai vô văn hóa vô giáo dục, không có tư cách chính là không có tư cách.Từ lúc nào mà khách sạn Hân Thành lại hạ thấp giá trị thế này?” Một người phụ nữ trung niên vừa vặn đi ngang qua bọn họ, chính tai nghe thấy giọng nói của Tô Tô, giờ phút này tức giận đã bốc lên tận mắt.

Tô Tô lực chiến đấu mười phần quay đầu lại, nhìn chằm chằm người phụ nữ kia, chợt cười: “Bà già, bà vừa mở miệng là không khí cũng bị ô nhiễm, miệng thối như vậy còn ghét mùi vị người khác? Chẳng lẽ ngày ngày bà chỉ ngồi xồm trong nhà vệ sinh ngửi mùi phân của người khác thôi sao?”

Lão Thắm đứng bên cạnh co giật khóe miệng, sức chiến đấu của bà xã anh hết sức hăng hái.

Tầm mắt của Thắm Niệm An cũng từ người Tô Tô di chuyển đến người phụ nữ cực phẩm kia.Trong khắc này, cả thế giới như yên lặng.

Tầm mắt của Mộ Hữu Thành vẫn thỉnh thoảng đảo qua người Niệm An, anh chợt nghiêng người, đỡ lấy Niệm An, nhỏ giọng hỏi: “Sao vậy? Trong người thấy không thoải mái sao?”

Niệm An chợt xoay người, vùi mặt vào ngực anh, dùng giọng nói chỉ mình anh nghe thấy: “Đúng là không thoải mái, anh đưa em về phòng đi, em nghỉ ngơi một lúc.Đợi em ở trong phòng ăn là được rồi, anh đón tiếp anh chị giúp em.”

Lão Mộ không nói gì, cánh tay dài duỗi ra một cái, trực tiếp bế cô lên như bế công chúa, để cô vùi đầu vào trong lòng mình, nói với vợ chồng Lão Thắm: “Cô ấy không thoải mái, tôi đưa cô ấy đi trước.Anh Thắm, anh đưa vợ anh đi dạo một chút, cần gì thì nói với Tiểu Trịnh.”

Mặc dù Tô Tô đang cãi nhau với người phụ nữ kia, nhưng sau khi nghe xong lời này, mặc kệ người phụ nữ trung niên cực phẩm kia, chạy tới hỏi một câu: “Niệm An, sao em lại không thoải mái?”

Cả ruột gan tim phổi của Niệm An đều bị chặn ở cổ họng, tiếng gọi này của Tô Tô khiến cô muốn kích động, cô chui trong lòng Mộ Hữu Thành cũng có thể cảm nhận được mình đang phát run.Đời người không hên mà gặp lại, hận nhất là gặp lại ở nơi này!

Lão Mộ cảm nhận được người phụ nữ trong ngực mình hơi khác thường, anh nhỏ giọng nói với Tô Tô: “Nhỏ giọng một chút, có kinh nguyệt nên cô ấy không thoải mái.” Nói xong lập tức ôm Niệm An rời khỏi lối đi, rẽ vào thang máy.

Lúc đặt cô xuống, chân Niệm An đã mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã luôn xuống, sắc mặt cô trắng bệch, bờ môi run rẩy nở nụ cười: “Đừng hỏi gì cả, khóa cửa giúp em, em nghỉ một chút là được rồi.”

Lão Mộ gật đầu, rất nhanh rời đi không quấy rầy cô nữa.Sau khi rời đi, ngay lập tức anh muốn tra rõ, tại sao Niệm An lại phản ứng như vậy, cô nhìn thấy cái gì? Anh có cảm giác, có lẽ bây giờ đã có thể bắt đầu mở bức màn chuyện xưa mà Niệm An vẫn luôn chôn giấu ở trong lòng.

27. Chương 27: Quá Khứ Thương Tâm

Những năm gần đây Mộ Hữu Thành có không ít bạn bè, hạng người nào cũng có.Vậy nên cũng không thiếu những bạn bè làm loại công việc trinh thám. Anh là người trượng nghĩa, ngày thường không ngần ngại hay giúp đỡ bạn bè, vì vậy trong thời khắc quan trọng này tất cả mọi người đều tình nguyện giúp đỡ anh. Giống như lần này, chỉ cần một cú điện thoại, bạn bè làm trinh thám liền nhanh chóng triển khai thu thập chứng cứ, điều tra, chưa đến mười phút đã chuyển một bản fax có đầy đủ nội dung chi tiết. Sau khi biết được chân tướng, Lão Mộ cuối cùng cũng biết được người khiến Niệm An sợ hãi hoảng hốt là ai. Lý lịch của người phụ nữ kia cũng được chuyển tới, Mộ Hữu Thành lật tới mấy tờ cuối cùng, lúc này có nhân viên đi vào, sắc mặt căng thẳng nói với anh những chuyện đã xảy ra ở đại sảnh.

Anh cất kỹ bản điều tra vào trong ngăn kéo.

Lão Mộ cho rằng có Lão Thảm ở đó, anh ta nhất định sẽ không để cho Tô Tô và người phụ nữ kia động thủ, nhưng không ngờ người động thủ lại là anh ta! Lão Mộ nhức đầu: cho dù có xót vợ yêu thế nào, Lão Thảm cũng đâu còn là thanh niên mười mấy hai mươi dễ dàng kích động! Chỉ là cái suy nghĩ này lập tức thay đổi khi anh tới hiện trường.

Lúc anh vừa tới, hiện trường có thêm một người nữa khiến anh càng thêm đau đầu hơn – Chính là Mộ Tình.

Ngay tại phía trước, Mộ Tình dìu người phụ nữ kia, cực kỳ khí phách hô to: “Các người rốt cuộc là ai, dám ở nơi này ra tay đánh người! Giám đốc đâu, mau đuổi những người này ra ngoài cho tôi.”

Giám đốc trong miệng cô rơi vào tình cảnh khó xử: Không thể đắc tội với cô chủ Mộ, dù sao cô cũng là con gái tổng giám đốc của khách sạn, một tiểu công chúa điều ngoa có tiếng. Nhưng mấy người ra tay đánh người, bọn họ đi cùng tổng giám đốc, là anh vợ tổng giám đốc, môi hở răng lạnh, nên giúp ai đây? Sao tổng giám đốc còn chưa tới?

Mộ Tình lạnh lùng trừng mắt: “Nhấn nhó cái gì, còn không mau làm! Coi chừng tôi sa thải ông.”

Tô Tô thấy cô bé này bộ dáng phách lối, không khỏi phá lên cười: “Ha ha, cô hai à, chẳng lẽ ba cô là Lý Cương? Quả nhiên là vật hợp theo loài, một bà già miệng thú muốn chết, giờ thêm một cô bé mắt mọc trên trần nhà.”

Mộ Tình giận đến bốc lửa: “Mẹ nó, ba tôi là cổ đông lớn ở khách sạn này, chỗ này không hoan nghênh các người, cho các người một phút phải biến khỏi mắt tôi, ngay lập tức!” Nói xong cô nhẹ giọng nói với người phụ nữ trung niên bên cạnh, “Bác Tiêu, hơi đâu tức giận hai người này, chờ ba con tới, con nhất định bảo ông ấy dạy dỗ cho hai người này một bài học.”

“Con muốn ba dạy dỗ ai?” Lão Mộ chậm rãi đi tới bên cạnh, giọng nói vẫn bình tĩnh như thường, nhưng hai hàng lông mày anh lại nhíu chặt. Mặc kệ gặp phải chuyện gì, anh hầu như đều mỉm cười, mặt không chút

thay đổi dù cho là nhìn thấy tình hình nghiêm trọng, bây giờ nhú mảy....Mẹ nó, đây không phải là chuyện động trời hay sao?

Mộ Tình không chú ý tới điểm này, cô hờn giận nhìn Mộ Hữu thành, nói: “Ba, hai người này đánh người gây sự trong khách sạn, kết quả là nhân viên của ba không chịu đuổi bọn họ ra ngoài, đúng là thiếu trách nhiệm!” Trong giọng nói của cô ẩn chứa châm chọc khiến giám đốc bất đắc dĩ không nói lên lời.

Mộ Tình càng không chú ý tới, bác Tiêu trong miệng cô lúc này thần sắc kinh hoảng, ngón tay đeo nhẫn kim cương chỉ tay và Lão Mộ: “Anh....Anh....Anh....” Nói không ra hơi.

Tô Tô vốn đã tức giận với con gái Mộ Hữu Thành, hôm nay lại gặp phải tình huống này khiến cô càng thêm tức giận với Mộ Tình. Cô ghé vào tai Lão Thẩm nói nhỏ: “Ông xã, họ Mộ coi thường họ Thẩm, chuyện này tính sao đây?”

Lão Thẩm dùng ánh mắt trấn an cô: “Cứ xem Lão Mộ xử lý chuyện này thế nào, nếu anh ta không xử lý được, chồng em ra tay, được không?” Bình thường Lão Thẩm không mấy khi ra tay, vừa rồi là người phụ nữ trung niên kia không đúng, bà ta xông lên muốn đánh Tô Tô, sao Lão Thẩm có thể dễ dàng tha thứ cho người đàn bà bắt nạt người phụ nữ của mình? Vì vậy anh mới ra tay hất ngược khiến bà ta ngã xuống đất, mới dẫn đến tình trạng rối loạn lúc này.

Mặc kệ bà ta là vợ ông trời hay là phu nhân Tổng thống, chỉ cần động vào người phụ nữ của tôi, tức là tự mình tìm đường chết. Đây chính là nguyên tắc của Lão Thẩm!

Lão Mộ liếc mắt nhìn giám đốc: “Mời bà Tiêu ra ngoài, nếu có ý kiến, xin mời tới tòa án tố cáo. Chẳng qua tôi muốn nhắc nhở một câu, vừa rồi bà Tiêu đã có hành động độc chiếm ảnh hưởng đến quyền lợi của người khác ở nơi công cộng, cho dù đến tai cơ quan nhà nước, ngay cả tòa án cũng sẽ không có lợi.”

Nghe lời anh nói, Mộ Tình cực kỳ kinh ngạc, cô hét lên một tiếng: “Ba! Vì hai người không quen biết, ba mời bác Tiêu ra ngoài sao? Ba bị làm sao vậy?”

Lão Mộ liếc qua cô một cái: “Người đâu, mời luôn cô chủ ra ngoài, sau này con bé muốn ở khách sạn nhớ hỏi con bé có tiền hay không, khách sạn Hân Thành không chấp nhận ghi nợ!”

Mộ Tình còn chưa kịp nói chuyện, đã bị người kéo ra ngoài cửa, bà Tiêu kia càng tức giận hơn, bà ta lấy điện thoại ra, bấm một dãy số: “Này, A Thần, con đang ở đâu? Lập tức đến khách sạn Hân Thành ẹ! Cái gì? Đang trên đường cao tốc? Con ở đó làm gì?”

Tô Tô cùng Lão Thẩm liếc mắt nhìn nhau, trên đường cao tốc? A Thần? Họ Tiêu? Chẳng lẽ là....

Mộ Tình và bà Tiêu được mời ra khỏi khách sạn, bên trong đã khôi phục lại yên tĩnh. Lão Mộ nhìn vợ chồng Lão Thẩm, bất đắc dĩ cười một tiếng: “Xảy ra chuyện như vậy, hai người nên chờ tôi ra mặt xử lý, sao lại tự mình ra tay?”

Tô Tô le lưỡi một cái: “Ai bảo người phụ nữ kia nói không lại tôi thì muốn động tay. Phải rồi, Niệm An khỏe không? Anh đã cho cô ấy uống nước ấm chưa?”

Lão Mộ lắc đầu: “Cô ấy nói chỉ cần nằm nghỉ ngơi là được, tùy cô ấy đi!”

Nghe nói như thế, Tô Tô nổi giận: “Cái gì gọi là tùy cô ấy đi? lúc phụ nữ tới tháng đau đớn thế nào anh có tưởng tượng được không? Cô ấy không muốn anh lo lắng cho nên mới nói là ổn rồi. Lão Mộ, bình thường anh rất cẩn thận, sao lúc này lại có thể không hiểu phụ nữ như vậy?” Nói xong cô liền đi về phía phòng của Niệm An để tìm cô.

Lão Mộ kéo cô lại, giọng bình thản nhưng thái độ không cho phép phản bác: “Để cô ấy yên tĩnh một lúc, bây giờ cô ấy không muốn gặp ai cả.”

Lão Thẩm đột nhiên lên tiếng: “Lời này của anh có ý gì?”

Lão Mộ đưa bọn họ tới phòng làm việc, lấy bản điều tra kia ra, để bọn họ cùng nhau xem.

Biết được thân phận của người phụ nữ trung niên kia, Tô Tô sáng tỏ gật đầu: “Quả nhiên là bà ta, khó trách vì sao vừa rồi thấy bà ta gọi điện cho Tiêu Thần. Nhưng tại sao Niệm An lại sợ bà ta như vậy? Chẳng

lẽ lại xuất hiện tình tiết máu chó gì hả, ví dụ như bà ta quăng cho Niệm An một tờ chi phiếu bảo Niệm An rời khỏi Tiêu Thần?”

Trong khi nói chuyện, Lão Thẩm thuận tay lật mấy tờ giấy bên dưới, mấy tờ này Lão Mộ cũng chưa xem qua.

Giấy trắng mực đen, còn có một tấm hình, một giấy chứng nhận. Chữ viết đơn giản thuật lại tình cảnh năm năm trước. Tô Tô hít vào một hơi: “Mẹ nó, trên thế giới thật sự có loại người không bằng cảm thú như vậy. Sớm biết vậy vừa rồi đã không để bà ta rời đi, trực tiếp treo ngược bà ta lên đánh ột trận.”

Đôi tay Lão Thẩm nắm chặt thành quyền chống xuống bàn, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể đâm vỡ cái bàn này.

Lão Mộ ngồi trên ghế xoay, mũi hơi nhếch lên, hô hấp cũng rối loạn.

Một mình nằm ở trên giường, Thẩm Niệm An không tránh khỏi suy nghĩ đến năm năm trước, khi đó cô và Tiêu Thần vẫn còn yêu nhau cuồng nhiệt, bởi vì bữa liên hoan tốt nghiệp kia, cô uống quá nhiều, Tiêu Thần không đưa cô về nhà mà đưa cô đến căn hộ của anh, sau đó xảy ra quan hệ. Khi đó trẻ tuổi, hai người không dùng biện pháp tránh thai, ai biết được lần đầu tiên đã trúng thưởng. Rất nhanh sau đó Niệm An phát hiện ra mình mang thai, cô vẫn do dự xem có nên nói với Tiêu Thần hay không, bởi vì lúc đó bọn họ đang chiến tranh lạnh. Tiêu Thần muốn dẫn cô tới Mỹ gặp người lớn trong gia đình, nhưng bà nội nuôi dưỡng Niệm An ngã bệnh, trong thời gian ngắn Niệm An không thể rời đi. Cô còn chưa kịp nói chuyện này cho Tiêu Thần, anh cho rằng cô không muốn gặp người lớn bên gia đình anh, cho rằng cô không tin tưởng anh.

Sau hai ngày chiến tranh lạnh, được sự khích lệ của bà nội, Niệm An nhờ hàng xóm trông coi bà nội mình, quyết định cùng Tiêu Thần tới Mỹ gặp người lớn, dù sao cô cũng đã có con với Tiêu Thần, nên ổn định mối quan hệ sẽ tốt hơn.

Nhưng người tính không bằng trời tính, ngày đó cô tới căn hộ tìm Tiêu Thần, muốn nói tin này cho anh biết, đúng lúc gặp mẹ Tiêu Thần, bà Tiêu, Vạn Tú Hồng. Đó là một người phụ nữ cả vú lấp miệng em*, bà ta bảo Niệm An ra ngoài nói chuyện, đưa tư liệu mà thám tử tư điều tra được cho Niệm An xem. (*hàm chỉ một thói xấu của người đời là hay ỷ vào thế lực, sức mạnh để chèn ép, lấn át người kém mình về thế lực và địa vị trong cuộc sống.)

Thật chi tiết, quả thật giống như người lớn đang lên án, rất nhiều chuyện mà đến chính Niệm An cũng lần đầu tiên nhìn thấy. Vạn Tú Hồng nói: “Nếu cô bởi vì thiếu tiền mà quần lấy A Thần nhà tôi, vậy thì tôi có thể cho cô một khoản tiền lớn, số tiền này đủ chữa bệnh khỏi bệnh cho bà nội cô, để hai người thoải mái sinh sống. Nếu như cô không thức thời, vậy thì đừng trách tôi không khách khí. Viện trưởng bệnh viện mà bà nội cô đang nằm là bạn của chồng tôi, chỉ cần tôi nói một câu, bà nội của cô lập tức phải cuốn gói. Dĩ nhiên cô có thể đến bệnh viện khác, mà chi phí thì không phải một mình cô có thể gánh nổi....”

Niệm An cảm thấy thật thần kỳ: thì ra thật sự có loại chuyện như vậy, sao vận may lại có thể rơi đúng vào người cô chứ? Cô lập tức không do dự rời đi, mang theo tờ chi phiếu đỏ của Vạn Tú Hồng. Được cho tiền tội gì không cầm, thể hiện khí phách sao? Nếu không Vạn Tú Hồng lại nghĩ rằng cô không sợ, muốn tiếp tục dây dưa với con trai bà ta. Cứ để bọn họ bước ra khỏi cuộc sống của cô đi, lúc ấy Niệm An nghĩ như vậy.

Ban đêm cô trần trọc trở mình, lại nghĩ đến chuyện rời đi. Tiêu Thần mấy lần tới tìm cô, vừa nói xin lỗi vừa nói đảm bảo. Cô không để ý, đã quyết tâm rời đi cũng không nghĩ sẽ bị dao động. Không phải là cô không tin anh, chỉ là không muốn trực tiếp làm tổn thương anh. Có chuyện gì mà bà Tiêu không thể làm ra được? Một người mẹ kiên định cho rằng Niệm An không xứng với con trai của bà ta thật sự rất kinh khủng, sức phá hủy của bà ta sẽ không chỉ làm tổn thương Niệm An, mà còn làm tổn thương cả những người thân bên cạnh cô.

Tại sao chỉ muốn yêu thôi mà rồi rầm đến tan cửa nát nhà như vậy? Niệm An quyết định buông tay.

Nhưng chính cô cũng không ngờ, đêm hôm đó cô rời đi, bà nội đã xảy ra chuyện. Lúc cô chạy tới bệnh viện bà nội đã ngừng thở. Cách một lớp vải trắng, vuốt gương mặt lạnh lẽo cứng ngắc của bà mà cô không thể khóc nổi. Cô hỏi bệnh viện rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có người nói cho cô biết bệnh tim của bà cô đột nhiên tái phát, cấp cứu không kịp. Bệnh tình của bà cô luôn ổn định, tại sao lại đột nhiên phát bệnh? Cô

biết nhất định là có nguyên nhân, vì vậy điên cuồng đi tìm đáp án. Một cô y tá tốt bụng lén nói cho cô biết, đêm hôm bà nội cô phát bệnh, có một người đến thăm, hàn huyên cùng bà cô một lúc. Người đó là một người phụ nữ trung niên, hình như cô quen biết với viện trưởng....

Đã bao lâu rồi không nhớ tới chuyện này, Niệm An níu chặt chăn, dạ dày co rút, trán toát mồ hôi. Cô cắn chặt răng, giống một khoảng thời gian trước đây, ép buộc nước mắt của mình chảy ngược lại vào trong. Không được khóc, nhất định không được khóc, khóc thì có ích lợi gì chứ? Cô chỉ hận mình không thể tự chủ được ở bên cạnh một người đàn ông, cô không cách nào hận Tiêu Thần, anh vẫn còn là một đứa trẻ, chưa đủ lông đủ cánh sao có thể đấu lại với người trong nhà? Sau đó cô tìm được anh trai của mình, cô sẩy thai, cô ở lại trường học, học thạc sỹ, cho đến khi gặp Mộ Hữu Thành. Một người đàn ông chín chắn chưa lập gia đình, anh chừng chạc, anh khoan dung, anh một lòng một dạ hướng về cô....

Những năm ở chung với Mộ Hữu Thành đã khiến cô sắp quên được những chuyện kia, đáng tiếc là hôm nay vừa nhìn thấy bà Tiêu, cô mới hiểu được: có một số việc đã ghim trong lòng, sao có thể quên được? Nhiệt độ lạnh lẽo lúc bà nội qua đời, tấm chi phiếu chưa từng động đến, ngay cả đứa con từng tồn tại trong bụng cô cũng bị cô độc ác phá đi....

Cô có thể làm được những chuyện độc ác ích kỷ như thế, nhưng lại không thể nào máu lạnh vô tình.

Dịch vị trong dạ dày cuộn cuộn đi lên, để lại trong khoang miệng mùi vị chua xót, cô cắn chặt thật chặt.

Mà lúc này Lão Mộ đứng ở bên ngoài phòng, dường như anh nghe được tiếng gào thét bị đè nén cực độ từ trong phòng truyền ra.

28. Chương 28: Ánh Mắt Của Anh

Cảm giác cả người như bị vùi dưới một cái đầm lầy không đáy, càng giãy dụa càng chìm sâu, lúc thở cũng cảm thấy đuối sức, Niệm An cảm thấy như có người đang nhẹ nhàng vuốt tóc cô, ánh sáng từ mi mắt truyền vào, cô ngẩng đầu nhìn gương mặt đau buồn kia rồi bỗng nhiên khóc nức nở, giống như một đứa trẻ đang lạc đường bỗng tìm thấy người thân.

Cô bị một lồng ngực ấm áp ôm lấy, nghe thấy tiếng tim đập, bả vai cứng ngắc thả lỏng, đưa tay ôm lại.

“Ngủ một giấc đi, anh ở ngay đây, tỉnh dậy là thấy.” Giọng nói truyền cảm của Lão Mộ có tác dụng an ủi lòng người, Niệm An vẫn luôn thích nghe giọng nói của anh, nhưng mà rất ít khi nghe anh tâm sự. Hiện giờ nghe âm thanh này, cảm giác tê tê truyền lên đỉnh đầu như có một dòng điện chạy qua, hơi ngửa ngửa, không hiểu vì sao cô bỗng nở nụ cười.

Lão Mộ không hiểu: “Sao vậy?”

Niệm An ôm chặt hơn một chút, trong đầu trống rỗng, nói theo bản năng: “Anh sẽ không biết được ôm anh cảm giác tuyệt như thế nào đâu. Lúc nhỏ ba mẹ xảy ra tai nạn, em bị đưa ra ngoài, lúc đó còn nhỏ, cảm giác ăn nhờ ở đậu rất khó chịu. Người bà nuôi dưỡng em có một người con trai, ham đánh bạc, hư hỏng. Khi đó em đói cũng không dám ăn nhiều, nhiều lúc đói đến mức gầy còn da bọc xương, một cô gái gầy khô như vậy chẳng ai thèm thích mà nói tới. Người ta bảo em thông minh, đây là điểm thông minh của em đấy. Sau đó đi học, bọn họ nói em lạnh lùng, nói em không biết cười, nói khó gần gũi em, nói em thanh cao. Thế rồi người đó cố tình xuất hiện, em chưa từng thấy ai giống như anh ta, mặt dày theo đuổi em, ôm vai bá cổ làm như thân quen lắm. Lúc đó em nghĩ: anh là ai, tôi biết anh sao? Anh ta không phải loại người giống em, bạn bè xấu có cả một đồng, mỗi lần tới tìm em đều kéo theo cả một đoàn người để ra oai, cả đám vây lấy em, không cho em trốn thoát. Nhưng mà em không chán ghét cảm giác bị một đám người vây quanh, thậm chí còn hứng thú mong chờ. Đứa trẻ từ nhỏ không có ba mẹ sẽ thiếu tình yêu thương, sau đó không hiểu sao em lại ở chung với anh ta. Em không biết rốt cuộc là mình thực sự yêu anh ta hay là thích cảm giác được người ta yêu nữa, nhưng vẫn cảm ơn mấy năm đó anh ta không bỏ rơi em, giúp em thoát khỏi cuộc sống khép kín.”

Cô ho một tiếng, chợt ý thức được mình đang nói cái gì, lập tức ngừng nói, vỗ nhẹ lưng Lão Mộ cười nói: “Thật ra thì cũng không có nhiều chuyện lắm, chỉ đơn giản là mối tình đầu không có kết quả, cũng là chuyện đã qua.”

Lão Mộ vẫn đang đắm chìm trong chuyện cũ, thấy cô thôi không nói nữa, biết cô bắt đầu phòng bị, anh cũng không sốt ruột, lại cường thế ôm chặt cô vào lòng, cụng cằm lên trán cô, giống như đang hát ru một đứa trẻ: “Cực cưng, cực cưng, ngủ đi, yêu ma quỷ quái sẽ không tới nữa, bởi vì có anh ở đây rồi.”

Người Niệm An run lên, cô tóm lấy quần áo Lão Mộ: “Nào có yêu ma quỷ quái nào, phải rồi, anh trai và chị dâu đâu rồi? Anh không đi cùng hai người họ sao?”

Thấy Lão Mộ không nói lời nào, Niệm An vội đẩy anh ra, vẻ mặt khẩn trương: “Họ đi đâu rồi? Mau nói cho em biết!”

Lão Mộ không muốn cho cô xen vào, nói họ tự có chừng mực. Những lời này chẳng khác nào ngầm cho thấy suy đoán của Niệm An là đúng.

Niệm An ngẩng đầu, dè dặt cũng không đi liền chạy ra, bị Lão Mộ ôm ngang về giường, cô lay lay bả vai Lão Mộ nói: “Anh mau đi ngăn cản họ, họ không biết rõ nội tình sự việc, họ không biết, mau đi ngăn cản họ lại.” Cô sốt ruột đến rơi nước mắt, lúc này cô đặc biệt nhạy cảm, khóc khóc cười cười chỉ là chuyện chớp mắt.

Lão Mộ kéo cô, trấn an vỗ vỗ đầu cô: “Đừng lo lắng, anh đã bảo bạn anh đi cùng với họ, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, hơn nữa bản lĩnh Lão Thẩm đấu với trăm địch cũng không có vấn đề gì. Cũng không có chuyện anh có quan hệ với nhà họ Tiêu, Mộ Hữu Thành anh ở thành phố B vững vàng như thế, nhà họ Tiêu đó lại ở Mỹ, muốn ra tay trên địa bàn của anh chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày.”

Niệm An bị đau bụng, cô đâm cho Lão Mộ một cái: “Anh không phải là rất có khả năng sao, sao lại không biết tính toán của em? Vì sao mấy hôm nay em lại ở căn hộ của Tiêu Thần, chẳng lẽ bởi vì tình cũ không rủ cũng đến? Em đâu có ngu như vậy, người đầu tư cho hạng mục của Tiêu Thần là em, em bỏ ra toàn bộ tài sản để đầu tư cho anh, anh cho rằng chỉ vì em muốn kiếm chút tiền thôi sao?”

Mãi không thấy Lão Mộ lên tiếng, anh nhìn thật sâu vào mắt Niệm An, dường như giật mình.

Niệm An lắc đầu: “Anh cho rằng em bỏ ra số tiền đó là muốn đổi phỏ với anh sao? Anh coi thường em quá!”

Lão Mộ mỉm cười nhíu mày: “Anh chưa bao giờ nghĩ vậy, chỉ là đoán không ra rốt cuộc em muốn làm gì. Cho dù là bây giờ cũng không thể đoán được ra. Em nói cho anh biết đi, có chuyện gì anh cùng em làm, một mình em làm cực khổ cho em quá!”

Niệm An càng lắc đầu, đôi môi rất khô, cô liếm liếm môi, vừa rồi do nói nhiều đã xuất hiện vết nứt, lúc này mới cảm nhận được đau đau.

Còn chưa kịp phản ứng, chợt thấy trên môi lạnh lạnh, trước mắt là khuôn mặt của Lão Mộ. Anh đang thăm ướm môi của Thẩm Niệm An, nhẹ nhàng gặm mút, giống như muốn nuốt cô vào lòng, bàn tay anh vuốt ve nhẹ nhàng trên lưng Niệm An, nhiệt độ lòng bàn tay khá cao, thật dễ dàng gợi lên tình cảm mãnh liệt.

Khi anh càng lúc càng hôn mãnh liệt, Niệm An không chịu nổi bật rên ra tiếng, cô nhỏ giọng cầu xin: “Đừng, đi tìm anh em đã....Nói cho họ biết, em....”

Lão Mộ dùng bàn tay vuốt ve đôi môi của cô, nhẹ giọng nở nụ cười: “Cô gái ngốc, họ chẳng đi đâu cả, đang ở trong phòng bên cạnh nghỉ ngơi.”

Niệm An nhíu mày nhớ lại, quả thật vừa rồi Lão Mộ không nói gì, anh chỉ trầm mặc, trầm mặc như trước đây, một trong những cao chiêu của anh....Trời ạ! Là cô đã tự mình nhảy vào bẫy của Lão Mộ rồi, anh căn bản không hề làm gì, chỉ chờ cô nói ra tất cả. Cô thật sự vĩnh viễn không phải là đối thủ của Lão Mộ.

Cô xui lơ trong ngực Lão Mộ, nhỏ giọng rên rỉ: “Anh cảm thấy em rất ngu ngốc có phải không?”

Lão Mộ nâng cằm cô lên, ánh mắt nghiêm túc nhìn vào trong đôi mắt cô: “Không, sao em có thể nghi ngờ ánh mắt của anh chứ? Em là người phụ nữ mà Mộ Hữu Thành anh yêu thương, em rất mau mắn, rất thông minh. Chỉ là em chưa từng lăn lộn trên thương trường, gây thơ tốt bụng như em sẽ không tính kế hại

người khác, nhưng những chuyện này cũng không có nghĩa là em ngu ngốc....” Đây đại khái là lần đầu tiên Lão Mộ nói nhiều như vậy, những lời này thực sự khiến cô rất cảm động.

Phụ nữ đều thích nghe lời ngon tiếng ngọt, nhưng thật ra phụ nữ thích nghe nhất chính là những lời ngon ngọt của người mà cô ấy yêu thương, ngôn ngữ không quan trọng, quan trọng là người nào nói. Nhất là những lúc như thế này, cô muốn mình thật sự yêu Lão Mộ mà không chỉ vì ở bên anh rất bình yên.

Cô nhắm mắt lại, cảm nhận vòng ôm và nụ hôn của Lão Mộ, nhiệt độ trên người anh khiến cô mê muội, mùi hương của anh thực sự mê người, thoang thoảng như mùi đàn hương, cảm giác yên tĩnh giống như đang ngồi thiền. Nhưng sự kích thích vừa rồi của anh lại khác hoàn toàn, giống như một ngọn lửa bùng cháy, thiêu đốt tất cả từng mạch máu, còn cô giống như tờ giấy mỏng bồng bềnh trôi, tình nguyện chui vào đồng lửa, mặc cho ngọn lửa thiêu đốt, đắm chìm mê muội.

Tiếng chuông cửa phiền toái cắt đứt lửa tình của họ, Lão Mộ không kiềm chế được tức giận đứng lên mắng: “Tức chết!” Hai ngày nay, anh muốn ăn cô mà cực khổ vô cùng, lúc nào cũng gặp phải “Tiếng ồn bên ngoài”.

Niệm An đẩy anh một cái: “Đi mở cửa đi, có lẽ là anh em, hai người họ bỏ rơi cục cưng để tới đây, chúng ta không thể gạt họ sang một bên được.”

“Để họ tự mình chơi đi, để ý làm gì?” Lần đầu tiên Lão Mộ phản ứng kỳ cục như vậy, tay anh không đành lòng chạy dọc tấm lưng của Thẩm Niệm An, động tác không có khuynh hướng dừng lại.

Niệm An chui vào trong chăn cười: “Đi mở cửa đi, dù sao anh cũng không ăn được mà. Em có kinh nguyệt thật, không đùa đâu.”

Lão Mộ bất đắc dĩ đứng dậy đi mở cửa.

Niệm An thấy quần áo của anh xốc xếch, nhắc nhở anh cài cúc áo lại, không được để lộ cảnh xuân. Thế nhưng anh lại không thèm nghe lời, aizzz, lần đầu tiên biết được anh già nhưng cũng có lúc cáu kỉnh như vậy, y hệt như một đứa trẻ to xác.

Rất nhanh ngoài cửa truyền đến một giọng anh văn vô cùng chuẩn: “Room service!” Tiếp theo đó là giọng tức giận của Lão Mộ, khiến cho toàn bộ phòng khách bỗng dưng không hiểu sao lại huyền não không thôi.

Niệm An cười, cười xong chợt nhận ra: không ngờ anh già này cũng có lúc đáng yêu như vậy.

Tô Tô và Lão Thẩm ở trong phòng làm gì, họ đang nằm trên giường, mọi người đừng hiểu lầm, hai người quả thật chỉ đang đắp chăn nói chuyện mà thôi. Hôm nay biết được chuyện như vậy, hai người họ không có tâm tình để mà này nọ.

Tô Tô gối đầu lên tay Lão Thẩm, cô tức giận nói: “Ông xã, anh nói xem Lão Mộ có phải quá già không vậy, sao lại sợ đông sợ tây như thế chứ?”

Lão Thẩm lấy tay vuốt tóc cô, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Anh hơn anh ta một tuổi, ý của em là ông xã em cũng già rồi sao?”

Tô Tô le lưỡi một cái: Hay nha, nói nhảm rồi. Aizz, anh già nhà cô đúng là người có trái tim trong sáng như thủy tinh, chuyện rõ ràng như vậy cũng không chịu chấp nhận.

Cô suy nghĩ một lát rồi lấy lại tinh thần nói: “Anh đừng có đánh trống lảng, em đang hỏi anh cơ mà, có phải Lão Mộ....” Cô dừng một chút, nuốt cụm từ “già mà hồ đồ” vào trong bụng, “Anh ta không phải bị hồ đồ chứ?”

Lão Thẩm gạt đầu một cái: “Cũng có khả năng này, nhưng mà vừa rồi anh ta nói một câu anh thấy rất đúng trọng tâm.”

“Niệm An có thể tự giải quyết chuyện của mình?” Tô Tô ngẩng đầu, nhìn Lão Thẩm, “Niệm An là một cô gái thì có thể làm gì? Anh nghĩ xem, năm đó cô ấy bị người ta bắt nạt thê thảm, cũng tại em, khi đó em biết cô ấy sắp thai, nhưng lại không biết rõ nguyên nhân vì sao. Nếu năm đó....” Cô nhún mày, hứ hai tiếng, “Không có chữ nếu, tất cả đều đã được sắp xếp đâu vào đó rồi.”

Lão Thẩm nhìn thấy dáng vẻ tự nói chuyện của vợ mình, buồn cười nói: “Em biết là được rồi, tất cả đều đã được sắp xếp ổn thoả. Lão Mộ là người như thế nào anh biết rõ. Anh ta sẽ không làm chuyện gì nếu chưa biết rõ sự tình đầu, em yên tâm.”

Tô Tô đâm mạnh vào ngực anh một cái: “Nếu anh tin tưởng anh ta như vậy, sao anh còn đồng ý với em tới đây? Em thật sự muốn tới mừng cho anh ta một trận! Người phụ nữ của mình mà cũng không bảo vệ được, Lão Mộ thật sự không bằng ngón tay út của anh!”

Khóe miệng Lão Thẩm cong lên: “Đừng nói vậy, anh sẽ ngưng đó! Cái kia của anh cũng đâu phải lớn lắm đâu?”

Tô Tô sững sốt ba giây, sau đó ánh mắt tự động nhìn sang hướng Lão Thẩm, chặc một tiếng: “Em chưa từng thử qua Lão Mộ, sao biết anh ta....” Nói xong cô vỗ đầu một cái, “Mẹ nó, Thẩm Tiểu Ngu, anh dám trêu em!”

Hai người đánh nhau một hồi, Lão Thẩm chưa nói với Tô Tô, anh đồng ý cùng cô tới đây mừng Lão Mộ, là vì trong nhà quá nhiều người, suy nghĩ của Tô Tô đều đặt trên người hai đứa bé, anh thật sự không được chăm sóc. Cho nên anh muốn đưa cô ra ngoài, sau đó độc chiếm....Nhưng bởi vì tôn nghiêm của người đàn ông, anh sẽ tuyệt đối không thừa nhận sự nhỏ mọn này.

Trên người không có đồng nào, Tiêu Thần lững thững đi bộ từ trên đường cao tốc trở về nội thành, giữa chừng hỏi người qua đường – bị chỉ sai đường, hết vòng vèo rồi lại đi hướng ngược lại. Lãng phí không biết bao nhiêu thời gian, anh sức cùng lực kiệt trở lại căn hộ, phát hiện ra mẹ mình đang trừng mắt nhìn anh chằm chằm. Sau khi chứng kiến dáng vẻ nhếch nhác của con trai mình, bà ta mới thu hồi bộ dáng chỉ trích, cao giọng chất vấn: “Xảy ra chuyện gì vậy? Sao con lại trở nên thế này?”

Tiêu Thần không muốn kể lại ẹ. Từ nhỏ đến lớn anh hiểu rõ, trên người mình cho dù chỉ xảy ra một vấn đề rất nhỏ thôi nhưng trong mắt mẹ sẽ biến thành vô cùng nghiêm trọng. Như trong một lần tham gia thi chạy, anh bị vấp ngã, mẹ anh đã tới trường yêu cầu trường học dừng hoạt động thể dục thể thao lại. Có đôi khi quá yêu thương sẽ khiến cho người ta không thể nào thờ ơ.

Thấy con trai mình không nói lời nào, bà Tiêu chợt nở nụ cười lạnh: “Hừ, chắc chắn là vì con đàn bà kia rồi, sớm biết như vậy, mẹ sẽ không đồng ý cho con về nước.”

Về việc vì sao bà Tiêu lại để anh về nước, cái này phải cảm ơn Mộ Tình. Nếu không phải là vì bà Tiêu tin tưởng rằng Tiêu Thần cùng Mộ Tình sẽ gặp người lớn trong nhà, bà ta sẽ tuyệt đối không để cho con trai bảo bối của mình trở về nước.

Mà giờ phút này Tiêu Thần nghe xong có phần khó hiểu, anh nhướn mày hỏi: “Mẹ, cái gì mà người đàn bà kia?” Anh tóm lấy cánh tay bà Tiêu, vội vàng nói: “Chẳng lẽ mẹ đi tìm Niệm An?”

Bà Tiêu nhướn khóe mắt, dáng vẻ vô cùng khinh người: “Mẹ đâu có rảnh để tìm cô ta, chẳng lẽ không phải cô ta tới tìm con sao? A Thần, con đừng bị loại phụ nữ như vậy lừa, cô ta lần lượt câu kéo con, bắt quá con chỉ là đồ chơi của cô ta thôi. Tình Tình mới là đứa trẻ tốt, không đúng, Tình Tình cũng không tốt, con bé là người của nhà họ Mộ, cũng không tốt. Đừng vội, mẹ sẽ tìm cho con một cô gái môn đăng hộ đối, lấy....”

Bà vẫn còn đang nói gì đó, lại phát hiện ra con trai đã bỏ lại mình mà chạy đi, bà ta hét lên: “A Thần, quay lại, nếu con đi tìm con đàn bà đó, mẹ sẽ chết cho con coi!”

29. Chương 29: Tiền Có Thể Mua Được Gì

Tâm trạng Tiêu Thần âm u như chưa từng được nhìn thấy ánh sáng, bị đám người áo đen đưa lên đường cao tốc, vất vả lắm mới trở lại được, vậy mà lại gặp mẹ. Anh cảm giác như mình vừa rơi xuống một cái cống hôi thối. Khi anh ngồi trên xe taxi, lúc trả tiền, nhìn dáng vẻ chẳng khác ma quỷ của mình, không khỏi thở dài, trong lòng suy nghĩ: một lát nữa Niệm An thấy mình sẽ nghĩ thế nào? Anh không muốn để lại ấn tượng xấu trước mặt cô.

Trên đường thay một bộ quần áo khác, gọi điện thoại cho Niệm An.

Niệm An cầm điện thoại không biết có nên nhận cuộc điện thoại này hay không, cô nhú mày: “Tổng giám đốc Mộ, làm ơn đừng dùng ánh mắt ‘bắt gian tại trận’ như vậy để nhìn em có được không?” Đây chính là ngọn nguồn mọi rắc rối của cô. Hôm nay Lão Mộ không phải chỉ có kỳ lạ bình thường, ở bên cạnh cô nói ra những lời an ủi cho oai, thực ra là tìm cơ hội trêu chọc cô. Mà bây giờ, xuất hiện một cuộc điện thoại càng đẩy sự không bình thường của anh lên đến cao trào, chỉ thấy đôi tay của Lão Mộ ôm lấy eo cô, lúc cô đang nói chuyện đột nhiên chồm tới hôn cô trực tiếp hành động khiến Niệm An không thể nhận cuộc gọi.

Niệm An bị nụ hôn của anh làm ê loạn, cô nắm lấy tay áo Lão Mộ, cầu mạnh một cái, thừa dịp anh thả lỏng, nhanh chóng bước ra xa ba bước: “Mộ Hữu Thành, đừng quấy rối em! Có thể là chuyện công việc, đừng quên bây giờ em là nhà đầu tư, anh đang hoảng cho em một phút.”

Lão Mộ nhú mày cười một tiếng: “Được, em nghe đi.”

Hiện tại cũng không kịp đuổi Mộ Hữu Thành ra ngoài, Niệm An nhận điện thoại, giọng nói Tiêu Thần gấp gáp vội vàng, anh thốt ra một câu: “Bây giờ em đang ở đâu?”

“Cô ấy bây giờ đang ở chỗ tôi, có chuyện gì anh cứ nói.” Không biết từ lúc nào Lão Mộ đã đứng bên cạnh Niệm An, ghé vào điện thoại của cô trầm giọng lên tiếng.

Mẹ nó, người đàn ông này không nói không được sao? Khóe mắt anh sáng ngời muốn xem xem xảy ra chuyện gì? Từ lúc nào thì anh trở nên ngây thơ như vậy?

Niệm An im lặng, cũng không có ý phản bác, thậm chí còn tiếp lời của anh: “Ừ, hạng mục có vấn đề gì sao?”

Tiêu Thần hơi khựng lại, dường như giọng cũng bình tĩnh hơn nhiều: “Có anh ta bên cạnh em là tốt rồi, em cho anh cái địa chỉ, bây giờ anh sẽ tới. Đúng vậy, hạng mục của chúng ta có một số mục cần sửa đổi. Cho dù thế nào hôm nay em cũng phải tới một chuyến, hai giờ được không? Nói cho anh biết địa chỉ, anh sẽ tới...”

Nghe anh căng thẳng như vậy, xem ra vấn đề có vẻ không nhỏ.

Niệm An cũng không che loa lại mà trực tiếp hỏi Lão Mộ: “Gần khách sạn có quán cà phê nào không?”

Lần này Lão Mộ cực kỳ hài lòng, anh ngồi lại trên giường, trầm giọng nói: “Để anh nghĩ đã...”

Niệm An nóng nảy: “Mười giây, 10, 9, 8, 3...”

Lão Mộ ngắc đầu: “Có ai đếm như em không? 7 6 5 4 đâu? Đếm thiếu à?”

“1.” Niệm An nói xong định mở cửa phòng đi ra ngoài....

Lão Mộ đành phải nói: “Có, số 5 đường XX có một quán Starbucks, từ đây tới đó chưa tới năm phút.”

Tay Thắm Niệm An dừng trên tay cầm cửa, nói với người bên kia điện thoại: “Anh nghe rõ chứ? Ừ, được, nửa tiếng nữa gặp.” Nói xong, cô nghiêng đầu, nở một nụ cười với Lão Mộ, “Anh có hứng thú tới không?”

Giờ phút này đối với Lão Mộ mà nói, không có lời nào dễ nghe hơn lời này, lúc Niệm An nói ra từ “hứng thú”, đôi môi khẽ nhếch lên, đầu lưỡi phản hồng như ẩn như hiện, vừa xinh đẹp vừa hấp dẫn.

Mà đối với Niệm An mà nói, căn cứ vào phản ứng của Lão Mộ hôm nay, cho dù không bảo anh đi cùng, anh cũng sẽ trắng trợn đi theo. Nếu đã như vậy, không bằng kéo anh đi luôn. Nghe giọng điệu của Tiêu Thần có vẻ không tốt, giống như không chỉ đơn thuần là công việc, nhớ lại tình cảnh vừa rồi bà Tiêu xuất hiện, đại khái Niệm An đoán được anh sẽ nói gì. Nếu nói những lời này, cô nghĩ có Lão Mộ ở bên cạnh có lẽ sẽ tốt hơn.

Lúc cùng nhau ra cửa, Niệm An nhìn người đàn ông trầm ổn bên cạnh, có chút mê hoặc, rốt cuộc anh thích cô ở điểm gì? Chung quy phụ nữ đều luôn rối rắm về vấn đề này, không phải là không tin tưởng chính mình, mà là cô vẫn chưa chắc chắn tình yêu của bọn họ. Cô muốn tìm được nhiều điểm hơn để chứng minh tình cảm của bọn họ sẽ không gì có thể phá vỡ, là độc nhất vô nhị.

Thời gian trà chiều trong quán cà phê Starbucks có không ít người trí thức, cũng không ít những đôi yêu nhau, cảnh sắc an nhàn. Trong quán còn bật ca khúc Drenched của Uyển Đình, giọng hát đầy cảm xúc của

nữ ca sĩ vừa nồng nàn, vừa da diết cực phù hợp với không khí xung quanh. Niệm An có vẻ say sưa, cô rất thích giai điệu của Uyển Đình, trong lời hát có một câu chuyện, làm cho người ta nghe mãi không chán. Có rất nhiều người thích bài “Ta trong tiếng ca”, nhưng Niệm An lại thích bài này hơn, có một loại tiếc nuối lẫn hy vọng đan xen với tình cảm phức tạp, vô cùng phù hợp với hoàn cảnh nào đó của cô.

Lúc vào cửa cô hơi tỏa sáng, làm sáng cả nơi này, bởi bên cạnh có một người ông nắm chặt tay cô, đồng thời ôm cả người cô vào lòng mình, vẻ mặt giống như những người đang công khai thể hiện đảo Điều Ngự* là của Trung Quốc. Hành động này khiến Niệm An không thể không mỉm cười, nhưng vẫn không phản đối. (*mời xem góc gỗ, đây là tranh chấp chủ quyền biển đảo giữa TQ và Nhật, tương tự với TQ và biển Đông hiện nay)

Lúc Tiêu Thần nhìn thấy hai bọn họ cũng không giật mình, lúc nhìn thấy động tác của bọn họ cũng không cảm thấy kỳ lạ, cú điện thoại vừa rồi đã khiến anh dự đoán được. Lúc này anh cũng nghĩ nhiều đến những chuyện ghen tị nào đó, anh mở miệng nói: “Chắc hẳn em đã gặp mẹ anh rồi, đối với những việc bà làm tổn thương tới em, anh vô cùng xin lỗi. Bởi vì từ nhỏ đến lớn, chuyện gì của anh cũng khiến bà lo lắng thái quá, hơn nữa lúc bà nói chuyện cũng không xuôi tai, nhưng xin em hãy tin anh, bản chất của bà không xấu.” Tiêu Thần đứng dậy, cúi gập người trước Niệm An, “Anh thay mặt mẹ xin lỗi em.”

Dáng vẻ trịnh trọng của anh khiến Niệm An giật mình, cô khẽ nhún mày: “Bà ấy không nói gì với tôi, cho nên anh cũng không phải nhận lỗi với tôi. Chẳng qua tôi nghĩ nên đính chính lại với anh một chút: không có người nào có bản chất xấu cả, nhưng không có nghĩa là một người bản tính không xấu sẽ không làm chuyện xấu. Mặt khác, anh có thời gian tới đây thay mặt mẹ anh xin lỗi, không bằng nghĩ cách cố gắng thay đổi suy nghĩ của bà ấy, bà ấy đã không đơn giản là nói không xuôi tai, mà là cố ý công kích người khác.”

Cô nói những lời này như nước chảy mây trôi, Lão Mộ nghiêng người nhìn cô, thần sắc trong đôi mắt càng ngày sâu xa....Anh vẫn biết Niệm An mồm miệng lanh lợi, chỉ là lâu nay cô không muốn nói, cô thu lại trong thế giới của mình, không để mình đắc tội với người khác. Đó là ô dù của cô, đến một ngày, khi cô thu hồi cái ô của mình lại, khí thế của cô thật khó để có thể tưởng tượng, giống như nữ quân nhân anh dũng không sợ điều gì. Mà cô vốn nên như vậy.

Khoảng hai, ba giây Tiêu Thần không lên tiếng, mà lúc anh muốn nói chuyện thì đã không kịp. Chỉ thấy một bóng dáng xông tới, bắt lấy cánh tay Thẩm Niệm An định đánh cô....Người phụ nữ kia từ sau lưng chạy tới, bà ta đột nhiên xông tới khiến Niệm An không kịp tránh né, cô chỉ có thể dựa vào người Lão Mộ, đã không còn đường lui....

Rắc, giống như bánh răng của máy móc bị hỏng nên phải dừng lại, đột nhiên xuất hiện một bàn tay giữ lấy cánh tay người phụ nữ kia lại, nhẹ nhàng hất sang phía bên cạnh khiến bà ta lao đảo hai bước, thất lưng đập vào bàn, trong nháy mắt đổ mồ hôi hột. Bà ta bị đau nên giọng nói hơi run rẩy: “Ra tay đánh người, Thẩm Niệm An, con hồ ly tinh này thật lợi hại, còn dám quyến rũ một người đàn ông tới giúp cô. Đúng là thủ đoạn của tiện nhân.”

Mọi người xung quanh quay lại nhìn, buổi chiều nhàn nhã bị tình cảnh máu chó kịch tình làm gián đoạn, thật sự vô cùng khó chịu. Vì vậy trong ánh mắt của những người xung quanh chứa không ít khinh bỉ dành cho cả bốn người này.

Tiêu Thần đau đầu vô cùng, anh không biết mẹ cũng đi theo mình, vừa ra mặt đã khiến ọi chuyện càng thêm tồi tệ, đáng lẽ mình nên khuyên mẹ về Mỹ trước đã....

Mộ Hữu Thành liếc nhìn bà Tiêu, hốc mắt càng sâu thẳm hơn, sống mũi nhún lại cho thấy hiện giờ anh đang cực kỳ tức giận.

Trước khi anh mở miệng, Niệm An vội vàng cầm tay anh, an ủi anh, cô nói: “Đừng âm ỉ ở chỗ này, chúng ta ra ngoài nói.” Dù sao cũng là nơi công cộng, theo mấy người điên này càng mất thể diện.

Cô nở nụ cười với bà Tiêu: “Hồ ly tinh cũng cần phải có tư cách, tôi có thể lý giải là bà đang khen tôi xinh đẹp có được không? Cảm ơn! Mặt khác....” Cô nhỏ giọng, “Chỗ này có khá nhiều người nhìn, bà không để ý tới hình tượng của mình hay sao? Tôi biết một chỗ rất thích hợp để gây sự, bà có muốn tới đó không?”

Bà Tiêu sững sốt, bà ta không ưa việc người phụ nữ này luôn quần quýt bên cạnh con trai mình, bối cảnh của cô ta quá phức tạp, bây giờ lại ở bên cạnh người đàn ông này, thủ đoạn không phải là cao bình thường,

con của bà là đứa ngọc, sao có thể là đối thủ của cô ta? Không phải là ngơ ngác bị cô ta lừa gạt hay sao? Tìm một chỗ rất thích hợp để gây sự? Có loại chỗ như vậy sao? Nhất thời bà ta không bắt bẻ được, tiện nhân kia đã kéo người đàn ông bên cạnh ra khỏi Starbucks.

Sao bà Tiêu có thể bỏ qua? Lần này bà ta cố tình từ Mỹ bay về nước chính là muốn giải quyết chuyện này, nếu tìm được, sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy. Lần trước ở khách sạn Hân Thành là bà ta sơ ý để người phụ nữ kia trốn thoát, trên đường lại nhảy ra một người phụ nữ và chồng của cô ta quấy rầy, còn cả Mộ Hữu Thành! Anh ta không phải là ba đẻ của Mộ Tình hay sao, sao lại bị người phụ nữ kia quyến rũ ở chung một chỗ?

Bà Tiêu cực kỳ muốn biết, bà ta không tự chủ được, bước theo. Tiêu Thần cũng theo ra ngoài, anh kéo bà Tiêu, nhỏ giọng quát: “Mẹ! Đủ rồi, rốt cuộc mẹ muốn gây sự đến chừng nào?”

Bà Tiêu nhìn anh, đưa tay sờ sờ mặt anh: “Con trai, con yên tâm, mẹ sẽ không để cho con tiện nhân kia coi thường con.” Tay của bà ta bị Tiêu Thần kéo xuống, giọng anh cứng rắn: “Con với mẹ trở về, mẹ đừng náo loạn nữa.”

“Náo loạn? Mẹ náo loạn cái gì? Con trai, con nghe lời mẹ, mẹ hiểu nhất loại phụ nữ này. Năm đó ba con thiếu chút nữa bị loại phụ nữ này cướp đi, nếu mẹ không trở về mạnh mẽ, căn bản cô ta sẽ không thu tay lại!”

Tiêu Thần bắt đắc dĩ, đây có lẽ là tâm bệnh của mẹ anh. Bởi vì chuyện hoang đường của ba, bà từ một người phụ nữ thâu tình đạt lý trở thành con người như hiện tại, thành kiến nhiều năm như vậy khiến bà nghe không vào những lời khuyên bảo.

Phía sau Starbucks có một quảng trường, lúc này ít người qua lại, sân bãi trống trải, náo loạn thế nào cũng được. Vừa rồi lúc cùng Mộ Hữu Thành tới đây, cô đặc biệt chú ý một chút, không thể không nói là đã dự đoán trước, đại khái là cô đoán sẽ có một cuộc ác chiến.

Bà Tiêu đến sau bọn họ một bước, khí thế bức người: “Họ Thẩm kia, rốt cuộc cô muốn thế nào mới rời khỏi con trai tôi, muốn tiền thì cứ nói thẳng ra, thứ mà nhà họ Tiêu chúng tôi có chính là rất nhiều tiền.”

Nghe nói như thế, Niệm An cười, cô lấy một tấm chi phiếu từ trong túi xách của mình ra, lễ phép đưa: “Bà Tiêu, hay là để tôi cho bà đi, làm phiền bà biến mất khỏi mắt tôi.”

Bà Tiêu nhìn tờ chi phiếu một cái, trên đó ký tên: Vạn Tú Hồng. Đây không phải chính là tấm chi phiếu mà năm đó mình đã cho cô ta hay sao? Cô ta vẫn còn giữ lại chứng cứ? Cô ta đã đoán được có ngày này hay sao, muốn giáng cho bà ta một đòn nặng nề? Quả nhiên là người phụ nữ này rất thủ đoạn.

Bà Tiêu run bắn cả người, cuối cùng bà ta xé tờ chi phiếu vứt đi tức giận nói: “Xem ra bây giờ giá trị con người cao, chê chỗ tiền ít ỏi này rồi.”

Niệm An gật đầu: “Đúng vậy, tôi chê chỗ tiền này quá ít, chút tiền này thì có thể làm gì? Bao nuôi tôi sao? A, chỗ đó thật sự quá ít, muốn bao nuôi tôi tối thiểu...” Cô kéo người Lão Mộ qua, vỗ vỗ lên ngực anh, “Tối thiểu cũng phải vững chắc như vậy, lòng dạ nhân hậu, còn phải có gương mặt anh tuấn trầm ổn như vậy nè. Còn nữa, dĩ nhiên là phải có khối tài sản hàng tỉ, chỗ tiền kia có thể mua được những thứ này sao? Bà muốn dùng chút tiền này để làm gì? Mua một cái mạng sao? Ha ha...”

Cô chợt lấy từ trong túi ra vô số chi phiếu, cùng nhau nhét vào tay bà Tiêu, giọng nói dịu dàng đến kỳ cục: “Nếu có thể, tôi đây cho bà gấp mười, gấp hai mươi lần....Bà lấy mạng bà trả lại cho tôi được không? Xin bà đấy, trả mạng lại cho tôi...”

Bầu trời chợt u ám. Giờ phút này, Lão Mộ đã nhiều năm không rơi nước mắt, lúc này lại cảm thấy hốc mắt mình ướt ướt....Times New Roman

30. Chương 30

Công trình trung tâm mua sắm bắt đầu tiến vào giai đoạn chuẩn bị, có lời đồn đại nói rằng Mộ thị cũng là một cổ đông, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là lời đồn đại. Mà suy đoán về nhân vật thần bí ngày càng nhiều hơn. Có người nói thật ra nhân vật thần bí gì gì đó không phải chính là Tổng công ty của Tiêu thị hay sao, chứng cứ chính là bà Tiêu, Vạn Tú Hồng đặc biệt từ Mỹ trở về ủng hộ sự nghiệp của con trai.

Nhưng trong vòng luẩn quẩn lại có tin tức bất đồng: quan hệ của Tiêu Thần và Mộ Tình cùng chuyện liên minh kinh tế có nguy cơ đổ vỡ, nguyên nhân mọi người tự hiểu. Dĩ nhiên là trong đó có dính líu đến chuyện tình cảm cầu huyết vô hạn.

Mặc khác, gần đây thị trường chứng khoán thành phố B hơi khác thường, lượng giao dịch giống như guồng xe, chọt cao chọt thấp, tốc độ còn nhanh muốn chết. Một số người thận trọng đã bắt đầu thu tay lại, cho rằng nhất định có nhà cái đứng đằng sau điều khiển, chỉ có một số ít người mạo hiểm vùng tiền tiếp tục đầu tư, thậm chí còn lớn hơn....

Xem ra lại sắp có chuyện xảy ra.

Mấy ngày hôm nay Tiêu Thần đều tự nhốt mình trong phòng, bất kể bà Tiêu có nói điều gì đều không có cách khiến anh ra ngoài, tình hình như vậy đã kéo dài ba ngày rồi. Bà Tiêu lo lắng muốn chết, thậm chí bà còn nghĩ tới chuyện tìm người đập cửa, lo sợ con trai ở bên trong làm điều gì ngốc nghếch. Lại nói ngày hôm đó từ khi trở về, sắc mặt Tiêu Thần không tốt, anh hỏi bà Tiêu về chuyện tình năm năm trước, dĩ nhiên bao gồm cả cái mạng mà Niệm An nhắc tới, bà Tiêu ban đầu có đánh chết cũng không chịu mở miệng, nhưng sau khi con trai ngốc nghếch của bà nói muốn tự sát để uy hiếp bà, bà buộc phải nói ra: “Đúng, là mẹ cho người tới tìm bà nội cô ta, nói với bà ta rằng cháu gái của mình cho tốt, không được để cho cô ta tới quyến rũ con. Nhưng thật sự mẹ không làm gì cả, con cũng biết mẹ là người bộc trực, bảo mẹ ra tay giết người là không thể nào. Con đừng tin Thẩm Niệm An, cô ta muốn đổ tất cả mọi chuyện lên người mẹ, để cho con hận mẹ....”

Sau khi nghe xong, Tiêu Thần đến bệnh viện kia kiểm tra, sau khi trở về thì vào phòng sau đó không ra ngoài nữa.

Bà Tiêu không còn kể sách, không thể không tìm trợ thủ tới giúp.

Từ Na dẫn theo con gái Mộ Tình tới căn hộ của Tiêu Thần, cô ta an ủi bà Tiêu, bảo Mộ Tình tới phòng Tiêu Thần trò chuyện một chút.

Hai người lớn nói vài lời rồi rời khỏi căn hộ.

Mộ Tình đứng ở ngoài cửa, cô gõ cửa phòng một cái, nhẹ giọng hỏi thăm: “Thần, anh có ở trong đó không?”

Không thấy trả lời. Cô thở dài một cái: “Anh yên tâm, em tới không phải là muốn khuyên nhủ anh. Chỉ là muốn nói cho anh biết, nếu anh muốn thoát khỏi bà Tiêu, em có thể giúp anh. Nhân lúc bây giờ mẹ em đã đưa bà Tiêu ra ngoài rồi, anh có thể nắm chặt thời gian này.”

Bên trong vẫn không có tiếng động nào. Mộ Tình chợt cảm thấy hơi lo lắng: nghe bà Tiêu nói, đã ba ngày anh đã chưa ăn cơm, bên trong có thể đã xảy ra chuyện gì không? Cô nhớ lại phương pháp mà mẹ cô nói với cô, vì vậy tìm người mở khóa tới sau đó phá cửa.... Lúc cô thấy tình hình trong phòng, trong nháy mắt có một loại cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Ngày hôm đó sau khi trở về, Niệm An nằm trong ngực Lão Mộ khóc một hồi. Tô Tô và Lão Thẩm ở bên cạnh nhìn cũng rất đau lòng. Nhưng hôm sau, Niệm An đã khôi phục được trạng thái bình thường, thậm chí cô còn mở thư điện tử ra. Trong hộp mail đều là email công việc, trước đây là tài liệu giảng dạy, sau này chuyển thành tài liệu của hạng mục trung tâm thương mại. Chủ yếu đều là của Tiêu Thần, cô kích vào hộp thư đến, nhìn nhìn, chợt phát hiện trong đó có một email mới với tiêu đề là “Ồ Đại Long Hồ, anh chờ em.” Thời gian gửi là lúc trời vừa rạng sáng, tới giờ đã được khoảng nửa ngày.

Cô mở ra xem nội dung: anh tìm được chân tướng sự cố năm đó, có lẽ không giống như em nghĩ, em nhất định phải tới đây một chuyến!

Tiêu Thần

Chân tướng? Niệm An nhìn chăm chăm vào thư điện tử thật lâu, đến khi Lão Mộ đi vào, cô theo phản xạ đóng hộp thư lại. Cô nói cô muốn nghỉ ngơi, đuổi Lão Mộ ra ngoài. Cô ngồi trên ghế thật lâu, cuối cùng mặc quần áo tử tế rồi mở cửa đi ra ngoài....

Từ Na và bà Tiêu uống trà chiều ở khách sạn. Bà Tiêu mặt mày ủ rũ, nói với Từ Na: “Em nói xem chị làm như vậy có phải quá đáng lắm không? Nếu A Thần xảy ra vấn đề gì, chị phải làm thế nào mới phải. Nó là sinh mạng của chị, ông già nhà chị bây giờ cả ngày ra ngoài lêu lổng, không quan tâm đến hai mẹ con chị, nếu A Thần xảy ra chuyện gì, chị thật sự không sống nổi....” Bà ta lấy tay che mặt, nghẹn giọng nước mắt, xem ra đúng là bị hành động của con trai hù dọa.

Từ Na im lặng cười lạnh: người đàn bà vô dụng, cả đời bị đàn ông lừa dối. Cô ta nhấp một ngụm cà phê đoan trang nói: “Chị Tiêu, chị yên tâm. A Thần là một thằng bé chín chắn hiểu chuyện, nó cũng chỉ nhất thời bị mê hoặc, chờ nó hiểu rõ là được rồi. Chỉ trách Tình Tình nhà em không có phúc khí, nếu con bé có thể giữ được lòng của A Thần, sự việc cũng không bề bộn như vậy.”

Nghe đến đây, khoe mắt bà Tiêu lóe lên một tia độc ác: “Cũng không thể trách con bé, con bé và A Thần nhà chị còn quá trẻ, sao có thể dấu lại con tiện nhân đó?” Dường như bà ta nghĩ tới điều gì, chợt nói: “Đúng rồi, người bên kia có động tĩnh gì không?”

Từ Na để ly cà phê xuống, nhướn mày: “Yên tâm! Đã sắp xếp người ở Đại Long Hồ đâu vào đấy rồi, chỉ cần cô ta tới nhất định sẽ cho cô ta một bài học.”

Bà Tiêu nhìn Từ Na thật sâu một cái: “Em đúng là thật sự lợi hại, nếu không phải là em, chị còn không nghĩ tới dùng tài khoản của A Thần để gửi thư điện tử cho con tiện nhân kia, căn bản không nghĩ tới cách này.”

Đối với dáng vẻ vừa hâm mộ vừa khinh bỉ trong ánh mắt của bà Tiêu, Từ Na cũng không thèm để ý, cô ta khẽ mỉm cười, dáng vẻ tự nhiên: “Chị Tiêu là người nhân hậu, tất nhiên sẽ không bận tâm những chuyện lục đục đầu đá như thế. Em thì không như vậy, những năm này một mình lặn lội trong xã hội, nếu không phải học được, thật sự lặn lội ngoài đời không nổi.”

Nói xong hai người cùng cười.

Cho đến khi thời gian không còn sớm, bà Tiêu trái lo phải nghĩ lại nói ra một câu: “Giáo huấn một chút là được rồi, đừng làm tai nạn chết người.”

Từ Na gật đầu: “Em cũng có chừng mực, nếu xảy ra tai nạn chết người thì chúng ta cũng không tốt.”

Ngồi trong phòng Tiêu Thần, đầu Mộ Tình rối loạn. Mấy hôm trước mẹ cô và bà Tiêu nói chuyện điện thoại có nhắc tới vài điểm quan trọng, cô nghe có linh cảm không tốt. Cuối cùng cô hỏi rốt cuộc định là chuyện gì, Từ Na nói: “Con yêu, những chuyện này con không cần phải lo, con chỉ cần nhớ cuối cùng Tiêu Thần của con là được rồi.” Một câu nói này khiến cô không phản đối được. Đúng thật sự chưa từng có người đàn ông nào có thể cự tuyệt cô nhiều lần như vậy, một người ăn sung mặc sướng như cô mới đầu chỉ vì giận dữ cho nên mới nhất định phải làm bạn gái Tiêu Thần. Nhưng càng ở gần anh mới phát hiện ra, khí phách của anh khiến cô động lòng, nỗi ưu thương của anh khiến cô đau lòng, anh càng cự tuyệt càng khiến cô đau lòng muốn chết. Cô chưa từng yêu ai, nhưng cô biết, đây chính là yêu. Mẹ nói với cô, nếu yêu sẽ phải lấy được, cho dù không chiếm được cũng không để người khác đoạt đi.

Nhưng ngày đó ở quán bar, ánh mắt chán ghét của Tiêu Thần khiến cô kinh hoàng, cô chưa từng có cảm giác như vậy, cô cảm thấy đây không phải là mong muốn của cô. Dù ngày trước có ở Mỹ, trong mắt bạn bè hai người là một cặp, cho dù cô không biết xấu hổ tự nhận là bạn gái của Tiêu Thần.... Cô đều chưa từng thấy qua vẻ mặt đó của anh.

Đây là lần đầu tiên cô đến căn hộ của Tiêu Thần, phòng của anh rất đơn giản, một giường lớn, một cái bàn, một giá sách còn có một tủ treo quần áo, trên giường còn để mấy khung ảnh, là ảnh tốt nghiệp, trong đó có anh, cũng có Thẩm Niệm An. Trên bàn cũng có một khung ảnh, trong khung là một người con gái, một cô gái đang ngủ dưới ánh mặt trời, hình chụp rất khá, người con gái được ánh sáng bao phủ rất rực rỡ, rất xinh đẹp. Trên bàn còn có nhật ký của Tiêu Thần, chữ viết của anh rất mạnh mẽ, rất có lực, bình thường chỉ có lác đác vài chữ.

Mộ Tình tiện tay lật một tờ: ngày 26 tháng 8, cô ấy biến mất, mình không biết tại sao, chỉ biết hiện giờ mình phát điên lên rồi. Không biết có phải là bởi vì mấy hôm trước mình đã quá nặng lời hay không? Thật sự, nếu như cô ấy không muốn, mình sẽ không đưa cô ấy đi gặp ba mình nữa. Là mình quá nóng vội, suy nghĩ quá vội vàng muốn cho cô ấy một danh phận, để cô ấy danh chính ngôn thuận trở thành vợ của mình....

Cô lật từng tờ, nước mắt không kiềm chế được rơi xuống. Cô đang chứng kiến một câu chuyện cũ, từ lúc quen biết nhau đến khi chia tay nhau, rồi năm năm sau gặp lại, không thể không nói cô đã bị người đàn ông nặng tình này làm cảm động, cô có thể đấu với Thẩm Niệm An, có thể đấu với tất cả những người phụ nữ mong muốn có được Tiêu Thần, nhưng sao cô có thể đấu với tấm chân tình của Tiêu Thần? Cho dù đấu thắng cũng còn ý nghĩa gì nữa.

Nghĩ tới đây, cô nhẹ nhàng đóng cửa.

Lão Mộ cũng chỉ là đi tới phòng Lão Thẩm trò chuyện lát, khi trở lại đã không thấy Niệm An đâu. Anh hỏi nhân viên, nghe nói mười phút trước, cô đi về phía đông, phía đông rộng lớn như vậy, cô định đi đâu? Lão Thẩm và Tô Tô phái người đi tìm, lấy mọi quan hệ giúp một tay tìm Niệm An. Những bạn bè của Lão Mộ cũng hành động, nhưng một thành phố lớn như vậy, một cô gái xinh đẹp hơn hai mươi tuổi có hơn trăm vạn, muốn tìm có thể dễ dàng tìm thấy sao?

Trong giờ phút cấp bách này, Lão Mộ nhận được một cú điện thoại, lại là Từ Na gọi tới, cô ta nói: “Anh rể, em phải trở về Mỹ rồi, cùng em tới mộ chị gái cúi đầu một lần nhé!”

Lão Mộ suy nghĩ một chút: “Từ Na, hiện giờ anh có việc quan trọng, em tới chỗ chị em trước đi, đến lúc anh hết bận sẽ tới mộ cô ấy nhận tội. Đúng rồi, em lên đường thuận buồm xuôi gió, anh sẽ để trợ lý Trần tiến em một đoạn.”

Từ Na ở đầu bên kia điện thoại nhếch môi nở nụ cười: “Được.” Cúp điện thoại, cô ta nghĩ: nếu như anh đồng ý đưa mình tới mộ, không phải là mình phải hủy chuyện đã sắp xếp ở Đại Long Hồ hay sao? Đáp án dĩ nhiên là, không thể nào. Mà gọi điện thoại cũng chỉ vì nhầm chán gọi điện một chút, giúp lựa chọn của cô ta càng thêm kiên định mà thôi.

Lúc này Tiêu Thần đang ở chỗ nào? Anh đang trên đường đến khách sạn Hân Thành. Cũng trên đường này, anh nhận được một số điện thoại xa lạ, nhận xong mới biết là Mộ Tình gọi tới.

“Thần, bây giờ anh đang ở đâu? Đến Đại B đi, Thẩm...” Lời nói của Mộ Tình bị cắt ngang.

Tiêu Thần cười: “Đừng quấy rối, mấy ngày nay bà Tiêu đã nói dối tôi vô số lần những câu như vậy, mấy người cho rằng tôi sẽ mắc câu sao? Bà Tiêu có phải đang ở chỗ đó chờ tôi mắc câu?”

Nói xong, trực tiếp cúp điện thoại, tắt máy.

Trong khách sạn Hân Thành có hai người đàn ông đối mặt với nhau, Lão Mộ cùng Tiêu Thần, Lão Mộ liên lạc với bạn bè, muốn họ giúp một tay tìm Niệm An, đang chuẩn bị ra cửa, đụng phải Tiêu Thần cũng đang vội vàng chạy tới.

Tiêu Thần mở miệng hỏi: “Niệm An đâu?”

Lão Mộ lướt qua anh: “Cậu tìm cô ấy làm gì?”

“Đây là chuyện của tôi và cô ấy, chưa tới lượt anh nhúng tay vào.” Nói xong Tiêu Thần đẩy Lão Mộ ra, đi vào trong khách sạn. Còn chưa đi được hai bước, cánh tay của anh đã bị vịn lại, vẻ mặt Lão Mộ không vui: “Tôi không cho phép có người không ngừng mang tổn thương đến cho người phụ nữ của tôi.”

Giọng nói không lớn, nhưng dường như nặng tựa ngàn cân.

Tiêu Thần không tự chủ bị chấn động, anh hất tay: “Anh yên tâm, hôm nay mẹ tôi không có ở đây, bà ấy không biết tôi ở chỗ này.”

Lão Mộ cười: “Cái này tôi đương nhiên biết, cho dù bà ta có đến cũng không vào được khách sạn nửa bước!”

Tiêu Thần lần này cũng không nổi giận, anh gạt đầu với Lão Mộ. Suy nghĩ một phen, vẫn lên tiếng: “Tôi tìm hiểu tình hình năm đó, chuyện bà nội của Niệm An khiến người ta đau lòng, nhưng có lẽ thật sự không phải là lỗi của mẹ tôi.”

Lão Mộ giận tái mặt: “Lời này của cậu có ý gì?” Trong ánh mắt anh nổi hoài nghi, đúng thật là Tiêu Thần nói như vậy là muốn giúp mẹ cậu ta gỡ bỏ hiềm khích, nhưng cậu ta nghiêm túc chạy tới đây như vậy, chẳng lẽ chỉ đơn giản là giải thích như vậy? Rốt cuộc cậu ta đã tìm hiểu được cái gì?

Hai người đàn ông tìm một chỗ cùng ngồi xuống bình tĩnh nói chuyện.

Tiêu Thần nói chuyện xong, anh nghĩ mình đã nói đủ rõ ràng đủ thành khẩn, chắc Mộ Hữu Thành cũng không phải người không hiểu chuyện, sẽ để cho anh đi gặp Niệm An. Nhưng anh không ngờ Mộ Hữu Thành sẽ nói: “Niệm An không ở chỗ này, tôi cũng không biết cô ấy đi đâu, đang phải người đi tìm cô ấy.”

Tiêu Thần phúi đất từ trên ghế đứng lên, nín lấy cổ áo của Mộ Hữu Thành vung tay định đấm, nhưng quả đấm của anh bị Lão Mộ bắt được, sau đó hất ra.

Lão Mộ nhìn anh, mặt không chút thay đổi: “Anh bạn trẻ đừng xúc động, cậu nên biết nắm đấm không giải quyết được vấn đề.”

Vừa nói xong, điện thoại anh đổ chuông. Anh nghĩ có lẽ bạn bè của anh đã tìm được Niệm An, vì vậy nhanh chóng nhận. Chỉ là anh không ngờ, điện thoại không phải từ bạn anh, cũng không phải người của Lão Mộ, mà là của bệnh viện.

Niệm An xảy ra chuyện.

Cùng lúc đó, Từ Na cũng nhận được một cuộc điện thoại, sau khi nghe xong điện thoại, cô lạnh lùng đứng yên tại chỗ, sau ba giây không nói lời nào, cô không chắc chắn hỏi lại lần nữa: “Anh có chắc không?”

Dự báo thời tiết thành phố B vang lên khắp mọi ngõ ngách: mùa xuân nhiều mưa, buổi chiều có thể có sấm sét, mọi người ra đường nên cẩn thận....

31. Chương 31: Chuyện Biến Lớn

Lão Mộ lái xe tới bệnh viện cùng với Tiêu Thần, trên đường đi cả Lão Mộ và Tiêu Thần không nói với nhau câu nào. Lúc tới bệnh viện, Tiêu Thần đột nhiên hỏi Lão Mộ một câu: “Nếu như thật sự cô ấy có xảy ra chuyện gì, ví dụ như tàn tật, thậm chí... Anh sẽ làm thế nào?”

Lão Mộ chợt nở nụ cười: “Còn làm thế nào nữa, đương nhiên là tôi không mong chuyện này sẽ xảy ra. Còn nếu thật sự như vậy, không phải vừa vặn đó là cơ hội để tôi chăm sóc cô ấy hay sao? Con người lúc còn sống, quý giá nhất không phải là mấy chữ bạn đồng hành thì là gì? Tôi đã tới tuổi này, chuyện gì mà chưa trải qua, chỉ cần cô ấy còn ở bên cạnh tôi, thế nào cũng được.”

Tiêu Thần nghe xong im lặng chốc lát, sau đó bước chân chậm lại, nhìn Lão Mộ phía trước đã đi vào trong phòng bệnh. Trong khoảnh khắc, anh biết được: có lẽ Mộ Hữu Thành như vậy lại càng thích hợp với cô hơn, còn anh, cho dù là vô tình hay hữu tình, cho dù có xóa bỏ mọi hiểu lầm, anh vẫn cảm thấy xấu hổ với cô. Cũng bởi vì suy nghĩ thoáng qua như vậy, cho nên anh bước chậm lại, lúc anh đi vào phòng bệnh, đúng lúc bác sĩ đang giáo huấn Lão Mộ.

“Con người anh thật không xứng với chức vị ông xã, bà xã mang thai còn để cô ấy phải bôn ba mệt nhọc như vậy, tâm trạng của phụ nữ khi mang thai thường hay cảm xúc thái quá, thiếu chút nữa là đã sảy thai có biết không? Tôi thấy anh cũng không còn trẻ, những chuyện như vậy sao có thể không chú ý một chút? Còn nữa....”

Tiêu Thần đứng sừng sững tại chỗ: thì ra là vậy. Anh khổ sở cười một tiếng, cuối cùng lặng lẽ ra khỏi phòng bệnh.

Lão Mộ nghe xong lời bác sĩ, chốc lát rơi vào trạng thái không trọng lực, anh trầm mặt hỏi lại lần nữa: “Chị nói cô ấy mang thai?”

Đó là một nữ bác sĩ khoảng 20-30 tuổi, cô trợn mắt nhìn Lão Mộ một cái: “Đúng vậy, bốn tuần rồi, đừng nói với tôi là nhiều ngày như vậy rồi mà mấy người không phát hiện ra?”

Trên đầu Lão Mộ oanh một tiếng, bốn tuần, bốn tuần trước....Bệnh viện lần đó? Nhưng không phải Niệm An đã nói là đi cả tới rồi hay sao? Lão Mộ thấy Niệm An cũng không phải là nói dối, bởi vì thật sự anh có nhìn thấy đấy quần lót của cô có màu đỏ.

Anh hỏi tiếp: “Hai ngày nay cô ấy còn có kinh, sao có thể mang thai?”

Nữ bác sĩ trẻ tuổi bị chọc giận tức điên người: “Nói anh cũng đã trưởng thành, thế nào chút chuyện này lại không biết? Đó là điềm báo sinh non, sẽ ra một chút máu giống kỳ kinh nguyệt, nhưng rõ ràng không giống máu kinh nguyệt, sao mấy người lại không nghĩ tới? Nếu tới chậm một ngày, đừng nói là đứa bé, ngay cả phụ nữ có thai cũng sẽ gặp nguy hiểm!”

Bác sĩ nói xong, nhìn Lão Mộ một cái, khinh bỉ nói: “Tại sao không nói chuyện?”

Lão Mộ nhìn sắc mặt người phụ nữ đang nằm trên giường tái nhợt, trầm mặc nửa ngày, sau đó trong phòng bệnh truyền đến tiếng cười phóng đảng của anh, anh cầm Thẩm Niệm An tay, áp lên mặt mình nói: “Thật tốt quá, Niệm An, em và con đều còn, thật tốt quá!”

Nữ bác sĩ nghe vậy, cuối cùng bĩu môi không nói gì, sau khi đóng cửa lại ra khỏi phòng liền cười. Làm ở khoa phụ sản nhiều năm như vậy, nhìn thấy thái độ của nhiều cặp vợ chồng, cô hận những người không chịu chịu trách nhiệm, cho nên mỗi lần đều nói bằng giọng nói khó nghe. Cứ tưởng rằng người đàn ông đó cũng thối nát như vậy, lúc trước anh còn hỏi đông hỏi tây, có vẻ không chịu tin, giờ mới biết....Ai dà, như vậy thì tốt rồi.

Nữ bác sĩ vẫn chưa kịp thu hồi nụ cười, liền bắt gặp Tiêu Thần đứng bên ngoài, cô bị dọa giật mình một cái, vội vàng thu hồi nụ cười, giận dữ mắng mỏ: “Anh làm cái gì mà lén lút ở cửa ra vào, muốn vào thì vào đi, đứng ở đây hù chết người à?”

Mặc dù cô còn trẻ tuổi, nhưng dù gì cũng mặc áo blue trắng, Tiêu Thần nhìn cô cũng phải kính nể, hỏi thăm về tình hình của Thẩm Niệm An.

Nữ bác sĩ lướt mắt nhìn anh một cái, cảnh giác hỏi: “Anh là gì của cô ấy?” Ánh mắt cô rõ ràng ám chỉ....sẽ không phải là người tình của cô ấy chứ? Không phải là ba của đứa bé chứ? Mẹ nó, người thứ ba?

Được rồi, cái ánh mắt kia thật sự là có ý sâu xa.

Tiêu Thần đỏ khốc đỏ cười, anh nói: “Tôi là em trai cô ấy!”

Nữ bác sĩ thở phào nhẹ nhõm, vỗ vai anh một cái, khí phách nói: “Được rồi, chị cậu không có việc gì, vào gặp cô ấy đi. Chờ sau khi chị cậu tỉnh lại, khẳng định muốn gặp anh rể cậu đầu tiên.” Nói xong cô rời đi, sau khi đi mấy bước còn quay đầu lại nhìn người đàn ông kia một cái, thầm nghĩ người đàn ông này nghĩ tới ngu lắm sao. Ánh mắt của anh là ánh mắt của em trai đối với chị gái sao? Vậy chẳng phải là loạn luân à? Chỉ là giờ phút quan trọng chấp nhận thân phận em trai, hẳn là không dễ dàng. Chỉ điểm này thôi cũng khiến cô bác sĩ tán thưởng anh.

Sau đó không lâu, Từ Na cũng chạy tới bệnh viện này, cô ta đứng phải Tiêu Thần đang lo lắng đứng ngoài phòng bệnh, khẩn trương kéo tay anh hỏi: “Cậu tới thăm Tình Tình sao? Hiện giờ con bé thế nào, bác sĩ nói thế nào?”

Tiêu Thần nhú mày: “Tình Tình cũng nhập viện? Cô ấy xảy ra chuyện gì?”

Từ Na hất tay anh ra, chợt nở nụ cười lạnh: “Không phải đến thăm Tình Tình, vậy cậu đang đợi ai?”

Tiêu Thần há hốc mồm, nói: “Một người bạn của tôi nhập viện, tôi đến thăm, còn chưa tìm thấy phòng bệnh.” Lúc nói mắt anh lóe lên tia sáng.

Lúc này Từ Na không còn tâm trạng chào hỏi anh, nhanh chóng chạy đến đại sảnh hỏi số phòng của Mộ Tình rồi chạy đi.

Tiêu Thần nhìn theo, thấy phòng bệnh Mộ Tình cách phòng của Thẩm Niệm An bốn phòng. Coi như chỉ là một người bạn bình thường, anh cũng có thể tới thăm một chút, hơn nữa trên danh nghĩa anh còn là bạn trai của Mộ Tình. Nhìn dáng vẻ vừa rồi của Từ Na, chắc hẳn Mộ Tình bị thương không nhẹ, không phải lúc trước cô vừa gọi điện đến cho anh hay sao? Sao đã lại bị thương rồi?

Mang theo nghi vấn trong lòng, Tiêu Thần đi tới phòng bệnh, tình hình trước mắt khiến anh cực kỳ sợ hãi, cô gái trên giường người quần đầy dây trắng là Mộ Tình sao? Tại sao lại như vậy?

Anh nhớ lại cú điện thoại lúc chiều kia, Mộ Tình nói: “Thần, bây giờ anh đang ở đâu? Đến Đại B đi, Thẩm....” Lúc đó cô bị thương sao? Cô đến Đại B? Chỗ đó có chuyện gì? Nghi vấn liên tiếp khiến suy nghĩ của anh không rõ ràng, anh mơ hồ cảm giác có gì đó không đúng, lại không biết là cái gì.

Trong khi anh còn chưa phản ứng kịp, Từ Na khàn giọng kêu lên: “Con bé ngốc nghếch, con muốn chết hay sao? Tại sao lại tới đó, mẹ bảo con nghe lời, sao con lại không nghe? Hiện tại thì tốt rồi, tự nhiên biến mình thành như vậy, rốt cuộc con muốn thế nào?” Nước mắt như tắm, giọng nói cô ta cũng khàn khàn.

Tiêu Thần muốn bước tới an ủi, nhưng lại không biết nên nói cái gì. Không bao lâu sau, anh phát hiện ra mẹ anh cũng tới.

Bà Tiêu giật mình đẩy cửa phòng bệnh, không chú ý tới con trai đang đứng một góc, lập tức xông lên hỏi Từ Na: “Sao Tình Tình lại ở đây? Con bé không phải đang ở nhà với A Thần sao? Sao tự nhiên lại tới Đại B? Em tìm....”

Bà ta còn muốn nói tiếp, Từ Na phản ứng kịp lớn tiếng quát bà ta dừng lại: “Đủ rồi, em không muốn nghe những lời này! Bác sĩ, bác sĩ! Rốt cuộc con gái tôi thế nào? Chỗ này vẫn còn rướm máu, mấy người còn chưa xử lý sao?”

Có bác sĩ đi vào nhắc nhở bọn họ: đây là phòng chăm sóc đặc biệt, nghiêm cấm ồn ào.

Mặc dù Từ Na không hài lòng, nhưng vẫn im lặng. Cô ta bất lực ngồi ở bên giường Mộ Tình, vùi đầu bên giường, trong đầu thoáng hiện lên một suy nghĩ: nếu lúc đó cô ta gọi điện bảo đám người kia dừng lại, có lẽ Tình Tình sẽ không bị thương như vậy? Đáng tiếc suy nghĩ vừa hiện lên đã bị cô ta phủ nhận. Cô ta nghĩ lại, nếu không phải bởi vì Thẩm Niệm An, sao cô ta có thể giở hạ sách này, Tình Tình của cô ta sao có thể biến thành như thế này? Đúng, tất cả đều là lỗi của Thẩm Niệm An! Thẩm Niệm An.... Cô ta chợt nhớ tới vừa rồi Tiêu Thần đứng thất thần bên ngoài phòng bệnh.

Tiêu Thần vừa ra ngoài không bao lâu, liền cảm thấy có người đi ra theo. Nhìn thấy Từ Na, anh đang muốn hỏi rốt cuộc lời của mẹ anh có ý gì, kết quả là Từ Na giống như không nhìn thấy anh, bước chân vội vã chạy qua, nhưng lúc sắp tới phòng bệnh của Thẩm Niệm An, cô ta chợt dừng lại, sau đó lập tức tiến vào. Tiêu Thần nhất thời không ngờ cô ta lại vào nhanh như vậy, cho nên không kịp ngăn cô ta lại.

Sau khi anh chạy tới, vừa tới cửa đã nghe thấy tiếng cãi vã.

Từ Na: “Mấy người có biết Tình Tình cũng phải nhập viện hay không, con bé bị chém bầy nhát dao, có thể không qua khỏi tối nay, mấy người còn có tâm trạng ở chỗ này tình chàng ý thiếp, thật là lợi hại!”

Lão Mộ khê nhếch mũi: “Lời này của em có ý gì, Tình Tình bị làm sao?”

Từ Na khóc, cô ta nhào tới trong ngực Lão Mộ: “Hữu thành, Tình Tình phải làm sao? Tình Tình của chúng ta phải làm sao? Bác sĩ nói nếu không qua khỏi tối nay sẽ gặp nguy hiểm, nhưng cho dù có qua khỏi tối nay cũng không biết lúc nào có thể tỉnh lại. Rốt cuộc đắc tội với người nào, tại sao lại phải chịu tội như vậy?”

Lão Mộ không đẩy cô ta ra, đưa cho cô ta một hộp khăn giấy: “Em đừng có gấp, đợi lát nữa anh đi tìm hiểu tình hình. Em cứ trở về trước đi, anh xử lý xong bên này sẽ qua đó.”

Từ Na rưng rưng gật đầu nhìn anh, trong ánh mắt trước nay chưa hề có sự yếu đuối hay mong đợi.

Tiêu Thần núp ở cửa, anh có thể nhìn thấy rõ ràng nụ cười lạnh lẽo trên khóe miệng của Từ Na sau khi rời đi. Người phụ nữ này thật đáng sợ, anh nghĩ như thế: Niệm An có thể đấu thắng người phụ nữ này sao?

Trong phòng bệnh, Lão Mộ nhìn Niệm An, sắc mặt Niệm An bình tĩnh, cô nói: “Đợi em, em đi cùng với anh.”

Lão Mộ lạnh mặt: “Không được, em nằm xuống cho anh, bác sĩ nói thế nào, bây giờ thân thể em không thích hợp đi lại, anh đi một lúc trở về. Đợi anh bảo Tiêu Thần tới đây với em, có cậu ta ở đây, anh cũng yên tâm hơn.”

Tiêu Thần đứng ngoài cửa ra vào nghe nói như vậy, bất chợt rùng mình, lần đầu tiên anh cảm phục khí chất của một người đàn ông. Anh ngừng một lát, gõ cửa, mỉm cười: “Không quấy rầy hai người chứ?”

Sau khi đi vào, hai người đàn ông trao đổi ánh mắt với nhau, gật đầu một cái. Ánh mắt này, là sự phó thác của một người đàn ông với một người đàn ông, cũng là sự cam kết của một người đàn ông với một người đàn ông. Có qua có lại cũng rất nghiêm túc.

Niệm An cũng không thèm để ý, cô nhìn Mộ Hữu Thành: “Được rồi, đợi thân thể em khỏe một chút sẽ qua đó.” Có đôi lúc sự quật cường của cô khiến cho người ta thực bất đắc dĩ.

Mộ Hữu Thành giao phó xong, giúp cô đắp kín chăn mới đi ra ngoài. Sau khi anh đi ra ngoài, Niệm An lập tức ngồi dậy, cô nhìn Tiêu Thần: “Nói cho tôi biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra, nhất định là anh biết có phải không?”

Ánh mắt của cô quá sắc bén, chỉ cần liếc một cái là có thể nhìn thấy trong mắt anh có gì đó, anh không gạt được cũng không có ý định lừa gạt. Vì vậy anh nói ra suy nghĩ nhất thời của mình: “Trước đó Mộ Tình có gọi điện thoại cho anh, bảo anh đến Đại B, lúc đó anh cho rằng mẹ và cô ấy hợp tác cùng lừa anh, cho nên không tới đó, vừa rồi nghe nói cô ấy ở Đại B bị tập kích, không rõ hung thủ là ai.”

Nghe xong lời này, sắc mặt Thẩm Niệm An ngày càng xấu đi: “Đại B? Cho nên anh không tới Đại B?”

Tiêu Thần không hiểu ý cô, trả lời: “Đúng vậy, lúc đó anh vội tới khách sạn tìm em.”

Niệm An chợt nở nụ cười: “Lợi hại, thật là lợi hại. Nếu không phải bởi vì tôi ngắt xiủ trên xe, tài xế taxi chở tôi tới bệnh viện, người ở Đại B chính là tôi...”

Nghe xong lời này, cả người Tiêu Thần chấn động: “Tại sao em phải tới Đại B?”

Niệm An nhìn anh một cái, nhìn một lúc lâu mới nói: “Có chút việc phải đi xử lý.”

Tiêu Thần gật đầu, không tiếp tục hỏi nữa, anh biết rõ Niệm An sẽ không chịu nói cho anh. Mà lúc anh nghe xong những điều này, trong đầu có vô số suy đoán, anh không biết ai là thật. Lời của mẹ anh lúc tới phòng bệnh tới, lời của Từ Na, lời của Thẩm Niệm An, còn có lời của Mộ Tình trước khi gặp chuyện không may.... Bắt đầu từ đâu mới đúng?

Trong lúc đang suy nghĩ, chợt phát hiện Niệm An đã xuống giường, anh bắt lấy cánh tay cô: “Em làm gì đấy, nằm xuống!”

Niệm An nhìn anh, cười với anh một cái: “Thân thể của tôi tôi biết rõ, chưa đến mức yếu ớt như vậy, chỉ là tôi nhất định phải làm rõ một vài chuyện, nếu không lần này mới chỉ là bắt đầu, sau này sẽ còn nhiều lần khác...” Cô lấy tay bảo vệ bụng, tiếp tục để lộ ánh mắt giống như ánh mắt của một nữ quân nhân, “Bất kể là ai, tôi nhất định không cho phép người đó tổn thương người tôi yêu!”

Một khắc đó, Tiêu Thần cảm thấy hơi sợ hãi: phải chăng sẽ có một ngày, bọn họ phải đứng ở hai bên đối địch? Khi đó cô sẽ không hạ thủ lưu tình chứ?

32. Chương 32: Về Kết Hôn

Phòng bệnh của Mộ Tình lúc này thật náo nhiệt, bác sĩ đang nói gì đó, Từ Na khóc đến mức không còn chút sức lực nào, từ từ dựa đầu vào bả vai Lão Mộ, hai mắt đầm nước mắt mông lung nhìn anh: “Hữu Thành, Tình Tình sẽ không có chuyện gì chứ?”

Lão Mộ nhìn cô ta, hỏi: “Sức khỏe em vẫn ổn chứ?”

Từ Na lắc đầu: “Em không sao cả, chỉ mong Tình Tình không mệnh hệ gì.”

Lão Mộ nhíu mày, nói với bác sĩ bên cạnh: “Sức khỏe cô ấy không được tốt, phiền anh kiểm tra cho cô ấy một chút!” Nói xong rất tự nhiên giao Từ Na cho bác sĩ.

Không có chỗ dựa, Từ Na thiếu chút nữa đứng không vững, lúc cô ta bị chuyển đến bên người bác sĩ trung niên kia, cô ta tự mình đứng thẳng, vẻ mặt không tốt lắm: “Không cần, tôi không sao!”

Nói xong ngồi xuống bên mép giường Mộ Tình. Xem ra chiêu dáng vẻ yếu đuối không dùng được với Lão Mộ rồi, cô ta suy nghĩ nhanh chóng.

Nghe xong lời bác sĩ nói, Lão Mộ đại khái đã nắm được tình hình của Mộ Tình. Ý bác sĩ là, phải nhanh sắp xếp phẫu thuật cho Mộ Tình, cần người thân ký tên.

Bác sĩ nhìn Lão Mộ một cái: “Bây giờ anh xem có ký tên được không?”

Vừa rồi Lão Mộ tới chào hỏi viện trưởng, vì vậy vị trưởng khoa này đối với anh không dám không cẩn thận.

Lão Mộ không do dự nhiều, anh quay đầu, nhìn Từ Na một cái: “Để cô ấy ký, tôi không phải người thân bệnh nhân.”

Từ Na vẫn đang suy nghĩ nghe thấy như thế, đứng bật dậy: “Hữu Thành!” Trực giác mách bảo cô ta phản ứng kịp thời: chuyện gì đang xảy ra? Mới chỉ cách đây mấy ngày, Mộ Hữu Thành cũng không có ý tứ giải trừ quan hệ ba con với Mộ Tình, nhiều năm như vậy, anh đều nhận đóng vai ba của Mộ Tình, vậy mà tại sao bây giờ gặp chuyện không may anh lại như vậy? Chuyện này quả thật ngoài dự đoán của mọi người!

Từ Na không thể lý giải cũng không thể tiếp nhận, lúc bác sĩ đưa bút tới cho cô, cô che mặt thút thít: “Như vậy....Cũng được, vốn là phiền anh rồi....Nhưng mà Hữu Thành, có thể xin anh đừng như vậy vào lúc này được không, dù sao Tình Tình vẫn cần anh chăm sóc, con bé sẽ không chịu nổi kích động.” Giọng nói cô ta như cầu khẩn, cô ta không tin Mộ Hữu Thành sẽ chọn vào lúc này nhấn tâm đoạn tuyệt quan hệ với mẹ con cô ta, nhất định là Thẩm Niệm An đã đầu độc anh rồi.

Mộ Hữu Thành nhắc nhở cô ta: “Ký tên đi, càng kéo dài sẽ chỉ càng làm cho bệnh tình của Tình Tình tăng thêm thôi.”

Từ Na run run ký tên. Đợi đến khi bác sĩ đã đi ra ngoài, cô ta rưng rưng nhìn Mộ Hữu Thành: “Anh nhất định muốn như vậy phải không? Em biết rõ sự tồn tại của em và Tình tình quấy rầy anh và Thẩm tiểu thư, nhưng không phải là em cố ý. Lúc này Tình Tình gặp chuyện không may, anh nhất định phải ra về tuyệt tình đối xử với mẹ con em như vậy hay sao?” Cô ta liếc mắt nhìn thấy Thẩm Niệm An xuất hiện ngoài cửa, vì vậy cô ta chẳng thêm quan tâm gì cả, lập tức nhào vào trong ngực Mộ Hữu Thành, khóc lóc, “Hữu Thành, em biết trong lòng anh vẫn còn hai mẹ con em, bao nhiêu năm nay sự chăm sóc của anh đối với mẹ con em không phải là giả đúng không? Tại sao lúc này lại lựa chọn rạch rời như vậy?”

Lão Mộ nhíu mày: “Phương pháp trị liệu cho Tình Tình em không phải lo lắng, anh sẽ giúp một tay. Chỉ là em nên rõ ràng một chút, anh không phải là ba con bé. Em và con bé đều không phải trách nhiệm của anh, giúp hai người là bởi vì hai người từng là người thân của anh, không hơn. Anh cũng không phải thánh nhân, không có khả năng trả tiền cho hai người cả đời.” Nói xong anh đẩy Từ Na ra khỏi ngực mình, đồng thời không hề do dự xoay người.

Ngoài ý muốn nhìn thấy Niệm An và Tiêu Thần đứng ngoài cửa, anh rất tự nhiên ôm cô vào lòng, trách cứ: “Không phải đã bảo em ngoan ngoãn nghỉ ngơi hay sao, còn tới đây làm gì?”

Không cần hoài nghi, những lời vừa rồi cô đều nghe thấy.

Niệm An rất tự nhiên dựa vào trong ngực Lão Mộ, khẽ mỉm cười: “Dù sao cũng suýt chút nữa trở thành mẹ kế của Tình Tình, cho nên em muốn tới thăm con bé một chút.”

Từ Na cảm thấy lúc này vẻ mặt cô tươi cười hả hê như vậy, giống như người chiến thắng đứng trên cao nhìn dáng vẻ khổ sở của người thất bại, mùi vị đó chỉ nhắc tới thôi đã cảm thấy khó chịu rồi.

Cô ta cố gắng kìm chế sự khó chịu, nhưng cũng khó giữ được vẻ mặt tươi cười, khó khăn lắm mới nặn ra được hai chữ “cảm ơn”, lại nghe giống như khóc không thành tiếng.

Lúc này bà Tiêu vừa tới, vừa vào cửa bà ta đã nhìn thấy Thẩm Niệm An có chút khó chịu định bước tới mắng đôi câu, nhưng chưa gì con trai đã nhìn chằm chằm bà ta, khiến bà ta không dám làm gì cả, chỉ chào hỏi con trai của mình.

Lúc Niệm An nhìn thấy bà ta, vẻ mặt hứng thú, khoe miệng hơi nhếch lên, giống như tùy hứng hỏi một câu: “Bà Tiêu vừa tới Đại B sao? Chính là chỗ Tình tình gặp chuyện không may. Chắc bà cũng đến đó rồi, Đại Long Hồ không tồi, lúc này thời tiết nóng nực, đứng dưới bóng cây hồ cũng khá thoải mái....”

Ánh mắt bà Tiêu lóe lên, theo bản năng liếc mắt nhìn Từ Na, giọng nói không được tự nhiên lắm: “Thật sao? Tôi chưa đến nên không biết.”

Từ Na cúi đầu giống như chỉ quan tâm tới con gái mình, trong lúc mọi người nói chuyện cô ta suy nghĩ: Chẳng lẽ Thẩm Niệm An đã biết điều gì? Cô ta đang hoài nghi bà Tiêu sao?

Từ Na hơi lo lắng, bà Tiêu không biết ngậm miệng đúng lúc, không biết chừng sẽ có lúc tiết lộ chuyện này, đến lúc đó thật sự không tốt. Cô ta quay đầu, liếc nhìn bọn họ: “Có chuyện gì để sau hãy nói, bây giờ Tình Tình cần nghỉ ngơi, mấy người cứ về trước đi.”

Lúc Niệm An đi qua người bà Tiêu, cô cố ý dừng lại một chút: “Bà Tiêu, lúc nào rảnh tôi sẽ đưa bà tới một nơi phong cảnh rất tốt.” Nói xong đi ra ngoài với Lão Mộ.

Tiêu Thần đưa bà Tiêu đi về phía khác, bà Tiêu vẫn còn đang suy nghĩ về những lời vừa rồi của Thẩm Niệm An, hơi mất hồn, hơi hốt hoảng. Lúc Tiêu Thần chụp lấy bà vai bà ta khiến bà ta sợ gần chết.

Tiêu Thần nghi ngờ nhìn bà ta: “Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

Bà Tiêu đưa tay vuốt mặt của anh, có chút kích động: “Con trai, mẹ làm tất cả những việc này cũng chỉ vì con, cho dù mẹ có làm sai điều gì, ngàn vạn lần con không được oán giận mẹ.”

Tiêu Thần bắt lấy tay bà ta: “Mẹ, nói cho con biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói ra con sẽ cùng mẹ giải quyết.”

Lão Mộ ôm Niệm An trở về phòng bệnh, đỡ cô nằm xuống, anh hỏi: “Em nhất định phải làm rõ chuyện này sao? Em cảm thấy bà Tiêu có vấn đề?”

Niệm An đem gối đầu nâng cao, tựa vào trên giường: “Em đi taxi đến Đại B bởi vì nhận được email của Tiêu Thần gửi cho em, nhưng nhìn dáng vẻ của Tiêu Thần, hình như anh ta không phải là người gửi. Hẳn là người thân của anh ta đã dùng tài khoản của anh ta để ngụy trang, ngoại trừ bà Tiêu, em không thể nghĩ ra được là ai. Nhưng mà bây giờ em lại thấy, hình như mỗi lần có chuyện đều do bà ta tới gặp em, cũng sẽ không làm những chuyện như hành hung người khác. Người có thể làm những chuyện này, nhất định là người rất giỏi che giấu tâm tư của mình, hơn nữa còn có thù oán với em....” Nói tới đây, cô nhìn Lão Mộ, dường như muốn hỏi anh xem có thể là ai.

Lão Mộ sờ sờ đầu cô: “Giao cho anh xử lý.”

“Anh định xử lý thế nào?” Lần này Niệm An không có ý định mặc kệ, cô dời mắt, “Để em giải quyết cho, anh cũng biết, phụ nữ với phụ nữ cũng dễ nói chuyện hơn.”

Lão Mộ khẽ mỉm cười: “Thật ra thì có một cách rất đơn giản, chúng ta kết hôn đi, một khi đã kết hôn, em danh chính ngôn thuận trở thành vợ của anh rồi, sẽ không sợ những chuyện như thế này nữa.”

Niệm An lườm anh một cái: “Anh ngây thơ quá đấy, bây giờ thiếu gì chuyện ngoại tình, không chỉ có hai bồ mà ba bồ, bốn bồ càng không cần phải bàn. Còn nữa, chuyện kết hôn một mình anh có thể tự quyết định hay sao?”

Lão Mộ đứng hình, một lúc sau mới mở miệng: “Em đã mang thai con của anh, chẳng lẽ còn không có ý định gả cho anh sao?”

“Chuyện này sau này hãy nói.” Cô nhìn ra ngoài cửa, “Anh, chị dâu, hai người tới rồi à?”

Tô Tô chen vào, đứng bên cạnh Lão Mộ, cô cầm bàn tay của Thẩm Niệm An hỏi: “Sao tự nhiên em lại biến mất như vậy hả? Cũng không nói với mọi người một tiếng, hại bọn chị tìm em khắp nơi, thiếu chút nữa lật tung cả cái thành phố này lên.”

Niệm An cười: “Thật sao? Vậy anh trai em có đăng tin tìm người lên báo như lần trước không?”

Đây là một điển cố, có tên là “Thẩm Tiểu Ngu tìm bà xã”, thời gian diễn ra: cực kỳ lâu trước đó....

Tô Tô lườm cô một cái: “Em còn tâm trạng đùa giỡn với chị, xem ra bảo bối không sao rồi.” Nói xong, cô nhẹ nhàng đặt tay Niệm An lên bụng, nghịch ngợm vuốt mấy cái, “Nhà chúng ta lại sắp náo nhiệt rồi. Niệm An, đi với chị tới thành phố A đi, mẹ chị bác chị có kinh nghiệm, khẳng định có thể giúp em sinh một bảo bối mập mạp.”

Lão Thẩm ở một bên ho một tiếng: “Niệm An, lúc này trong điện thoại em định nói gì với anh?”

Ánh mắt Niệm An trầm tĩnh, giọng nói bình thản: “Anh, em muốn mượn mấy người của anh.”

Lão Thẩm gật đầu: “Không thành vấn đề, nhưng mà em muốn làm gì?”

Niệm An nói hiện tại cô mang thai, sợ xảy ra vấn đề, cho nên cần mấy người bên cạnh bảo vệ. Mặt khác, Mộ Tình xảy ra chuyện, người ra người vào thăm cô bé khẳng định rất nhiều, cần mấy người để duy trì trật tự một chút.

Lão Mộ rót cho Niệm An một chén nước nóng, đặt ở trên tủ, sau đó lẳng lặng ngồi một bên không nói lời nào.

Lão Thẩm nhìn anh một cái, lắc đầu: “Tôi nói này Lão Mộ, sao anh có thể vô dụng thế chứ? Em gái tôi không tin tưởng anh, người của anh anh giấu hết ở chỗ nào rồi?”

Niệm An không hiểu: “Người nào?”

Lão Thẩm kéo một cái ghế ngồi xuống: “Trong bệnh viện ngoại trừ bác sĩ, y tá và người thân bệnh nhân, ngoài ra đều là người của anh ta. Không tin em ra cửa nhìn xem, nhất định sẽ có người đi theo em, muốn làm gì chỉ cần nói thẳng với anh ta một cái là được rồi. Anh ta chưa nói với em sao?”

Niệm An vuốt trán một cái hỏi: “Tổng cộng có bao nhiêu người?”

Lão Mộ khẽ mỉm cười: “Chưa tới một nghìn người.”

“Một nghìn?” Tô Tô hít vào một hơi, “Chỉ có mấy giờ ngắn ngủi mà anh tìm cả ngàn người, định làm gì, cũng không phải là lần đầu tiên làm ba, sao còn căng thẳng hơn cả Lão Thẩm nhà tôi!”

Cô vừa dứt lời, khoe miệng Lão Mộ cong lên nói: “Không phải, là lần đầu tiên.”

Tô Tô xem thường lướt mắt nhìn anh một cái: “Tuổi anh cũng không khác biệt Lão Thẩm nhà tôi bao nhiêu, vậy mà nhà tôi sau khi kết hôn cũng làm ba hai đứa trẻ rồi, anh không quá cố gắng rồi.”

Lão Mộ gật đầu một cái: “Đúng vậy, sau này tôi sẽ cố gắng nhiều hơn.”

Niệm An có loại cảm giác kích động muốn đập đầu vào tường: lời này nghe thế nào cũng cảm thấy có vấn đề.

“Chuyện còn cái tạm thời cứ để qua một bên đã, Lão Mộ, khi nào thì anh và Niệm An sẽ kết hôn?” Âm thanh Lão Thẩm kịp thời cất lên. Anh và Tô Tô tới đây chính là muốn thúc giục chuyện kết hôn của hai người này, cuối cùng phía đông xảy ra chút chuyện, phía tây lại tới hai người này, hai người này định trì hoãn kết hôn đến khi nào đây?

Lão Mộ mỉm cười lần nữa: “Bây giờ tôi lập tức có thể, đã bảo người đem giấy tờ của tôi và Niệm An tới đây rồi, chờ sau khi xuất viện tôi cùng Niệm An tới cục dân chính đăng ký là được. Chuyện tổ chức thì chờ sức khỏe Niệm An ổn định một chút thì có thể lập tức tiến hành.”

Chuyện này....không phải là bức hôn đó chứ? Hình như anh còn chưa hỏi cô dâu có đồng ý hay không nữa, không phải sao?

33. Chương 33: Ngoại Truyện Tiểu Yên Tử

Niệm An vẫn cảm thấy mình trong chuyện nam nữ vừa vụng về vừa ngốc nghếch.

Lúc còn nhỏ ba mẹ qua đời bất ngờ, cô được mang đến nhà người thân chăm sóc. Trong trí nhớ của mình, cô đã từng được đưa đến nhà của nhiều người thân, thậm chí cô cũng không nhận ra. Ra ngược ngoài, lại về nước, đến một nơi xa lạ....Cuối cùng định cư ở thành phố B có lẽ cũng là cơ duyên. Cô thích thời tiết ở thành phố B, thích người dân thành phố B, thích nhất là không cần phiêu dạt nữa. Nhà, từ này trong ấn tượng của cô rất mơ hồ. Bà nội từng nuôi dưỡng cô đã cho cảm giác của từ 'nhà'. Mỗi ngày bà đều làm món ăn ngon cho cô, bà cũng kể cho cô nghe những chuyện của mình khi còn trẻ. Có thể nói cuộc sống với bà nội vô cùng yên bình và thoải mái, không hoàn mỹ nhất chính là, bà nội có một người con ham cờ bạc, thường lêu lổng bên ngoài, lúc thiếu tiền trở về nhà lập tức đòi tiền.

Lúc ấy Niệm An đã lên đại học, cô rất cố gắng học tập, vậy nên thành tích không tệ, nhưng cô không thích trò chuyện với người khác, khiến người ta cảm thấy cô lạnh lùng cao quý, cô cũng lười giải thích. Cho đến một ngày, có một cậu con trai cao to đẹp trai ngăn cô lại trên đường về nhà, cười nói: “Bạn học, thật xin lỗi, tôi đi cùng bạn được không? Hình như có người xấu đi theo tôi.” Anh quay đầu về sau nhìn đám người lén lút thò đầu ra, không biết xấu hổ cười cười. Rõ ràng những người đó là bạn học của anh, hơn nữa một tên con trai cao hơn 1m8 còn cần một nữ sinh 1m6 bảo vệ? Hoặc là tên con trai này bám váy mẹ, hoặc là cô gái này thực đúng mãnh, hoặc là....chỉ đơn giản là tên con trai này muốn trêu ghẹo người ta.

Lúc ấy Niệm An chỉ liếc anh một cái rồi nói: “Ở kia có cái gậy, lấy mà phòng thân, còn có tác dụng hơn tôi.” Nói xong liền đi.

Sau đó gặp lại trong trường học, lần này tên con trai kia cầm một tập đề thi đến trước mặt cô, nhún nhó nói: “Ha ha, bạn học, xin bạn giúp tôi, chuẩn bị thi rồi, vậy mà tôi vẫn chưa ôn được gì cả.” Niệm An suy nghĩ một chút, nhận lấy tập đề thi, sau đó hẹn anh một tuần sau gặp mặt ở hồ bên đình.

Một tuần sau cô cầm tập bài thi đã làm xong đưa cho anh, nói: “Tôi đã viết xong quá trình giải rồi, cậu có thể tự làm, sau đó đối chiếu, nếu có sai sót, cuối tuần có thể tới đây. Còn nữa, cảm ơn đã đưa cho tôi tài liệu học.” Cô lại đi, dù sao thì lần này ra tay giúp đỡ anh, ừ, xem như có tiến bộ.

Lần thứ ba gặp mặt là trong một lần chủ trì hoạt động, Niệm An bị người ta chỉnh rồi, cô không thường xuyên nói chuyện với người khác bị mọi người đồng thanh hò reo đẩy lên vị trí chủ trì bữa tiệc đón người, mà người hợp tác với cô chính là tên con trai kia. Lúc gặp mặt bàn bạc, anh rất tự nhiên khoác tay lên vai Niệm An, cười nói: “Ồ, bạn học Thẩm Niệm An, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.” Lúc ấy cùng tham dự thảo luận còn có thành viên chuẩn bị dạ hội, còn có cả giáo viên....

Giai đoạn chuẩn bị dạ hội, tên con trai kia gần như sớm chiều ở chung với Niệm An. Niệm An vẫn cảm thấy anh cà lơ phớt phơ, không ngờ lúc chủ trì, anh lại tự nhiên vô cùng, nói năng lưu loát, dĩ nhiên không ít fan nữ nhìn anh. Mặc dù không hiểu, nhưng cũng thực muốn anh gia nhập vào hội những người có năng lực, đại khái là theo lời bọn họ nói là “Lực tương tác”, cũng là điểm mà Niệm An còn thiếu.

Cho nên sau khoảng thời gian Niệm An ở một chỗ với anh, giao tiếp với người khác cũng trở nên tốt dần lên.

Niệm An đồng ý ở cùng một chỗ với anh, vốn là ngoài ý muốn. Con trai của bà nội lại xuất hiện, lục tung cả nhà lên cũng không tìm được bao nhiêu tiền, vì vậy chuyển mục tiêu lên người Niệm An. Một hôm sau khi tan học, Niệm An trở về nhà, thấy anh và một đám người không đứng đắn, dồn cô vào một con hẻm vắng, cô không bỏ trốn, lấy từ trong cặp ra một con dao, giơ về phía anh nói: “Đám tiến lên một bước thử xem.” Trong số bọn họ có người bước lên giành dao của cô, cô liền điên cuồng đâm. Một người ít nhiều sẽ có ý thức tự bảo vệ mình, mà biện pháp của cô chính là đi bất cứ đâu cũng mang theo dao găm. Nhưng dù sao thì cô cũng không dám giết người, cho nên chỉ có thể giằng co căng thẳng với đám người kia.

Khoảnh khắc đó nói không sợ hãi là giả, một cô gái chưa tới hai mươi tuổi đối mặt với bốn năm tên đầu tóc nhuộm màu, xăm trổ đầy mình, miệng ngậm thuốc lá, cho dù có mang dao găm bên mình, nhưng cũng không thể ngăn được nỗi sợ hãi trong lòng. Lập tức cô cũng đã chuẩn bị kỹ càng, nếu bị khi dễ, cho dù phải chết, cô cũng phải giết mấy người làm tấm đệm lưng, như vậy cho dù có xuống địa ngục, lúc Diêm Vương hỏi, cô còn có thể đối chất với những người đó.

Khi đó tên con trai kia xuất hiện, anh rất anh dũng đánh nhau với đám người kia, còn rất khí phách nói với Niệm An: “Núp sau người tôi.”

Lúc ấy Niệm An cảm thấy tên nhóc này kích động thật rồi, lúc anh thấy tình hình như vậy phải báo cảnh sát đã chứ, lại còn ra vẻ anh hùng.Ngộ nhờ đánh không lại thì sao?

Cũng may những người đó vốn tưởng chỉ có một mình Niệm An, cho nên không mang theo vũ khí, cũng không mang theo nhiều người, vì vậy mặc dù tên nhóc kia bị chảy chút máu, nhưng cũng đủ dọa bọn anh một trận rồi.

Anh vỗ vỗ đầu Thẩm Niệm An nói: “Cắt con dao đi, không sao rồi!”

Niệm An nghĩ tới phút đó, ba chữ “không sao rồi” thật khiến cô cảm động.Sau đó cô phát hiện ra tên con trai kia mỗi ngày đều theo cô về nhà để xem xem rốt cuộc nhà cô ở đâu, cho nên hôm đó gặp chuyện không may anh mới xuất hiện kịp thời.Vì lý do đó nên anh ngày ngày đi theo Niệm An về nhà, mà Niệm An cũng không cự tuyệt nữa.

Sau đó cứ như vậy, trong trường liền có tin đồn, Niệm An cùng một người con trai tên là Tiêu Thần ngày ngày đi cùng nhau.Nghe nói bắt đầu là vì Tiêu Thần có một người anh em nào đó thích Niệm An, không dám đuổi theo, cho nên Tiêu Thần vốn định giúp anh ta một tay, nhưng người anh em kia vẫn không có dũng khí, mà Tiêu Thần tiếp xúc với cô lại có cảm giác rằng mình thích Niệm An, cho nên liền thay đổi câu chuyện chỉ còn anh và Niệm An.

Những chuyện này sau này Niệm An từ miệng của anh mà biết được.

Tiêu Thần giống như đứa trẻ, tính tình thẳng thắn, làm việc kích động, anh đưa cho Niệm An rất nhiều thứ.Anh nhiệt tình như vậy, khiến Niệm An cũng quen được không ít bạn bè, ví dụ như bạn tốt kiêm bạn thân Dịch Chân Chân.Dĩ nhiên khoảng thời gian đó, Tiêu Thần nhờ một đồng bạn bè bảo vệ bạn gái, cho nên những chuyện gặp phải còn đồ không còn tiếp tục xảy ra nữa.Sau lại nghe nói con trai của bà nội đi đánh bạc xảy ra chuyện, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Thời kỳ học sinh tươi đẹp, Tiêu Thần cùng cô đã trải qua mấy năm đẹp nhất của thời sinh viên.Cho tới khi anh cùng Niệm An uống rượu say, anh muốn cô, cô cũng không tức giận, thậm chí sau khi cô biết vì lần đó mà mang thai, cô còn có suy nghĩ muốn sinh đứa trẻ ra.Mà sau khi bà Tiêu xuất hiện khiến cô nhận ra rằng yêu có thể là chuyện của hai người nhưng cuộc sống tương lai lại có liên quan đến hai gia đình.

Niệm An cực kỳ hận bà Tiêu, nhưng không thể hận nổi Tiêu Thần.Người thiếu niên kia trong mấy năm qua, lúc cô cô đơn nhất, anh đã cho cô sự ấm áp, cô rất cảm kích.

Người đàn ông thứ hai xuất hiện trong cuộc sống của Niệm An là Mộ Hữu Thành, trong biệt thự của anh trai - Thẩm Tiểu Ngu, cô nhìn thấy anh.Nói thật, Niệm An cảm thấy trên người anh có hương vị của ba, khiến cho người ta cảm thấy yên tâm.

Anh rõ ràng rất tốt, nhưng một đoạn tình cảm thất bại khiến Niệm An giẫm chân tại chỗ, cô cảm thấy cần phải suy nghĩ thật kỹ.Trùng hợp một điều, hai người đều ở thành phố B, Niệm An nghe nói anh kinh doanh mặt hàng quý giá, rất nổi tiếng trong giới làm ăn, công ty của anh cũng rất lớn, là một người đàn ông có sự nghiệp ổn định, lúc đó anh vẫn chưa bốn mươi tuổi.Ba mẹ đều là người bình thường, thành công của anh đều dựa vào bản thân....Điều kiện tốt vô cùng, nhưng chính là tại sao một người đàn ông tốt như vậy vẫn chưa lấy vợ?

Lúc ấy Niệm An tốt nghiệp đại học, thi nghiên cứu sinh, đồng thời nhận công việc gia sư, lại một lần nữa đụng phải Mộ Hữu Thành, còn cả con gái của anh là Mộ Tình.Đó là một tiểu công chúa, vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, cũng có chút tùy hứng.Một cô con gái mười mấy tuổi bảo vệ ba, ngoại trừ mẹ ra không muốn bắt kỳ người phụ nữ nào lại gần ba mình....Sau khi biết được những điều này, Niệm An rút lui.

Cô rất nhanh từ bỏ công việc gia sư, chuyên tâm dạy học và tham dự hội thảo của trường.Trong dịp này, cô có gặp Mộ hữu Thành mấy lần, có lúc là vì anh được mời đến trường để tọa đàm, có lúc là vì công ty bọn họ có buổi giảng giải tuyên truyền, anh là CEO nhưng lại đích thân tới tận nơi, đích thân dạy dỗ những sinh viên chưa tốt nghiệp....Có thể nói khoảng thời gian đó anh trở nên rất “hot” ở trường học, có không ít giáo sư nói anh không tồi.Mà thầy giáo của Niệm An là một người hơn sáu mươi tuổi, ông đối xử với Niệm An rất tốt, buổi thảo luận nào cũng mang Niệm An đi theo, cuối cùng vừa đứng ở khách sạn Hân Thành, tình cờ gặp Mộ Hữu Thành.Dưới sự tác hợp của giáo sư, Niệm An cùng Mộ Hữu Thành uống trà chiều.Kỳ lạ là, ở đó, trong một buổi chiều, cả hai người chỉ nói với nhau đúng ba câu.

“Em ở đây sao?”

“Đúng vậy, anh cũng ở đây sao?”

“Vâng, em uống trà hay cà phê?”

“Trà đi, cảm ơn.”

....

“Em lại sắp phải đi, hẹn gặp lại vào ngày mai.” Câu cuối cùng là của Mộ Hữu Thành nói.

Niệm An sững sốt nửa ngày, cuối cùng nói “Gặp lại”, ý của cô là hai người sẽ không gặp nhau nữa, cho nên cô không hiểu ý tứ trong lời nói của Mộ Hữu Thành. Quả nhiên ngày hôm sau bọn họ lại gặp nhau, tại khách sạn Hân Thành, sau đó cô mới biết nơi đó là của Mộ thị, mà anh là cổ đông lớn nhất của khách sạn này, cũng chính là người mà chúng ta gọi là ông chủ.

Anh vẫn tiếp tục duy trì tần số liên lạc, sẽ không quấy nhiễu người ta, nhưng cũng khiến cho người ta không thể quên anh. Niệm An nghĩ: anh đúng thật là khó hiểu.

Sau đó anh lại biến mất, đến khi cô giành được giải thưởng luận văn, anh lại xuất hiện tặng cô một món quà nhỏ.... Anh mang theo sau khi trở về từ Los, anh nói suýt chút nữa thì anh bỏ mạng ở Los, rất cảm ơn cô.

Niệm An hỏi anh cảm ơn cô vì cái gì?

Anh nói, tình hình lúc đó không tốt, khi sắp không chịu nổi nữa thì suy nghĩ rất nhiều, tự hỏi trên đời này anh cảm thấy tiếc nuối điều gì.... Khi đó anh nghĩ tới cô....

Niệm An cảm động.

Trong hai năm đó, khi Niệm An thức đêm nghiên cứu, anh sẽ mang đồ ăn khuya tới cho cô, mỗi khi trời mưa anh lái xe đưa đón Niệm An về, bóng dáng của anh dường như mỗi khắc đều xuất hiện, xuất hiện từng ly từng tí trong cuộc sống, cũng chậm chậm đi vào tâm tư Niệm An....

Không có oanh oanh liệt liệt, có chăng chỉ là nước chảy đá mòn nhớ thương, giữa bọn họ càng giống như là người thân, mà loại thân tình này so với tình yêu càng thêm động lòng người.

Cho tới bây giờ điều Niệm An muốn vẫn là một mái nhà.

Mà khi Niệm An chính thức quen với Mộ Hữu Thành, cô vẫn cảm thấy biết ơn một người, đó là Mộ Tình. Cô gái nhỏ này từ lâu đã biết gian tình của Niệm An và ba cô, thế nhưng lại chạy tới trường học của Thẩm Niệm An, trực tiếp tìm cô nói muốn cho cô tiền để cho cô rời đi.... Niệm An nhớ lại hành động của bà Tiêu. Lúc ấy mình lựa chọn rời đi, nhưng cái giá của việc rời đi đó là gì? Là cô lại trở về cuộc sống cô độc, hơn nữa còn mất đi cả người thân.

Sai lầm này cô không muốn tái phạm, lần này cô sẽ để mình kích động một lần, ở chung một chỗ! Cô chuyển vào Mộ gia, sống cùng Mộ Hữu Thành, sống chung với Mộ Tình lâu ngày, cô nghĩ một ngày nào đó đứa nhỏ này sẽ tiếp nhận mình, cô không cố ý trốn tránh hôn nhân, nhưng trong tiềm thức luôn hi vọng Mộ Tình có thể tiếp nhận cô là vợ của Mộ Hữu Thành.

Cho tới sau này lại xảy ra chuyện này khiến cô hối hận, cô đã lãng phí hai năm vô ích để chờ đợi sự chấp nhận của người khác, hôn lễ của cô và Mộ Hữu Thành đáng ra phải được cử hành từ hai năm trước mới phải.

Sau hai năm thì sao đây? Đứng trước giường bệnh của Mộ Tình, Niệm An cùng Từ Na bốn mắt nhìn nhau. Lúc chỉ còn lại hai người, Từ Na không giấu giếm kể cho Niệm An những chuyện mà cô ta đã cố gắng làm, chuyện em vợ thâm yêu anh rể.

Niệm An cười: “Để tôi nói cho cô biết một bí mật.” Cô từng bước lại gần, khoe miệng cong lên, nở nụ cười chết người.

34. Chương 34: Tiệp Nhân Độc Ác

“Người đàn ông tôi đã nhìn trúng thì bất kể là ai cũng đừng hòng cướp đi.” Niệm An gần từng chữ, ngồi xuống bên cạnh Từ Na, “Còn nữa, cô có thời gian tìm cách đối phó tôi, không bằng quan tâm tới Mộ Tình nhiều thêm. Có lúc tôi rất thông cảm với con bé, cô là người thân duy nhất của con bé, đáng tiếc cô chỉ xem con bé như một công cụ.”

Từ Na nhếch môi nở nụ cười: “Cô nói điều gì cũng cần phải có chứng cứ, tôi chẳng làm điều gì sai tại sao phải nghe cô chỉ trích, thật sự rất oan khuất.” Cô ta nhìn thấy đám người đang tránh ở cửa phòng bệnh, không dám thể hiện nét mặt không vui hoặc nổi giận, sợ bị nhìn thấu, càng không dám làm gì người phụ nữ đang từng bước tiến lại gần. Mấy ngày nay trong lúc đi lại, cô ta phát hiện ra trong bệnh viện đều là những người đàn ông mặt không biểu sắc, chỉ cần cô ta đến gần phòng bệnh của Thẩm Niệm An một bước, sẽ có người tới ngăn cô ta lại.

Đây là kiệt tác của ai cũng có thể nghĩ ra.

Nghe nói Thẩm Niệm An mang thai, cho nên anh mới khẩn trương vô cùng. Bởi vì đứa con đầu tiên sao? Thật không dễ dàng. Hơn bốn mươi tuổi mới có con, cũng có thể hiểu được là khá hiếm lạ. Bởi vì anh hiếm muộn, cho nên sao Từ Na có thể dễ dàng chạm vào. Cô ta không ngu ngốc, nếu tự tay mình làm hại đứa nhỏ, Mộ Hữu Thành tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình, đến lúc đó chỉ nhận được sự chán ghét từ anh. Từ Na nghĩ: đây cũng chính là nguyên nhân vì sao Thẩm Niệm An dám một thân một mình xuất hiện trước mặt cô ta.

Không có được sẽ mãi gây rối, có được rồi sẽ không bao giờ sợ hãi. Một lời trúng đích.

Niệm An lấy vài tấm hình từ trong túi xách của mình ra, đặt trên bàn đẩy tới.

Trong hình có hai người phụ nữ, một là Từ Na, một là bà Tiêu. Từ Na xem từng tấm, tốc độ càng ngày càng nhanh, trong tấm hình có hai người bọn họ thì cũng không nói lên được điều gì, nhưng thời gian phía trên.... Từ Na giật mình phát hiện, từ lúc bà Tiêu vừa về nước, lần đầu tiên hai người gặp nhau.... Điều này cho thấy Thẩm Niệm An đã để mắt tới mình và bà Tiêu từ lâu? Thật sự cô có thể giả bộ, trong thời gian này cũng không để lộ ra đáng về gì, hóa ra là cô đã bị lừa! Chỉ điểm này thôi đã khiến Từ Na đủ thất bại rồi.

Cô ta trầm mặc, suy nghĩ một lúc lâu mới mở miệng: “Mấy tấm hình này của cô nói lên được cái gì?”

Niệm An cười, phong cách vừa quyến rũ vừa khinh miệt mà người bình thường chưa từng thấy qua: “Cô vẫn chưa hiểu sao? Tôi cho rằng cô là người thông minh, mỗi lần cô gặp bà Tiêu cũng phải cẩn thận chứ. Nhưng mà cho dù cẩn thận hơn nữa thì sao chứ, cô nghĩ xem nếu tôi cho Hữu Thành xem những tấm hình này, anh ấy sẽ phản ứng thế nào?”

Từ Na cũng không sợ bị dọa, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh: “Thì sao? Cho dù biết tôi và bà Tiêu có quen biết thì thế nào? Bạn bè gặp nhau một lần thì có vấn đề sao? Ngược lại tôi thật sự muốn hỏi cô một câu, cô tìm người chụp những tấm ảnh này nhằm mục đích gì? Hay chỉ đơn thuần là cảm thấy hứng thú với tôi và bà Tiêu? Tôi có thể kiện cô về tội xâm phạm quyền riêng tư của người khác!”

Quả nhiên là một người phụ nữ lợi hại, lúc này vẫn còn có thể nhanh mồm nhanh miệng như vậy.

Niệm An không nóng vội, hiện giờ cô vẫn còn nhiều thời gian hàn huyên với cô ta, cô đã bảo Lão Mộ tới phía nam thành phố mua bánh, tới phía tây mua canh cá trích đậu hũ..., không được nhờ người khác, muốn xem thành ý của anh. Cô tin với công phu của Lão Mộ muốn mua hết những đồ này ít nhất cũng phải mất nửa ngày, mà anh muốn thể hiện thành ý thì càng phải lãng phí thời gian, phải biết rằng phải hao tổn tâm tư mới có thể ăn ngon.

Nghĩ tới đây, Niệm An cười trong lòng, sau đó ngẩng đầu lên: “Trước khi tới gặp cô, tôi đã gặp bà Tiêu. Hình như lá gan của bà ta không lớn bằng của cô, tôi chỉ vừa mới lấy mấy cái ảnh ra bà ta đã....”

“Không thể nào!” Từ Na trả lời kiên định, nhưng trong lòng lại hơi lo lắng: bà Tiêu căn bản không biết chuyện gì, cũng không phải người thông minh, hơn nữa dễ bị người khác xúi giục, nếu không cô ta đã không thể lợi dụng bà ta. Bà ta thật sự đã nói ra? Hay đây chỉ là một chiêu của Thẩm Niệm An? Từ Na có khuynh hướng thiên về đáp án sau.

Nếu không có chứng cứ nào trực tiếp chứng tỏ sự tình bại lộ, Từ Na sẽ không thừa nhận. Đây chính là kinh nghiệm nhiều năm mà cô ta tổng kết được, rất nhiều người đã bị hủy hoại trên chính đôi tay của mình, mà cô ta thì sẽ không như vậy!

“Xem ra là cô không muốn nói thật với tôi. Vậy tôi cũng xin thể hiện một chút thành ý. Nếu cô muốn thuê người đánh người khác, vậy thì sao vẫn chưa chuyển khoản cho người ta? Là cô không có tiền? Hay đơn giản là ghi nợ? Đây cũng không phải là một thói quen tốt, nên nhớ rằng con thỏ lúc tức giận cũng sẽ cắn người, hơn nữa nghề của bọn họ là đánh đấm...” Niệm An giơ nắm đấm lắc lắc trước mặt Từ Na, “Nếu bọn họ tìm tới cô, không chừng còn thưởng cho cô ba đấm vài đá, có thể bọn họ vẫn chưa thể nguôi cơn giận, trực tiếp phoir bày tội lỗi của cô ra ngoài ánh sáng.... Mặc dù làm vậy là trái với đạo đức nghề nghiệp của bọn họ, nhưng ai bảo bọn họ gặp phải bà chủ vô lương tâm. Phải rồi, chị Từ Na à, không biết tội cố ý dả thương người bị phạt tù bao nhiêu năm nhỉ? Cho dù nói thế nào thì ít nhất cũng phải lấy năm để tính. Hiện tại chị ba mươi tám tuổi đúng không? Nếu vào tù dạo chơi mấy năm thì sẽ có dáng vẻ như thế nào? Những chuyện trong tù chắc chị cũng có thể tưởng tượng được chứ, các chị em trong đó sẽ chăm sóc tốt người mới, chờ sau khi chị ra tù không chừng còn ‘thay da đổi thịt’...”

Những lời đùa giỡn của Niệm An khiến Từ Na tức nghẹn bụng, cô ta đứng phắt dậy: “Đủ rồi! Thẩm tiểu thư, nếu như cô tới đây để uy hiếp tôi, thì tôi có thể nói cho cô biết là không có ích gì đâu! Cô cho rằng tôi lớn hơn cô vài chục năm là sống vô ích sao? Có bản lĩnh thì cô thử tiết lộ chuyện này ra ngoài xem. Đúng vậy đó, là tôi thuê người đánh cô, tôi vốn là muốn cho cô một bài học, nhưng cuối cùng ma xui quỷ khiến thế nào lại khiến con gái ruột thịt của tôi bị thương nặng. Như vậy thì đã sao? Cô nên biết rõ anh rể tôi áy náy thế nào với chị ruột tôi, cho nên cho dù tôi có phạm tội, chỉ cần không phải là tội ác tày trời, anh ấy cũng sẽ tha thứ cho tôi. Nếu cô muốn giữ những thứ này, cô cảm thấy anh ấy sẽ mặc kệ sao?”

“Ha ha...” Niệm An nhẹ giọng nở nụ cười, “Sớm nói như vậy thì tốt rồi, quanh co nhiều làm gì.”

Cô đứng dậy, nụ cười trên mặt thu lại một chút: “Cho nên, từ trước tới giờ cô đều dựa vào sự áy náy của anh ấy đối với chị cô sao? Cho nên.... cô lợi dụng tính cách trọng tình trọng nghĩa của anh ấy để có được thứ cô muốn sao? Cho nên cô yên tâm giao Tình Tình cho anh ấy, tiện thể lợi dụng Tình Tình đuổi hết đối thủ cạnh tranh của cô vì cô sao? Cho dù có người phát hiện ra, cô cũng có thể nói rằng tuổi Tình Tình còn nhỏ, con bé không hiểu chuyện? Tôi đã từng không hiểu, Hữu Thành là một người ôn hòa, tại sao Tình Tình ở cùng với anh ấy lại có tính cách bốc đồng như vậy? Sau khi tiếp xúc với cô tôi mới hiểu, hóa ra là như vậy.... Cô cũng thật là lợi hại.”

Lúc nói xong câu này, dường như cô nghiêng chặt răng.

Niệm An đã từng cho rằng, bởi vì Tình Tình thiếu tình thương của mẹ cho nên mới phản nghịch như vậy, nhưng lần đó cô tới quán bar, nghe Tình Tình kể chuyện ở Mỹ, cô nói chủ yếu là về bạn học, rất ít khi nhắc tới Từ Na. Nếu như vậy chưa thể nói rõ được điều gì, vậy thì sau khi Từ Na trở về nước, Tình Tình càng tùy hứng hơn, điều này giải thích thế nào đây? Đúng vậy, đứa nhỏ này quả thật hơi mắc bệnh công chúa, Hữu Thành quả thật quá nuông chiều cô bé, nhưng phải trái thế nào chẳng lẽ anh không rõ.... Có người sau lưng chỉ điểm Tình Tình, mượn tay cô bé làm việc....

Mà người được chọn không phải rõ ràng vậy sao?

Lúc này gương mặt của Từ Na khá khó coi, cô ta bưng chén nước lên uống một hớp, tay run rẩy. Vì uống hơi vội cho nên cô ta bị sặc, nhưng cũng lấy lại tinh thần rất nhanh.

Cô ta nói: “Cô thông minh hơn so với suy nghĩ của tôi. Chỉ là tôi không hiểu rốt cuộc thì hôm nay cô tới đây tìm tôi làm gì? Nói cho tôi biết là cô đã phát hiện ra? Sau đó thì sao?”

Niệm An không thể không chấp tay nể phục người phụ nữ trước mặt này, bị lộ chân tướng mà cô ta còn có thể nhẹ nhàng linh hoạt hỏi ngược lại đối phương một câu “sau đó thì sao?”. Mẹ nó, rốt cuộc cô ta có biết

cái gì là đúng là sai hay không? Chẳng lẽ bị người ta phát hiện, cô ta không hối hận, cũng không xấu hổ hay sao?

Ti tiện như cô ta thì thiên hạ vô địch rồi. Không thể không thừa nhận điều này.

Niệm An đứng dậy: “Những hình kia đúng là không thể chứng minh được cái gì, quên nói cho cô biết, mấy người mà cô thuê rất có đạo đức nghề nghiệp, bọn họ có bị đánh tàn nhẫn như thế nào cũng không chịu cung cấp thông tin về cô, vừa rồi là tôi bịa ra. Tôi chỉ là muốn nghe chính miệng cô thừa nhận mà thôi, chỉ đơn giản vậy thôi. Ừ mà, hoặc là tôi sẽ thấy có thể dùng có chỗ khác, ta sẽ từ từ suy tính.”

Cô phất tay rời khỏi phòng bệnh, sau khi mở cửa cô nghiêng đầu nói: “Lợi dụng người khác cũng được, nhưng Mộ Tình, con bé là đứa trẻ mà cô đã mang nặng đẻ đau mười tháng, cô bớt lợi dụng con bé sẽ chết sao?”

Sau khi đóng cửa lại, Niệm An thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi cô liếc thấy Mộ Tình quần đầy băng nằm trên giường, khóe mắt còn vương nước mắt, nếu không phải cô nhìn nhầm, tay Mộ Tình còn khê cử động. Ban đầu cô không định nói gì quan trọng, nhưng câu vừa rồi là cô đặc biệt chuẩn bị vì Mộ Tình.

Để người ngoài phải nhắc mẹ ruột đối xử tốt với cô bé một chút, đây là chuyện nực cười đến mức nào?

Cho tới bây giờ Niệm An vẫn không cảm thấy mình là người lương thiện, nhất là đối với những người có ý định làm tổn thương mình, cô vẫn luôn chuẩn bị dao phòng thân. Đối với Mộ Tình, cô chỉ có thể nói rất lấy làm tiếc, không nói xin lỗi. Mộ Tình đã trưởng thành, nếu vẫn không có năng lực độc lập phán đoán chuyện tốt xấu, vậy thì cô bé phải trả giá à thôi.

Về phần Từ Na, trên tay Niệm An đúng thật là không có chứng cứ để pháp luật trừng phạt cô ta, nhưng Niệm An nghĩ rằng vừa rồi cô đã cho cô ta một bài học. Đây chính là lý do vì sao cô trực tiếp tới phòng bệnh của Mộ Tình tìm Từ Na nói chuyện.

Cách đây mấy tiếng, cô tới tìm bác sĩ, bác sĩ nói tình trạng của Mộ Tình khôi phục không tệ, có thể tỉnh lại rất nhanh....

Niệm An nghĩ vận may của mình thật tốt, cô vượt bụng lạng lẽ nói: “Bảo bảo, con phải nhớ: người không đụng ta, ta không đụng người; nếu người đụng ta, ta nhất định phải trả lại người. Một lần thiện lương sẽ chỉ khiến mình bị thương.”

Sau khi trở lại phòng bệnh, Lão Mộ đã đợi cô. Anh sắp xếp thức ăn thành một hàng, vừa thấy Niệm An đi vào, anh cũng không hỏi cô vừa đi đâu về, chỉ cười nói: “Mau tới ăn cho nóng.”

Canh cá trích đậu hũ còn bốc khói trắng, thơm nức mũi, đậu hũ trắng noãn, canh cá đậm đà, xem ra cực kỳ ngon.

Niệm An cười, cô nhìn Lão Mộ nói: “Không hỏi xem vừa rồi em đi đâu sao?”

Lão Mộ bước ba bước ôm cô vào trong ngực: “Ngốc nghếch, sao lại khóc?”

Niệm An sờ sờ mặt mình, ướt thật. Chẳng nhẽ cô cũng học được chiêu dùng nước mắt để đàn ông động lòng sao? Khóe miệng cô cong lên: “Vừa rồi em ra ngoài đi dạo hai vòng, em đang nghĩ, nếu anh không tìm được em, liệu anh có sốt ruột hay không, cuối cùng trở về thấy anh chẳng sao cả, thật khiến em đau lòng...”

Nghe lời của mình, Niệm An cũng không nhịn được cười chính mình.

35. Chương 35: Hai Sự Kiện Vui

Cuối cùng Tô Tô và Lão Thẩm cũng có thể thở dài một hơi, mấy ngày nay dạy cho Niệm An vài bài học, cuối cùng cô cũng đồng ý kết hôn. Dĩ nhiên vì muốn tốt cho sức khỏe của cô, bọn họ tới cực dân chính đăng ký trước, sau đó mời mấy người quen tới ăn một bữa cơm, tiệc cưới để sau này tính sau.

Chỉ là lúc này nói thì dễ, nhưng hành động thực tế lại gặp không ít vấn đề. Mời người quen thì mời nhiều hay ít đây? Vợ chồng Lão Thẩm thì nhất định rồi, anh vợ là lớn nhất. Sau đó nữa là mấy người bạn đã từng giúp đỡ, ví dụ như ông chú Bằng, ví dụ như anh chàng giao thông kia....Được rồi, cho đến lúc thảo luận xem bạn bè mời những ai, Niệm An mới ý thức được Lão Mộ quen không ít. Trời ạ, không phải là anh định mời đại diện mỗi ngành nghề một người đấy chứ? Đủ để mở một cuộc hội nghị đại biểu nhân dân toàn quốc đó nha!

Mà trừ việc đó ra thì cũng có một chuyện vui khác nữa: Mộ Tình đã tỉnh lại. Lão Mộ mời những chuyên gia kia tới cũng không phải là ăn cơm trắng, toàn tâm điều trị, quá trình phục hồi của cô cũng khiến người ta phải giật mình. Từ Na dĩ nhiên rất vui vẻ, chỉ là Mộ Tình sau khi tỉnh lại trở nên trầm tĩnh khác thường, cô nhìn Từ Na một cái, nói: “Mộ Hữu Thành đâu rồi? Giúp con tìm ba tới đây đi!” Nói xong liền nằm xuống.

Từ Na biết Tình Tình tỉnh dậy không thấy Mộ Hữu Thành đâu sẽ tức giận, vì vậy an ủi mấy câu, nói: “Tình Tình ngoan, ba con có chuyện phải xử lý, chờ ba con xử lý xong nhất định sẽ tới, mẹ đã thông báo cho ba con. Con biết là ba con yêu con mà....”

Giọng Mộ Tình trầm thấp buồn bã: “Con biết ba bận nhưng hiện tại con muốn nhìn thấy ba, ngay lập tức!”

Dù sao đứa bé cũng vừa tỉnh lại, Từ Na cũng không tiện từ chối con bé. Vì vậy, cô ta ra ngoài, nói với mấy vệ sĩ cửa phòng đối diện mấy câu. Nhưng cô ta chợt giật mình, Mộ Tình muốn nói chuyện riêng với Mộ Hữu Thành. Từ Na đứng ở ngoài cửa không biết bên trong hai người bọn họ nói cái gì, bên trong hoàn toàn yên tĩnh, yên tĩnh không thể tưởng tượng nổi.

Lúc Từ Na ở bên ngoài, đúng lúc Niệm An cũng có ở đây.

Cô nhìn Từ Na, khẽ cười: “Chúc mừng.”

Từ Na cũng nở nụ cười trả lời: “Cám ơn.”

Vừa nói xong lời này, ngay sau đó Niệm An đưa thiệp mời cho cô: “Vừa hay Tình Tình đã tỉnh, cô có thời gian tới uống rượu mừng.”

Kết quả vừa nhìn thiệp mời, Từ Na mới biết rốt cuộc hai người bọn họ vẫn kết hôn....Mấy ngày nay ở trong bệnh viện, tin tức của cô ta luôn bị tắc nghẽn, vì vậy trong khoảng thời gian này, hai người bọn họ đã quyết định mọi chuyện rồi sao? Từ Na nắm chặt hai tay....Cô ta từ nước Mỹ xa xôi về đây, là vì cái gì? Cô ta đã từng thử từ bỏ, nghe lời sắp xếp của Mộ Hữu Thành ở Mỹ. Nhưng mỗi lần phát bệnh cô ta đều nghĩ, nếu như lần này cô ta ngủ mãi không thức dậy nữa, còn điều gì khiến cô ta tiếc nuối? Cô ta biết đáp án rõ ràng, đúng vậy, cô ta còn chưa trở thành người phụ nữ của Mộ Hữu Thành.

Tại sao nhiều năm như vậy vẫn không được? Cô ta không hiểu. Năm đó ba cô muốn Mộ Hữu Thành làm con rể nhà họ Từ, cũng bởi vì lúc ấy chị cô ta có bệnh, cho nên mới vội vàng gả chị cho anh, để chị có một chỗ dựa vào....Nếu lúc ấy cô ta cũng phát hiện bệnh của mình, tình hình có giống như vậy không? Từ Na nhớ lại chuyện này, cảm thấy Mộ Hữu Thành nhất định phải là của cô ta. Những năm qua suy nghĩ này càng lúc càng khắc sâu, khiến cô ta không chịu đựng được việc tặng Mộ Hữu Thành cho người khác....

Cho nên cô ta phải làm chút gì đó, nhân lúc bệnh của cô ta chưa tìm được cách chữa trị, nếu không sẽ giống như chị trước đây, cô ta vội vàng từ Mỹ trở về.

Cô ta ngẩng đầu lên: “Được, tôi sẽ đến, sẽ chuẩn bị một món quà cưới.”

Niệm An gật đầu: “Tôi sẽ đợi cô, đúng rồi, tôi có nghe nói qua bệnh của cô. Mấy hôm nay tôi và Hữu Thành đã giúp cô liên lạc với viện điều dưỡng, cô rảnh rồi tới đó xem thử một chút.”

Từ Na lắc đầu: “Không cần phiền phức vậy, sức khỏe tôi không sao.”

Niệm An nhíu mày: “A, ngộ nhỡ có không ổn thì sao? Hôm đó tôi thấy dáng vẻ của cô ngã vào lòng Hữu Thành, giờ tôi nhớ lại vẫn còn cảm thấy hốt hoảng đấy. Nghe nói bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng có thể ngủ được, ngộ nhỡ lúc cô tới thăm tân phòng của bọn tôi, sau đó hôn mê....Tôi không biết đây có phải là nhầm lẫn hay không? Tôi đang suy nghĩ giúp cô, tinh thần không tốt lắm, tình tình cũng ngày càng tệ....”

Từ Na kiềm chế cơn tức giận: “Ha ha, tôi hiểu ý cô, nhưng mà....”

“Suýt.....!” Niệm An đưa ngón trỏ lên môi mình, ánh mắt ý bảo bên trong, “Đi ra rồi.”

Sau khi Mộ Hữu Thành đi ra, trực tiếp ôm Niệm An vào trong ngực mình, nói với cô: “Chúng ta đi thôi.” Rồi trực tiếp gạt Từ Na sang một bên, cũng không nhìn cô ta.

Niệm An bước chậm lại, lắc đầu nhìn anh: “Em muốn vào thăm Tình Tình một chút, anh nói chuyện với chị Từ Na về viện điều dưỡng đi. Lúc này em có nói nhưng chị ấy không chịu đi. Giấu bệnh sợ thuốc là không tốt, không thể lấy sức khỏe ra đùa giỡn được.”

Lão Mộ đưa tay sờ đầu cô: “Được, tất cả đều nghe theo em, nhưng em vào nói mấy câu rồi ra sớm, đừng lâu quá, cơ thể em cũng chưa tốt lắm đâu.”

Niệm An liếc anh một cái: “Biết, bố chồng, bố thật dài dòng.”

Lão Mộ sửng sốt một giây, nhếch miệng cười một tiếng: “Câu này hình như thừa một chữ đúng không? Ngoan nào, gọi lại lần nữa.”

Niệm An sau khi phản ứng kịp liền xoay người, thoát ra khỏi ngực anh.

Nhìn hai người tình tứ hạnh phúc, Từ Na giận mất hết lý trí, cô ta rất muốn tiến lên tách hai người bọn họ ra, nhưng cô ta buộc mình phải tỉnh táo lại, phải nghĩ cách. Thế nhưng mấy ngày nay cô ta bị kích thích, kích thích đến mức không thể tỉnh táo được.... Thậm chí ngay cả lúc mơ cô ta cũng nghĩ cách làm thế nào để đuổi con tiện nhân Thẩm Niệm An ra khỏi thế giới của Mộ Hữu Thành....

Đợi sau khi Niệm An đi vào, Từ Na trút ra một hơi, cô ta muốn lại gần Mộ Hữu Thành nói chuyện một chút.

Không ngờ anh lập tức tới đây ghé dựa, thoải mái: “Tình Tình có y tá chăm sóc rồi, em nên thu dọn đồ đạc tới viện an dưỡng đi. Nếu lần này em không nghe lời tự tiện rồi đi, đừng trách anh buông tay mặc kệ.”

Từ Na chưa bao giờ nghĩ tới chuyện anh sẽ nói ra những lời cứng rắn thế này, anh có còn là người anh dễ dãi của cô ta nữa không? Tình cảm sâu nặng của anh đâu rồi? Cô ta suýt chút nữa muốn ngắt. Chỉ mới mấy ngày ngắn ngủi, thế giới đã thay đổi rồi sao? Cô ta cứng chân đứng tại chỗ, giọng cũng run rẩy theo: “Anh rể.... Trước khi nói những điều này, anh đã đến thăm chị chưa? Mấy ngày này em ngủ không ngon, luôn mơ thấy chị ấy, chị ấy nói với em chị ấy không muốn rời đi....”

Lão Mộ ngẩng đầu lên: “Đến rồi, Niệm An đi cùng anh, đúng ngày bọn anh đi đăng ký. Em cũng nên đến đó thăm chị em đi, người ta nói đã lâu rồi em chưa tới đó.”

Lão Mộ nói đến đây rồi dừng lại, không hề nữa nói tiếp, nhưng cũng đủ khiến mặt Từ Na đỏ bừng. Đúng vậy, cô ta không đến đó, đã nhiều năm rồi cô ta không đến đó. Khó có thể tiếp tục đề tài, chỉ có thể im lặng.

Từ Na cảm thấy càng ngày càng không thuận lợi.

*

Trong phòng bệnh, Tình Tình nằm ở trên giường nhìn Niệm An: “Nghe nói cô sẽ kết hôn với Mộ Hữu Thành.”

Niệm An gật đầu: “Con cũng sẽ mau khỏe hơn.”

Tình Tình chợt nhẹ giọng cười, lúc cười đụng đến vết thương, nhưng cô cũng không để ý: “Thật sao? Có phải cô rất hả hê đúng không, quan trọng hơn là....” Ánh mắt cô sắc bén, “Rốt cuộc cũng thoát khỏi đứa con riêng là tôi.”

Niệm An cau mày: “Lời này của con có ý gì?”

“Có ý gì, tôi không phải con gái Mộ Hữu Thành, cho nên cô không cần phải để ý tới suy nghĩ của tôi, chỉ cần vui vẻ chung sống hạnh phúc với Mộ Hữu Thành. Từ nay về sau tôi sẽ không cản trở cuộc sống hạnh phúc của hai người nữa.” Tình Tình nhìn cô chăm chăm, giọng rõ ràng không lớn.

Niệm An suy nghĩ chốc lát: “Thì ra là con đã biết, đúng vậy, nếu không có con ngăn cản, tôi sẽ khá vui mừng. Nói thật, tôi không biết làm sao để làm mẹ kế của một cô con gái lớn như con, nghĩ thôi đã cảm thấy nhức đầu rồi.” Cô khẽ cười một tiếng.

Tình Tình cũng cười theo: “Lúc cô không làm bộ làm tịch bề trên xem ra vẫn thuận mắt hơn, biết tôi không chịu nổi nhất điểm gì của cô không?”

Niệm An nhướn mi hỏi: “Nói đi, hôm nay tâm trạng tốt, ai muốn gì cũng không từ chối.”

“Không thích nhất đó là rõ ràng tuổi cô không lớn lắm, nhưng lại luôn giả vờ như có kinh nghiệm phong phú lắm. Không phải cô chỉ hơn tôi mấy tuổi thôi sao, lại tự biến mình giống như cô vợ bị ức hiếp, tức giận liến lên mặt với tôi. Có người đã từng nói, không chịu nổi sắc mặt khó phân biệt của cô....” Tình Tình không chút khách khí châm chọc, những lời này cô tuyệt đối sẽ không nói ra được, chỉ là bây giờ.... Những thứ này đều không quan trọng nữa.

“Ha ha....” Niệm An thoải mái cười, “Sao con biết tôi không có kinh nghiệm? Con cho rằng người người đều như con có một người ba giống như Mộ Hữu Thành sao?”

Tình Tình ngắc đầu: “A, lại nữa lại nữa rồi.... Cô đi nhanh một chút, miễn làm tôi vừa nhìn thấy liền nhức đầu.”

Niệm An cười: “Còn đủ sức mắng tôi, xem ra đã khỏe rồi. Được rồi, hôm nay cứ như vậy đã, tôi đi đây. Con nhớ giữ gìn sức khỏe cho tốt, chuyện khác không cần bận tâm, ba con với mẹ ghẻ tôi đây sẽ phụ trách.”

Sau khi cô xoay người thì nghe thấy Tình Tình nhẹ giọng châm chọc: “Sau khi biết tôi không phải là con gái Mộ Hữu Thành, cô còn muốn là mẹ ghẻ của tôi? Làm trò, tôi đây cần một người giả vờ yêu thương sao, hay là cô thật sự tình nguyện muốn?”

Niệm An xoay người: “Cô nhóc, anh ấy nuôi con bao nhiêu năm rồi, nuôi thêm mấy năm nữa có sao đâu? Còn về phần tôi, đại khái thỉnh thoảng đưa con ra ngoài mua quần áo, nhân viên hỏi quan hệ của hai chúng ta là thế nào thì bảo là hai chị em, cả lúc đi tụ tập cũng vậy.... Mặt khác, tôi đâu có bị tổn thất gì đâu? Lại nữa, nếu con đối xử không tốt với đứa trẻ trong bụng tôi, tôi cũng sẽ không đối xử tốt với con, mẹ ghẻ thường rất độc ác!”

Tình Tình lúc này thật sự nở nụ cười: “Ai da, cô thú vị thật, đi nhanh lên một chút, tôi cười đau chết mất.”

Xoay người, Niệm An nhanh chóng thu hồi khuôn mặt tươi cười, nhếch môi cười. Đã từng là công cụ của Từ Na, ai bảo sẽ không bị đối xử như vậy?

Nghe nói Mộ Tình đã tỉnh, bà Tiêu cũng vội vàng tới thăm, Tiêu Thần lo sợ bà làm loạn, vì vậy cũng đi cùng. Lúc Mộ Tình nhìn thấy hai người bọn họ, chỉ nở nụ cười nhạt.

Lần này Tiêu Thần gặp cô, cảm thấy dường như không giống trước, giống như cô đã trưởng thành không ít. Có lẽ trải qua sự việc này, cô đã trưởng thành rồi.

Bà Tiêu kéo tay cô hỏi: “Tình Tình, còn đau không?”

Tình Tình không tự chủ rút tay về: “Bác gái, cháu không sao rồi, bác đừng lo lắng. Mặt khác, cháu muốn cầu xin bác một chuyện.”

Bà Tiêu lúc này cũng thu hồi tay lại, đồng thời sắc mặt cũng không tốt lắm: “Bác biết con muốn nói đến chuyện của A Thần, chuyện này hay chờ sức khỏe con tốt hơn rồi hãy nói.” Bà đã nghe tin tức Mộ Hữu Thành sẽ kết hôn với Thẩm Niệm An, đến lúc đứa trẻ được sinh ra, Mộ Tình không phải là người thừa kế duy nhất của Mộ thị, cô cũng không đáng giá được bao nhiêu, chuyện này còn phải suy nghĩ thêm chút nữa.

Nghe thế, Mộ Tình cười: “Tiêu Thần, đưa bác gái trở về giúp em, sau đó mua giùm em một bát cháo hải sản, em muốn ăn nóng.” Nói xong cô nằm xuống, không để ý đến nét mặt của bà Tiêu.

Vốn là cô muốn thương lượng một chút, có thể để Tiêu Thần giúp cô một chút được không, đưa cô đến tham gia hôn lễ nhỏ của “ba” và “mẹ ghẻ”, nhưng nhìn dáng vẻ bây giờ, không phải là “Xin” nữa rồi, mà là không thể!

36. Chương 36: Trò Cười Trong Đám Cưới

Hoa hồng được bày khắp nơi trong phòng tiệc, ly uống sâm panh được xếp thành hình bảo tháp, có người đang dùng sức để mở Bampagne, sau đó một tiếng nắp bình bật ra, Bampagne phun một cột nước thật xa, mấy chàng trai cô gái đứng gần đó cũng không tránh khỏi tai ương, giật mình kêu lên.

Trong không khí náo nhiệt như thế này, người dẫn Chương trình đứng trên sân khấu khẽ ho hai tiếng, sau đó toàn hội trường yên tĩnh lại, ánh mắt của mọi người đổ dồn về phía cửa. Chỉ thấy một đôi ngọc bích từ cửa đi tới, người đàn ông mặc áo đen Tuxedo, phong cách điềm tĩnh mạnh mẽ, ánh mắt lướt qua đám đông có mặt, sau đó khẽ mỉm cười; người phụ nữ mặc trang phục dạ hội màu trắng, thân thể mảnh mai, đường cong mê người, cô khoác tay người đàn ông, đang định cất bước... Chợt người đàn ông bên cạnh ngồi xổm xuống, cầm chân ngọc cô lên, sau đó cởi giày cao gót của cô ra, xách trên tay, sau đó người đàn ông ôm ngang cô vào trong ngực, trầm giọng nói: “Ngốc à, còn sưng sờ cái gì, mau ôm cổ anh!”

Người bị kêu là ngốc chính là cô dâu hôm nay, Thẩm Niệm An. Mà rất dễ nhận ra, người gọi cô là ngốc chính là chú rể, Mộ Hữu Thành.

Cánh hoa hồng rơi từ trên đỉnh đầu bọn họ xuống, hương thơm vương vấn, hai màu trắng đen, giống như một thứ tình yêu không hề có lần tạp chất. Bọn họ chậm rãi đi tới, hình ảnh xinh đẹp như một bức tranh.

Tô Tô nằm trong ngực Lão Thẩm lau khóe mắt, cảm khái vô cùng: “Thật không dễ dàng, em đã chờ năm năm, rốt cuộc cũng đợi được đến ngày hai người đó kết hôn, em có thể rồi sao?”

Lão Thẩm nâng cằm của cô lên, cúi người hôn cô, hôn đến khi cô không thở nổi mới buông ra, anh nhủ thầm: “Em vất vả nhiều rồi, còn nữa Niệm An đã mang thai, khi nào thì chúng ta sẽ sinh đứa thứ ba đây?”

Tô Tô lập tức nhảy khỏi ngực anh, vội vàng lau miệng, đồng thời đề phòng nhìn anh: “Chú à, chú là ai thế, sao lại ăn đậu hũ của người ta. Thật là xấu tính...” Nói xong liền chạy về phía cô dâu chú rể.

Những người xung quanh không nhận ra hai người này, nghe thấy lời Tô Tô thì đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Lão Thẩm. Lão Thẩm nhủ thầm một cái, cũng không khách khí mắng đám người chung quanh: “Phiền mọi người cho tôi đi nhờ.” Nói xong liền bước nhanh nắm lấy cổ áo của Tô Tô, một bàn tay giam cầm cô vào trong ngực, “Cũng đã là vợ chồng rồi còn muốn chơi trò trốn tìm, bớt nghịch ngợm một chút.” Nói xong anh liền nâng đầu Tô Tô bắt đầu hôn....

Quan trọng chính là: quần chúng nhân dân!

Nhất thời không khí nóng lên, dưới sự mở màn của bọn họ, mọi người có mặt nhất nhất nói theo, vì vậy tiếng “ông xã” “bà xã” cứ vang lên liên tục. Vì vậy mọi người cũng không nghe rõ, trong đó một có một tiếng gọi không giống bình thường.

Ừ thì, có một chút lạnh nhạt, nhưng cũng có một chút nhẹ nhàng.

Lão Mộ ghé vào bên tai Niệm An nói: “Bà xã. ”

Niệm An gật đầu một cái.

Lão Mộ đợi một lát hỏi: “Em cũng nên trả lời anh một tiếng chứ.”

Niệm An gật đầu lần nữa: “Vâng, em đang nghe đây.”

Lão Mộ cười khở, ôm cô chuẩn bị hôn....

Niệm An sững sốt một giây: “Ặc.... ông xã.”

Lão Mộ tiếp tục hôn lên khóe miệng của cô: “Thật nghe lời. ”

“Gọi rồi anh còn lẩn tới nữa!” Niệm An trừng mắt liếc anh, đưa tay nhéo vào hông anh một cái. Nhưng được chừng thì bị Lão Mộ tóm được. Lão Mộ cầm tay cô đặt lên khóe miệng mình: “Cưới được em giống như một giấc mơ vậy.”

Nghe nói vậy, Niệm An cười, cô vươn tay sờ khuôn mặt của Lão Mộ: “Còn nói em là ngốc, em thấy anh mới là đồ ngốc.”

Lão Mộ cười: “Vừa hay, hai người gốc thành một đôi, cũng không gieo họa cho người khác.”

Hầy, lãng mạn ngọt ngào đừng hỏi. Không khí thật đẹp, chỉ là bình thường không khí tốt đến một giới hạn nào đó, kiểu gì cũng sẽ xuất hiện một vài cục phân chó. Tạm thời cứ gọi mấy chuyện này là phân chó vậy.

Có một vài người xuất hiện trước cửa phòng tiệc, bởi vì trên tay bọn họ có thiệp mời, cho nên phục vụ không ngăn cản, đồng thời dẫn bọn họ đi vào trong.

Bọn họ lẳng lặng ngồi xuống một góc, sau đó lẳng lặng uống rượu, sau đó thì.... Từ Na cầm ly rượu cười: “Tình Tình, sau này chúng ta phải dựa vào chính mình rồi, mẹ sẽ không để con phải chịu cực khổ.”

Mộ Tình đang ngồi xe lăn, chiếc xe được Tiêu Thần mang tới. Tiêu thần có chút áy náy với cô, bởi vậy nên chút chuyện nhỏ này không thể không giúp. Lúc này Tiêu Thần đang ngồi bên cạnh Mộ Tình.

Mộ Tình nhìn cô dâu chú rể đứng đằng xa, nhún vai một cái: “Thật ra thì hai người họ rất xứng đôi, mẹ, mẹ thấy sao? Cũng nên tìm người để ổn định lại chứ. Mặc dù thân thể mẹ không được khỏe cho lắm, nhưng cũng không ít người theo đuổi, tìm một người đáng tin sống qua ngày đi thôi.”

Từ Na nhìn trần nhà, suy tư: “Một người đáng tin? Giống ba con sao?”

Mộ Tình lắc đầu: “Ba ruột con thì hiển nhiên không phải là người có thể dựa vào, nếu không sao mẹ có thể là bà mẹ đơn thân suốt mười tám năm qua? Người kia thế nào, cứ coi như người tiên phong đi!”

Giọng điệu khiêu khích của Mộ Tình khiến Từ Na giật mình: “Tình Tình, những lời này ai dạy con?”

Tiêu Thần cũng không hứng thú tham dự vào chủ đề của bọn họ, anh ngấm nhìn người con gái mặc váy trắng đứng trên sân khấu, nhìn dáng vẻ cô mỉm cười, thật xinh đẹp. Nhiều năm trước anh nhìn thấy cô có một dáng vẻ vừa tinh khiết, vừa lạnh lùng, bây giờ nhìn lại đã khác. Anh chợt rất muốn hiểu rõ, người anh không quên được rốt cuộc là cô gái nhiều năm trước hay cô gái bây giờ? Vấn đề có chút khó giải thích, nhưng mà không sao, bây giờ với anh đã không còn quan trọng nữa.

Trong lúc suy nghĩ, bên ngoài bỗng truyền đến âm thanh huyền ảo: “Thả tôi ra, thiệp mời của tôi bị người ta trộm mất, thật sự tôi được mời tới mà...”

Bảo vệ là những người chuyên nghiệp được chú rể mời tới, giúp bọn họ duy trì trật tự bên trong, đồng thời phái mấy người đi ra tìm hiểu tình hình. Chỉ một lát sau, người được phái ra đã trở lại, sau khi chú rể nghe xong cười cười, cao giọng nói: “Có chút hiểu lầm thôi, mọi người không cần phải để ý.”

Nói xong anh đưa Niệm An đi mời rượu, dĩ nhiên ly đầu tiên chính là để kính vợ chồng Lão Thẩm. Lúc hai đôi vợ chồng sắp gặp nhau, Niệm An nhỏ giọng hỏi anh: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Lão Mộ nhìn Lão Thẩm: “Con ba ba đã vào hũ (bằng gốm sứ), anh vợ, còn phải nhờ anh giúp một tay.”

Lão Thẩm liếc mắt nhìn anh: “Không phải là tôi mắng cậu, Lão Mộ, về điểm này đáng lẽ cậu nên xử lý tốt từ mấy năm trước, sao lại để tới hôm nay mới quyết định. Trong đám cưới mà phải động thủ thật là mất hứng!”

Niệm An trêu chọc nhìn Lão Mộ một cái: “Anh nói rất đúng, về điểm này anh thật đúng là đồ bỏ đi...”

Lão Mộ gơ tay đầu đầu hàng: “Anh nhận sai được chưa, xin tổ chức cho anh một cơ hội để chuộc lại lỗi lầm.”

Niệm An nhếch môi mỉm cười: “Nếu muốn ồn ào cũng không cần chờ người khác tới làm, tự chúng ta làm trước đi. Như thế này...” Cô ghé vào tai Lão Mộ nói mấy câu, sau đó chỉ thấy Lão Mộ gơ ngón tay cái lên.

Lão Thẩm cùng Tô Tô cũng ghé tai lắng nghe, kết quả Tô Tô vừa nghe xong, lập tức đứng bật dậy, ném ly rượu xuống đất, quát: “Sao lại thế này, sao lại không thấy vòng cổ của tôi đâu. Đây chính là bảo vật gia truyền nhà Lão Thẩm, là đồ cổ mà bà nội đã đeo từ thời nhà Thanh, trên đời này không có cái thứ hai! Người nào dám ăn gan hùm mật gấu lấy mất cái vòng cổ của tôi!”

Cô náo loạn như vậy, hội trường bỗng rối loạn, tất cả mọi người vội vã tìm bên dưới bàn của mình, có người còn len lén nhìn túi xách của mình, liệu có bị người ta nhét vào hay không, thậm chí: cái vòng quý quá gì, nếu thật sự tìm thấy ở chỗ của mình, vậy thì lớn chuyện rồi!

Niệm An dĩ nhiên muốn đi lên khuyên nhủ, nhưng Tô Tô vẫn không chịu buông tha, nói muốn lục soát cả hội trường. Lão Thắm nhà bọn họ hết sức cứng chiều vợ yêu, bà xã đại nhân hạ lệnh, anh lập tức sai người ghép hai bàn lớn lại, không chế từng người ra ngoài, sau đó một người vệ sĩ tay cầm súng bước tới giống như xã hội đen, quát: “Tốt nhất đừng có nhúc nhích, trong túi xách có gì đổ hết ra, xoay người ra chỗ khác.”

Dĩ nhiên sau khi xoay người sang chỗ khác, có người bị lục soát, có người không. Lúc này mỗi người đều bị đối đãi một cách khác nhau.

Góc bàn bên này Từ Na đã uống đến mức say mềm, hôm nay cô ta cố tình muốn uống say, như vậy cho dù có chuyện gì xảy ra cũng có thể nói là vì cô ta say nên cô ta không biết, cho nên bây giờ cô ta không còn tỉnh táo nữa. Khi một người mặc quần áo đen đến trước mặt nói muốn lục soát người, cô ta liền đứng lên nói: “Tôi không đồng ý! Đây chính là xâm phạm nhân quyền, tại sao có thể tự tiện lục soát người khác?”

Người áo đen này nhìn Lão Thắm phía đằng xa, chỉ thấy lão bản gõ gõ ngón tay, mặt mày không chịu được nói: “Vòng cổ gia truyền của vợ ông đây bị mất, chẳng lẽ chuyện này còn không đủ lớn? Đừng có nói chuyện nhân quyền với ông đây, lúc ông đây ra đời lẫn lộn thì các người vẫn còn bú sữa mẹ đấy.”

Người áo đen nghe xong liền hiểu ý tứ của lão bản, vì vậy liền xách tay Từ Na thô bạo kéo tới: “Cô tức giận lăng nhăng như vậy, tôi thấy chính cô là kẻ trộm....” Sau đó không cần giải thích lục soát túi xách của cô, đồng thời còn sờ soạng người cô....

Từ Na chưa bao giờ bị đối xử như vậy, cô ta tức giận lớn tiếng: “Cút ngay cho tôi! Có ai không, cứu mạng. . . .”

Lời vừa nói xong, ở mấy bàn giữa có mấy người đàn ông mặc âu phục, cầm đao bước tới....

Mộ Tình kinh ngạc nhìn thấy cảnh này, trong nháy mắt như bị sét đánh trúng. Cô không nhìn lầm, những người đó, những người đó chính là những người đã tập kích cô ở Đại B! Cả đời này cô cũng sẽ không thể nào quên được ánh mắt của bọn họ! Liều lĩnh độc ác như vậy. Bọn họ là....Mộ Tình bỗng dưng nắm lấy cánh tay của Tiêu Thần, ngăn cản không cho anh đứng dậy.

Tiêu Thần nhỏ giọng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Mộ Tình lắc đầu mới anh: “Tạm thời đừng hành động, xem một chút đã.” Giờ phút này, cô chỉ muốn biết, rốt cuộc những người này là người của ai. Cô chỉ muốn biết chuyện này.

Lúc này Lão Mộ, Lão Thắm đang ôm người phụ nữ của mình cùng ngồi một chỗ, Lão Thắm hất cằm với anh: “Này, hình như tình huống cậu dự liệu tiến triển hơi nhanh, cậu nói xem phải làm sao?”

Lão Mộ lắc đầu: “Là cô ấy quá nóng nảy. Bảo người của anh không cần khách khí, muốn làm thế nào thì làm, không cần lo lắng bên cảnh sát, hôm nay tôi kết hôn, đã mời bọn họ uống rượu rồi.”

Lão Thắm luôn cho rằng lão Mộ là người thoát nhìn ôn nhu dịu dàng, nhưng thật ra người phúc hắc nhất chính là anh. Thật tình anh đã sắp xếp ổn thỏa với người trong cục cảnh sát cả rồi, cho nên mấy ngày nay muốn cùng Lão Thắm chơi một trận hết sức phải không? Cho dù đến lúc đó có chết mấy người cũng không có vấn đề gì.... Mẹ nó, anh em tốt, xem ra mình không cần phải ra tay, chỉ cần xem nào nhiệt là được phải không?

Lão Thắm vốn nghĩ chắc anh muốn quây một trận, nhưng nghĩ lại cũng không phải, hôm nay là hôn lễ của anh ta với em gái anh, huyền nào thì có ích lợi gì? Nhất thời chỉ là bất đắc dĩ, chắc Lão Mộ đã nghĩ đến điểm này.

Tô Tô trợn mắt nhìn Niệm An một cái: “Lần sau muốn diễn loại chuyện như vậy đừng tìm chị.... chị không làm đâu!”

Niệm An khẽ mỉm cười: “Chị dâu, trước kia không phải chị còn diễn kịch trên sân khấu đó sao, chỗ này chỉ có chị có kinh nghiệm phong phú, nếu là người khác sợ hỏng hết cả kế hoạch, chị không biết chị quan trọng thế nào đâu!”

Tô Tô hừ một hơi, nhưng dù sao vẫn hưởng thụ những lời này, nhớ năm đó....

Lúc này hai bên còn đang giằng co, bỗng nhiên có người vỗ bàn một cái, hét lớn: “Cái con tiện nhân này, xem mày dám trốn ở đâu!”

37. Chương 37: Đêm Xuân Đáng Giá Ngàn Vàng

Chỉ trông thấy một người phụ nữ điên cuồng nhào tới, trực tiếp lấy túi đánh tới tấp lên người Từ Na, vừa đập vừa mắng: “Tiện nhân, tao đánh chết mày, xem mày còn dám quyến rũ chồng người khác hay không? Mấy người nói xem sao con tiện nhân này lại hèn hạ như vậy, ở Mỹ vẫn không chịu buông tha cho John nhà tôi, để anh ta đòi ly hôn với tôi, bà đây hôm nay liều mạng với mày...” Người phụ nữ kia nói xong liền khóc, trước đây bà chưa bao giờ phải chịu khổ như vậy.

Nhất thời dư luận lập tức phát triển theo hướng ngược lại, trước đó còn cảm thấy Từ Na phòng vệ chính đáng, hiện tại cảm thấy....Ai, người phụ nữ này đã làm cái gì? Đủ loại ánh mắt khinh bỉ ừ ừ kéo tới đổ dồn về phía Từ Na, khiến cô ta thở không nổi. Ánh mắt đó giống như muốn lột hết quần áo trên người cô ta xuống, loại cảm giác đó khiến cho người ta cảm thấy thật sự rất nhục nhã.

Cô ta như nổi điên kêu lên: “Buông tôi ra! Có ai không, mau đưa con mẹ điên này ra cho tôi!”

Cô ta kêu lên, quả nhiên có người tới hỗ trợ.

Mộ Tình đứng bên cạnh, nhìn thấy cảnh này. Cô nặng nề tựa lưng vào ghế ngồi, bàn tay nắm lấy tay Tiêu Thần bắt đầu run rẩy, đôi môi lúc lên lúc xuống, nhìn Tiêu Thần, ánh mắt trống rỗng nói: “Không khí ở đây không tốt, anh dẫn em ra ngoài hít thở một chút.”

Tiêu Thần hỏi: “Sao vậy?”

Cô giống như bị kích thích, lớn tiếng: “Anh có thể đừng nói vớ vẩn nữa được không? Chỉ cần dẫn em ra ngoài thôi!” Nói xong hội trường liền yên tĩnh. Hàng trăm đôi mắt nhìn Mộ Tình chăm chăm, không giải thích được.

Người phụ nữ đang liều mạng với Từ Na cũng dừng tay, những người đàn ông đứng ra giúp đỡ cũng dừng tay, xung quanh Lão Mộ cũng không ai động đậy. Tiêu Thần đứng một bên cũng cảm thấy lo lắng, mấy người Niệm An càng không hiểu đây là tình huống nào.

Từ Na dường như cũng cảm nhận được sự khác thường, cô ta đưa tay sờ trán Mộ Tình: “Tình Tình, con không sao chứ?”

Mộ Tình tránh qua một bên, giọng nói có chút cứng nhắc: “Con không sao, chỉ là cảm thấy chỗ này ồn ào quá, muốn tìm một nơi yên tĩnh.” Cô chợt ngừng đầu lên, lạnh nhạt hỏi một câu, “Có được không?”

Từ Na không phải là ngốc, nghe nói như thế, nhìn lại tình cảnh trước mắt, nhìn lại những người đàn ông đang giúp cô ta giải vây... Những người kia là do cô ta sắp xếp để phá hoại đám cưới. Chẳng lẽ Tình Tình nhận ra bọn họ? Không thể nào, lúc ở Đại B bọn họ đã che mặt....Nhìn Tiêu Thần đưa Mộ Tình ra ngoài, cô ta chợt hốt hoảng chạy theo ra ngoài: “Tình Tình, mẹ đi với con.”

Mộ Tình quay đầu lại, giọng bình tĩnh: “Mẹ, không cần đâu, mẹ cứ làm việc của mẹ đi.” Cuối cùng cô tặng cho Từ Na một nụ cười, điều này khiến cho Từ Na yên tâm một chút: hẳn là mình đã suy nghĩ nhiều, với tính cách của Tình Tình, nếu đã biết, sao có thể bình tĩnh như vậy?

Vì vậy cô ta ở lại, tiếp tục khẩu chiến với người phụ nữ đột nhiên xuất hiện kia...

Mộ Tình ra đến cửa quay đầu lại nhìn cô ta một cái, cười. Sau khi ra cửa, cô nhìn Tiêu Thần bên cạnh nói: “Anh Tiêu, ôm em một cái được không?”

Tiêu Thần không biết cô đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh chưa bao giờ thấy cô nhóc này yếu ớt đến như vậy, anh ngồi xổm xuống, vững chắc ôm Mộ Tình từ xe lăn lên... Ôm xong mới phát hiện ra cô đang run rẩy. Anh đưa tay sờ trán Mộ Tình một cái: “Không phải sốt, có chuyện gì vậy?”

Nằm trong ngực Tiêu Thần, Mộ Tình nhỏ giọng khóc: “Anh Tiêu, chúng ta đi du lịch được không? Nơi nào cũng được. Anh nói xem, lúc trước khỏe mạnh còn thấy đi chơi nhiều thật mệt mỏi, bây giờ không khỏe lại muốn ra ngoài đi dạo... Thật xấu hổ quá đi mất!”

“Xấu hổ?” Tiêu Thần vỗ đầu cô một cái, “Cũng đúng nhỉ, ai không biết xấu hổ đây? Để anh tính một chút, gần đây còn có hạng mục trung tâm mua sắm còn chưa hoàn thành, chờ xong việc, sức khỏe em cũng phục hồi, chúng ta sẽ đi du lịch vài nơi.”

Mộ Tình quệt mũi liếc anh một cái: “Thôi quên đi, đến lúc đó chắc anh quên mất tiêu rồi. Em tự mình đi cũng được, được rồi, mau thả em xuống, đừng có ăn đậu hũ chứ!”

Tiêu Thần có chút bất đắc dĩ: “Này này, cô nhóc, là em bảo anh ôm em còn gì? Nói thật, anh thêm vào ăn đậu hũ của em.”

Mộ Tình giả vờ gơ tay dấm vào mặt anh: “Anh không nói thật thì chết à?”

Nói xong, hai người cùng nhau bật cười.

Tiêu Thần vẫn ôm Mộ Tình, thật ra bây giờ anh cảm thấy tính tình của cô nhóc này tốt vô cùng, khiến người ta cảm thấy thoải mái. Nếu như lúc bắt đầu anh gặp một Mộ Tình như vậy, có lẽ anh sẽ động lòng.

Một lúc sau bọn họ đi tới bên đường, ngồi xuống một cái ghế gỗ, Mộ Tình đột nhiên hỏi anh một câu: “Này, rốt cuộc anh thích chị Niệm An ở điểm nào?”

Tiêu Thần chăm chú suy nghĩ, sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác: “Bây giờ anh vẫn chưa nghĩ ra, có thể lúc ấy bị vẻ cô độc lạnh lùng của cô ấy hấp dẫn, ai biết được. Sau đó bị cô ấy bỏ rơi, vì vậy mới không ngừng nhớ...”

Mộ Tình chợt nín cười: “Thì ra cũng giống em cả thôi.”

“Cái gì?” Tiêu Thần nghi ngờ.

Mộ Tình vỗ vai anh một cái: “Em nói là lúc đó cũng bởi vì anh không chịu yêu em, cho nên có chết cũng không chịu buông tha cho anh, em tức không chịu được, tại sao anh không yêu em chứ? Nhưng mà bây giờ em nghĩ, lúc đó là em giận dữ chứ không phải là thích.” Cô khẽ nghiêng đầu thuận tiện tựa vài vai anh, “He he, cho nên hai ta làm bạn tốt đi, như vậy tự do hơn.”

Trên trán Tiêu Thần mơ hồ nổi lên vạch đen: “Bạn bè tốt? Xin hỏi vị huynh đệ này, huynh có JJ (tiểu đệ đệ) sao?” Vừa nói xong, nhất thời anh cảm thấy vai của mình nặng hơn một chút.

“È hèm! Đúng vậy, nếu không tin anh có thể tới kiểm tra!” Dáng vẻ Mộ Tình phách lối, giọng điệu khiêu khích.

Cô nhóc này giờ mạnh miệng gớm, Tiêu Thần đưa tay sờ soạng thắt lưng cô, liếc mắt thấy cô muốn tránh, anh chóng thu tay lại, xoa nhẹ đầu cô hai cái: “Lần sau đừng nói như vậy trước mặt đàn ông, cẩn thận bị người ta khi dễ.”

Mộ Tình bĩu môi: “Sao phải xoắn, ai dám khi dễ em....em sẽ giẫm nát JJ của người đó, để hấn ta không thể gieo họa ấy cô gái trẻ khác.”

Tiêu Thần chợt rung mình một cái, theo bản năng nhìn xem chỗ nào đó của mình còn hay không, khiến Mộ Tình được một trận cười nứt nẻ.

Gió nhẹ lướt qua tán cây, cánh hoa rơi xuống người bọn họ tạo nên một bức tranh cảnh sắc tuyệt đẹp, không có gió trăng nhưng cũng vô cùng đẹp đẽ.

Tiêu Thần không hỏi rốt cuộc cô làm sao, mà Tình Tình cũng không muốn nói. Cô chỉ cảm thấy nhân quả báo ứng, tất cả đã được sắp xếp an bài. Đối với chính bản thân cô, cô đã làm chuyện sai trái thì hôm nay sẽ bị trừng phạt, nếu đổi lại là người khác cũng sẽ như vậy thôi.

Mà trong phòng tiệc vẫn là một cảnh hỗn độn, đột nhiên xuất hiện người phụ nữ trung niên dường như đã theo dõi Từ Na, phát huy hết tất cả những kỹ năng chiến đấu của phụ nữ, cẩn xé cào cào, bất kỳ thủ đoạn nào cũng có thể dùng được. Tú tài như Từ Na gặp người không thể nói lý được, cho dù miệng lưỡi cô có lợi

hại hơn nữa, vào lúc này cũng chỉ có thể mắng người, mà lúc hai người đang vật lộn, cũng không có ai kéo bọn họ ra.

Bởi vì Niệm An và Lão Mộ đã rời khỏi trận địa – đi vào tân phòng của cô dâu chú rể rồi. Nhưng mà muốn động phòng đầu thể dễ dàng như thế được, bởi Tô Tô và Lão Thẩm còn muốn náo loạn động phòng.

Vì vậy, rượu trong tân phòng của bọn họ thật ra để cho bốn người uống, bởi vì có hai cặp ở đây.

Tô Tô nhảy lên giường, nằm cạnh Niệm An, cô ôm cánh tay của Thẩm Niệm An, nhỏ giọng hỏi: “Sao tự nhiên lại xuất hiện con mụ điên đó? Em có cảm thấy trùng hợp hay không, hơn nữa còn xuất hiện đúng lúc đó, dù sao cũng là tiệc cưới của hai người, cô ta lại dám náo loạn như vậy, lá gan thật lớn mà...”

Niệm An lắc đầu cười khê: “Hoàn hảo. Đúng rồi, chị dâu, ngày mai cùng em đi xem đồ trẻ con đi, tiện thể hưởng thụ một chút thời gian...”

Tô Tô sững mặt nói: “Em đừng lãng sang chuyện khác, chuyện con mẹ điên đó vẫn chưa rõ ràng! Thành thật khai báo, có phải là em tìm người diễn trò hả?”

Niệm An giơ tay đầu hàng: “Chị dâu thân yêu của em, em có thể tìm được ở chỗ nào một diễn viên tốt như vậy, người ta là thật có việc này.”

Tô Tô nhếch miệng cười một tiếng: “Ha ha, người ta có hay không sao em lại biết?” Cô đưa tay cù nách Niệm An, “Nói mau!”

Niệm An cười ha hả, vừa cười vừa kêu: “Ông xã, có người bắt nạt bà xã anh, mau mau tới cứu...”

Vừa nói xong, Lão Thẩm và Lão Mộ đang bàn luận tình hình tài chính kinh tế cách đó không xa, tay Lão Mộ run rẩy một chút, anh nghi ngờ hỏi: “Anh vợ, vừa rồi anh có nghe thấy gì không?”

Lão Thẩm khinh bỉ nhìn anh, giả giọng Thẩm Niệm An lặp lại một lần, nhân tiện liếc mắt xem thường: “Giả bộ cái gì mà giả bộ, dáng vẻ của cậu đúng là tiểu nhân đắc chí.”

Lão Mộ đứng dậy cười: “Em chính là muốn nhắc nhở anh một câu, Niệm An là bà xã em, anh với vợ anh đừng làm cô ấy loạn.” Sau đó anh đi vào....

Lão Thẩm đứng lên: “Tuyên bố chủ quyền nhanh đấy, nhưng mà tiểu tử cậu đừng quá lớn lối.” Sau đó anh cũng đi vào....

Vì vậy cuộc chiến của hai người phụ nữ biến thành cuộc chiến bốn người. Nhưng mà cuộc chiến có một khu miễn chiến, đó chính là bụng của Thẩm Niệm An, lúc này bụng của cô chính là vật quý giá, là máu mủ của nhà họ Thẩm và họ Mộ. Có khu miễn chiến thì tất có khu khổ chiến, hai người đàn ông so tài vậy mà từng chiêu từng chiêu là đánh thật, chỉ trong chốc lát, trình độ cũng không khác nhau.

Cuối cùng bốn người mệt mỏi ngã xuống giường, Lão Thẩm ôm Tô Tô cười nhìn em gái, em rên: “Tiểu An, nếu sau này Lão Mộ bắt nạt em thì nói cho anh biết, anh sẽ tới trừng trị cậu ta.”

Niệm An nhìn gương mặt của anh trai, khóe miệng không tự chủ nhếch lên: “Không ngờ hai người lại có thể bất phân thắng bại, em vẫn cho là lão Mộ sẽ không đánh nhau.”

Lão Mộ vẫn cười dịu dàng như trước, nhưng trên mặt anh cũng không tốt đẹp gì.

Lão Thẩm lắc đầu: “Không có đâu, cậu ta giả vờ thôi. Lúc trước anh từng hợp tác làm ăn với cậu ta đã so tài trong hội quán taekwondo, thân thủ của cậu ta thế nào anh biết rõ, mặc dù có thể bị bại dưới tay anh, nhưng người bình thường thì thừa sức đánh.”

Lời vừa nói xong, khóe miệng bầm đen bị Tô Tô đấm ột cái: “Không chém gió thì chết sao?”

Lão Mộ ho một tiếng: “Hôm nay khổ cực cho hai người rồi, em đã chuẩn bị phòng cho hai người, hai người tắm rửa rồi nghỉ ngơi sớm một chút. Anh rên, vừa rồi hơi nặng tay, mong anh thông cảm.”

Ồ ơ, chú rể đuổi người, vợ chồng Lão Thẩm cũng đã mệt nên từ bị bỏ qua cho hai người bọn họ. Nhưng mà trước khi rời đi, bọn họ vẫn muốn xác nhận một chuyện, lão Thẩm gọi điện thoại hỏi thăm ‘tình hình tai nạn’ trong hội trường tiệc cưới.

Nghe nói hội trường thực đặc sắc, ai lưu manh ai bảo vệ, ai phụ nữ ai cảnh sát đều rối tung rối mù, còn dùng cả bom cay, còn cảnh sát, vân vân.. Chắc hẳn sáng sớm ngày mai sẽ rất thú vị.

Khi trong tân phòng chỉ còn lại Niệm An cùng Lão Mộ, lão Mộ ôm Niệm An chuẩn bị đi ngủ, Niệm An đột nhiên hỏi một câu: “Nhiều năm chăm sóc mẹ con Từ Na như vậy, anh không thể không có tình cảm, bây giờ anh nói không để ý là không để ý được sao?”

Lão Mộ ôm cô vào trong ngực, vừa dịu dàng giúp cô kéo khóa váy cưới, vừa nói: “Tiếp tục chăm sóc cũng không sao, nhưng nếu làm trở ngại đến gia đình của anh thì không được. Không thể đánh đồng bọn họ với em được.”

Niệm An chợt bắt lấy cánh tay Lão Mộ, nhìn thẳng vào mắt anh: “Sao em lại cảm thấy như từng bước từng bước đi vào trong cái bẫy của anh nhỉ?”

Lão Mộ nghi ngờ: “Bà xã, nhờ em chỉ giáo?”

“Nhiều năm như vậy anh không phải là không biết ý định của Từ Na đối với anh, anh để Tình Tình bên cạnh, sắp xếp cuộc sống của cô ấy bên Mỹ, vậy tại sao lần này cô ấy trở về anh lại không làm gì cả?” Niệm An nhấn mạnh từng chữ, càng nói càng khẳng định.

Tiếng cười sảng khoái của Lão Mộ truyền đến: “Anh không làm gì, nhưng không phải em đã làm đó sao? Hiệu quả như nhau. Bà xã, đêm khuya rồi, chúng ta ngủ thôi.”

Niệm An kéo chần, nhẹ nói: “Em biết là anh biết hết mà! Cái đồ khôn khiếp nhà anh, ngộ nhờ em bị coi thường thì thế nào?”

Tiếng kêu của cô bị bao phủ bởi một nụ hôn, ngoài ra còn có một câu: “Ai dám!”

Được rồi, ngày mai còn có việc phải làm, nhưng đêm xuân đáng giá nghìn vàng như thế này....không thể bỏ lỡ.

38. Chương 38: Người Trẻ Tuổi, Thử Lần Nữa Xem Sao

Niệm An ngủ không được ngon giấc, buổi sáng lúc xuống ăn điểm tâm, gặp vợ chồng lão Thẩm trong phòng ăn. Tô Tô nhú mày cười một tiếng: “Nhìn đáng vẻ phóng túng quá độ của em này, tối hôm qua Lão Mộ dày vò em lắm hả?”

Niệm An day day huyết Thái Dương nhớ lại nói: “Đúng vậy, rất giày vò. Em đang rất đau lưng, thiếu chút nữa còn không xuống giường được.”

Lão Thẩm cau mày: “Kịch liệt thế sao? Cậu ta cũng chẳng để ý gì cả, ngộ nhờ làm tổn thương đứa nhỏ thì sao, để cho cậu ta chui vào một cái góc nhỏ mà khóc.”

Niệm An ngồi xuống bên cạnh bọn họ: “Hai người thì sao, tối qua em ngủ không được ngon, bảo anh ấy đổi lại hướng giường.” Cô xoa eo, than nhẹ một tiếng, “Ai mà biết được sau khi đổi lại vẫn không ngủ được, cho nên lại bắt anh ấy đổi lại, giằng co hơn nửa đêm, bốn năm giờ sáng mới ngủ.”

“Phụt ——“ Lão Thẩm cùng Tô Tô đồng loạt phun sữa tươi ra ngoài, sau đó lại đồng loạt kêu: “Hai người thật là nhảm chán.”

Niệm An cười một tiếng: “Hai người tin thật à?”

Vì vậy, người phụ nữ vừa mới kết hôn thành công trêu chọc đôi vợ chồng già.

Sáng sớm hôm đó Lão Mộ đi đâu? Anh không có ở khách sạn, buổi sáng Niệm An ngủ dậy liền thấy mảnh giấy anh nhắn lại ỳnh, nói là ra ngoài mua chút đồ, còn về việc mua gì thì – bí mật! Người đàn ông này càng ngày càng lảm chuyện. Niệm An thử hỏi vợ chồng Lão Thẩm, kết quả là chẳng ai biết, còn về phần nhân viên của khách sạn, ai cũng đều là người của Lão Mộ, đương nhiên là không chịu nói anh đi đâu rồi.

Niệm An thở dài trong lòng, người đàn ông này không đi làm, cũng không biết đi đến chỗ quái quỷ nào. Mới vừa kết hôn đã mang tiếng xấu, sau này không biết có khá hơn không. Cô nghĩ sau khi anh trở về nhất định phải xem bằng được anh mua cái gì, nếu....Hừ hừ, xem cô trị người đàn ông này như thế nào!

Đi qua khách sạn, có một con đường dài khoảng trăm mười thước, tiếp tục đi qua một công viên nhỏ, còn có....Được rồi, không phải đi nữa, trong công viên nhỏ này, có hai người đàn ông. Một người họ Tiêu, một người họ Mộ. Còn có bàn đá, hai cái ghế đá, người đàn ông họ Tiêu mở miệng trước: “Hôm nay tìm tổng giám đốc Mộ ra ngoài, không có ý gì khác, chỉ là muốn bàn bạc với anh về vấn đề hạng mục. Lần trước bản kế hoạch anh đưa tôi đã xem, khá là khả thi.”

Lão Mộ liếc anh một cái: “Nếu là công việc, không phải là nên tìm người đầu tư thương lượng sao?” Không cần nghi ngờ gì nữa, người đầu tư mà Lão Mộ nhắc tới chính là Niệm An.

Tiêu Thần đảo mắt nói: “Được rồi tổng giám đốc Mộ, cũng không khác nhau lắm. Nếu anh không hứng thú, xem như tôi chưa từng tìm anh.” Nói xong, anh đứng lên định đi.

Lão Mộ cười: “Người trẻ tuổi, gấp gáp như vậy làm gì? Tôi chỉ là cảm thấy kỳ lạ, lúc trước Mộ thị liên lạc với cậucậu không chịu hợp tác, tại sao bây giờ lại chủ động tìm tôi?”

Tiêu Thần giống như nghe kể chuyện cười: “Mộ thị tài lực phong phú, chiếm được phần lớn thị trường đồ trang sức đá quý, hợp tác với vô số doanh nghiệp, tại sao tổng giám đốc Mộ lại coi trọng hạng mục của tôi tới vậy? Tổng giám đốc Mộ có thể giải đáp thắc mắc của tôi không?” Còn không phải là vì một người phụ nữ hay sao? Nếu không phải Niệm An đầu tư hạng mục này, Mộ Hữu Thành anh sẽ có khả năng coi trọng hạng mục đó như vậy sao? Coi trọng đến mức không ngại phiền toái tự mình đến cửa ‘xin’ hợp tác? Ít nhất Tiêu Thần cảm thấy có điểm không hợp lý.

Lão Mộ khẽ lắc đầu: “Đúng là bây giờ thị trường mà Mộ thị chiếm được khiến người ta vui mừng, nhưng mức tăng trưởng là quá nhỏ, nếu thực sự muốn tăng trưởng mạnh, cần phải tìm kiếm cách thức mới mẻ. Quy mô trung tâm thương mại lớn, thị trường phức tạp, sản phẩm Mộ thị nếu được nhập vào, cũng không chiếm được bao nhiêu lợi ích, không bằng tìm một người hợp tác mới. Hạng mục của cậu vừa lúc thích hợp mà thôi.”

Tiêu Thần ít nhiều cũng bị giật mình, anh cảm thấy người đàn ông này đúng là nhỏ mọn mà, đang định mở miệng nói gì, lại nghe thấy Lão Mộ bổ sung thêm một câu: “Dĩ nhiên, cũng vừa lúc hạng mục này cũng có cả cô ấy nữa.”

Đây chính là nói: giang sơn cùng mỹ nhân đều muốn sao? Tiêu Thần nhắm mắt suy nghĩ một lát, chợt mở mắt: “Tổng giám đốc Mộ có hứng thú nhận hạng mục này hay không? Không phải hợp tác, mà là Mộ thị độc lập vận hành. Người của giai đoạn đầu tôi có thể cho anh mượn, bọn họ có thể vì anh mà cung cấp không ít số liệu tài nguyên, về tài chính thì Mộ thị lớn như vậy chắc chắn có thể lo được, thủ tục sau này anh hẳn là biết rõ hơn tôi....” Anh dừng lại, lời này của anh, đến chính anh trước đây cũng chưa từng nghĩ ra.

Tiêu Thần không thể không thừa nhận, thực sự khi bắt đầu hạng mục này gặp không ít khó khăn, không chỉ ở phương diện tiền bạc, còn có kỹ thuật và quan hệ xã hội, thoát khỏi tổng công ty ở Mỹ, năng lực của anh quả thật là có hạn. Hoặc là có thể có bản kế hoạch trước nhưng bởi vì nguyên nhân thực tế khiến nó năm lần bảy lượt đều thất bại....Thật ra anh cũng đã đoán trước được mình sẽ bị thất bại. Có lẽ bởi vì tuổi trẻ không có kinh nghiệm, dựa vào nhiệt huyết liền cho rằng có thể chứng minh cho gia tộc thấy năng lực của anh, nhưng cuối cùng ‘Tưởng tượng rất béo bở, thực tế cảm giác hơi khó khăn’. Dĩ nhiên anh muốn cố gắng vượt qua, anh có thể tích lũy không ít kinh nghiệm, còn có thể thu hoạch thành tích không ngờ, nhưng anh suy nghĩ thấy hình như có một người càng có thể làm cho hạng mục này tiến hành thuận lợi hơn.

Đã như vậy, anh tình nguyện rút lui. Rút lui chứ không phải bỏ cuộc, anh cần tích lũy càng nhiều kinh nghiệm càng tốt, chỉ cần chuẩn bị xong những thứ này, anh sẽ làm lại lần nữa.

Lão Mộ cũng hơi giật mình, anh quan sát nét mặt của Tiêu Thần, hình như muốn nhìn trên mặt anh có bao nhiêu độ tin cậy. Lần đầu tiên nhìn, anh đã tin rằng: trên mặt tên tiểu tử này có vẻ không cam lòng nhưng lại cố tỏ vẻ rộng lượng không phải nói chơi. Anh đứng dậy, đi vài bước, vỗ bả vai Tiêu Thần: “Người trẻ tuổi, để tôi nói cho cậu biết kinh nghiệm của tôi. Mấy năm trước khủng hoảng kinh tế, Mộ thị cũng không

lớn lắm. Tôi bay khắp châu Âu, Nam Phi, cả ngày làm việc nhưng chẳng thu hoạch được cái gì. Lúc ấy tôi còn cắt giảm chi phí để tồn tại. Năm đó tôi gặp một cô gái, cô ấy cùng tôi phân tích tình hình, dùng số liệu để thuyết phục tôi cố gắng. Cho tới hôm nay, ba mặt hàng mà tôi đã từng có ý định bỏ đi đã trở thành một trong những mặt hàng cạnh tranh quan trọng... Tiếp tục kiên nhẫn, có lẽ tình huống sẽ không giống bây giờ.”

Nói xong, Lão Mộ trở lại vị trí của mình: “Hợp đồng cũng đã chuẩn bị xong, chờ sau khi cậu quyết định vốn, tôi và người của Viên Đô sẽ tới. Cậu cứ làm theo suy nghĩ của mình, có gì cần thì cứ nói, chỉ cần đảm bảo lợi nhuận, mấy việc bên lề tôi có thể giải quyết giúp cậu một tay.”

Tổng giám đốc Mộ cung cấp điều kiện rất hấp dẫn, Tiêu Thần nghĩ mãi không tìm ra nguyên nhân, ngoài trừ những lời hoang đường mà anh nói ra, hẳn là có gì đó khác nữa. Anh vừa mới kể loại chuyện cũ, dường như có điểm gì đó mơ hồ. Tiêu Thần nhớ lại một chút, ấn tượng dừng lại ở một điểm, có một cô gái.

“Không biết cô gái tốt bụng đó là ai?” Tiêu Thần chợt lên tiếng.

Lão Mộ buông tay, bắt đầu dĩ cười: “Quả nhiên cô gái đó vẫn có sức hút. Được rồi, đúng như cậu nghĩ, là Niệm An. Năm đó tôi tặng cô ấy một món quà nhỏ, cô ấy cảm thấy không yên tâm, nên giúp đỡ tôi. Dù sao cô ấy cũng học chuyên toán, sự nhạy cảm đối với những con số thật khiến người khác khiếp sợ. Cho nên tôi cố chấp hợp tác như vậy, một mặt cũng là tin tưởng ánh mắt của cô ấy. Cậu còn câu hỏi nào không?”

Tiêu Thần thở dài một cái, tiếc nuối: “Vẫn không nghĩ rằng cô ấy cũng có thể. Trước kia cứ nghĩ là cô ấy chỉ giỏi lý thuyết....”

Lão Mộ có vẻ hơi bất đắc dĩ: “Giỏi lý thuyết thì sao? Cô ấy rất chăm chỉ. Đêm qua là đêm tân hôn của chúng tôi mà cô ấy còn nghiên cứu tài liệu hạng mục, lúc ngủ còn nói năng rất hùng hồn, một thiết bị ánh sáng là bao nhiêu tiền, tổng cộng chiếm bao nhiêu diện tích...” Lão Mộ nhớ lại đêm hôm qua, cảm thấy cô nhóc này đúng là điên rồi, vốn tưởng rằng cô chỉ đầu tư chơi, không ngờ lại tốn nhiều tâm huyết đến như vậy. Đêm khuya nhớ tới điều gì đó lại lén bò dậy mở đèn ngồi viết ra giấy.

Bà xã đã cố gắng như vậy, Lão Mộ cũng không thể bị rút lại phía sau đúng không?

Cuộc nói chuyện trong công viên là bí mật, kết quả thế nào tạm thời vẫn chưa rõ lắm, dĩ nhiên là không phải cố tình che giấu, mà là người trong cuộc vẫn chưa ra quyết định. Tiêu Thần nói muốn suy nghĩ một chút xem có nên tiếp tục hay không, Lão Mộ vẫn là nói câu nói kia “Người trẻ tuổi, nhân lúc này va chạm một lần, cùng lắm là thất bại, đầu tư lại, nếu chưa thử đã bỏ cuộc thì thật là đáng tiếc.”

Cuối cùng Lão Mộ mua một cái bánh ngọt rồi trở về khách sạn, lúc về phòng thì thấy Niệm An đang neho mắt ngồi trước bàn viết gì đó. Anh để chiếc bánh ngọt xuống, rón rén đến gần, từ phía sau ôm lấy cô, âm thanh trầm thấp nói: “Vẫn còn bận sao? Nghỉ ngơi mấy ngày đã....”

Một bàn tay vắt ngang trước mặt anh, Niệm An xoay người, bỏ mắt kính xuống nhìn chiếc bánh ngọt trong tay anh: “Ồ đây không phải là bánh ngọt của khách sạn Christine bên kia đường hay sao, Tổng giám đốc Mộ thực vui vẻ nha, tốn hơn hai giờ để mua một chiếc bánh ngọt như vậy.”

Lão Mộ đánh hơi được không khí khác thường, anh nhướn mày: “Sao hả? Nhớ anh à?” Nói xong tiến lại gần.

Niệm An kịp thời ngăn miệng anh lại, vừa đẩy ra vừa quả quyết: “Sáng ngày ra đã không thấy người, để lại một tờ giấy nói là đi mua đồ? Em còn tưởng anh đến chỗ nào mua cái gì từ trên trời rơi xuống chứ, hóa ra chỉ là cái bánh ngọt.... Không bằng anh nói thẳng cho em biết đi, anh đi gặp ai. Cho dù là tiền nhiệm của anh, cứ nói thẳng với em là được rồi, còn phải lén lút như vậy sao?”

Tiền nhiệm? Ặc, hóa ra là Niệm An đang ghen. Lão Mộ vui vẻ phá lên cười: “Ha ha, đúng vậy, anh đi gặp một người, còn khuyên người ấy đừng làm việc ngốc nghếch, cho dù người ấy quyết định gì anh đều giúp. Hơn nữa giữa bọn anh còn có....”

Niệm An tiện tay nhặt một cái gối ném lên người Lão Mộ: “Đồ khốn khiếp! Dám đi gặp tiền nhiệm, hết Từ Na đến Lý Lệ Chân, còn người nào nữa!”

Cười đùa một chút, Lão Mộ quyết định thật nhanh ôm Niệm An vào lòng, thẳng thắn nói: “Bà xã, em yên tâm, người đó là đàn ông.”

Niệm An cau mày, im lặng một lát, sau đó làm động tác muốn ngắt: “Lại còn là đàn ông: “Lại còn là đàn ông! Mộ Hữu Thành, khẩu vị của anh thật nặng, em vẫn nghĩ anh là người bình thường, anh....”

Lão Mộ lần này mơ hồ, Niệm An thật hay giỡn vậy? Nhưng nhìn cô giống như muốn khóc, chẳng lẽ anh đùa hơi quá đáng sao? Anh cuống quýt giải thích: “Là Tiêu Thần, cùng anh ta nói chuyện hợp tác hạng mục, không nói cho em là bởi vì chuyện còn chưa bàn bạc xong, không muốn em lo lắng....”

Người phụ nữ trong ngực run lên một cái, dáng vẻ giống như rất uất ức, sau đó cô chậm rãi ngẩng đầu, trên mặt nở nụ cười: “Nói sớm không phải là tốt sao, hại em phải nặn ra mấy giọt nước mắt.” Nói xong, cô lớn tiếng nói về phía cửa chính, “Được rồi, vào đi, tự giác lấy đồ vật ra.”

Lão Thẩm và Tô Tô cùng than thở, oán hận nhìn Lão Mộ: “Xem như cậu lợi hại!”

Lão Mộ có chút không hiểu, rốt cuộc đây là tình huống gì?

39. Chương 39: Không Gian Nhà Mới

Không sai không sai, tất cả đều từ một cuộc cá cược mà ra. Nội dung đánh cược chính là sáng sớm Lão Mộ đã đi đâu?

Tô Tô và Lão Thẩm nhất trí cho rằng Lão Mộ nhất định đã sắp xếp chuyện vui nào đó, vất vả lắm mới cưới được vợ, hơn nữa còn mua một tặng một, anh nhất định vui mừng không ngậm miệng lại được. Mà đã vui, thì tất nhiên sẽ vui vẻ chuẩn bị cho bà xã một niềm vui bất ngờ....

Niệm An lại cho rằng, người đàn ông này phúc hắc như vậy, làm chuyện lãng mạn? Thôi cho xin. Cô cược một sọt dưa chuột, Mộ Hữu Thành nhất định đi giải quyết chuyện có liên quan đến công việc.

Tô Tô và Lão Thẩm còn luôn luôn giữ ý kiến khiển trách Niệm An quá xem thường Lão Mộ. Dù sao cũng mới cưới, cho dù là người có khô khan thế nào đi chăng nữa cũng sẽ tạo ra vài sự kiện lãng mạn. Ví dụ như lúc ấy Lão Thẩm.... Được rồi, nói đến đây Tô Tô lại nổi cơn thịnh nộ, bởi vì nhiều năm như vậy cô nhớ lại, năm đó Lão Thẩm chẳng làm chuyện gì khiến cô cảm động cả. Tô Tô vỗ ngực liên tục: mẹ nó, năm đó đúng là bà đây đàn độn mới gả cho anh....

Được rồi, thôi không suy nghĩ nữa, Lão Thẩm và Tô Tô đi vào từ ngoài cửa. Lão Mộ đi ra ngoài gặp Tiêu Thần, hiển nhiên là nói chuyện công việc! Ý tứ rất rõ ràng, Niệm An đã thắng.

Lúc ấy bởi vì Tô Tô và Lão Thẩm hết sức khẳng định, cho nên Niệm An cược một sọt dưa chuột, mà bọn họ cược một xấp tiền mặt. Tỷ lệ đặt cược.... Ân, không cần nói rõ, vì rõ ràng có thể thấy được chênh lệch đến kinh người.

Đeo mắt kính lên sống mũi, Niệm An hết sức chăm chú đếm tiền. Tô Tô đứng bên cạnh bĩu môi: “Nhìn em tham tiền như vậy, một xấp này cũng phải vài ngàn, mau mời bọn chị ra ngoài uống trà chiều đi!”

Lão Thẩm lắc đầu thở dài: “Lão Mộ, cậu thật đúng là gỗ mục không thể đẽo được.” Ngay sau ngày kết hôn đã đi làm việc, thật sự chịu thua con người khô khan này.

Lão Mộ ngồi bên cạnh Niệm An, ôm hông cô, cười vô sỉ: “Tiền này hình như cũng có phần của anh, chúng ta chia đôi?” Nói xong đưa tay muốn lấy.

Niệm An hung hăng đẩy móng vuốt của anh ra: “Sang bên kia hóng gió đi.” Cô đếm xong tiền nhích lại gần bàn, “Ồ, mười hai ngàn bảy, trên người ai còn tiền lẻ đưa hết ra đây, lấy ra mau.”

Tô Tô trừng mắt: “Cứ mời khách trước đã, chờ em mời xong bọn chị sẽ thưởng cho em chút tiền lẻ, đúng là di nhỏ ham tiền.”

Lão Mộ có chút không hiểu, hỏi: “Trên người anh có chút tiền mặt, em định làm gì?”

Lúc này Niệm An kín đáo đưa cho anh tờ báo: “Trường tiểu học vùng ngoại ô tối hôm qua có hỏa hoạn, có ba em nhỏ bị bỏng, bây giờ đang điều trị ở bệnh viện huyện, trường học bị thiêu cả rồi, muốn xây dựng lại...”

Cô vừa dứt lời, Tô Tô liền chạy đi. Chỉ một lát sau cô chạy tới cầm theo túi xách của mình, lấy ra mấy cái phong bao hồng hồng: “Chị vẫn không hiểu, tại sao nhất định phải là tiền mặt? Chúng ta trực tiếp quyên nguyên vật liệu cho họ không phải là tốt hơn sao? Bây giờ chị có chút ám ảnh với việc quyên tiền, quyên xong không biết rốt cuộc tiền dùng ở chỗ nào, nếu để người ở giữa ăn nhậu chơi bời hết, vậy thì đúng là có lòng tốt đi lo chuyện xấu.”

Lời này của cô thật sự giải tỏa những điều trong lòng, trước kia Lão Mộ và Lão Thẩm cũng thường xuyên quyên tiền, thật sự mà nói, khoản tiền mà bọn họ quyên góp cũng không rõ rốt cuộc thì có bao nhiêu tiền được gửi xuống địa phương.

Niệm An chia số tiền kia thành ba phần không khác nhau lắm, gật đầu nói: “Tiền mặt là cho ba em bị bỏng này, còn về phần trường học, nếu anh không ngại thì xem qua một chút hạng mục xây dựng, nếu có thể bao trọn thì tốt quá.”

Về mặt Lão Mộ hiện lên một nụ cười kinh điển, anh cầm bàn tay của Thẩm Niệm An lên khoe miệng, hôn một cái: “Ừ, bà xã có tấm lòng thật lương thiện.”

Niệm An đưa mu bàn tay lên áo khoác của anh lau hai cái, ầm ực nói: “Sau này anh còn dám dùng cái bánh ngọt này lừa em thì anh chết chắc rồi.”

Lão Mộ và mấy người gom góp tiền mặt, ỗi em hai vạn. Một nhóm bốn người lái xe đến bệnh viện, tiền do Tô Tô giao tận tay người nhà, trên danh nghĩa một đơn vị nào đó, dĩ nhiên là một người không có thật. Người nhà mới đầu không tin, sau khi hàn huyên với Tô Tô một lát, thấy cô chân thành như vậy mới tin. Cuối cùng cũng nhận lấy tiền, cảm động rơi nước mắt, nói thẳng bây giờ trong xã hội vẫn còn người có tấm lòng.

Sau khi trở về bốn người lại tiếp tục bận rộn công việc của mình, Lão Mộ và Lão Thẩm liên lạc với trường học thương lượng chuyện xây dựng trường, ở giữa vẫn là chuyện của chính phủ, cho nên cũng không ít chuyện vụn vặt.

Niệm An phụ trách dưỡng thai, Tô Tô thỉnh thoảng lại mua một chút đồ ăn tới bệnh viện.

Lão Thẩm cùng Tô Tô dù sao cũng là khách, trong nhà còn có trẻ nhỏ và người già, không thể ở lại thành phố B quá lâu, vì vậy giúp được đến đây là tốt rồi. Sau khi trường học khánh thành xong, Niệm An với Lão Mộ tới đó, chụp ảnh rồi gửi cho vợ chồng Lão Thẩm xem. Mà trong bệnh viện, vết thương của ba người bạn nhỏ cũng phục hồi khá tốt.

Sau khi bận rộn vài ngày, Lão Mộ và Niệm An khá nhàn rỗi, lúc nằm ở trên giường, anh đột nhiên hỏi một câu: “Bà xã, mấy ngày nay chúng ta đều ở trong khách sạn, em không cảm thấy kỳ lạ sao?”

Niệm An đang ngủ có chút mơ mơ màng màng: “Nhà của anh không phải đã bán rồi sao, hiện tại không tìm được nơi thích hợp còn gì? Làm nhanh lên một chút, dù sao khách sạn cũng chỉ là bên ngoài, ở bên ngoài vài hôm còn được, chứ thường trú thì hẳn là không được rồi.”

Lão Mộ vuốt tóc của cô, ngâm nga mấy câu hát ru cô ngủ, sau đó mới nói: “Phòng anh đã sớm chuẩn bị rồi, ngày mai sẽ cho em một sự ngạc nhiên. Thật ra thì anh cũng rất lãng mạn...”

“Đúng vậy, chỉ là lãng mạn nhưng không thể hiện ra thôi.” Niệm An rõ ràng đang ngủ chột mồm, nhìn chăm chăm Lão Mộ, cười liên tục không thôi.

Lão Mộ nâng trán: “Cô nhóc này, dám lừa anh.”

Niệm An hà từng hơi: “Ai rảnh mà lừa anh, chẳng qua vừa rồi là anh hát quá khó nghe, cho nên em không thể làm gì khác hơn là vội nhắm mắt ngủ, ai biết là sau đó anh lại không hát nữa.”

Hát! Quá! Khó! Nghe! Lão Mộ thật sự bị đả kích rồi, cả đời chưa từng hát ru con.... Lại nói vừa rồi anh hát thật sự tệ như vậy sao? Chính anh cũng cảm thấy rất thôi miên mà.... ai ôi, im lặng cảm thán.

Niệm An đưa tay vuốt ve khuôn mặt của Lão Mộ hai cái, nói sang chuyện khác: “Lại nói phòng mới ở đâu? Sao không thấy anh nhắc tới, mấy hôm nay anh lên gọi điện thoại là vì chuyện phòng ốc?”

Lão Mộ trực tiếp kéo chăn đắp cho hai người, âm thanh chui ra khỏi chăn: “Ngủ! Ngày mai anh sẽ nói cho em biết.”

“Không cần nha, ông anh tốt bụng, nói cho em biết đi mà”

“Em còn nói nữa là anh sẽ ra tay.”

“Ngạch....”

Vì vậy im bặt.

Ngày hôm sau Lão Mộ lại biến mất, người tới là trợ lý của Lão Mộ, trợ lý Trần, cô lái xe đưa Niệm An đi, dọc đường chỉ nói duy nhất hai câu, “Cô chủ, Tổng giám đốc Mộ đang họp, bảo tôi đưa cô tới.” Và “Cô chủ, chúng ta đến nơi rồi.” (nguyên văn gọi là phu nhân = bà chủ/cô chủ, nhưng bà chủ thì già quá nên ta đổi lại là cô chủ cho hợp với tuổi của Niệm An)

Haiz, cô ấy đúng là một người ít nói.

Điều khiến Niệm An giật mình, phòng mới chính là căn hộ bên bờ hồ kia, chính là căn hộ mà Lão Mộ đã tặng cô, không đúng, phải nói là hai căn.Sau khi cô đi vào mới phát hiện, bức tường sát vách ngăn cách giữa hai phòng đã bị đập đi, tương đương với việc diện tích rộng gấp đôi, sau đó bên trong cũng được trang hoàng lại, phong cách châu Âu này, cửa sổ sát đất này, thảm lông Ba Tư, đèn treo tường, quây rượu hình nửa mặt trăng....Bên kia cũng là một không gian thú vị, toàn những món đồ chơi của trẻ con, xích đu, nôi trẻ em, còn có một chiếc thảm phát nhạc, nếu bên trên đứa trẻ nhúc nhích thì sẽ tự động phát ra tiếng nhạc....Nhìn tình hình này, Niệm An hì hì bật cười một tiếng: “Đúng là chỉ có anh ấy mới nghĩ ra được.”

Trợ lý Trần đứng bên cạnh nhắc nhở: “Cô chủ, tôi đưa cô đến đây rồi, cô có thể đi dạo xung quanh một chút, Tổng giám đốc Mộ họp xong sẽ tới đây ngay.”

Nói xong cô ấy liền đi ra ngoài.

Niệm An đi đến bên quây rượu ngồi, bên trong còn có một chiếc đài, trang bị đầy đủ, có máy pha cà phê, máy ép trái cây, quả thực mỗi nhà nên có một quây rượu nhỏ, cho dù muốn đến quán bar cũng không cần ra khỏi cửa, cái này tốt vô cùng.Trong phòng bếp có mùi thơm bay ra, Niệm An nhìn về phía phát ra mùi hương, phát hiện trong lò vi sóng có đồ ăn, nhìn qua cửa kính trong suốt, hình như là trứng luộc trong nước trà? Trứng luộc trong nước trà phải mấy giờ mới xong, nhưng món này là do ai chuẩn bị? Chẳng lẽ là trợ lý Trần? Nhưng mà.....

Niệm An nghĩ tới điều gì đó, rón rén mở cửa phòng ngủ ra, sau đó ghé đầu vào xem một chút.Không cần phải nói, nhất định là Lão Mộ ở đây, nếu không tại sao trong nhà tại sao có thể có đồ ăn đây? Đáng tiếc khi Niệm An mở cửa phòng ngủ ra, cô không thấy ai cả, nhưng trên giường lại là một cảnh kiều diễm....Hoa hồng?

Trên cái chăn màu trắng là những bông bông đỏ xếp thành hình trái tim, trong hình trái tim còn có một hộp vuông.Nhớ tới “bất ngờ” mà Lão Mộ nói đêm hôm trước, Niệm An bất giác lắc đầu: hoa hồng hình trái tim, lại còn quà tặng, mấy chiêu này cũng không phải là hơi lạc hậu đi! Trong ti vi phim ảnh cũng đều diễn như vậy đấy thôi? Nhưng đối với Lão Mộ mà nói, làm được chuyện này đã là không dễ dàng rồi, đừng quên, anh là Lão Mộ “lãng mạn nhưng không thể hiện ra thôi”.

Niệm An ngồi xuống bên giường, mở hộp ra, trong hộp không phải là chiếc nhẫn hay là dây chuyền, cũng không phải là vòng ngọc đá quý, cũng không phải là một món quà mà chúng ta có thể nghĩ ra, trên đó viết: “Vợ à, anh ở phòng trẻ sát vách.”

Mẹ nó, tên đàn ông này!

Niệm An đúng là hết ý kiến, cô chạy tới phòng trẻ, vốn tưởng rằng Lão Mộ ở chỗ này, sau đó mới biết anh không ở đây! Nhưng trong phòng trẻ có rất nhiều quần áo trẻ con, đủ kiểu dáng màu sắc, trong lòng có chút ngứa ngáy, thật muốn cho bảo bối của mình mặc vào.Niệm An vuốt bụng, trong đầu nghĩ đến dáng vẻ

đưa trẻ ra đời.Nghĩ đi nghĩ lại, cô lại vội vàng dừng lại, thầm nghĩ Mộ Hữu Thành rốt cuộc muốn giở trò quỷ gì, muốn dùng đứa bé để chặn miệng cô lại sao, đừng có mơ!

Ai, phòng trẻ giường trẻ, Niệm An lại phát hiện ra cái hộp, lúc này cô không chút nghi ngờ mở ra, bên trong có một tờ giấy khác – còn muốn chơi trò trốn tìm với mình, tên đàn ông này!

Nhưng chỉ là cô không nghĩ tới, trên giấy viết là: bà xã, giờ anh đang tắm, quên mang đồ lót, ở tủ quần áo thứ hai trong phòng ngủ lớn, ngăn kéo thứ hai.

Phòng tắm của căn hộ cách cửa khá xa, hơn nữa hiệu quả cách âm tốt, vì vậy lúc Niệm An đi vào không nghe thấy tiếng người tắm.Lúc cô lại gần mới phát hiện ra bên trong quả nhiên có người, có vẻ như là Lão Mộ.Cô nhìn người đàn ông bên trong, cong môi nghĩ: thì ra là muốn làm người ta bối rối.

Sau đó Niệm An ngồi yên trên ghế sofa xem ti vi: để anh chờ một chút, cho nếm thử mùi vị gấp gáp không tồi.

Một lúc lâu sau, cửa phòng tắm mở ra một khe hở, có tiếng nói: “Bà xã, em vào đây một chút.”

Niệm An mở tiếng TV lớn hơn, đồng thời tóp tép gặm táo, dùng hành động thực tế nói cho anh biết: thật xin lỗi, em chẳng nghe thấy cái gì cả.

Lão Mộ ôm thân thể trần trụi thở dài một cái, sau đó...

40. Chương 40: Nguồn Gốc Hấp Dẫn

Phim điện ảnh và phim truyền hình đều thích gạt người.Xem TV mà một diễn viên đánh nhau với một đám yêu quái, giả tưởng thám hiểm, hoặc là yêu đến chết đi sống lại, giống như trên thế giới chỉ có hai người bọn họ....Nhưng sự thực là, hơn 90% số người trên thế giới đều có một cuộc sống bình lặng, lặp đi lặp lại.Không cần đoán mò, từng ngày cứ trôi qua như vậy.Ví dụ như hôm nay bạn tới thăm người yêu sinh li tử biệt trong phim Quỳnh Dao của mình, nhưng người yêu bạn lại quá bận rộn chuyện công việc, đã sớm lên giường ngủ o o, bạn có cảm thấy thất vọng không? Cô gái, hãy mơ mộng ít thôi, cứ sống tốt qua ngày là được rồi.Nhưng mà trong cuộc sống thường ngày thỉnh thoảng cũng có chút bất ngờ nho nhỏ đủ để kích thích trái tim.

Mở đầu cái chương này tại sao lại là một đoạn dài lê thê như này chứ, bởi vì cuộc sống vừa bước vào hôn nhân của Niệm An và những cô gái khác không giống nhau.Mới lạ, căng thẳng, thêm chút mong đợi, sau khi bọn họ dọn vào nhà mới sẽ có cuộc sống như thế nào?

Sau này chỉ có hai người, lúc rửa mặt có thể tranh nhau soi gương với cô, lúc tắm sẽ có một người ở bên ngoài nói chuyện với cô, thảo luận chuyện hôm nay gặp được một người hay sự việc tuyệt như thế nào.....Mặc dù mấy năm trước ở chung Niệm An đã từng quen thuộc với sự tồn tại của Lão Mộ, nhưng không giống bây giờ.Không giống chỗ nào? Chính là thân phận! Trước là ở chung nhưng chưa cưới, cùng lắm chỉ coi là luyện tập, luyện tập cho giống thật, nhưng nó không phải là thật.Mà bây giờ, từng phút từng giây đều là sung sướng thật đấy.

Nhưng khi Lão Mộ trần như nhộng từ phòng tắm đi ra, Thắm Niệm An phản ứng cũng rất buồn cười, cô cầm cái điều khiển ti vi trong tay ném về phía Lão Mộ, vừa ném vừa hốt hoảng kêu lên: “Thật bất lịch sự!”

Lão Mộ nhanh nhẹn tránh được cái điều khiển ti vi, nhưng chính vì sự nhanh nhẹn đó mà bị kịch xảy ra.Anh vừa từ phòng tắm ra, cho nên lòng bàn chân ướt, mà nền đất bên ngoài phòng tắm được lau rất sạch sẽ, sạch đến nỗi bóng loáng, bóng loáng đến nỗi chỉ một động tác nhỏ xíu cũng có thể khiến người ta ngã oạch một cái.Đúng vậy, Lão Mộ ngã thật, ngã đập xương cụt, nghe nói lúc khi tiền hóa thành người thì giấu đuôi ở đâu? Đồng chí này bị ngã xong thấy đau vô cùng, cái này cho chúng ta thêm một bài học: lần sau khi tắm không thể không mang theo quần áo.

Bởi vì không mang theo quần áo, cho nên phải trần truồng ta ngoài; lại nói ra ngoài trần như nhộng, sẽ dọa đến người bên ngoài nhà tắm; mà người bên ngoài nhà tắm bị dọa, cho nên sẽ công kích, bị công kích, khi

sẽ nhảy lên; lại nói khỉ mà nhảy lên, sẽ bị ngã....Nhìn xem, luật nhân quả thật là kỳ diệu làm sao.

Lúc này Lão Mộ vẫn trần như nhộng, không có sự bảo vệ của quần áo, xương cụt bị đau đến mức mất hồn.Trên trán mồ hôi to như hạt đậu chảy ròng ròng, nhìn thấy Niệm An vẫn còn ngây người kinh ngạc đứng cách đó không xa, anh im lặng nói ba số: “120”

Ai bảo Lão Mộ không lãng mạn, thật ra thì anh đặc biệt lãng mạn, hơn nữa sự lãng mạn của anh còn là độc nhất vô nhị, thật khiến người ta sáng mắt.Chỉ là sự lãng mạn mà anh dày công chuẩn bị khiến anh cùng vợ mình chạy tới bệnh viện một phen.Lão Mộ rất rối rắm, chiều không mang quần áo vào phòng tắm là do Lão Thẩm chỉ dạy cho anh, nghe nói lúc ấy Lão Thẩm sử dụng vô cùng hiệu quả, tình cảm của anh và Tô Tô từ mặt đất lập tức tăng vọt.Nào ai biết, ôi, xem ra ngựa nhỏ qua sông, nước sâu phải tự mình đứng vững, nghe người khác chưa biết chừng sẽ xảy ra tình huống gì.

Dọc đường đi Lão Mộ chịu đựng khổ sở vô cùng, nhưng trước mặt bà xã lại biểu hiện vô cùng bình tĩnh, trên đường đi còn nói vài câu an ủi với Niệm An, ví dụ như nói “Chuyện này không phải tại em, em đừng tự trách mình.”

Dĩ nhiên phản hồi những lời này của anh là vẻ mặt đầy nghi ngờ của Thẩm Niệm An, còn có: “Em phải tự trách sao? Em không trách mình, cùng lắm chỉ là cảm thán một câu, có phải sau khi kết hôn thì người ta bị dần đi chăng?”

Một câu thôi, nhưng hoàn toàn đả kích tự ái của Lão Mộ.Được rồi, mặc dù trước đây từng kết hôn, nhưng lúc đó anh vẫn rất bận rộn công việc bên ngoài, thậm chí còn không nghĩ tới rốt cuộc ý nghĩa của kết hôn là gì.Đến tận bây giờ, khi đã nhiều tuổi như vậy vẫn không biết kết hôn thì nên làm gì, khiến ới chuyện vào nhà mới một hôm đã phải tới bệnh viện, thật sự là....quá dần mà.

Nếu những suy nghĩ trong lòng Lão Mộ được thể hiện trên mặt, nhất định là rất đẹp mắt, đáng tiếc anh lại là hồ ly ngàn năm, đạo hạnh thâm sâu.Vì vậy lúc nghe thấy Niệm An đả kích như vậy, anh khẽ mỉm cười: “Thật sao? Chẳng qua anh thấy em thật là hoàn hảo, tính cách hoạt bát đáng yêu, hành động hơi khoa trương một chút, chỉ số thông minh lại cao....Trước mặt vẫn chưa thấy thiếu sót cái gì.”

Niệm An: “....”

Hai người cứ như vậy anh một lời tôi một lời đến bệnh viện, lấy số xong trực tiếp vào một phòng, người xem bệnh cho Lão Mộ là một nữ bác sĩ trung niên, cô ngẩng đầu nhìn hai vợ chồng một cái, hỏi luôn có chỗ nào không thoải mái.Lão Mộ bị đau nên không tiện nói chuyện, Niệm An nói thay: “Lúc anh ấy tắm thì bị ngã, đập xương cụt.”

Nữ bác sĩ trung niên sắc mặt kỳ quái nhìn cẩn thận Lão Mộ một lần nữa, sau đó nhú mày cúi đầu: “Nếu như bị tổn thương cơ quan, không nên tới chỗ tôi, tốt nhất là tới phòng khám chuyên khoa nam, ở đó tương đối chuyên nghiệp.Ra cửa rẽ phải tầng năm, cảm ơn, người tiếp theo....”

Cơ quan? Được rồi, Niệm An nghĩ chắc là ám chỉ cái mông đây....Nhưng mà hình như, quả thật còn có nghĩa khác.

Giải thích cho nữ bác sĩ trung niên kia một lúc lâu, cô mới kiểm tra vị trí vết thương, mà lúc này Lão Mộ đã tương đối khổ sở, sắc mặt trắng bệch.

Nữ bác sĩ cũng không chần chờ nữa, trực tiếp chỉ thẳng vào cái rèm sau lưng nói: “Phía sau có giường, leo lên đó.” Nói xong quay lại nhìn Niệm An, “Cô cởi quần giúp anh ta rồi đợi tôi.”

Được rồi, nên nhớ là trong giờ làm việc của bác sĩ, thân thể của con người cũng chỉ là tổ hợp của thịt cũng khớp xương mà thôi, không có chức năng dụ dỗ.Nhưng người không phải làm trong ngành y tế nghe những lời như thế vẫn có một loại cảm giác quỷ dị.

Vào lúc này Lão Mộ cực kỳ nghe lời, Niệm An đỡ anh nằm trên giường, sau đó giúp anh cởi quần, trong quá trình giúp anh cởi quần, cô dùng sức của chín trâu hai hổ, Lão Mộ hình như có nói gì đó, cô còn đang bận cởi quần, không có thời gian nghe.Sau đó chỉ còn cái quần lót, phải kiểm tra cẩn thận, nên chắc cũng phải cởi ra luôn, Niệm An, hạ quyết tâm, nhắm mắt bắt đầu cởi quần lót của Lão Mộ.

Lão Mộ rên lên một câu: “Bà xã, được rồi!”

Đúng lúc này, bác sĩ đang mang bao tay đi vào, nhìn tư thế hai người bọn họ, nghi ngờ hỏi một câu: “Hai người đang làm gì thế?”

Niệm An nói: “Bác sĩ, cởi quần ạ!”

Nữ bác sĩ mắt tròn trắng: “Tôi nghĩ là cô cởi quần của anh ta, chỉ cần hở mông ra là được rồi, ai bảo cô cởi hết cả ra? Làm như chỗ tôi là Ngưu lang điếm không bằng, còn làm ngay tại chỗ truyền hình trực tiếp, không sợ dạy hư trẻ con.”

Niệm An rất muốn châm chọc: trẻ con ở đâu? Nhưng cô vẫn im lặng giúp lão Mộ mặc quần vào, sau đó đứng một bên không nói.

Bác sĩ đứng bên giường, động tác nhanh chóng ấn xuống mông Lão Mộ một cái. Lão Mộ đang im lặng bỗng dưng kêu lên một tiếng: “A!!!” Âm thanh rầu rĩ kia hiển nhiên là cắn chặt môi, cố gắng kiềm chế, nhưng cho dù có kiềm chế thế nào: lần này thực con mẹ nó đau quá.

Niệm An nhìn mà xót ruột, cô nói với bác sĩ: “Bác sĩ, có thể nhẹ tay một chút được không?”

Bác sĩ quay đầu nhìn cô một cái, ánh mắt lạnh lẽo như dao phẫu thuật, rất giống loại giết người vô hình kia: “Nói cái gì mà nói, làm phiền tôi chữa bệnh.”

Niệm An cũng không cam chịu yếu thế: “Làm bác sĩ, ít nhất chị cũng phải thông cảm với bệnh nhân khổ sở chứ, anh ấy ngã chính ở chỗ đó, xin chị nhẹ tay một chút.”

Nữ bác sĩ không để ý tới cô, bình tĩnh lạ thường hỏi Lão Mộ: “Có đau không?” Nói xong tay lại thật nhanh ấn xuống lần nữa.

Niệm An đứng là muốn tức điên: “Còn hỏi cái rắm á, một đại lão gia cũng phải kêu như vậy, còn có thể không đau sao? Rốt cuộc chị có chữa bệnh hay không, nếu không chữa thì nói một lời, trên đời này cũng không phải có mình nhà chị là bác sĩ.”

Cho dù Lão Mộ đau đến chảy nước mắt nhưng vẫn nghe được lời nói của Thẩm Niệm An, anh vui mừng cười: bà xã thật khí phách, còn nữa, bác sĩ xuống tay thật nặng.

Trước khi Lão Mộ đau đến suýt ngất đi, cuối cùng cũng kiểm tra xong, cả quá trình nữ bác sĩ không nói gì nữa, lặng lẽ chụp Xquang sau đó hỏi thăm bệnh tình, sau đó đưa ột chai thuốc rượu, nói là về nhà thoa.

Nhìn rượu thuốc kia, Niệm An nghi ngờ có phải vừa rồi mình mắng bác sĩ, cho nên chị ta mới tùy tiện đưa một chai thuốc đuổi người. Thật không biết xấu hổ, một người bác sĩ lúc gặp người bị thương, cái gì mà kỹ năng chuyên nghiệp, cái gì mà đạo đức nghề nghiệp, thật thể tin được. Vì vậy, Niệm An nghi ngờ hỏi: “Bác sĩ, chỉ cần cái này thôi sao?”

Nữ bác sĩ lạnh lùng liếc cô một cái: “Nếu không mấy người nằm viện cũng được, bảo y tá bôi rượu thuốc cho người dân ông của cô.”

Sau khi rời khỏi bệnh viện, Niệm An vẫn còn châm chọc vị bác sĩ kia, thái độ cái gì cơ chứ, cho rằng mình biết chữa bệnh là giỏi lắm ư, chẳng chọi như đại gia vậy.... Cô nói, Lão Mộ cười, cười đến mức xương cụt cũng đau, nhưng đau cũng cảm thấy vui vẻ.

Niệm An trừng mắt liếc anh một cái: “Anh còn cười.”

Lão Mộ vào lúc này đặc biệt suy yếu, anh dựa vào người Niệm An, nhẹ nói: “Bà xã, em thay đổi rồi.”

Niệm An sững sốt một chút.

Cô thay đổi thế nào? Từ trước tới giờ cô đối xử với người khác rất khách khí, thậm chí sẽ không nặng lời với ai, cùng lắm chỉ là quở nhẹ. Hình như từ sau khi cô mang thai, đúng hơn là từ sau khi kết hôn đã không giống lúc trước. Cô bắt đầu đùa giỡn người ta, mắng chửi người ta, trời sinh tính hào phóng rực rỡ không kiềm chế được đều thể hiện ra ngoài.... Đây thật sự là một con người khác của cô sao? Là do cô vẫn đè nén tính cách của mình?

“Thay đổi cái gì mà thay đổi, mau về nhà thoa rượu thuốc!” Niệm An hằm hừ, khí thế vẫn như cũ.

Lão Mộ cảm thấy, dùng từ “nữ quân nhân” để hình dung bà xã của mình thật sự rất chính xác. Lúc này cô giống như một nữ quân nhân đội trời đạp đất bảo vệ cho người đàn ông của mình. Nhưng anh có hơi lo lắng một chút: lúc thoa rượu thuốc, nữ quân nhân có thể không quá dùng sức để thoa được không? Nghĩ đến đây, xương cụt của anh lại đau....

Lãng mạn rốt cuộc là cái gì? Chính là bữa tối dưới nền, một điệu Waltz, hay là một câu “anh yêu em” bất ngờ.... Hay là sau khi một người ngã đập xương cụt, còn có một người giúp anh thoa rượu thuốc? Bàn tay cùng xương cụt tiếp xúc thân mật, tiếng rên hỗn tạp lưu lại thật khiến hai trái tim không khỏi có chút tê dại.

Ai nói cuộc sống bình thản, con mẹ nó cuộc sống thỉnh thoảng sẽ cho bạn bình thản thêm một chút liệu có được không!

41. Chương 41: Vô Tình Gặp Gỡ

Mông Lão Mộ bị thương, vì vậy đừng nói là thân thiết, ngay cả nhúc nhích một cái cũng không có sức. Vì vậy, mới chuyển vào nhà mới đã mấy buổi tối, Niệm An với anh thật sự chỉ đơn thuần là đắp chăn nói chuyện phiếm. Bọn họ nói không ít chuyện, đề tài thường xuyên được nhắc tới là những chuyện cũ và chuyện hiện tại. Đương nhiên cũng có nhắc qua chuyện của Từ Na, sau đó tổng kết khái quát để tham khảo. Khái quát chính là: cô ấy là em vợ Lão Mộ, tổng kết lại là: cô ấy chuẩn bị được đưa về Mỹ.

Lúc nghe đến đoạn này, Niệm An cười, cô đột nhiên hỏi Lão Mộ một vấn đề: “Trước khi cô ấy về Mỹ, em có thể gặp cô ấy một lần được không?”

Lão Mộ có chút khó hiểu: “Em gặp cô ấy làm gì?”

Niệm An nói: “Bí mật giữa phụ nữ với phụ nữ, anh không cần phải biết. Để ngày mai đi, em sẽ tìm một người tới chăm sóc anh, em ra ngoài một chuyến, khoảng chừng bữa tối em sẽ trở lại.” Thấy Lão Mộ hình như hơi do dự, cô bổ sung thêm một câu, “Yên tâm đi, em sẽ không làm gì em vợ anh đâu.”

Lão Mộ đưa tay vuốt vuốt đầu cô: “Ngốc ạ, anh lo lắng là em sẽ bị cô ấy làm tổn thương, anh biết rõ năng lực của cô ấy.”

Niệm An gật đầu: “Ừm, đây là một vấn đề, vậy em mang theo vệ sĩ là được rồi.”

Lão Mộ bắt đầu: “Có lúc tổn thương không nhất định là trên thân thể”

Niệm An đưa tay chà chà gương mặt Lão Mộ, khóe miệng cong lên: “Anh biết rõ năng lực của cô ấy nhưng lại không muốn ra tay tàn nhẫn với cô ấy, cho nên muốn đưa cô ấy đi lần nữa? Nhưng anh có nghĩ tới rằng, nếu cô ấy có khả năng, cho dù không tự mình ra tay, chẳng lẽ cũng không mượn được tay người khác sao? Bây giờ khoa học kỹ thuật và giao thông liên lạc phát triển như vậy, nước Mỹ có là gì. Lần trước cô ấy có thể bay từ Mỹ về, lần sau vẫn có thể làm như vậy.... Cho nên anh nghĩ rằng chỉ cần đưa cô ấy về Mỹ là mọi chuyện có thể kết thúc sao?”

Lão Mộ không ngờ cô sẽ nghĩ như vậy, ngược lại im lặng.

Buổi sáng, Niệm An bàn giao toàn bộ công việc hạng mục, sau đó đi thẳng đến chỗ Từ Na. Từ Na ở khách sạn Hân Thành, thấy ngoài cửa có người coi chừng, có thể coi đây là biến tướng của việc giam lỏng. Lúc Niệm An đi vào, cô ta đang ôm đầu gối ngồi trên giường nhìn phong cảnh bên ngoài, đáng vẻ ngơ ngác.

Nghe thấy tiếng động cô ta xoay đầu lại, thấy Niệm An liền nhếch mép cười: “Cô đến rồi à? Hữu Thành đã nói với tôi. Ngồi xuống đi, bây giờ chỗ này là địa bàn của cô rồi.”

Chuyện Lão Mộ thông báo trước với Từ Na một tiếng, Niệm An cũng không giật mình. Bởi vì cô cũng không muốn công kích bất ngờ làm gì, để Từ Na chuẩn bị một chút cũng tốt.

Niệm An ngồi trên ghế sofa tìm một vị trí thoải mái, sau đó mới mở miệng: “Anh ấy muốn đưa cô đi, cô biết chưa?”

Từ Na cau mày, lục lọi trong áo ngủ, cuối cùng lấy ra một điều thuốc, còn có cả bật lửa. Cô ta nhìn Niệm An rồi nói: “Không khí trong phòng trong lành, không ngại tôi hút một điều chứ?”

Niệm An đưa tay ý bảo cô ta cứ tự nhiên.

Từ Na run run rẩy rẩy châm thuốc, hít một hơi, một làn khói mỏng bay lên, cô ta nở nụ cười: “Đúng vậy, tôi sẽ bị đưa đi, đến cái nước Mỹ đáng vứt đi đó, tiếp tục phải vào viện dưỡng lão đó, thật chẳng thú vị gì cả. Mới hơn ba mươi tuổi nhưng phải sống cuộc sống của người sáu bảy chục tuổi, cô không biết những người trong viện dưỡng lão thế nào đâu....” Cô ta dừng lại một chút, giọng nghẹn ngào, “Đều là những người sẽ sớm đi gặp Thượng đế, cả ngày nhìn bọn họ, tôi đều muốn được chết sớm hơn....”

Niệm An vẫn yên lặng lắng nghe, chờ Từ Na nói được kha khá cô mới bắt đầu nói tiếp: “Ừ, đây đúng là một vấn đề, vào viện dưỡng lão cũng là cân nhắc dựa vào tình trạng sức khỏe của cô, mặc dù không thể nói là muốn tốt cho cô, nhưng cũng không phải là muốn hại cô.”

“Ha ha....Tôi không....Nhất là đối với những lời như vậy, lấy danh nghĩa ‘vì muốn tốt cho cô’ thì nhất định là đối tốt sao? Tôi nghĩ chưa chắc, để cho tôi sống trong viện dưỡng lão không bằng để cho chết ở bên ngoài đi, ít nhất không khí còn trong sạch hơn, cũng có hơi người, ít nhất tôi sẽ không cảm thấy không khí trầm lắng xung quanh mình, còn có thể sống như một con người!”

Nói xong cô ta dụi đầu mẩu thuốc lá vào gạt tàn thủy tinh, thở ra một làn khói xám trắng, vài đốm lửa nhỏ rơi xuống.

Niệm An đổi tư thế: “Nếu như tôi nói tôi có thể giúp cô được thì sao?”

Vừa dứt lời, Từ Na đứng dậy, trong mắt chợt lóe lên tia sáng, chỉ là rất nhanh lại khôi phục về bình tĩnh: “Điều kiện của cô là gì?”

Niệm An cười: “Nói chuyện với người thông minh đúng là không uổng công. Cô và bà Tiêu rất thân với nhau, chuyện tôi muốn cô giúp chính là chuyện của bà ấy. Trước khi tôi nói ra đó là chuyện gì, cô cứ suy nghĩ trước đi!”

Từ Na cười đến mức bả vai cũng rung theo: “Tôi còn tưởng rằng cô muốn tới cảnh cáo tôi cách xa Mộ Hữu Thành ra một chút, thì ra là....Aiz, tạm thời không đề cập tới chuyện của bà Tiêu, tôi rất muốn biết, rốt cuộc cô có lo lắng rằng chuyện tôi sẽ cướp đi người đàn ông của cô hay không? Nếu như cô không lo lắng, vậy tại sao trong đám cưới còn tìm người diễn màn kịch như vậy, không phải là muốn làm cho tôi cảm thấy khó chịu sao?”

Niệm An tiện tay lấy cái gối ôm vào trong ngực, vai thẳng: “Cô nói đến chuyện trong tiệc cưới sao? Tôi cũng không biết vì sao, nói chung là tôi cảm thấy quá nhàm chán. Đúng là tôi ghét cô vẫn dây dưa như vậy, cho nên muốn nghĩ ra cách để chinh cô. Chỉ là không phải đơn giản khiến cô cảm thấy khó chịu như vậy, nếu như cô còn chưa phát hiện ra, vậy thì cô khiến tôi quá thất vọng rồi.”

Từ Na cảnh giác: “Phát hiện cái gì?”

Niệm An nhướn mày, trong ánh mắt có phần vô tội: “Trước khi tới đây tôi đã gặp Tình Tình, muốn cùng con bé tới thăm cô....Cô biết con bé nói gì không?” Niệm An để cho Từ Na suy nghĩ vài giây rồi mới mở miệng, “Con bé nói, tôi không rảnh. Tôi cảm thấy hơi kỳ lạ, nghe nói mẹ bị giam lỏng vậy mà phản ứng của con bé lại như vậy, thật thú vị.”

Có lẽ bởi vì tin tức bị tắc nghẽn, dĩ nhiên Từ Na chưa từng nghĩ qua tại sao Tình Tình không tới. Hiện giờ thông qua ‘ý tốt nhắc nhở’ của Niệm An như vậy, cô ta bắt đầu nhớ lại những chuyện xảy ra trong thời gian này. Nhớ tới hôm tổ chức tiệc cưới Tình Tình vừa mới tỉnh lại đã hơi khác thường, Từ Na kinh sợ kêu lên: “Tình Tình đang ở đâu?”

Niệm An cười: “Rốt cuộc nghĩ thông suốt rồi sao? Tôi sắp xếp ra màn kịch này căn bản không phải là vì cô, mà là vì con bé. Nếu có thể để cho con bé thấy rõ việc mình bị thương là do lỗi của ai, đúng là không còn gì có thể tốt hơn.”

Từ Na cắn chặt môi dưới, ánh mắt hung ác nhìn cô: “Chuyện này không thể nào? Làm sao cô có thể xác định tôi nhất định sẽ tìm được người đó? Làm sao cô có thể xác định Tình Tình nhất định sẽ nhận ra bọn họ?”

“Sao lại không thể? Ngày đó tôi đã nói với cô, nếu muốn tìm người làm việc thì nhớ trả tiền đầy đủ, nếu kéo dài mà vẫn chưa trả thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Tôi đã giúp cô thanh toán một khoản, đồng thời còn cho bọn họ hơi nhiều tiền boia một chút. Cô cũng biết những người đó chỉ thu tiền làm việc, không phải đầy tớ của cô...”

Gương mặt của Từ Na chợt xám như tro tàn: “Thì ra là như vậy! Ý của cô là bây giờ Tình Tình đã biết toàn bộ chân tướng rồi hả? Thẩm Niệm An, rốt cuộc là cô muốn làm gì? Nếu cô muốn tôi giúp, tại sao còn hại tôi mất hết tất cả?”

Niệm An vẫn nở nụ cười như cũ, không đau khổ cũng không vui vẻ: “Đi tới bước này có nghĩa là, tôi muốn cô rõ ràng một chút, tôi có thể khiến cô hai bàn tay trắng, tôi cũng có thể để cô lấy được thứ cô muốn. Quyền lựa chọn nằm trên tay tôi, mà cô thì không có.”

Từ Na lấy tay che mặt, hừ lạnh tức giận: “Đúng là thất bại, dù sao tôi cũng đã tới nước này. Được, tôi có thể giúp cô, cho dù giết người phóng hỏa tôi đều có thể giúp cô, dù sao tôi cũng chỉ có từng này mạng. Chỉ là cô thật sự có thể cho tôi thứ tôi muốn sao? Tôi muốn tự do, tôi muốn Mộ Hữu Thành, tôi muốn Tình tình, cô có thể cho tôi sao?”

Niệm An buông tay: “Dĩ nhiên, cả ba cũng có thể thỏa mãn cô, chỉ là phần thứ hai, ha ha, quyền lựa chọn không nằm trong tay tôi, tôi không cách nào đồng ý với cô.”

Từ Na gật đầu: “Không tệ, đủ thẳng thắn. Được, đồng ý! Bây giờ cô có thể nói rốt cuộc cô muốn tôi làm cái gì?”

Niệm An chợt đứng dậy: “Chờ sau khi cô ra khỏi căn phòng này, lúc đó tôi sẽ nói cho cô biết phải làm gì, chờ tin của tôi. Mặt khác, nhân lúc này thu thập nhiều tư liệu về bà Tiêu, nghiên cứu triệt để, tiếp theo sẽ có trợ giúp.”

Ra khỏi phòng, Niệm An đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm, chuyện làm mấy ngày nay cuối cùng không có phí công. Đi thang máy riêng xuống dưới, bỗng nhiên có người vỗ bả vai cô một cái, nhất thời cô không kịp đề phòng, giật nảy mình, quay đầu mới phát hiện một người đàn ông mặc áo khoác mỏng đeo khăn quàng cổ. Không đúng, hẳn là một học sinh nam, thoát nhìn tuổi cậu ta không lớn lắm, dáng dấp không tệ, mặt mày sáng sủa, ngũ quan rõ ràng, trông khá quen, có vẻ không thua kém những anh chàng đẹp trai là bao nhiêu.

Chỉ là dù đẹp trai cũng không thể tùy tiện xuất hiện dọa người như vậy chứ? Niệm An ôm bụng, chân mày nhíu chặt: “Người anh em, chúng ta quen biết sao?”

Người đàn ông phá lên cười ha ha, một tay vòng qua cổ Thẩm Niệm An, giống như anh em thân thiết ôm cô trên choker: “Em không nhận ra anh sao? Thật khiến cho người ta đau lòng. Vài năm gần đây cả ngày cả đêm anh đều nhớ tới em, nhớ sắp phát điên lên rồi, cho nên mới bay về tìm em. Khó khăn lắm anh mới hỏi thăm được em ở chỗ này, anh liền ở đây ôm cây đợi thỏ. Em.... vậy mà em lại không nhận ra anh?”

Niệm An cũng không muốn nói nhảm với anh ta, chạy thẳng tới trước cách đó không xa kêu lên: “Anh Trương, phiên anh tới đây một chút, chỗ này có người lạ...”

Người đàn ông kia lập tức buông tay, nhảy ra một bước: “Chị An, không phải thế chứ, thật sự chị không nhận ra em sao?” Cậu ta lại nhảy tới trước mặt Niệm An, kéo kéo hai mắt của mình, lỗ mũi, lại khoa trương hoạt động cơ miệng, sau đó mới nói: “Là em đây, Đông Phương Hiểu Vũ, chị nhìn lại kỹ một chút coi! Cha mẹ ơi, bao nhiêu năm không gặp, em đã thay đổi đẹp trai đến thế sao?”

Niệm An bật cười một tiếng, cô đánh một cái vào người đàn ông kia: “Được rồi, bớt đom đóm đáng rồi.”

Cú đánh này vừa vặn trúng mặt trái của Đông Phương Hiểu Vũ, sau đó thấy cậu ta ôm mặt ngây người: “Cảm ơn ông trời, cảm ơn số mạng, mặc dù anh đây đã rời khỏi giang hồ nhiều năm, cuối cùng cũng có người nhớ biệt danh của mình.” Cậu ta chợt ôm bả vai của Thẩm Niệm An, lập tức kéo lấy cô, cúi đầu hôn lên trên mặt cô ba cái, “Chị An, chắc mấy năm nay chị nhớ em muốn chết phải không?”

Niệm An bị cảnh tượng này dọa đến mức sững sờ, Đông Phương Hiểu Vũ từng là học sinh của cô, dạy bảo mấy tháng, sau đó đứa nhỏ này lại ra nước ngoài học. Buồn cười chính là trước khi đi cậu ta còn khóc lóc, nói rằng mình sẽ trở lại.

Cô đẩy Đông Phương ra, ho một tiếng: “Không khác nhau là mấy, còn không nghiêm chỉnh tôi sẽ gọi người tới ném cậu ra ngoài đó!”

Đông Phương Hiểu Vũ xin tha: “Em thật sự đâu có gây rối, chỉ là gặp lại chị mới hơi kích động, lại không kiềm chế được. Đúng rồi, chị An, nghe nói chị kết hôn rồi, anh rể đâu, lúc nào có cơ hội cho em gặp mặt một chút, để em so sánh xem là anh ta đẹp trai hơn hay em đẹp trai hơn.”

Niệm An giơ tay vỗ gáy cậu ta: “Tên nhóc con, chị thấy em đúng là muốn ăn đòn, không đánh em một cái không thỏa đáng!” Nhớ tới lúc trước còn dạy đứa trẻ này, Niệm An không nhịn được cười một cái, vậy mà nụ cười kia còn chưa kịp nở đã nhanh chóng héo tàn....Người ở cửa kia là?

42. Chương 42: Hạ Chiến Thư

Không khí trong nhà có chút làm cho người ta cảm thấy lo lắng, Niệm An ngồi trên ghế sofa thể nào cũng không thoải mái, cô liếc người bên cạnh một cái: “Xin anh làm ơn đừng dùng cái loại nét mặt ‘bất gian tại trận’ đó để nhìn em có được hay không? Em chỉ là gặp một đứa nhỏ, tiện thể nói chuyện mấy câu, cũng chẳng làm chuyện gì quá quái!”

Lão Mộ gật đầu: “Em không làm gì cả, chỉ là bị một đứa trẻ hôn lên trán, còn được thổ lộ mà thôi.”

Nói đến thổ lộ, Niệm An lại nhức đầu. Mới vừa rồi cô và bạn học Hiểu Vũ chuyện trò mấy câu, Lão Mộ chợt xuất hiện. Niệm An tưởng rằng sau khi giới thiệu với hai người xong là thôi, ai ngờ bạn học Hiểu Vũ lại nói đùa: “Chú à, chú nên cẩn thận một chút, nói không chừng lúc nào đó tôi sẽ dẫn chị An và đứa bé bỏ trốn, ha ha ha ha.” Sau đó cậu ta cười đặc biệt đậm đặc cộng thêm cả đắc chí. Cũng may Lão Mộ vẫn rất phong độ, vô cùng tự tin nói với cậu ta rằng cậu ta không có cơ hội. Nhưng trên đường về anh lại có chút không bình thường, trong lòng thậm chí nói thẳng nhóc kia có bệnh quên uống thuốc. Hiện giờ, quả nhiên là anh nhắc lại, có thể thấy được anh để ý bao nhiêu. Niệm An vuốt trán im lặng: “Này này, anh bao nhiêu tuổi rồi, nghe mà không hiểu lời thẳng nhóc kia chỉ là đùa giỡn thôi sao? Cậu ta mới mấy tuổi ranh, nuôi bản thân mình còn khó khăn, nói gì đến nuôi em với đứa bé? Còn nữa, cho dù cậu ta muốn nuôi em, cũng phải xem em có cho cậu ta cơ hội đó không chứ? Trong mắt anh, em là loại người ai cũng có thể nuôi sao? Anh cũng coi thường em quá!”

Lão Mộ thở dài một cái: “Không nói chuyện này nữa. Ngày mai thời tiết đẹp, chúng ta ra ngoài dạo. Còn nữa chúng ta vẫn còn trong thời kỳ trăng mật đây.”

Thời kỳ trăng mật? Cả người Niệm An run lên, cảnh giác nói: “Mặc dù là tân hôn, nhưng anh không cảm thấy mức độ hiểu nhau chúng ta rất giống vợ chồng sao? Cho nên thu hồi ý nghĩ của anh lại, chúng ta cứ ‘bình bình thường thường là có tài’ là tốt rồi. Còn nữa, anh đã đỡ hơn chưa?” Ánh mắt của Thẩm Niệm An lướt qua bóng Lão Mộ, trong mắt dường như có chứa ý cười trêu chọc.

Mặc dù Lão Mộ vẫn khẳng định đã ổn hơn, nhưng Niệm An căn bản không nói nhảm với anh, trực tiếp bình tĩnh kéo anh lên giường, sau đó bình tĩnh cởi quần anh ra, để lộ khe mông khêu gợi kia, sau đó, rón rén sờ soạng. Mấy ngày nay cô mới chỉ sờ qua thôi cũng có thể cảm nhận được cả người Lão Mộ run lên, sau đó có tiếng giống như tiếng loài chim uyên ương bị đè nén đã lâu, mỗi khi đến đoạn này Niệm An không nhịn được cười nhạo: “Em còn chưa làm gì mà anh đã lên đỉnh rồi, đúng là không khoa học!” Mới đầu Lão Mộ chỉ có thể trừng mắt nhìn cô, sau khi Lão Mộ có thể quay đầu, anh vẫn là tiếp tục trừng mắt lườm Niệm An. Niệm An sau đó mới hiểu, bởi vì Lão Mộ dưới sự dạy dỗ của cô mà trở nên chết lặng, nói thô tục một chút, anh ta đã ‘không để ý’ cô rồi.

Mà hôm nay, lúc Niệm An sờ mông của Lão Mộ, cả người Lão Mộ lại chuyển động, đồng thời còn thét lên một tiếng kinh hãi: “A —!” nhưng tiếng này không giống ngày thường, tiếng này là do Niệm An thốt

ra.Nguyên nhân: Lão Mộ phản công!

Lúc này Lão Mộ đề lên người Niệm An, khoe miệng nhếch lên: “Thế nào?Sau khi tự tay kiểm tra thì thấy anh đã khỏe chưa?”

Niệm An tìm lại hơi thở của mình: “Ừ, trước mắt xem ra không có vấn đề gì lớn, nhưng anh đừng tưởng rằng như vậy là không cần phải bồi rượu thuốc.” Cô trắng trợn đưa tay vỗ lên cặp mông tuần tú của Lão Mộ, bùm bùm vang dội, đồng thời dùng giọng nói đối với đứa trẻ, nói: “Mình ngoan ngoãn nằm xuống một chút đi, em đi lấy đồ tới.”

Nhưng người nào đó vẫn không nhúc nhích, đồng thời còn nở nụ cười tao nhã mà dâm dăng: “Không phải là căng thẳng thế chứ? Cũng đã là vợ chồng còn miễn cảm như vậy sao, hả?” Chữ cuối cùng của Lão Mộ uyển chuyển cất lên, giống như một con rắn nhỏ bướng bỉnh nhưng linh hoạt chui vào lòng người.Niệm An thật đúng là không có tiền đồ cảm thấy một dòng điện tê dại chạy ngang qua thân thể, hốt hoảng nói một câu không chắc chắn: “Em....Em....Em nào có!”

Cô hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình: mẹ nó, lúc này căng thẳng cái gì, đã nằm chung với Mộ Hữu Thành hai năm, gần đây cũng đã lên giường, chỗ nên động hay không nên động đều đã trải qua, không phải cũng quen thuộc với sự động chạm của anh sao, thế nào lại giống như một cô gái không có kinh nghiệm phát điện tán loạn, tim đập như sấm, cô đúng là không có kỹ thuật!

Niệm An chợt nghĩ đến điều gì đó, sau đó cao giọng nói: “Nói đùa, rõ ràng là đứa nhỏ trong bụng đang chào hỏi anh, anh không nghe thấy gì sao? Nó đang hỏi....Cha thân yêu, xin chào, con là con của cha, mặc dù bây giờ cha không nhìn thấy con, nhưng mà con lại có thể nhìn thấy cha, xin cha nhắc cặp mông khiêu gợi của cha lên để con giúp cha bồi thuốc được không, ngoan nào....không nên tức giận, cha phải nghe lời, nếu không mẹ sẽ đánh vào mông của cha....”

Nói xong một chuỗi khiến người ta nổi ga dà, lại nhìn dáng vẻ Lão Mộ đang nín cười không chịu được, rốt cuộc Niệm An không nhịn được nở nụ cười, xoay đầu nói: “Được rồi, con bây giờ còn chưa biết nói, đoạn này là em tự nghĩ ra.”

Lúc cô nói xong câu này, Lão Mộ trực tiếp cười đáp không được, anh lật người nằm ngang bên cạnh Niệm An: “Anh phát hiện ra em càng ngày càng đáng yêu, thật muốn hôn em một cái thì phải làm sao?”

Vừa dứt lời, trước mắt anh bị một hình ảnh che lấp, đồng thời trước ngực cảm giác nặng nề, cuối cùng anh bị chấn động bởi một hành động nho nhỏ, một đôi môi chợt dán lên đôi môi của anh, dưới sự hấp dẫn lớn như vậy lại nhanh chóng tách ra, khẽ cười một tiếng mê người lạ thường.Lão Mộ chấn kinh vì sự chủ động của Thẩm Niệm An, nhưng cũng không quên lúc này cần phải phát huy tinh thần hăng hái, vì vậy khi môi của thẩm Niệm An rời đi chưa đến một cm, anh đã ôm người phụ nữ kia vào trong ngực mình, hung hăng giữ lấy.

Không cần hiểu sai, chỉ là đôi môi mà thôi.Thật sự, chỉ là đang đắp chăn bông chơi thôi nhé.

Xét thấy quân địch không ngừng phân cao thấp, Lão Mộ quyết định ra một quyết sách, dĩ nhiên không thể nói là ‘tự nạn’ – nào có người tự nạn nào lại có tâm tình hận không thể bắc loa nói cho cả thế giới biết rằng mình đang rất hạnh phúc không?

*

Nơi bọn họ tới du lịch là ven biển thành phố B.Gần đây thời tiết càng ngày càng nóng, dưới bờ biển không ít những cô gái mặc bikini lộ ra hai cặp đùi trắng nõn cùng bộ ngực sinh động bày ra trước mặt mọi người, kín đáo gửi tặng mấy làn sóng ngực.

Lão Mộ nhìn qua, sau đó rất nhanh thu hồi ánh mắt nhìn chăm chăm vào bộ ngực của người ta, chăm chú xem tạp chí, tiện thể chờ người phụ nữ của mình thay đồ xong ra ngoài.Hôm nay lúc đi chọn đồ tắm, có nhân viên phục vụ đề nghị bọn họ thử mấy bộ bikini.Nhân viên cửa hàng thổi phồng đáng người trời phú của Thẩm Niệm An, nhưng Lão Mộ lập tức phủ định.Nói đùa rằng, nhìn người phụ nữ khác phơi bày là một loại phúc lợi, nhưng loại phúc lợi này tuyệt đối không thể để người phụ nữ của mình phơi bày ra.

“Oa ~ mỹ nhân, vóc dáng thật đẹp nha!” Một tiếng tán thưởng cất lên, lại có một cô gái mặc thử bộ đồ bikini, cô bước chân nhẹ nhàng về phía Lão Mộ, nhưng Lão Mộ vẫn tiếp tục cúi đầu xem tạp chí.Cô gái đeo

kính mắt khoa trương dừng lại trước mặt Lão Mộ, thuận tay lấy ly nước chanh trong tay Lão Mộ, hút một ngụm vào miệng, sau đó khước miệng cong lên, nhẹ nhàng nói một câu: “Soái ca, có khí chất!”

Lão Mộ bỗng dừng ngẩng đầu, nghĩ tới điều gì đó, một phen gỡ kính mắt của người phụ nữ kia xuống, sau đó sắc mặt tối sầm, trách mắng: “Mua lén đồ bơi lúc nào, không phải anh đã bảo em mặc bộ khác hay sao?”

Chắc chắn, bộ này quá là lộ liễu đi, chính là chỉ che đậy ba chỗ trọng điểm, còn những chỗ khác, nhìn một cái không sót chỗ nào!

Niệm An che miệng nở nụ cười, ai nha, nét mặt Lão Mộ bây giờ thật sự khiến tâm trạng cô tốt lên rất nhiều. Lúc trước trong cửa hàng đồ bơi, nhân viên phục vụ khen cô có vóc dáng đẹp, kết quả người nào đó bất thành linh diệu gáo nước lạnh: “Trên người cô ấy thiếu hụt không ít, lấy bộ đồ kín kín che lại cho tôi.” Mặc dù Niệm An cũng không tự tin lắm với dáng người của mình, nhưng thiếu hụt cái khi gió gì đó thì đúng là không có! Mẹ nó, người đàn ông này muốn tìm cớ cũng không tìm kỹ một chút!

Thấy Lão Mộ có vẻ không nói gì nữa, cô đương nhiên muốn kiểm tra lại nhan sắc một chút. Vì vậy lúc Lão Mộ tính tiền, cô lén bảo nhân viên phục vụ tính cả bộ đồ bơi kia. Để xinh đẹp hơn, cô cònboa cho nhân viên cửa hàng một chút tiền nhỏ.

Chỉ chốc lát sau sau, Lão Mộ liền trực tiếp lấy cái khăn lông lớn từ dưới thân ra, trực tiếp đắp lên người Niệm An: “Mặc ít như thế coi chừng bị lạnh, nếu em bị cảm thì phải làm thế nào?”

Niệm An nhìn nơi này mặt trời chói chang rực rỡ, cười: “Cần đắp một cái áo lông sao?” Nói xong, cô cởi khăn lông ra, mặc kệ cặp đùi mơn mẩn hiện ra trước mặt mọi người.

Lão Mộ thấy nói nặng không được, trực tiếp mềm mỏng: “Ngoan nào... Đừng tức giận. Em không thấy xung quanh bao nhiêu cặp mắt như hổ như sói sao, hà tất mặc để bọn họ nhìn em bằng ánh mắt phóng dăng như vậy?”

Niệm An ồ một tiếng, giống như nghe được điều gì ngạc nhiên nói: “Trên người em nhiều thiếu sót như vậy, còn có người muốn nhìn sao? Thật kỳ lạ. Chắc mắt những người này mù hết rồi.”

Lão Mộ bắt đầu dĩ cưỡi đầu: “Được rồi, là mắt anh mù. Người phụ nữ của anh vóc dáng tuyệt vời, nhưng anh không muốn chia sẻ với những người khác vóc dáng của em, ngay cả nhìn cũng không được, tiện thể ý nghĩ phóng túng lại càng không được.”

Niệm An cười lên: “Sao ngày trước lại không phát hiện ra anh bá đạo như vậy, lấy ra đây.”

Thấy Lão Mộ còn chưa kịp phản ứng, cô liền chỉ cái khăn lông. Căn bản là cô không ý định hờ hang, nhưng mà vì lời nói hai lòng của Lão Mộ, cho nên mới không nhận được muốn chinh anh một chút.

Việc này cho anh thêm một bài học hay: làm ít việc hại người hại mình một chút, nhất là chê bai đáng người của bà xã sẽ có không ít thiệt hại!

Cách đó không xa chính là nước biển xanh biếc. Thật thần kì, những năm gần đây môi trường ô nhiễm ngày càng nghiêm trọng, vậy mà còn có thể nhìn thấy nước biển trong suốt như vậy. Lúc sóng biển dâng lên có người tung người nhảy xuống, khiến từ bọt sóng trắng xóa nước bắn ra tứ tung, một lúc sau lại có người đột nhiên từ mặt nước nhô lên, khiến một trận kinh hô vang lên.

Niệm An cùng Lão Mộ bị âm thanh hấp dẫn, đồng thời nhìn sang, không ngờ vừa liếc nhìn hai người liền đưa mắt nhìn nhau: gần đây đúng là bị ma ám, thế nào lại trùng hợp như vậy?

Quả nhiên, người nào đó biểu diễn nhảy cầu xong bước chân nhẹ nhàng về phía hai người bọn họ, sau đó mới giật mình hỏi: “Ồ, chị An, hai người cũng tới đây sao? Thật đúng là duyên tới muốn ngăn không nổi!” Nói xong ánh mắt cậu ta lượn một vòng trên người Thẩm Niệm An, mặc dù phần lớn đã bị khăn lông che kín, nhưng cặp đùi đẹp vẫn khiến cho cậu ta không ngừng thốt lên, “Oa, chị An, đáng người chị thế này mà không đi thi người mẫu thật là đáng tiếc, thật khiến người ta chảy nước miếng không ngừng. Đã đến đây rồi, chúng ta xuống nước chơi một chút chứ? Em có thể làm huấn luyện viên miễn phí cho chị!”

Thằng bé kia nói xong cực kỳ hưng phấn, giống như hoàn toàn đã quên nơi này còn có một người đang tồn tại. Niệm An liếc Lão Mộ một cái, thấy vẻ mặt anh cực kỳ ‘sinh động’, sợ giây tiếp theo anh sẽ làm chuyện

khiến người ta giật mình, vì vậy kịp thời mở miệng: “Không cần, trong bụng chị còn có em bé, không tiện xuống nước.Em cứ vui vẻ chơi đi!”

Lúc này người bạn nhỏ Đông Phương mới nhớ tới người bên cạnh, liếc mắt một cái, nói rõ: “Là anh rể không cho phép thôi.Chị An, không bằng thế này, em dẫn chị đi bơi, để mấy người bạn của em chơi cùng anh rể, tuổi bọn họ cũng gần gần bằng nhau chắc cũng có sở thích giống nhau, đúng không?” Nhìn theo ngón tay của anh, thấy mấy thím đang mỉm cười với bên này, trong nụ cười có thể nhìn ra sự hả hê phóng đãng đối với Lão Mộ.

“Người anh em này muốn làm huấn luyện viên của bà xã tôi? Không biết kỹ thuật của cậu có thể vượt qua kiểm tra hay không, không bằng đấu một trận với tôi.” Lão Mộ để quyền tạp chí xuống, ánh mắt bình tĩnh nhìn anh bạn trẻ Đông Phương, nụ cười kia....thật khiến người ta cảm thấy như có cơn gió lạnh thổi qua khiến tóc gáy dựng thẳng.

Niệm An cũng cảm thấy hứng thú: Lão Mộ chủ động hạ chiến thư, không biết thắng lợi mấy phần? Vừa rồi nhìn động tác của Đông Phương nhảy vào nước, thực sự là hoa hoa lệ lệ, hơn nữa một người trẻ tuổi to con, Lão Mộ có thể thắng sao?

43. Chương 43: Ông Xã Em Sai Rồi

Tiếng vỗ tay vang lên từ trên biển, chỉ thấy bóng dáng hai người nhanh chóng nhảy xuống mặt nước, một người hăng hái, một người chững chạc.Trên bãi biển bắt đầu phân chia thành hai phái, thậm chí còn mở cá cược, mọi người đánh cược xem ai sẽ thắng.Mặc dù mới vừa rồi biểu hiện của người trẻ tuổi khiến người ta khâm phục, nhưng thực lực của người bình tĩnh kia cũng thật không thể coi thường, cho nên cũng không thiếu người đặt cược cho người lớn tuổi chính là Lão Mộ.

Về phần trọng tài của cuộc tỷ thí này chính là cô nương Niệm An vừa thông minh vừa xinh đẹp của chúng ta, cổ động viên chủ lực chính là đứa trẻ trong bụng cô, quy tắc so tài là: trên chiếc du thuyền cách đây 1000m có một quả cầu nhỏ, người nào bơi tới chiếm được quả cầu trước, sau đó bơi trở lại giao tận tay cho trọng tài mới được tính là chiến thắng.

Từ quy tắc có thể nhìn ra, trên đường thể nào không quan trọng, mấu chốt là người cuối cùng giao quả cầu cho trọng tài là ai.Vì vậy có thể liên tưởng là, mặc kệ người nào lấy được quả cầu trước, trên đường có vô số cơ hội để cướp lại quả cầu, mà thú vị ở chỗ, trên đoạn đường này, bọn họ không chỉ so tài xem ai nhanh hơn, mà còn so tài xem thủ đoạn giật đồ của ai cao hơn.

Niệm An ngẩng đầu nhìn, tại đây chỉ trong chớp lát hai người đã bơi được một đoạn khá xa.Mặt biển dao động không ngừng, hai người dần dần hóa thành một chấm đen khe lên khe xuống trong làn sóng trắng.Nhìn tình hình trước mặt, thực lực vẫn cân bằng.Tốc độ của anh chàng Đông Phương rất nhanh, nhưng Lão Mộ cũng theo sát phía sau, cuộc tranh tài rất đáng xem.

Niệm An khá lo lắng, trong lòng cô vẫn là hy vọng Lão Mộ chiến thắng, dù sao lòng tự trọng đàn ông vẫn cần được bảo vệ.Chỉ là cô cũng muốn xem thử xem, nếu Lão Mộ thua thì thế nào.Lúc thắng có thể nhìn thấy phong thái của một người, lúc thua cũng có thể ra phong độ của một người.

Lúc này có người đứng sau gọi Niệm An: “Thật tình cờ, chị cũng ở đây.” Giọng nói rất quen thuộc, Niệm An quay đầu nhìn lại, hẳn là Mộ Tình, bên cạnh cô còn có Tiêu Thần.

“Hai người cũng tới chơi?”Niệm An cười tự nhiên.

Ánh mắt Tiêu Thần cũng không dừng lại trên người cô, anh thân thiết nắm tay Mộ Tình, lời nói khá trầm thấp chững chạc: “Thân thể Tình Tình cũng khỏe rồi, anh dẫn cô ấy ra ngoài đi dạo một chút.” Dáng vẻ chăm sóc người khác của anh như vậy, xem ra không phải ngày một ngày hai.

Tình Tình le lưỡi một cái: “Đúng vậy, dẫn em tới biển cuối cùng không cho em mua đồ bơi, làm như người em xấu lắm không bằng.” Nói xong cô nghiêng đầu nhìn Niệm An, “Vừa rồi nghe nói bên này có cuộc tranh tài rất náo nhiệt, không phải là ba tôi chứ?”

Niệm An nâng mày, thuận tay chỉ hướng xa xa: “Sao lại không phải? Nhìn chiếc du thuyền kia kìa, chút nữa thôi là bọn họ lấy được quả cầu trước mặt rồi. Không biết....?”

Lời của cô còn chưa nói xong, bỗng nhiên có người “A” lên một tiếng, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

“Mẹ nó, thua rồi, quá nhiên vẫn là người trẻ tuổi lợi hại.” Có người nói như vậy.

“Nhìn lại đi, cách xa như vậy cũng nhìn ra được là ai với ai sao, tôi lại thấy ngược lại, cảm thấy cơ thể vững chắc của vị đại thúc kia, vừa nhìn là có thể đoán ra được là người thường xuyên luyện tập, tôi có lòng tin với anh ta.” Đây là lời của một cô gái nói.

Mộ Tình nghe xong cảm thấy thích thú: “Chị Niệm An, chị thấy ba tôi có thắng được không?”

Niệm An vẫn chưa trả lời, Tiêu Thần đã trả lời trước, “Anh cá là ba em sẽ thắng.”

Mộ Tình kêu lên: “Thua thì làm sao, nếu không anh phải mời mọi người ăn cơm.”

Tiêu Thần đưa tay xoa đầu cô: “Cô nhóc xấu xa, những ngày qua không phải em đều ăn không uống không của anh hay sao? Ý em chính là muốn anh mời khách. Hơn nữa nhất định anh đoán không sai, nếu tổng giám đốc Mộ thua, anh mời cơm, nơi nào tùy mấy người quyết định, nếu tổng giám đốc Mộ thắng, vậy em cũng đừng hòng thoát khỏi, chuẩn bị mời anh đại tiệc đi!”

....

Nghe cuộc đối thoại của bọn họ hài hòa lạ thường, Niệm An không biết nói gì. Thời gian này cô tới thăm Mộ Tình, 89% sẽ gặp Tiêu Thần, một lần có thể coi là tình cờ, hai lần cũng có thể coi như là trùng hợp, ba, bốn lần....chỉ sợ là có nguyên nhân.

Sau khi Tiêu Thần ra ngoài mua đồ uống, Niệm An với Tình Tình ngồi một chỗ chờ người cầm quả cầu bơi lại, Niệm An mở miệng hỏi một câu: “Quan hệ của con và Tiêu Thần đã tốt hơn rồi sao?”

Tình Tình trợn mắt nhìn Niệm An một cái, vội vàng che miệng của cô lại, sau đó đảo mắt tìm kiếm khắp nơi, giống như đang nhìn xem Tiêu Thần có ở gần đây hay không: “Bà chị tốt, đừng nói đùa. Tôi với anh ta không có quan hệ gì, mấy ngày nay ăn uống cùng anh ấy là vì có việc muốn nhờ anh ấy làm. Anh ấy cũng coi tôi như em gái, tôi cũng vui vì có một ông anh miễn phí như vậy, thật tốt....”

Niệm An vỗ vỗ mu bàn tay cô, trêu đùa nói: “Không phải thì không phải, con cũng không cần nắm tay tôi chặt như vậy.”

Tình Tình chột mắt thả lỏng bàn tay, cảm giác bị nhìn xuyên thấu, chỉ có thể thở dài: “Thật không thể gạt được chị, lần này tôi nằm viện, vẫn là anh ấy chăm sóc tôi, anh ấy đối xử với tôi rất tốt, mặc dù không biết đó là áy náy hay còn gì khác nữa, nhưng tôi vẫn cảm thấy rất biết ơn. Tôi rất muốn tiến triển để anh ấy là người đàn ông của tôi, nhưng chuyện này không thể ép buộc, nên để anh ấy nhắc tới mới phải.”

Niệm An cười cười.

Lúc hai người nói chuyện, cuộc tranh tài đã tới giai đoạn gay gắt. Chỉ thấy có một người cầm quả cầu bơi tới, khoảng cách đã được rút ngắn một nửa, đổi lại thành có một người đuổi sát phía sau, căn cứ vào kỹ thuật để phân tích thì đại khái cách nhau khoảng mười thước, chỉ là khuynh hướng này, dường như cự ly đang dần thay đổi lớn.

Tình Tình nhẹ giọng kinh hô: “Bố già thật lợi hại nha, thể lực tốt như vậy, bỏ xa người trẻ tuổi kia đến mấy mét.”

Không tệ, lúc này có thể thấy rõ ràng, người cầm khí cầu bơi ở phía trước chính là Lão Mộ. Tiếng hoan hô xung quanh giống như cùng một dạng sóng biển, một lớp áp đảo một lớp, náo nhiệt khác thường.

Chỉ là lúc này Niệm An khẽ nhếch khóe miệng: “Cũng không nhất định như vậy, con xem người đằng sau đang tăng tốc, tới bờ có thể đuổi theo, cho nên ai thắng ai thua khó có thể nói được.”

Tình Tình giật mình: “Không phải chứ, chuyện này đều có thể tính ra sao?”

“Em quên cô ấy đã dạy cái gì rồi sao?” Tiêu Thần mua đồ uống xong đã trở về cười nói. Niệm An đã từng là giáo viên đại học B, cô lấy kiến thức chuyên nghiệp, tính được chuyện này cũng không phải quá khó.

“A, nhớ rồi, mấy năm trước chị Niệm An còn phụ đạo cho em mấy tháng số học, đáng tiếc là em không có hứng thú với cái đó, cho nên mới phải giấu ba.Đều là vì trẻ con không hiểu chuyện....”

Tiêu Thần liếc mắt lườm cô: “Còn làm trò, giờ đã hiểu chuyện rồi sao?”

Mặt Tình Tình đỏ dần lên, còn muốn nói điều gì, nhưng thấy Niệm An bên cạnh đi tới bờ biển, vì vậy liếc mắt bảo Tiêu Thần: “Tạm thời không đề cập tới chuyện này, mau xem xem rốt cuộc cơm trưa do ai phụ trách.”

Tiêu Thần không ngẩng đầu liền cười: “Nói em ngốc còn không tin, nhất định là tổng giám đốc Mộ thắng, không sai vào đâu được.”

Tình Tình không hiểu: “Anh nhìn cục diện hiện tại đi, người trẻ tuổi kia vừa rồi cho thấy thực lực, bây giờ sức của anh ta rất mãnh liệt, đã đuổi theo tổng giám đốc Mộ rồi.Nếu anh ta muốn đoạt lấy quả cầu cũng không phải chuyện khó khăn....”

Chợt nước biển chợt dâng lên, quả nhiên Lão Mộ bị hạ xuống, tốc độ chậm một nhịp, sau đó rất nhanh bị tiểu tử phía sau đuổi theo, hai người ngang tãi trong nước.Bơi từ du thuyền trở về đây cũng coi như 2000m, lúc này có thể bơi được đã là rất tốt rồi, lại còn phải tranh đoạt lẫn nhau thật đúng là liều mạng!

Trong nước đánh nhau quá khó khăn, huống chi là thể lực hai người đàn ông giờ đây sắp cạn kiệt? Đông Phương Hiểu Vũ không biết là uống lộn thuốc gì, ôm lấy thắt lưng Lão Mộ không chịu buông tay, Lão Mộ một tay giữ quả cầu, một tay khác đẩy thể nào cũng không tránh khỏi chàng trai kia.Bị anh ta kéo như vậy, dù sức Lão Mộ có nhiều hơn nữa cũng không qua được, cho nên khoảng cách ngắn ngủi hơn 10m bị bao vây.Anh chỉ có thể từ bỏ việc bơi về phía trước, trước mắt giải quyết Đông Phương Hiểu Vũ cái đã.

Đá quăng rồi đánh, thẳng nhóc này cực kỳ quật cường bám chặt trên người Lão Mộ, thật là hết ý kiến, nếu còn giằng co như vậy nữa, kết quả tranh tài không nói, chỉ sợ bị tên tiểu tử kia kéo, hai người bọn họ cùng một mà chết trong nước mất.Nghĩ vậy Niệm An đứng ngồi không yên.

Tình Tình nhìn tình hình cũng phải nhíu mày kêu: “Làm cái trò gì vậy, không giành được thì thôi, còn kéo người ta trong nước, không phải muốn chết chứ?”

Tiêu Thần cười: “Tiểu tử này cũng đấu không lại.”

Nhớ tới lời vừa rồi anh còn chưa nói xong, Tình Tình hỏi: “Xin bậc thầy chỉ giáo, vừa rồi tại sao anh lại cảm thấy ba em nhất định sẽ thắng, còn nữa, cái gì gọi là đấu không lại?”

Tiêu Thần vẽ mặt tiếc nuối lắc đầu: “Cô gái ngốc, em quên trọng tài là ai à?”

“Là Niệm An, em biết mà.” Tình Tình nhanh chóng trả lời, sau đó trong mắt cô thoáng hiện một tia sáng, “A, anh nói là trọng tài sẽ thiên vị sao, lúc đó cho dù anh chàng kia thắng, chị ấy cũng sẽ nói là tổng giám đốc Mộ thắng?”

Tiêu Thần sờ sờ trán cô: “Thật thông minh, việc này chỉ có em mới nghĩ đến.”

Tình Tình né tránh: “Sao em lại có cảm giác không phải anh đang khen em, em nghĩ không đúng sao?”

Tiêu Thần ý bảo cô nhìn lại.

Ngay vào lúc này, trọng tài vốn là ở trên bờ, vậy mà không biết lấy ở đâu ra một chiếc thuyền, từng sải từng sải bơi tới chỗ của hai tuyển thủ.

Lão Mộ lúc này không còn sức, mà Đông Phương Hiểu Vũ cũng không khá hơn là bao, nhưng anh làm gì cậu ta cũng không chịu buông tay.Niệm An vùng mái chèo vào lưng hai người, sau đó dùng sức nhảy xuống tách hai người ra.Sau khi tách ra, cô làm một việc khiến người khác không khỏi giật mình, cô đưa tay nhận lấy quả cầu trong tay Lão Mộ, sau đó mỉm cười với anh.

Trên bờ mọi người phát ra tiếng ảo não, nói thẳng sao trọng tài có thể như vậy, dĩ nhiên người biết nội tình chỉ cười một tiếng: người ta là vợ chồng, dĩ nhiên phải giúp người nhà mình, chuyện bình thường thôi mà.

Lúc đám người tản đi, thấy Niệm An chìa tay về phía Đông Phương Hiểu Vũ, đồng thời ném quả cầu vào tay cậu ta, lôi cậu ta lên thuyền, để Lão Mộ bơi một mình trở về!

Tình Tình quả thực là khiếp sợ: “Không phải chứ, sao có thể như vậy? Tức là, tổng giám đốc Mộ thua?”

Tiêu Thần cũng cau mày, anh nhìn thấy lúc Niệm An đi tới, trực giác nghĩ là cô sẽ hỗ trợ, sao lại như vậy.

Vậy mà chờ lúc Niệm An trở lại bên bờ, chuyện cô làm đầu tiên chính là bảo người ta gọi vào số 120, bởi vì bạn Đông Phương bị sắc nước biển, hiện tại có chút thở không ra hơi. Chỉ là thằng nhóc này cương quyết cự tuyệt, lúc bị người ta vác đi còn hỏi: “Chị An, là em thắng đúng không?”

Sau khi nhận được sự khẳng định cậu ta vẫn không chịu dừng lại, chờ đến khi Lão Mộ đi tới, sau đó cười to một tiếng: “Ông chú, thật ngại quá, tôi thắng rồi, nếu không phục, lần sau chúng ta so tài.”

Lão Mộ tiến lên một bước ôm Niệm An, cười lại với cậu ta: “Được, lần sau tôi sẽ cố gắng thắng cậu.”

Lời này tương đương với việc anh thừa nhận mình thua, rõ ràng quả cầu từ tay anh tới trọng tài, hơn nữa trước đó anh còn bỏ xa Đông Phương vài mét, tính thế nào anh đều không thua, mà anh dĩ nhiên lại nhận mình thua....

Niệm An cười, ghé vào lỗ tai anh nhẹ nói: “Ông xã, em sai rồi.”

44. Chương 44: Anh Xấu Lắm!

Bãi biển giữa trời, lửa trại dâng cao. Một nhóm bốn người, còn một người nữa vừa được xe cứu thương đưa đi sau một giờ đã vui vẻ trở về, chính là bạn trẻ Đông Phương Hiểu Vũ. Thằng nhóc này chính là một bông hoa tuyệt thế, là loại chết đi sống lại rất nhanh.

Năm người vây thành một vòng tròn, nghe tiếng sóng biển bên tai vang vọng, hưởng thụ sự náo nhiệt trong màn đêm yên tĩnh.

Đề nghị đốt lửa là Tình Tình nói ra, vất vả lắm mới tới bờ biển, sao có thể bỏ qua cảnh đẹp như vậy? Tiêu Thần đồng ý vô điều kiện, những người khác cũng không có ý kiến.

Chỉ là nghĩ đến Niệm An là phụ nữ có thai, cho nên đặc biệt chuẩn bị cho cô một túi thức ăn khá lớn không chứa dầu mỡ.

Ba người đàn ông chịu trách nhiệm nướng đồ, Đông Phương Hiểu Vũ chọn một xiên nấm, trên bếp nướng có than hồng, có mùi vị đặc biệt, nhìn tác phẩm của mình, cậu ta không hề do dự đưa tới: “Lão Mộ, vừa rồi thật không phải, tôi nhận lỗi với anh, anh ăn nấm đi, chúng ta giảng hòa, nếu không trong lòng tôi sẽ lo lắng, tôi nay ăn không ngon ngủ không yên, không biết chừng sẽ có khuynh hướng tự sát...”

Nói đi nói lại chính là việc này, dám bảo Lão Mộ ăn xiên nấm cháy khét này, thằng nhóc chết tiệt này, nói xin lỗi thôi cũng đặc biệt như vậy. Niệm An liếc cậu ta một cái, trước khi Lão Mộ kịp cầm, cô đưa tay đoạt lấy, sau đó cắn một miếng: “Vừa hay tôi thích ăn cái này, cảm ơn. Ô, mùi vị cũng không tệ, ngay cả đồ dầu mỡ cũng có mùi vị rất tuyệt!”

Đông Phương Hiểu Vũ không ngờ được điều này, trên tay cậu ta còn dính dầu mỡ, gãi gãi đầu, có vẻ ngượng ngùng, sau đó cũng thôi không đưa cho Lão Mộ nữa. Lão Mộ tiện tay mở một chai nước suối, đưa cho Niệm An: “Uống đi!” Lúc nói chuyện sắc mặt cũng không tốt.

Niệm An trừng mắt liếc anh một cái, đem những cái còn lại trên xiên nấm nhét vào miệng anh: “Ăn ngon thật, anh thử một chút đi.”

Lão Mộ cũng không tránh, ngậm tay của cô, mút sạch sẽ dầu mỡ trên tay cô, cuối cùng còn phát ra tiếng giòn tan, khiến cho hiện trường yên tĩnh hai giây.

Mấy ngày nay hành động của Lão Mộ kỳ quặc không ít, thấy quen rồi không trách, cho nên vẻ mặt của Thẩm Niệm An tương đối bình tĩnh. Sở dĩ vừa rồi cô làm như vậy, đương nhiên dựa vào việc cô là phụ nữ có thai kiêm cô giáo của hai con người này, tối thiểu vẫn được ‘tôn sư trọng đạo’ và ‘kính già yêu trẻ’, bạn trẻ Đông Phương sẽ không làm khó cô, đúng không?

Lão Mộ ghé vào bên tai cô nhẹ nói: “Chuyện ban ngày còn chưa tính sổ với em, tối nay lại muốn gây chuyện.” Nói xong, anh lạnh mặt nhìn Đông Phương Hiểu Vũ, “Đừng có chơi trò xin lỗi hay không xin lỗi với tôi, muốn ở lại thì yên lặng mà ăn đi, còn nói nữa, có tin tôi cho cậu xuống nước muốn bò lại cũng không được không? Chuyện ban ngày xuống tay lưu tình với cậu là coi như cậu còn trẻ chưa hiểu chuyện, nhưng không hiểu chuyện cũng có giới hạn của nó, không phải ai cũng giống cha mẹ cậu có nghĩa vụ cưng chiều cậu.”

Nói xong, hiện trường lại yên tĩnh mười mấy giây. Tình Tình giật mình, lớn như vậy lần đầu tiên cô mới phát hiện ra tài ăn nói của Tổng giám đốc Mộ lại hung hãn như vậy, cô âm thầm huých một cái vào khuỷu tay của Tiêu Thần, dùng giọng chỉ hai người nghe thấy ghé vào tai anh nói, “Em đã hiểu tại sao ban này anh lại khẳng định ông ấy sẽ thắng, còn bỏ xa anh bạn này vài mét.”

Tiêu thần từ chối cho ý kiến cười cười.

Đông Phương Hiểu Vũ yên lặng nướng đồ ăn, đáng vẻ đang hoang đến kỳ lạ.

Buổi tối trở về khách sạn nghỉ ngơi, Niệm An đi vào phòng tắm trước, tắm giặt xong đi ra đã thấy Lão Mộ nằm trên giường, dường như đã ngủ thiếp đi. Cô ngồi ở bên giường, đưa tay sờ mặt của Lão Mộ, nhớ tới lời anh nói lúc trước có chút buồn cười: “Anh cũng thay đổi rồi, nhưng mà lại thay đổi này khá tốt, em rất thích. À, vừa rồi em hơi động lòng, so với chút xíu nhiều hơn một chút...” Cô nhìn thấy mí mắt Lão Mộ bỗng nhúc nhích, vì vậy đẩy một cái vào ngực anh, “Được rồi, đừng giả vờ nữa, mau dậy, đi tắm đi, hôm quá!”

Lão Mộ Nhắm mắt lại lắc đầu: “Anh ngủ rồi, em có thể nói tiếp, so với nhiều hơn chút xíu rốt cuộc là bao nhiêu điểm.”

Niệm An bắt đầu đếm: “13 điểm!”

Lão Mộ lần này hoàn toàn mở mắt, đứng dậy vào phòng tắm, trước khi vào cửa quay đầu lại: “Công kích người khác, đúng là không tốt.”

Niệm An vuốt bụng cảm thấy ngày này cứ hần huyền vài câu như vậy với Lão Mộ cũng thật tốt, đáng tiếc còn có chút chuyện cần xử lý, thừa lúc Lão Mộ tắm, cô nhanh chóng cầm điện thoại của Lão Mộ ra ngoài ban công. Một ngày nay công việc của Lão Mộ đều xử lý qua điện thoại, trợ lý Trần sẽ tiếp nhận chỉ thị của anh, có đôi khi là nói chuyện, có đôi khi là nhắn tin.

Niệm An cẩn thận mở điện thoại Lão Mộ ra, lại phát hiện không vào được, bởi vì điện thoại có cài mật mã, cô thử nhiều lần, đáng tiếc vẫn không vào được, xem ra còn phải khiến Lão Mộ nói mật mã cho cô biết. Cô suy nghĩ một chút rồi vội vã trở về phòng, để điện thoại lại nguyên chỗ cũ.

Sau khi Lão Mộ tắm xong đi ra phát hiện sắc mặt Niệm An ngồi bên giường không tốt lắm. Trong tay cô đang cầm điện thoại của anh, nghe thấy bước chân mới ngẩng đầu lên: “Cần gì phải cài mật mã, điện thoại của em hết pin muốn lấy điện thoại của anh gọi điện, không dùng được gì cả!”

Nhìn đáng vẻ tức giận của cô, Lão Mộ lại cười, ngồi xuống bên cạnh, điền mật mã vào giúp cô: “Là lỗi của anh, em gọi điện cho ai vậy?”

Niệm An khinh thường nhìn mật mã của anh, nhanh chóng quay đầu qua: “Gọi cho Chân Chân, hình như cô ấy lại thất tình, không biết mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì.”

Lão Mộ bắt đầu đếm, để điện thoại đến trước mắt cô: “Được rồi, em dùng đi. Anh lên giường trước, dùng xong để đầu giường là được rồi.”

Niệm An cầm điện thoại di động đi đến ban công, lúc đưa lưng về phía Lão Mộ tim đập khá nhanh, nhưng bước chân không loạn chút nào. Bóng đêm giúp cô ngụy trang hoàn mỹ, cô đưa tay ra về gọi điện thoại,

nhưng một tay khác lại giống như đang nhấn tin, gửi tới trợ lý Trần, đại ý là: cho những người trông chừng Từ Na rút lui.

Rất nhanh nhận được tin nhắn hồi âm của trợ lý Trần: Vâng – vẫn là tin nhắn đơn giản nhanh chóng như trước.

Buổi tối lúc nằm trên giường với Lão Mộ, anh đột nhiên hỏi một câu: “Chân Chân có khỏe không? Ngày mai em có muốn đi thăm cô ấy không?”

Niệm An gật đầu: “À, em cũng muốn đi xem một chút, ngộ nhờ cô ấy làm việc gì ngốc thì không tốt. Ngày mai anh đi đâu, đi làm sao?” Cảm thấy Lão Mộ đang vuốt ve cổ cô, Niệm An né tránh.

“Ừ, hạng mục của Tiêu Thần đã bắt đầu khởi động, số tiền chuẩn bị giai đoạn trước cũng đã bàn giao, ngày mai anh tới hiện trường xem thế nào, nếu có thể buổi tối chúng ta cùng ăn cơm, anh có chút đồ cho em xem.” Xem ra hôm nay bởi lợi thật sự hao tổn thể lực, Lão Mộ hơi mệt, giọng nói nhỏ dần.

Niệm An còn hỏi một câu: “Thứ gì vậy?” Đáng tiếc không có trả lời. Lúc Lão Mộ từ từ hít thở, chợt điện thoại di động rung rung. Niệm An khẩn trương vội vàng lấy điện thoại di động ở đầu giường vào lòng bàn tay, cho đến khi nó không còn rung nữa, lúc này mới điền mật mã vào. Cô học toán học, đối với chữ hay có mật mã nhạy cảm lạ thường, vừa rồi liếc được một chút, cô liền nhớ đến một dãy số và chữ.

Mở khóa ra, là tin nhắn của trợ lý Trần: Từ Na lái xe ra cửa, hướng làng du lịch ven biển.

Niệm An liền nhấn tin lại: để cô ấy đi. Nhấn xong cô liền xóa đi, sau đó ngồi bên giường đợi một chút, đến khi Lão Mộ đã thực sự ngủ say, lúc này mới rón rén xuống giường.

Mặc quần áo tử tế đợi ở chỗ hẹn, Từ Na cuối cùng xuất hiện, trông cô có vẻ mệt mỏi, vừa thấy được Niệm An liền hỏi: “Rất cuộc cô muốn tôi làm gì?”

Ban đêm bờ biển vẫn có chút lạnh, Niệm An che kín áo khoác: “Tôi muốn cô giết bà ta.”

“Cái gì?” Từ Na kinh hãi, “Cô điên rồi!”

“Phản ứng mạnh như vậy làm gì, tôi đùa cô thôi.” Niệm An cười cười, cảm thấy việc đùa giỡn người khác rất thú vị.

Từ Na cũng không thay đổi sắc mặt: “Nói mau đi, không chừng Mộ Hữu Thành phái người đi theo cô đấy!”

Niệm An thu hồi nụ cười: “Tôi muốn cô đưa bà Tiêu đi kiểm tra sức khỏe, đến bệnh viện này.” Cô lấy ra một tờ danh thiếp đưa tới, dặn dò, “Nhất định phải là người này.”

Nhận lấy danh thiếp, Từ Na chợt muốn hiểu rõ: “Rất cuộc cô và bà Tiêu có chuyện gì?”

Niệm An trở về: “Cô mau tìm chỗ thu xếp đi, làm xong chuyện này, tôi có thể đảm bảo Tình Tình sẽ trở về bên cạnh cô, về phần Mộ Hữu Thành, nếu cô có bản lĩnh thì thu hút anh ấy, tôi tuyệt đối sẽ không ngăn cản.” Cô nhấn mạnh từng chữ, kiên định và chân thật vô cùng.

Từ Na bị những lời này của cô dọa: “Cô thật sự tự tin như vậy sao? Tin rằng tôi không có biện pháp thu hút được Mộ Hữu thành sao?”

Niệm An quay đầu lại nhún mày, tự nhiên cười một tiếng: “Đúng vậy, tôi rất tự tin, chẳng qua tôi tự tin là bởi vì nếu có phải rời khỏi Mộ Hữu Thành, tôi cũng sẽ vẫn sống tốt, tuyệt đối sẽ không muốn chết. Có lẽ còn sống được tốt hơn, bởi vì nếu không có anh ấy, tôi sẽ khiến mình trở nên độc lập kiên cường hơn.” Nói xong, cô đi thẳng về.

Từ Na nhìn bóng lưng của cô đứng ngẩn ngơ một lúc lâu, không biết lời của cô là thật hay giả, đồng thời cũng nghi ngờ, có phải là nên cố gắng lần cuối cùng hay không? Nguyên vọng lấy được Mộ Hữu Thành mãnh liệt như thế, nếu như Thẩm Niệm An hôm nay không như vậy, cô ta sẽ không chút do dự nghĩ cách. Nhưng Thẩm Niệm An hết lần này tới lần khác nói như vậy, tự tin kiên định như vậy, liệu có bấy mình hay không? Lần đầu tiên Từ Na cảm thấy do dự.

Ngày hôm sau, khi Niệm An tỉnh lại, Lão Mộ đã rời đi rồi, để lại tờ giấy: Anh đi làm việc, sau khi em tỉnh lại thì gọi điện thoại tới số XXXXX, bữa sáng sẽ được mang tới. Ăn xong nhớ tìm Chân Chân!

Vừa sáng sớm đã thấy tờ giấy dán dò thể này, vậy mà Niệm An lại cảm thấy trong lòng ê ẩm, chẳng có mùi vị gì. Nhớ tới lời mình nói tới qua, tự nhiên cảm thấy có chút hối hận. Sau đó còn dư mấy giờ, cô rửa mặt xong, ăn bữa sáng sau đó gọi xe tới bệnh viện.

Bệnh viện này với nơi lúc trước bà nội cô ở không phải là cùng một chỗ, nhưng rất giống, hơn nữa bên trong còn có bác sĩ Lương mà Niệm An quen biết, đó là một bác sĩ rất có nguyên tắc, vừa hay lúc này cô ấy đang phụ trách kiểm tra sức khỏe trong khoa.

Niệm An chạy tới hàn huyên cùng bác sĩ Lương mấy câu, cho đến khi có người tới khám sức khỏe, cô vào trong phòng nghỉ ngơi của nhân viên vừa uống cà phê vừa xem tạp chí. Nếu có chuyện gì, bác sĩ Lương sẽ cho người vào đây nói cho cô biết, cô chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi là được.

Khoảng chừng sau một canh giờ, có một cô y tá tới, nhìn thấy cô nói: “Bác sĩ Lương bảo tôi tới nói cho cô, người đó sắp kiểm tra xong rồi, cô có thể tới.”

Niệm An cất tạp chí xong, sửa lại quần áo trên người một chút. Bộ quần áo này của cô hơi nhỏ rồi, đó là bộ mà năm năm trước cô mặc, bây giờ mang thai, vóc người sưng vù nên mặc cũng không dễ. Cô cười cười, sáng nay nhìn người mình trong gương, chính cô cũng có cảm giác như vừa xuyên không.

Chỉ là cô có chút không ngờ, trên đường suýt nữa gặp Tiêu Thần, vì thế cô lại núp vào, bảo Từ Na gọi điện dẫn Tiêu Thần đi. Cho đến khi đã sắp xếp xong, cô mới vào phòng bệnh của bà Tiêu, nhìn vẻ mặt khẩn trương của người đàn bà đang nằm trên giường, cô cười: “Bà Tiêu, đã lâu không gặp.”

Bà Tiêu không phòng bị, lúc ngẩng đầu lên bị dáng vẻ của Thẩm Niệm An dọa giật mình, bà nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Thẩm Niệm An: “Cô đang làm cái trò gì vậy?”

Niệm An cười rạng rỡ: “Bà Tiêu quên tôi rồi sao, để tôi nhắc lại cho bà nhớ một chút. Năm năm trước lần đầu tiên tôi gặp bà chính là như thế này, lúc hạ táng bà nội cũng mặc thế này, nhớ lại chưa?”

Bà Tiêu giùng giàng muốn xuống giường: “Cô điên rồi, tôi nói cho cô biết, đừng tưởng rằng giả vờ như vậy thì tôi sẽ sợ, đời này Vạn Tú Hồng tôi chưa từng sợ ai!”

“Thật sao? Nghe nói bà Tiêu cũng bị bệnh tim, thế nào lại là bệnh tim, trên đời này bệnh gì không tốt, trùng hợp lại là bệnh này, thế nào tôi lại có cảm giác như đây là báo ứng.” Niệm An ngồi xuống bên giường bà Tiêu, từ trong rổ hoa quả lấy ra dao gọt trái cây, lưỡi dao phát sáng, bà Tiêu sợ đến mức hồn bay phách tán, chỉ có thể sợ hãi kêu lên.

“Suýt, nhỏ thôi, ngay bên cạnh là khoa tâm thần, nếu lớn tiếng quá, bác sĩ sẽ đưa bà sang phòng bên cạnh luôn đó.” Niệm An nói xong, bà Tiêu vội vàng che miệng, nhưng vẫn thấp giọng hầm hừ, “Đây nhất định là âm mưu của cô đúng không? Là cô ghi hận chuyện năm năm trước. Không ngờ cô vẫn còn ghi nhớ!”

Niệm An cầm quả táo bắt đầu chuyên tâm gọt vỏ: “Làm sao có thể quên, nói đùa, những năm gần đây tôi đều nghĩ xem lúc gặp lại bà nên báo đáp công ơn của bà thế nào. Bà vẫn chưa biết, tôi đã mang theo người nhà họ Tiêu gia nhập vào nhà họ Mộ rồi, sau này cháu của bà sẽ gọi người khác là ba, tôi sẽ nuôi nó lớn lên thật tốt, sẽ làm cho nó thành công hơn cả ba nó. Sau này chắc có lẽ nó sẽ còn gặp lại người của Tiêu thị các người, lúc đó sẽ là chiến trường của hai cha con rồi...”

Về mặt Bà Tiêu tràn đầy kinh hãi nhìn cô: “Cô nói đứa bé trong bụng cô là của A thần sao? Trời ạ! Cái con tiện nhân này, làm vậy, vậy mà cô....Đó là máu mủ của A Thần, cô không sợ Mộ Hữu Thành biết sẽ muốn lấy mạng cô sao?”

Niệm An không sợ nhún vai: “Anh ấy sao? Anh ấy đã biết từ lâu rồi, anh ấy rất thích là đằng khác. Bởi vì anh ấy không thể có con, cho nên tự nhiên có một đứa con miễn phí có gì là không tốt.” Cô dùng dao cắt một miếng táo, đâm vào đưa tới khóe miệng bà Tiêu, thân thiết nói, “Há mồm, ngoan!”

Nhìn dao găm đang ở trước mắt, bà Tiêu không dám không nghe theo, đành phải há mồm cắn quả táo. Bà ta có thể cảm nhận được chiếc dao găm đang cọ sát từ bên môi bà ta, cảm giác lạnh lạnh này khiến nhịp tim của bà ta tăng lên, dường như muốn nhảy ra khỏi cổ họng. Lúc dao găm rời khỏi miệng, tay bà ta cũng bắt đầu run run: “Rốt cuộc cô muốn gì? Năm năm trước, tôi thật sự không cố ý, ngày đó tôi đi tìm bà nội của cô, nhưng thật sự tôi không nói gì, lúc tôi đến bà ấy đã ngã xuống giường rồi...”

Dao găm đang kề ở cổ họng bà Tiêu, chỉ cần hơi động đây là máu sẽ tràn ra, cả người bà ta run lên kịch liệt, lùi ra phía sau một chút, dựa vào vách tường, nhắm hai mắt lại.

Niệm An từ từ thu hồi con dao gọt trái cây, dùng ngón tay lướt qua cổ bà Tiêu một cái: “Tại sao tôi phải tin lời bà nói?”

Bà Tiêu căng thẳng đến rơi nước mắt: “Ngày ấy, lúc tôi tới, tôi còn thấy một người đàn ông đang vội vàng rời đi, sau khi bà của cô mất, cô và tôi cãi nhau, người đàn ông kia cũng tới cửa tìm tôi nhiều lần, anh đòi tôi tiền, tôi...”

Niệm An thu tay, giọng nói cứng rắn: “Có phải là một người đàn ông trắng nhợt, ôm một bụng bia, trên tay còn có một hình xăm Thanh Long đứng không? Anh ta đi tìm bà từ bao giờ?”

Âm thanh của bà Tiêu run rẩy: “Đại khái là năm ngoái, tôi chưa đưa tiền cho anh ta, tìm người đánh anh một chút, tôi điều tra ra, nghe nói ở Macao anh ta thắng được một chút tiền...”

Năm ngoái! Lời này có nghĩa là, người kia vẫn chưa chết? Cô tin rằng bà Tiêu trong tình trạng căng thẳng cực độ như thế này sẽ không nói láo.

Lúc này cửa phòng bị đẩy ra, Tiêu Thần xuất hiện tại cửa, anh thản nhiên nhìn Niệm An: “Bà ấy không lừa em, anh đã điều tra rồi.”

Con dao gọt trái cây vẫn còn nắm ở trong tay, Niệm An đứng dậy, nhìn chằm chằm Tiêu Thần: “Anh đã điều tra rồi, tại sao còn không nói cho tôi? Chuyện này không phải là tôi nên biết hay sao?”

Tiêu Thần đến gần: “Thấy em gả cho anh ta ngày càng hạnh phúc, anh nghĩ em đã quên mất chuyện này, vậy thì cứ để chuyện tình trôi qua đi, buông xuôi quá khứ em sẽ càng nhẹ nhõm hơn. Cho nên cuối cùng anh mới không nói cho em biết.” Anh chưa nói xong, có lẽ để cho cô hận bà Tiêu và anh thì sẽ cảm thấy tốt hơn một chút, như vậy, cô có thể vẫn còn nhớ tới anh. Ý nghĩ này thực sự quái dị, nhưng anh cảm thấy như vậy cũng không tồi.

Niệm An chợt đem dao gọt trái cây ném tới bên cạnh chân Tiêu Thần: “Anh xấu lắm!”

Đúng lúc này, ngoài cửa lại có tiếng bước chân vang lên, thời gian này, địa điểm này thì có thể là ai?

45. Chương 45: Ngốc À, Anh Yêu Em!

Ngồi trên ghế, Niệm An Bình tĩnh mở miệng: “Sao anh lại tới đây?”

Người đàn ông ngồi bên cạnh đi giày da giọng trầm thấp, tầm mắt vẫn rơi trên người cô, đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy bả vai của cô: “Đi tới công trường xong còn chút thời gian nên tới đây.”

“Ha ha...” Niệm An cười lớn tiếng, cô quay đầu nhìn người đàn ông này, nhíu mày, “Đến đây đi, thẳng thắn một chút. Anh không tới công trường đúng không?”

Người tới là Mộ Hữu Thành, anh đến đúng lúc, đột nhiên đến làm người ta không thể không hoài nghi.

Lão Mộ cười nhẹ: “Ăn cơm chưa? Anh hơi đói, chúng ta tìm chỗ ăn cơm đi.” Anh tự nhiên dặt tay Thẩm Niệm An.

Niệm An hất ra: “Em không đói, anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em. Anh không tới công trường đúng không? Còn nữa, bệnh viện này là Từ Na nói cho anh? À, hẳn là như vậy? Cô ta liên lạc với anh lúc nào? Hôm nay? Không đúng, ngày hôm qua? Hoặc là sớm hơn? Cho nên hai người thấy em tự biên tự diễn một màn kịch ngu ngốc cho nên buồn cười đúng không?” Cô nắm tay Lão Mộ, lay lay, xa xa thoạt nhìn giống như đang làm nũng người yêu, “Nói cho em biết đi?” Nhưng thực tế ánh mắt cô khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Lão Mộ ẩn cô ngồi xuống ghế, muốn cô bình tĩnh lại: “Nghe lời anh, bây giờ tâm trạng em không ổn định, chờ lúc nào em bình tĩnh lại chúng ta thảo luận vấn đề này. Giờ chúng ta đi ăn cơm, cho dù em không đói thì người trong bụng em cũng đói bụng rồi.”

Anh chính là không chịu nói, tại sao? Niệm An không hiểu. Lúc Lão Mộ và Từ Na bắt đầu cùng nhau xem chuyện cười của cô, cô vẫn còn tự nhủ là thông minh sắp xếp mọi chuyện, mà lúc cô thiết kế nội dung vở kịch bị vạch trần, cô đứng ngồi không yên muốn biết đáp án, mà người giật dây vẫn còn bình tĩnh nói tâm trạng cô không ổn định? Là trình độ cô quá thấp hay là Mộ Hữu Thành quá cao tay?

Cơn tức giận tràn ngập trong lồng ngực Niệm An, cô lạnh nhạt nở nụ cười: “Em rất bình tĩnh, cho nên nói đi, nói ngay bây giờ đi.”

Lão Mộ vẫn không để ý: “Chúng ta ăn cơm trước đã, sau đó...”

Lời của anh còn chưa nói xong đã bị một giọng nữ cắt ngang: “Mộ Hữu Thành, anh biết anh khiến cho người ta ghét ở điểm gì không? Đúng vậy, chính là lúc này đây! Nói chuyện với anh sao lại một mội như vậy, xem như anh thành công đứng phía sau không chế người ta, anh nhất định phải từng chú một chơi trò lằng trề xử tử hay sao? Tâm trạng em không ổn định? Ha ha, anh còn bình tĩnh được sao? Nếu như anh nghe nói đứa bé trong bụng em không phải của anh, anh còn có thể bình tĩnh được không? Đừng giả vờ, muốn bóp chết em à? Tức giận chưa, đến đây đi, khỏi phải thăm nguyên rửa em, không bằng là một người đàn ông bộc phát đi, đừng khiến em cảm thấy anh thật vô dụng!”

Lão Mộ ngây ngẩn cả người, sắc mặt nghiêm nghị hơn bình thường, không khí xung quanh cũng trở nên lạnh lẽo đáng sợ. Anh nhỏ giọng, ánh mắt sắc bén: “Em lặp lại lần nữa.”

Niệm An không kiềm chế được rồi tầm mắt, giọng nói cố gắng bình tĩnh: “Muốn em lặp lại cái gì? Nói đứa bé không phải của anh, hay là nói em cảm thấy anh vô dụng, hay là anh muốn nghe những lời thẳng thắn hơn nữa? A-?” Cô kêu một tiếng, từ cổ tay truyền đến một cảm giác đau đớn khiến cô không thể nào tiếp tục được nữa, cũng khiến cho cô không thể không nhìn Lão Mộ.

Lần đầu tiên nhìn thấy nét mặt này của Lão Mộ, môi của anh cắn chặt, dáng vẻ hung ác, cánh mũi phập phồng, co rút lại: “Không cần thử chọc giận anh. Anh nhẫn nại cũng có giới hạn. Em đã không muốn ăn cơm thì thôi, vậy thì em giải thích vấn đề đứa bé trước đi, những chuyện khác cứ để từ từ nói.”

Niệm An thấy những lời này thật muốn cười: “Anh muốn biết vấn đề đứa bé, cho nên vấn đề của em để sau rồi nói? Anh thật đúng là ích kỷ! Chỉ là rất xin lỗi, so với anh, em còn là người ích kỷ hơn, cho nên trước khi anh trả lời vấn đề của em, em không thể nghe theo lời anh. Giờ thì cho anh quyết định.” Cô buông tay, tiêu sái làm một tư thế xin mời.

Lão Mộ im lặng hồi lâu, âm thầm thở dài: “Người phụ nữ này, em muốn anh làm sao mới được?”

“Em nói nhiều như vậy, thì ra chưa đủ để anh biết nên làm cái gì? Thật xin lỗi, em cho là em diễn đạt đủ để hiểu.” Niệm An đã không còn bình tĩnh nữa, mới vội vàng muốn biết đáp án đến vậy, sau khi nói chuyện tâm trạng không chỉ đơn thuần là tức giận nữa, có lẽ còn nhiều hơn tức giận....Căng thẳng!

Lão Mộ buông lỏng tay Thắm Niệm An, giọng điệu trầm thấp: “Người không hiểu là em. Tối hôm qua biểu hiện của em nhìn qua có vẻ bình tĩnh, nhưng lại không bình thường. Bởi vì điện thoại của em nhỏ gọn, pin điện thoại lúc nào cũng không nhỏ hơn 50%, cho nên điện thoại hết pin căn bản không thể nào. Thứ hai, điện thoại di động của anh có chức năng lưu dữ liệu, mặc dù em đã xóa, nhưng thông qua chức năng này anh có thể thấy ai đã động tay động chân vào. Nhưng những thứ này không đủ để anh biết em ở nơi này, em đoán không sai, người nói cho anh biết chuyện em sắp xếp hôm nay là Từ Na. Em ngạc nhiên, em biết hôm nay cô ấy nói cho anh nghe điều gì không?” Giọng Lão Mộ vẫn vững vàng như cũ, nhưng lại khiến cho người nghe thấp thỏm không yên, “Cô ấy nói cho em muốn nhường anh cho cô ấy, mặc dù lý trí nói cho anh biết đây không phải là thật, nhưng anh không thể kiềm chế được lo lắng của mình, lo lắng lời của cô ấy có thể là thật. Hôm nay thực sự anh có đi kiểm tra công trường, nhưng anh không làm được việc gì cả, ở công trường không nghe rõ tình hình bọn họ báo cáo, lúc xem văn kiện, lúc họp, anh đều không có tâm trạng.... Cho nên anh gác lại công việc để tới đây. Lúc thấy em cầm dao, lúc đó em có biết tâm trạng anh lo lắng căng thẳng thế nào không? Khi đó tùy em có muốn nói cho anh hay không, anh cũng không cần thiết, anh chỉ xin em tỉnh táo lại. Điều duy nhất anh sợ là em sẽ bị thương, em hiểu không?”

Thấy Niệm An há mồm định nói, Lão Mộ làm một động tác im lặng: “Anh để em giải thích vấn đề đứa bé, không phải anh lo lắng không phải con anh, cho dù không phải, anh cũng sẽ biến nó thành của anh. Anh làm cha Mộ Tình hai mươi năm, làm tiếp ột đứa nhỏ khác cũng không sao. Huống chi, anh khẳng định đây là con anh. Bởi vì người phụ nữ này xem có vẻ thông minh nhưng kỳ thực ngốc nghếch. Người phụ nữ ngốc giống anh như vậy, ai có thể chịu được em? Tiêu Thần sao? Đừng có chà đạp một thanh niên tốt như vậy chứ!”

Rõ ràng là lời nói châm chọc, nghe thế nào lại khiến cho người ta cảm thấy buồn cười pha kích động đây? Vẫn là lần đầu tiên thấy Lão Mộ nói nhiều như vậy, trong nháy mắt, lần đầu tiên nhiều như vậy, thật không dễ dàng. Lòng ngực bỗng nhiên cảm thấy ấm áp, vừa thần nhiên lại vừa phong phú.

Niệm An gật đầu: “Được rồi, em thừa nhận là anh đúng, giờ đi ăn cơm.” Nói xong đứng dậy chuẩn bị đi, đáng tiếc còn chưa kịp đi một bước, thân thể liền ngã vào một cái ôm bền chắc trong ngực.

“Nếu như nói anh yêu em không đủ để em tin anh, như vậy anh tin em thế nào? Nếu điều này còn chưa đủ, như vậy anh nhất định ở chỗ này. Ngốc à, xin em biết rõ một chuyện ——”

Lão Mộ ngừng nói khiến Niệm An theo bản năng hỏi ngược lại: “Chuyện gì?”

Lão Mộ cười, cười cực kỳ rực rỡ: “Em đoán đi, đoán đúng có thưởng.”

Kiểu đùa giỡn này của anh thật khiến người ta buồn cười, Niệm An nói: “Đoán em gái anh ấy! Có muốn ăn cơm hay không? Còn không mau buông em ra, không cần nói.... Mau buông em ra, người trong bụng đói rồi.”

Bên cạnh bệnh viện có nhà ăn, lúc Niệm An đến cũng chỉ một mình. Mộ Hữu Thành không đi cùng, Niệm An nghĩ anh có lẽ tìm một chỗ làm việc khác, vì vậy cũng không để ý. Lúc đang ăn cô đột nhiên thấy Từ Na xuất hiện, cô ta không chào hỏi một tiếng mà ngồi xuống đối diện Niệm An, cười tươi: “Sao lại ăn một mình? Mộ Hữu Thành không đi cùng cô sao? Cãi nhau à?”

Niệm An cầm đầu cầm cổ ăn, không ngẩng đầu: “Được cô ban tặng, cãi nhau ầm ĩ, thật thoải mái dễ chịu.”

Từ Na chặn tay cô lại, để cô dừng lại nghe mình nói: “Tôi không có bịa đặt, chỉ là tôi nói với anh ấy những chuyện mà tôi biết thôi. Tới bây giờ tôi cũng hết cách với anh ấy, chỉ cần anh ấy hỏi, tôi không thể nào ngăn cản. Cô nên biết, bắt đầu yêu một người là đã thua rồi, hai người cùng thua còn tốt, chứ nếu một người thua.... Vậy thì cái gì cũng không có.”

Bởi vì không thể ăn được, Niệm An cau mày, liếc Từ Na một cái: “Xin lỗi, lời cô nói thâm sâu quá, tôi nghe không hiểu. Phiên cô giờ cao đánh khê, hiện giờ tôi rất đói. Hay là cô cũng muốn ngồi xuống ăn một chút? Nhưng cô tự chọn món đi, những món này là của tôi, cô đừng mong chạm vào.”

Từ Na sững sốt một chút, bất đắc dĩ cười: “Mộ Hữu Thành cũng vậy sao? Tôi biết mà, làm sao cô có lòng tốt nhường anh ấy cho tôi được?” Đột nhiên cô ta vung tay một cái, loảng xoảng loảng xoảng, bát đĩa trên bàn như sóng bay đi, lúc tiếp xúc mặt đất trong nháy mắt vỡ vụn, thức ăn rơi đầy trên đất bắn tạo nên một mảnh hỗn độn.

Toàn bộ người chung quanh phóng mắt tới đây, không rõ bên này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại trút giận lên bát đĩa chứ? Nhân viên phục vụ sững sốt một chút sau đó nhanh chóng liên hệ với quản lý, gọi người tới xử lý vấn đề này.

Niệm An tức giận: “Từ Na, cô làm gì vậy? Ai ơi bưng bát cơm đây, dể thơm một hạt đắng cay muôn phần. Đạo lý đơn giản như vậy mà cô cũng không hiểu sao, đang yên đang lành tự dưng phát điên cái gì chứ!”

Từ Na cũng không thêm để ý đến ánh mắt của người khác, trong mắt cô ta mang theo ý cười cùng miệt thị: “Tôi vẫn không hiểu tại sao mình lại thua cô, chuyện nhiều năm tôi làm không được, tại sao trong mấy năm ngắn ngủi cô lại làm được. Tôi đã hỏi anh rể, anh ấy nói lần đầu tiên anh ấy nhìn thấy cô đã động lòng. Vừa thấy đã yêu.... Nếu như dung mạo cô đẹp, hoặc chỉ cần xinh đẹp hơn tôi, tôi cũng sẽ không cam lòng như bây giờ. Tính cách của cô cũng không phải là tốt, cũng không làm nũng.... Cô nói cho tôi biết, cô cảm thấy bản thân cô có chỗ nào tốt đẹp?”

Chuyện đau khổ nhất trong cuộc đời chính là, muốn ăn cơm nhưng lại có người cố tình không để mình ăn. Niệm An nhìn quản lý bên cạnh không dám bước tới nói: “Thật xin lỗi, những đồ ăn này đều do người phụ nữ

này làm đổ, tạm thời tâm trạng của cô ấy không ổn định, phiền anh gọi 120 giúp tôi.”

Từ Na kêu lên sợ hãi, cô ta bước một bước xông lại liền tóm lấy bả vai Thẩm Niệm An: “Thẩm Niệm An, cô chết đi.” Nói xong liền đẩy Niệm An về phía sau. Chuyện đột nhiên xảy ra, trong đầu Thẩm Niệm An trống rỗng, một ý nghĩ kinh khủng xẹt qua đầu cô: bị cô ta đẩy như vậy, đứa bé thế nào?

Lúc này Từ Na giống như phát điên, lực trên tay cô ta lớn đến mức không thể nào nào tưởng tượng được. Quản lý, nhân viên phục vụ cũng không hề phòng, vì vậy giờ khắc này chỉ có thể trơ mắt nhìn Từ Na ra tay với Niệm An.

Niệm An cơ hồ theo bản năng nắm lấy vật gì đó bên cạnh rồi sau đó ném về phía Từ Na. Nhắm mắt, hất đầu, đúng như trong dự liệu, tấm mặt Thẩm Niệm An dừng lại trên tay mình, thứ cô cầm là một bình hoa sứ, mà lúc này, trong tay cô chỉ còn lại một miếng của tấm bình, dường như cả thân bình đã chia năm xẻ bảy trên mặt đất, dĩ nhiên còn đâm vào trên người đối diện.

Niệm An ngẩng đầu lên, cho rằng sẽ nhìn thấy một người phụ nữ người đầy máu me, nhưng sau đó cô đã nhầm. Người cô nhìn thấy lại là——“Mộ Hữu Thành, sao anh lại ở đây?”

Chẳng biết Mộ Hữu Thành đột nhiên xuất hiện lúc nào, dòng máu đỏ sẫm theo chiếc áo tây trang của anh chảy xuống. Anh nhếch miệng khẽ mỉm cười: “Ngốc à, anh mới chỉ đi làm chút chuyện, sao em đã xảy ra chuyện rồi?”

Về mặt của anh đặc biệt dịu dàng, nhưng mà bảo vệ Từ Na ở bên cạnh, anh dùng thân thể của mình chặn lại nguy hiểm vốn rơi đến trên người Từ Na, rốt cuộc dịu dàng của anh là dành cho ai? Lúc này Niệm An không biết là nên vui hay nên buồn. Ai tới nói cho cô biết đi, cô nên phản ứng thế nào đây, đầu óc cô dường như đã chết máy rồi.

Bệnh viện, bác sĩ xử lý xong vết thương của Lão Mộ, Từ Na vẫn an tĩnh đứng ở bên cạnh, cho đến khi Lão Mộ nằm xuống, cô ta mới nhỏ giọng hỏi: “Tại sao anh lại ngốc như vậy? Người bị thương vốn dĩ phải là em.” Nói xong cô ta tự đánh lên người mình, sau đó ôm lấy Lão Mộ.

Xử lý xong hậu quả ở phòng ăn, Niệm An liền chạy tới, đứng ngoài cửa nhìn thấy một màn như vậy, cô xoay người rời đi. Đi tới cửa đụng phải Tiêu Thần. Anh dựa vào tường cười: “Nghe nói Tổng giám đốc Mộ có chuyện, nhưng sao em vừa tới đã đi rồi? Chẳng lẽ sợ quấy rầy người bên trong thân mật?”

Sự nhạo báng của anh khiến Niệm An cười to không dứt: “Nói nhầm, tôi phải sợ sao? Chỉ là tôi quên đồ ăn ở phòng ăn chưa mang về.”

Tiêu Thần bắt cánh tay cô: “Đừng tìm cớ, thành thật chút đi, vừa rồi ở cửa nhìn thấy bọn họ ôm nhau, em cảm thấy thế nào?”

Thẩm Niệm An nhìn xuống tay anh, giọng điệu bình tĩnh: “Tôi muốn đính chính lại một chút, không phải hai người bọn họ ôm nhau, mà là Từ Na ngã lên người đàn ông của tôi, tay người đàn ông của tôi bị thương, anh ấy không cách nào cự tuyệt được, được chưa?”

Tiêu Thần từng bước từng bước ép sát: “Nếu như vậy, tại sao em còn phải trốn? Trực tiếp vào đuổi người phụ nữ kia đi, nói cho cô ta biết đó là người đàn ông của em, bảo cô ta cách xa một chút.”

“Tôi...” Thẩm Niệm An ngưng lại, cô trầm mặc một hồi, “Tôi muốn đi cái kia, nhưng mà tôi muốn đi vệ sinh, có được không?” Nói xong cô hất tay Tiêu Thần ra, chạy vội vào toilet.

Từ Na nằm trên người Lão Mộ nức nở, Lão Mộ than một tiếng: “Nếu như em cảm thấy áy náy, vậy giúp anh làm một chuyện.”

Từ Na ngẩng đầu lên hỏi: “Chuyện gì?”

“Đi tới cửa xem Niệm An có tới không?”

Lão Mộ vừa nói xong, mặt Từ Na vừa khóc liền cười, tâm tình cũng biến hóa ngược lại: “Tại sao lúc này anh lại muốn nói với em những lời này? Để em lừa mình dối người thêm chút nữa không được sao?”

Lão Mộ lắc đầu: “Em có thể lừa mình dối người, nhưng anh lại không biết. Bảo vệ em cũng là vì lo em bị thương rồi bị rêu rao, người phụ nữ ngốc như vậy không tránh khỏi đau đầu hơn, đây là việc anh không

muốn thấy nhất. Chuyện em không muốn về Mỹ, anh cũng không ép, bởi vì em không còn là trách nhiệm của anh. Hôm nay giúp em đỡ, cũng là vì chuyện trước đây, sự quan tâm trước đây khiến em hiểu lầm, anh rất xin lỗi. Chỉ là bắt đầu từ bây giờ, nếu như em làm gì đối với người anh yêu, đừng trách anh xuống tay không nể tình.”

Cạch một tiếng, tiếng mở cửa vang lên.

Niệm An xuất hiện tại cửa, rất tự nhiên đi tới bên giường Lão Mộ: “Em tới rồi, vừa rồi bồi thường chuyện xảy ra ở phòng ăn, quản lý đã ấy người chúng ta vào sổ đen rồi, sau này cũng không thể đến ăn, thật khiến người ta đau lòng, đồ ăn của quán đó em còn chưa ăn xong...”

Lão Mộ nâng cánh tay không bị thương lên vuốt tóc cô: “Ngốc à, chỉ cần em muốn là có thể ăn được.”

“Có thật không?” Trong mắt Niệm An sáng rỡ, “Anh mời đầu bếp này tới nhà chúng ta được không?”

Lão Mộ lại thở dài một cái: “Vốn định sắp xếp sau khi tan làm sẽ về làm cơm cho em ăn, đem bản lĩnh của anh ra cho em thấy, nhưng mà bây giờ... Kế hoạch bị nhờ rồi.”

Hai người bọn họ trò chuyện không coi ai ra gì, giống như Từ Na là người vô hình vậy.

Chợt Niệm An quay đầu: “Cô còn muốn xem miễn phí vở kịch tình yêu vợ chồng bao lâu?” Lời này đúng là nói với Từ Na.

46. Chương 46: Anh Có Một Đứa Con

Từ Na bắt đầu dĩ cười: “Tôi không hiểu cô có ý gì?”

Niệm An sửa chăn cho Lão Mộ: “Tốt nhất là anh nên nằm nghỉ đi, em ra ngoài tán gẫu với cô Từ một lát.”

Sau khi ra cửa Niệm An đi thật lâu, Từ Na đi theo phía sau, thật sự không biết rốt cuộc cô muốn tới đâu, vì vậy lên tiếng nói: “Thật xin lỗi, cô Thẩm, rốt cuộc cô muốn nói gì?”

Niệm An chợt dừng bước, xoay người: “À, tôi chỉ muốn nói đơn giản thôi. Cô Từ, lúc này cô vừa nhào lên trên người đàn ông của tôi đúng không? Đầu tiên là cô phát điên với tôi rồi chạy tới bên cạnh người đàn ông của tôi ôm ấp yêu thương, nếu như mục đích của cô là chặn họng tôi thì thật xin lỗi, tôi không đồng ý! Trước cô hỏi tôi hơn cô chỗ nào đúng không, tôi nói cho cô biết, tôi tự nhiên hơn cô. Nếu như tôi yêu một người mà người đó không yêu tôi, tôi tuyệt sẽ không dây dưa! Cô có dám đi hỏi trực tiếp Mộ Hữu Thành hay không, hỏi xem anh ấy yêu ai, nếu anh ấy nói yêu cô, vậy tôi sẽ không nói lời nào, trực tiếp cuốn gói. Nếu như anh ấy không yêu cô... cô có can đảm hay không...”

“Không cần.” Từ Na đột nhiên mở miệng, cô nhìn vào mắt Thẩm Niệm An, “Không khác nhau là mấy. Vợ chồng hai người mỗi người một câu, rốt cuộc là muốn thế nào, tôi đầu hàng được chưa?”

Niệm An chợt thu miệng lại: “À, được rồi. Kế tiếp có tính toán gì không?”

Từ Na có chút giật mình: “Cứ như vậy thôi?”

Niệm An buông tay: “Nếu không cô muốn sao? Tôi nên khua chiêng gõ trống ăn mừng vì cô chịu từ bỏ hay sao? Hay là nói, cô chỉ là muốn đùa giỡn tôi một chút.”

Từ Na tìm nơi ngồi xuống, thần thái tự nhiên: “Tự cô đoán đi. Nói cho cô biết đừng hả hê quá sớm, bây giờ Mộ Hữu Thành có thể yêu cô, nhưng chưa chắc sẽ mãi mãi yêu cô.”

Loại người như Từ Na nói những lời như vậy thật khiến người khác khó chịu, đây là ý gì, chẳng lẽ lại là chiêu thức mới của cô ta? Dĩ nhiên cũng có khả năng chỉ là cô ta đang hù dọa một chút thôi, Niệm An tự dặn lòng không loạn, bình tĩnh hỏi: “Điều này cô không cần phải lo lắng, hai chúng tôi sẽ sống tốt qua ngày.”

“Thật sao? Vậy trước tiên chúc hai người hạnh phúc.” Từ Na nhướn mi nhìn cô, “Đúng rồi, quên nói cho cô biết một bí mật, người đàn ông bình thường đều không thể quên được mối tình đầu, lại nói cô là mối tình đầu của Mộ Hữu thành sao?”

Sau khi Niệm An rời đi, Từ Na mất hồn ngồi trên ghế trong vườn hoa bệnh viện, vừa rồi nghe lời Mộ Hữu Thành nói, nhưng cô ta cũng không cảm thấy khổ sở như vậy, cô ta vốn là nghĩ rằng mình sẽ khó chịu muốn chết, có lẽ kinh hãi như phim khủng bố vậy, nhưng phim khủng bố cũng không phải....Tự mình trải qua mới biết, thì ra chỉ là như vậy mà thôi.

Chỉ là như vậy mà thôi....Nhưng mà, trong mắt Từ Na lóe lên một tia sáng: mình có tổn thương hay không là một chuyện, nhưng tại sao có thể thua như vậy? Cả đời cô ta chỉ có một niềm vui thú chính là nhìn người khác khổ sở.

Trên đường về Niệm An cảm giác có người đi theo, cho là Từ Na: “Đi ra đi, lén lén lút lút làm gì đó!” Nhưng sau khi người nọ đi ra, cô bất đắc dĩ: “Tại sao là anh?” Người nọ hình như là người trong võ quán của Lão Bàng, lần trước ở bệnh viện có gặp qua anh ta.

Người đàn ông kia gãi gãi đầu: “Anh Mộ bảo tôi ra ngoài mua chút đồ.”

Niệm An nhìn hai tay anh ta trống không, không khỏi bật cười: Lão Mộ lo lắng Từ Na động thủ lần nữa, cho nên sai người ra ngoài âm thầm đi theo? Rõ là....

Lúc Niệm An vào phòng bệnh, Lão Mộ ở một mình đang rót nước uống, nhưng bởi vì tay bị thương, cho nên động tác có vẻ vụng về vô cùng.Niệm An dựa vào cánh cửa, lẳng lặng nhìn.

“Tại sao vừa rồi anh phải giúp cô ấy?” Giọng nói của Thẩm Niệm An đột nhiên xuất hiện, có cảm giác lạnh lùng.

Lão Mộ đưa tay ra vẫy, ý bảo cô đi tới.Đáng tiếc Niệm An không động, cô vẫn dựa người vào cửa: “Mau nói đi, gần đây em không biết hai chữ kiên nhẫn viết thế nào đâu, một khi nổi giận là hoàn toàn không có lý trí, không biết còn có thể tổn thương anh đến mức nào.”

Lúc cô nói chuyện, Lão Mộ đã xuống giường, dùng cánh tay không bị thương bắt được cô, cứng rắn nói: “Tối đây, xa như vậy cũng có thể nói chuyện ư, em cho rằng anh bị H7N9 sao?”

Niệm An trừng mắt nhìn: “Thật lợi hại, anh cũng biết.”

Lão Mộ làm động tác nhéo lỗ tai: “Ngồi xuống đây, vừa rồi lại nghe Từ Na nói gì hả? Anh thấy em là lạ, sẽ không cùng cô ấy lên kế hoạch bán anh đấy chứ?”

Bán ới tình đầu sao? Niệm An trong lòng châm chọc.Ý nghĩ này đột nhiên xuất hiện khiến cô kinh hãi: không phải đâu, Thẩm Niệm An, Từ Na cũng chỉ là thuận miệng nói một câu, sao mà phải để ý làm gì? Lại nói, mà và Mộ Hữu Thành đã kết hôn rồi, mối tình đầu cũng lắm chỉ là một Tiểu Tam, mà còn sợ mình không thắng được sao?

Nghĩ như vậy, cô chợt tỉnh táo lại.

Lão Mộ vuốt vuốt đầu cô: “Cô gái ngốc, đừng tự mình khổ sở.Chuyện em lo lắng sẽ không xảy ra, cho dù xảy ra, hai chúng ta cùng nhau đối mặt, được không?”

Nghe anh nói như vậy, Niệm An ngồi thẳng, khụ một tiếng: “Anh đã nói như vậy, được rồi em hỏi anh, ở bên ngoài anh có con riêng hay không đó? Hay là đại loại một người yêu khác cốt ghi tâm khiến người ta nổi da gà? Nếu có, xin nói trước cho em biết, để em còn chuẩn bị, đừng để đến lúc đó đụng phải, em lại ngu ngốc đến gần làm bia đỡ đạn.” Nói xong cô thở ra một hơi, bao nhiêu chuyện vì giấu trong lòng nên mới gây họa, Mộ Hữu Thành nói rất đúng, tự mình nghĩ lung tung mới xảy ra chuyện.

Lão Mộ sững sốt một lát: “Ặc, cái này....Được rồi, anh thừa nhận, anh có một đứa bé...”

Quả nhiên đúng vậy, Niệm An tuyệt đối không ngờ lại là loại này, vừa rồi chỉ là thuận miệng hỏi, biết Mộ Hữu Thành bao nhiêu năm nay, chưa bao giờ nghe nói ngoài Mộ Tinh ra anh còn một đứa con, điều này sao có thể? Nếu sự thật là như vậy, chẳng lẽ lại muốn cô làm mẹ ghẻ sao? Mối quan hệ lằng nhằng như vậy,

lần này mà xuất hiện một người Từ Na chẳng phải càng thêm khó khăn hay sao? Lại nói Mộ Hữu Thành sao lại là người như vậy? Dù là vậy, sao anh có thể nói ra một cách trắng trợn như vậy được?

Trong lòng vạn mã chạy như điên, nhưng trên mặt lại chỉ nhíu mày: “Ồ, thật sao? Vậy cho em mau gặp một chút, mẹ của đứa trẻ đâu? Đã thu xếp xong chuyện tình cảm chưa? Hiện giờ em hơi rối trí, ý của em là....” Cô ngẩng đầu lên, chột cao giọng, “Em muốn nói là anh đã có con, đã có phụ nữ nữa, sao anh còn phải tới trêu chọc em! Hay là anh có thói quen trong nhà một vợ, bên ngoài còn một vợ nữa, hơn nữa ngoài bên ngoài còn....”

Bả vai của cô bị Lão Mộ bắt được, Lão Mộ bắt đắc dĩ: “Cô nhóc xấu xa, em nghĩ đâu vậy? Đứa bé kia không phải là vẫn đang ở trong bụng em sao, còn nữa người phụ nữ của anh không phải là em hay sao? Em nha, gần đây sao vậy, sao lại nhảy cảm như vậy, nói một câu đùa giỡn với em cũng không được.”

Niệm An từ trong ngực anh mím môi, hừ một tiếng, “Chỉ cho phép quan tri huyện đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn sao? Anh cũng thật quá bá đạo.”

Lão Mộ nghiêng cứu nét mặt cô một chút, đáng vẻ kia....Thì ra vừa rồi chỉ là đùa giỡn, nói xong cũng thật là. Mặc kệ thế nào, không tức giận là được rồi. Anh ôm Niệm An, giọng trầm thấp: “Vừa rồi là đúng, nếu có lo lắng thì cứ hỏi thẳng anh để anh biết. Tình cảm sợ nhất không phải là xảy ra vấn đề, mà là đem vấn đề giấu đi. Hiểu không?”

Niệm An yên tâm nằm trong ngực anh.

Lão Mộ rất nhanh xuất viện, vì ăn mừng anh xuất viện, Niệm An định chuẩn bị cho anh một bữa tối thịnh soạn. Đáng tiếc là Lão Mộ lo lắng cô là phụ nữ có thai không tiện, cho nên cả quá trình anh đều đi theo. Lúc hai người cùng đến siêu thị mua đầy một xe đẩy đồ ăn khiến người ta chết vì ghen tị. Lúc ở khu thực vật còn cà rốt, một đám chị em chọc chọc cánh tay Thẩm Niệm An, nhỏ giọng cười nói: “Cô thật là may mắn, có một ông xã yêu cô như vậy, aizz, ông nhà tôi lười chết mất, lúc này vẫn còn đang nướng trên giường, nói đến tôi lại tức nghẹn bụng.”

Niệm An quay đầu liếc mắt nhìn, Lão Mộ đang cười với cô. Giờ phút này, cô nhíu mày nở nụ cười: “Vậy cũng phải, ông nhà tôi thật sự cố gắng khiến người ta khổ sở, mỗi ngày đều chơi đùa đến lợi hại.”

Người chị em kia che miệng nở nụ cười: “Aizz, cô thật là hạnh phúc, thừa dịp này nhanh chóng hưởng thụ cuộc sống tính phúc đi, đừng giống chị thể này, hiện giờ bụng to, căn bản không có tâm tư chuyện kia.”

Niệm An đem cà rốt bỏ vào trong xe đẩy, ngoái đầu lại cười một tiếng với mấy chị em này: “Chị à, chị chắc phải năm, sáu tháng phải không, em còn chưa tới ba tháng.” Nói xong kéo cánh tay Lão Mộ đi, để lại đám chị em kia há hốc mồm đứng yên tại chỗ: mới ba tháng mà vẫn kịch liệt như vậy? Người trẻ tuổi đúng là không giống nhau....

Đi xa rồi, Niệm An mới phì cười: “Vừa rồi anh có nghe thấy không, đám chị em này đang khen anh đấy.”

Lão Mộ xoa đầu cô: “Nghe thấy, nhưng mà em giải thích cho anh một chút, mỗi đêm chúng ta chơi đùa thế nào?”

Sau khi hai người rời đi, có một cái đầu ngó ra, dáo dác nhìn xung quanh, chỉ thấy cô ta gọi một cú điện thoại, nói nhỏ: “Em thấy rõ ràng là bọn họ. Cho nên anh à, anh cũng tới đây đi, em thấy cô gái kia thật khó đối phó, em sợ một mình không được.”

Cúp điện thoại, cô vội vã đuổi ra bên ngoài siêu thị, cũng không thấy hai người kia đâu, đang giậm chân tại chỗ không phát hiện ra có người tới gần. “A —!” giọng nói thê lương từ trong miệng cô bật ra, cô quay đầu lại liếc mắt nhìn, chỉ thấy một khuôn mặt không rõ vẻ gì đang vịn tay của cô.

“Mau buông tay, anh là ai? Không buông tay là tôi gọi cảnh sát đó!”

Người đàn ông kia đã từng gặp ở bệnh viện chỗ Niệm An, anh lạnh mặt quan sát qua: “Cô là ai, theo dõi anh trai chị dâu tôi có ý đồ gì?”

Đây là một cô gái nhỏ, khoảng chừng hai mươi, dung mạo sáng sủa, nhưng mà đáng vẻ lắm la lắm lét, nhìn qua không phải là người tốt bụng gì.

Cô gái nhỏ la lên: “Làm gì kệ tôi, tôi theo dõi bọn họ lúc nào, đây là siêu thị nhà anh chắc, đi cũng không được sao! Bây giờ anh còn bắt tôi, là cố ý đả thương người có phải không, là phải ngồi tù đó. Tên chết tiệt nhà anh còn không mau buông tôi ra! Nhìn cái gì mà nhìn, còn nhìn tôi móc mắt anh, a ——!” Lời cuối cùng của cô bị bao phủ bởi tiếng xương răng rắc, tương đối thảm thiết.

Cuối cùng cô vẫn bị người đàn ông kia lôi đi, suốt cả quá trình, cô vẫn nghe răng trợn mắt mắng: “Anh dám làm tôi bị thương, tôi nhất định sẽ không để anh yên! Bây giờ anh dẫn tôi đi đâu, mau buông tôi ra, anh có biết luật pháp hay không....?”

Người đàn ông kia định che miệng của cô, lạnh lùng quát: “Câm miệng!” Vừa rồi anh Mộ mới gọi điện cho anh, bảo anh bắt người theo dõi anh ấy. Anh chăm chú nhìn một lúc lâu mới phát hiện được cô gái này, chỉ bằng khả năng của cô ta, người bình thường đúng là không thể chịu nổi. Không biết cô ta theo dõi anh Mộ có ý đồ gì? Chẳng lẽ.... để ý tới anh Mộ sao?

47. Chương 47: Ai Phát Bệnh Thần Kinh

Nói là Niệm An xuống bếp, kết quả lại là ngạc nhiên đi theo Lão Mộ vào phòng bếp, anh cầm dao đánh vẩy cá, cắt cà rốt, băm hạt tiêu.... Động tác không phải là của một anh đẹp trai. Niệm An thấy cũng phải chảy nước miếng, cô vội quay mặt đi, khụ một tiếng nói: “Anh mau để xuống một chút, đừng làm em rối loạn, ảnh hưởng đến sở trường của em.”

Dáng vẻ dễ dàng nhận thấy của Lão Mộ là ‘khiêm tốn tiếp nhận, kiên quyết không đổi’, bởi vì anh vẫn đang cầm đầu cầm cổ xuống tay, chỉ là khẽ mỉm cười, rất ra dáng một cô vợ hiền. Nếu không phải là có một cuộc điện thoại, nói không chừng anh vẫn tiếp tục như vậy.

Điện thoại là công ty gọi tới, hình như hạng mục trung tâm thương mại xảy ra chút vấn đề. Bây giờ cách giờ ăn cơm vẫn còn sớm, Lão Mộ suy nghĩ một chút rồi vẫn là mặc quần áo tử tế đến công ty. Anh vào phòng bếp: “Công ty có chút việc, anh ra ngoài một chuyến, một giờ nữa trở về, em một mình cẩn thận.”

Niệm An đẩy anh đi ra ngoài: “Được rồi, em cũng không phải là đứa trẻ lên ba, anh mau đi đi, mấy ngày nay vừa nằm viện vừa ra ngoài, trong công ty cũng có nhiều chuyện.”

Lão Mộ cười.

Phòng lớn như vậy chỉ còn lại một mình thật yên tĩnh, mấy ngày nay đã quen với việc có bóng dáng của Mộ Hữu Thành bên cạnh, lúc này tách ra khiến Niệm An cảm thấy có chút không thích ứng. Cô bật cười một cái: Thảm Niệm An, đủ rồi đó, nếu muốn ngày ngày ở cùng anh một chỗ, mà phải tới làm việc ở công ty anh.

Làm việc ở công ty anh? Lúc rửa rau cô đã nghĩ như vậy, chợt phát hiện ra đây cũng không phải chuyện không thể, hạng mục trung tâm thương mại là đối tác của cô, mấy ngày nay là nghỉ trắng mặt, sau đó cô cũng nên đi làm. Nghĩ thông suốt được điều này, cô chợt nở nụ cười.

Bưng một chén trứng sốt cà chua ra ngoài, điện thoại nhà vang lên, Niệm An nhận, nghe âm thanh kia có chút xa lạ.

“Là chị dâu phải không ạ? Có anh Mộ ở đó không, em vừa gọi điện thoại di động, hình như anh ấy đang nói chuyện.”

Xưng hô với Lão Mộ như vậy, xem ra là bạn bè, nhưng mà bạn bè của Lão Mộ cũng khá phức tạp, cho nên Niệm An nhất thời không thể nhận ra giọng và tên tuổi của anh ta, nhưng cô vẫn khách sáo hỏi một câu: “Anh ấy tới công ty, có chuyện gì không? Đợi anh ấy trở về tôi sẽ chuyển lại cho anh ấy.”

Người đàn ông kia do dự thật lâu: “A, vậy thì....”

“Không sao cả, nếu khó nói, vậy thì tối nay anh gọi điện tới đây, khoảng một hay hai tiếng nữa anh Mộ của anh sẽ trở về.” Niệm An nói như vậy, có điều trong lòng cô cũng đang nghi ngờ, rốt cuộc là chuyện gì, nghe giống như rất khó quyết định.

“Quả thật, chị dâu, có chút phiền phức. Một hay hai tiếng nữa em sợ quá muộn, chị dâu, chị có thể đến xem một chút được không, đã xảy ra chuyện.”

Lời này khiến trong lòng Niệm An lộn bộn, cô vào phòng bếp tắt lửa, tiện tay rửa soạn một tý, cầm túi liền đi ra cửa.

Chạy tới phòng dưới đất kia, mùi vị nấm mốc khiến cô phải chống tay vào tường ho khan một lúc lâu. Có anh chàng thông minh chạy tới, anh ta gỡ ố, mặt lộ vẻ khó khăn: “Chị dâu, thật ngại quá, để chị phải chạy tới đây một chuyến, nhưng mà thực sự người kia em xử lý không được. Cô ta....” Anh ta vừa dẫn Niệm An đi, vừa nói tình huống hiện giờ.

Chân mày của Thẩm Niệm An càng khóa chặt, trên mặt mơ mơ hồ hồ: “Xác định chưa? Hay là nhận làm người?”

Chàng trai nọ nhìn qua rất hồi hộp: “Vừa rồi em có thấy chứng minh thư của cô ta, có vẻ như không nói láo.”

Nói xong hai người cũng tới nơi, đây giống như một nhà để xe, nhưng bởi vì đã bỏ lâu năm, không khí bên trong thật không tốt. Trong bụng Niệm An quặn lên, cô cố gắng nhịn xuống.

Trong nhà để xe có một cô gái đang nằm, có thể nhìn thấy trên trán của cô đã đổ lên một cục, còn giống như có một vết máu khô, nhìn rất buồn, thấy tình hình này, Niệm An không nhịn được trách cứ: “Nghiêm trọng như vậy sao không tới bệnh viện.”

Anh chàng kia cúi đầu: “Ngộ nhờ cô ta nói dối thì phải làm sao, cô ta lấm la lấm lét đi theo sau lưng hai người, nhất định là có vấn đề.”

Niệm An nặng nề vỗ lên vai anh ta hai cái: “Cho dù có vấn đề gì, cũng không được ảnh hưởng đến mạng người, mau đưa tới bệnh viện. Lại nói, ngộ nhờ cô ấy nói thật thì sao, đến lúc đó anh Mộ của anh hỏi, lúc đó anh tự chịu.”

Cả người chàng trai run lên, vội vàng đưa người đi khám bệnh, chỉ là không phải đến bệnh viện, mà là đến một phòng khám tư nhân. Nghe nói chủ phòng khám là bạn của Lão Mộ, cho nên vừa nhìn thấy anh chàng kia là biết đã có chuyện xảy ra, xem dáng vẻ của bọn họ....giống như trước đây đã từng có nhiều chuyện như vậy, Niệm An đứng bên cạnh nhìn, trong lòng không rõ là cảm giác gì.

Bác sĩ khám bệnh một hồi lâu mới ra ngoài, gỡ khẩu trang xuống nói với bọn họ: “Không có vấn đề gì lớn, truyền hai chai nước biển là về được rồi. Nhưng mà A Trạch này, sao anh lại xuống tay không đúng mực như vậy?”

Người được gọi là A Trạch lắc đầu tựa như sóng lớn: “Không phải, không phải, là do cô ta liều quá, tôi chỉ hù dọa cô ta một chút, không ngờ cô ta lại hất ra nên mới va trúng, tôi cũng không ngăn cản được.”

Bác sĩ chắc chắn hai tiếng, như có như không nhìn Niệm An một cái: “Thật là một cô gái cá tính, lần này đúng là có trò hay để xem. Đúng rồi, vừa rồi quên hỏi, cô này là niềm vui mới của anh Mộ hay sao?”

A Trạch lo lắng che miệng của anh ta lại, nhỏ giọng quát nói: “Cái gì, cô ấy là chị dâu, không phải lần trước anh đã xem qua hình của cô ấy rồi sao, sao bây giờ lại nói như vậy? Anh ngứa da à?”

Bác sĩ kia nở nụ cười ha ha: “Chỉ là đùa một chút mà thôi, A Trạch anh lo lắng cái gì, anh xem người ta là chị dâu vẫn bình tĩnh thế kia cơ mà.”

Ai bảo Niệm An bình tĩnh, hiện tại cô rất căng thẳng, những người này xem ra giống như những người bên cạnh đại ca xã hội đen vậy, mà Mộ Hữu Thành nhà cô chính là đại ca xã hội đen, mà cô người phụ nữ của đại ca. Thân phận này có chút hơi bạo lực, nhưng nếu thật như vậy thì đúng là không phải chuyện đùa rồi. A di Đà Phật, sẽ không phải là như vậy chứ?

Nghe bác sĩ nói cô gái kia đã tỉnh lại, Niệm An thở dài một cái.

Vừa rồi chưa nhìn kỹ, đáng vẻ cô gái này không tệ, chỉ là mắt hơi xéch một chút, cằm khá nhọn, thật nhìn không ra một cô gái lại liễu lĩnh như vậy, chắc là A Trạch chỉ dọa cô ấy chút thôi. Cô ấy là người thân của Mộ Hữu Thành sao? Nếu là vậy thì sao tự nhiên lại xuất hiện? Hay cô ấy là mối tình đầu trong miệng Từ Na? Không có khả năng, cho dù là trước đây, lúc Lão Mộ rời khỏi gia đình lúc đó mới mười mấy hai mươi tuổi, khi đó cô gái này đã ra đời rồi sao?

“Cô là ai? Nhìn tôi như vậy làm gì?” Cô gái trên giường đã tỉnh lại, cô ta liếc nhìn Niệm An một cái, sau đó cau mày, vuốt bằng gạc trên đầu mình, “Chà mẹ nó, cái gì!”

Niệm An thu hồi ý nghĩ, chậm rãi nói: “Cô đừng động đây, bác sĩ vừa băng bó cho cô xong, không có chuyện gì cả, tạm thời cô cứ nghỉ ngơi trước đã.”

Cô gái kia nở nụ cười: “Tôi nói chị gái này, nơi này có chuyện của chị sao? A, tôi biết rồi, cô là bảo mẫu của đại ca tôi phải không, trước mắt rót cho tôi một cốc nước đi, tôi khát rồi.”

Niệm An nhướng mày: cô nhóc này sao lại điệu ngoa như vậy chứ! Cô đứng dậy, rót một chén nước, kiên nhẫn đưa tới: “Uống chậm một chút.”

Cô gái kia tiện tay nhận lấy đi, uống một ngụm lớn, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đỏ bừng, một giây sau, cô ta phụt một cái phun nước vào mặt Niệm An: “Phi, nóng quá đi, cô muốn tôi chết bỏng à?”

Lúc này Niệm An có một loại cảm giác như mình đang xuyên qua, là cô nằm mơ hay cô đã gặp phải cực phẩm? Cô có thể cảm nhận được hỗn hợp chất lỏng pha nước miếng nóng nóng trên mặt mình. Nhưng một người bình thường biết lễ nghĩa cũng sẽ không trực tiếp phun nước lên mặt người ta như vậy, lại nói lúc này Niệm An đang đứng, so với cô gái kia còn cao hơn nhiều. Vừa rồi cô ta tìm rất đúng vị trí để phun nước lên người cô....

A Trạch nghe tiếng quát vội chạy tới, nhìn thấy một màn như vậy, sững sốt một hồi lâu mới tới cầu xin Niệm An đi rửa mặt, thuận tiện mắng cô gái kia đúng là bệnh thần kinh.

“A Trạch, anh đi ra ngoài trước đi.”

“Chị dâu?” A Trạch giật mình, ý chị dâu là gì? Anh ta nhìn đáng vẻ chị dâu bây giờ, nhếch nhác nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ. Ánh mắt của anh liếc tới liếc lui giữa chị dâu và kẻ theo dõi trên giường kia, một người là nữ tướng quân một người lại là nữ tướng cướp, rốt cuộc là ai mạnh hơn ai?

Sau khi A Trạch ra ngoài vừa lúc gặp bác sĩ phòng bệnh tới đây, kẻ tai nói nhỏ: “Anh Đường, tình hình này anh nói nên làm sao? Tức giận rồi, cô gái trên giường không biết rõ tình hình, chị dâu tôi còn đang mang thai, nếu xảy ra chuyện gì, chúng ta đảm đương không nổi....”

Anh Đường đẩy anh ta một cái: “Tránh xa tôi ra một chút, tôi đây không rảnh.”

A Trạch ôm đầu im lặng: “Quên đi, anh thì có thể nói được cái gì, tôi gọi điện thoại cho đại ca. Đúng rồi, trợ lý Trần của đại ca, số điện thoại là bao nhiêu nhỉ?”

“139XXXXXXX.” Bác sĩ kia nói ra một dãy số như thể đã thuộc lòng từ lâu.

A Trạch vừa bấm dãy số, vừa trợn mắt há mồm: “Anh Đường, không phải chứ, sao anh lại thuộc lâu lâu như vậy.”

Bác sĩ vỗ vỗ áo khoác trắng: “Lúc gọi điện đến người phụ nữ kia, nhớ chuyển lời hỏi thăm của tôi đến cô ấy, nói rằng anh Đường của cô muốn cô rồi.”

Thân thể A Trạch run lên một cái, thiếu chút nữa không đứng vững: “Trời ạ....” Có điều sau khi thất kinh, anh vẫn rất trách nhiệm chuyển lời cùng nói ra những chuyện đã xảy ra cho trợ lý Trần nghe, sau đó đứng ngoài phòng bệnh nhìn, chỉ sợ bên trong xảy ra chuyện gì.

Niệm An cầm khăn giấy lau khô mặt mình, cô nhìn chằm chằm cô gái đang nằm trên giường, sau đó đoạt lấy chén nước, đặt ở khóa miệng từ từ thổi, sau đó uống một ngụm: “Cô gái nhỏ, nước là dùng để uống, cô không hiểu sao?” Dù gì cũng từng làm giáo viên, cũng từng gặp qua những đứa trẻ không quản giáo được, nhưng chưa từng thấy qua đứa trẻ thô lỗ dã man như cô gái trước mặt.

“Trước đây tôi và cô đã gặp nhau sao?” Niệm An hỏi, cô gái kia hừ một tiếng, nghiêng đầu đi.

“Được rồi, tôi biết chúng ta chưa từng gặp nhau. Vậy đáng dấp tôi xinh đẹp khiến cô ghen tỵ sao?” Niệm An tiếp tục hỏi, cô gái kia xoay đầu lại, liếc cô một cái, đùa cợt cười lên: “Tôi thấy cô so với xinh đẹp còn gấp vạn lần, đừng tự mình là đúng.”

Niệm An buông tay: “Được rồi, vậy tôi biết rồi, cô là vì Mộ Hữu Thành nên mới đối với tôi như vậy.”

Lời vừa nói ra, cô gái kia tức giận hét lên: “Tên tuổi của đại ca tôi là để cho cô gọi hay sao? Lớn mặt!”

Niệm An giữ vững khoảng cách an toàn với cô, cười nhạt: “Bây giờ cô không cần phải gọi, đợi đến lúc tôi khiến cô thấy được đại ca cô, đến lúc đó có nhiều thời gian để trao đổi tình cảm. Về phần tôi có bao nhiêu túi mật, hiện giờ cô không biết, vậy thì sau này sẽ biết.” Nói xong Niệm An ngồi xuống im lặng nhìn cô, không hề chớp mắt.

Cô với cô gái kia nhìn nhau một lát, cho đến khi mắt cũng cảm thấy xót, đành chớp mắt một cái, nghiêng đầu, âm thầm nghĩ: bệnh thần kinh.

48. Chương 48: Một Lần Cầm Dao

A Trạch với anh Đường đang ngồi tán gẫu, trợ lý Trần đã tới, nhìn thấy hai người bọn họ liền hỏi: “Anh trai Đường, đã xảy ra chuyện gì?”

A Trạch nhìn hai người một cái: “Các người một họ Trần một họ Đường, sao có thể là quan hệ anh em?”

Anh Đường liếc anh ta một cái: “Tôi theo họ mẹ, óc heo.”

A Trạch ồ một tiếng, nhưng rất nhanh sau đó nói: “Không phải, tôi nhớ mẹ anh không phải họ Đường. Anh trai Đường! Anh trai Đường? Hả là ý này...”

Trợ lý Trần lạnh lùng nhìn hai người bọn họ: “Làm loạn đủ chưa? Mau nói cho tôi biết chuyện gì. Tổng giám đốc Mộ hiện giờ không tới được, cho nên bảo tôi tới đây tìm hiểu tình hình.”

Anh Đường một tay kéo cô đến bên cạnh: “Chuyện rất quan trọng, em đã ăn cơm trưa chưa? Anh biết một nhà hàng Tây mới mở quanh đây, buổi trưa chúng ta tới đó đi.”

A Trạch trợn mắt há hốc mồm: “Anh Đường, không phải chứ, bây giờ là lúc để tán gái sao? Bên trong là hai cạp mẹ đang chiến đấu đó, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì thì ai chịu trách nhiệm?”

Vừa dứt lời, một tiếng vang thanh thúy từ trong phòng truyền tới, trợ lý Trần phản ứng đầu tiên, đi vào trong phòng nhanh hơn hai người đàn ông kia.

Trong phòng một cái ly thủy tinh bị vỡ, một cô gái đang ngồi xổm trên mặt đất nhìn nhặt mảnh vỡ, thấy có người đi vào, ra vẻ ầm ức vô cùng, mà Niệm An đang đứng bình tĩnh bên cạnh cô ta.

Trợ lý Trần đưa tay ra đỡ Niệm An, hỏi: “Bà chủ không sao chứ?”

Niệm An lắc đầu: “Tôi không sao, vừa rồi không cẩn thận trượt tay thôi. Đúng rồi, Tổng giám đốc Mộ đâu?”

Mặc dù nghe thấy Niệm An nói không sao, nhưng trợ lý Trần vẫn đỡ cô lùi lại vài bước, khoảng cách đủ an toàn dặn dò “Anh trai Đường” đứng bên cạnh, mau chóng xử lý mảnh vỡ. Trong lúc này cô giải đáp vấn đề của Thẩm Niệm An: “Chuyện của công ty tương đối khó giải quyết, Tổng giám đốc Mộ hiện giờ vẫn còn ở công trường xử lý và khắc phục hậu quả sự cố.” Thật là một trợ lý bình tĩnh và có hiệu suất cao.

Chỉ là điều khiến Niệm An lo lắng chính là: “Công trường thi công xảy ra chuyện gì? Có người tử vong sao?”

Trợ lý Trần cam chịu gật đầu, loại công trình kiến trúc này sẽ kèm theo việc thi công nguy hiểm, hơn nữa chuyện lần này nghiêm trọng ở chỗ, sự cố thuộc về vấn đề an toàn lao động không hợp lý, người thân của

người bị tai nạn đường như rất khó đối phó, kiên quyết không chịu giải quyết kín đáo, nói là muốn kiện lên cục xây dựng, mà bên ủy thác Mộ thị cho dù tình huống hợp lý thế nào cũng không thể trốn tránh trách nhiệm. Gần đây trên bộ xây dựng tương đối nghiêm khắc đối với những công trình lớn, nếu gây ra tin đồn bất lợi, nói không chừng hạng mục sẽ gặp phải nhiều vấn đề khó khăn.

Dĩ nhiên những thứ này Niệm An không hiểu, nhưng cô biết mình không thể gây thêm phiền toái cho Mộ Hữu Thành.

“A.” Cô gái kia kêu lên, bởi vì tay bị mảnh vỡ đâm vào, cô ta ngẩng đầu nhìn Niệm An, ra vẻ tức phụ âm ỉ: “Tôi cũng không cố ý.”

A Trạch lôi cô gái kia sang một bên, anh Đường sai A Khiết Di tới xử lý. Trợ lý Trần bên cạnh Niệm An, nhỏ giọng hỏi thăm cô có cần giúp gì không.

Niệm An vỗ vỗ tay cô: “Bên này không có việc gì, cô trở về giúp đỡ Tổng giám đốc Mộ đi, anh ấy cần cô hơn.”

Cô gái kia lại lên tiếng: “Là đại ca tôi sao? Sao anh ấy lại không tới, chẳng lẽ anh ấy không muốn gặp em gái của mình? Không phải chứ, đại ca đâu phải người như thế.” Nói xong, cô khóc, nước mắt lại như thác chảy ra.

A Trạch không chịu được cảnh người ta khóc, nhất thời không tìm được đồ, liền đưa tay của mình tới, ý bảo cô dùng ống tay áo của mình để lau nước mắt nước mũi, kết quả là nhận được một tia nhìn giận dữ coi thường.

Trợ lý Trần không đi, lần đầu tiên cô nở nụ cười: “Nếu bây giờ tôi trở về, Tổng giám đốc Mộ nhất định sẽ đuổi tôi ra khỏi cửa.”

Niệm An bị chọc vui: “Lần đầu tiên mới biết hóa ra cô cũng biết nói chuyện đùa.”

Trợ lý Trần lập tức thu lại nụ cười: “Không phải nói đùa, trong lòng Tổng giám đốc Mộ, bà chủ còn quan trọng hơn cả chuyện của công ty.” Cảm thấy Niệm An nhìn mình như quái vật, trợ lý Trần có chút ngượng ngùng, “Tôi nói sai điều gì sao?”

Niệm An vừa cười vừa lắc đầu: “Không phải, cô nói chuyện rất êm tai. Chẳng qua là tôi đang suy nghĩ, lúc trở về cô đừng nói với Tổng giám đốc Mộ chuyện tôi ở chỗ này, bảo mấy người A Trạch muốn tìm anh ấy ra ngoài uống rượu, không có chuyện gì lớn cả.”

Sắc mặt trợ lý Trần lập tức trầm xuống: “Bà chủ, thật xin lỗi, tôi không nói dối Tổng giám đốc Mộ.”

Mắt Niệm An cũng tròn tròn: “Thật là một cô gái tốt.”

“Không, bởi vì không thể gạt được Tổng giám đốc Mộ.” Trợ lý Trần cực kỳ khẳng định.

Nếu là như vậy, Niệm An cũng không thể ép buộc được rồi, chỉ cảm thấy hôm nay trợ lý Trần hơi xúc động, dường như cô ấy rất hiểu Lão Mộ.

Cô gái kia tên là Mộ Vân, Niệm An đưa cô ta về nhà, dọn phòng khách cho cô ta ở, chỉ là Mộ Vân lại thích phòng trẻ, ngay trước mặt A Trạch dùng dáng vẻ nháy mắt nói: “Tôi muốn ở đây, trông thật đáng yêu.”

Niệm An sờ bụng một cái, lặng lẽ nói: bảo bố nhà ta đừng tức giận, cho cô ấy ở phòng của con một chút cũng không sao, đúng không?

Dĩ nhiên bây giờ vẫn còn hơi sớm, vì vậy không nhận được câu trả lời từ trong bụng, nếu không cô nhất định có thể cảm nhận được đứa nhỏ trong bụng đang dùng sức đập vào bụng cô: đúng cái khi gió á, phòng của con tại sao con phải cho người lạ ở? Con không đồng ý!

Niệm An với trợ lý Trần cùng A Trạch và anh Đường dọn mấy món đồ chơi của trẻ con, quần áo cũng chuyển tới phòng khách. Bởi vì quá nhiều đồ, cho nên mấy người bọn họ bận rộn khổ cực, làm Niệm An làm chủ nhà cũng nghiêm chỉnh ‘bò cày ruộng không được ăn cỏ’, cô đến phòng bếp, đem mấy món đơn giản làm cho Lão Mộ hâm nóng trước đã, sau đó làm mấy món đơn giản: đậu phụ sốt cay, cần thái can tì, canh hàu hầm đậu.

Cảm ơn cuộc sống độc lập từ nhỏ, tài nấu nướng của cô vẫn còn tốt, một bữa cơm liền nhận được không biết bao nhiêu lời ca ngợi, trợ lý Trần ít nói như vậy cũng khen cô rất nhiều, càng không cần phải nói đến A Trạch và anh Đường. Mộ Vân một mình ở phòng trẻ không biết làm gì, cũng không chịu ra ngoài, mùi vị thức ăn cũng không thể hấp dẫn cô.

Anh Đường cởi áo khoác trắng xuống trở thành một người đàn ông cực đẹp trai, anh ta trực tiếp gấp một miếng đậu phụ trắng vào chén của trợ lý Trần, cười rạng rỡ: “Ăn đi.”

Trợ lý Trần gấp miếng đậu phụ, giả vờ định bỏ vào cái đĩa đựng đồ bỏ đi, nhưng mà anh Đường lại dùng đũa của mình đè lại, nhướn mày: “Đừng có ghét nó, mau ăn một chút.”

Những lời này nhắc nhở trợ lý Trần là bây giờ đang ở trong nhà người khác, hành động này của cô quả thật sẽ khiến người ta không thích, hơn nữa nếu tiếp tục, không biết anh Đường còn có thể làm những hành động kỳ quặc thế nào, vì vậy trợ lý Trần đành im lặng ăn miếng đậu phụ.

Anh Đường lộ ra nụ cười hài lòng, tuôn ra một câu khiến cô không còn gì để nói: “Ăn đậu hũ của anh, phải chịu trách nhiệm với anh. Chúc mừng em!”

Niệm An cố nén cười đi vào trong bếp, vì muốn nhường lại không gian cho người người bọn họ, A Trạch cũng theo vào, ấp úng nửa ngày, anh mới nói: “Chị dâu, cô gái kia vẫn chưa ăn cơm, còn một chút thức ăn, để em mang vào cho cô ấy.” Phát hiện ánh mắt của Niệm An nhìn mình có chút kỳ quái, anh tranh thủ giải thích, “Là em cảm thấy, nếu cô ấy đói bụng, cô ấy lại nói bữa, có lẽ sau khi ăn no sẽ không như vậy....” Anh gái ót, căn bản không biết mình nói xằng bậy cái gì.

Chỉ là Niệm An rất khéo hiểu lòng người, cũng không hỏi tới, cô xới thêm một chén cơm nữa, múc một bát canh nhỏ, một ít thịt bò và đồ ăn cùng, đủ ột phần ăn.

Sau khi Lão Mộ rời khỏi công trường liền đi thẳng tới bệnh viện, công nhân bị thương nằm ở bệnh viện trung tâm thành phố, ngã từ độ ười mấy thước, nghe nói vết thương không nghiêm trọng lắm, đúng là một kỳ tích. Nhưng người đó ở trong bệnh viện lại nói vết thương đau, rõ ràng muốn nhân cơ hội này lấy được một khoản, điều này cũng không phải vấn đề, chỉ là không biết anh ta muốn bao nhiêu. Trước đó đã phải người đi đều bị anh ta ngăn lại, anh ta mở miệng đều nói một câu: “Tôi muốn gặp lãnh đạo các người.” Trên đường đến bệnh viện, Lão Mộ gọi điện thoại cho trợ lý Trần, hỏi thăm tình hình bên cô. Điều khiến anh không ngờ nhất chính là cô ấy vừa nhận điện đã nói ‘chờ chút’ liền giao điện thoại cho Niệm An.

Niệm An nói: “Cô gái mà anh sai A Trạch bắt là Mộ Vân, em để cho cô ấy vào nhà rồi, chờ lúc anh về rồi gặp.”

Chân mày Lão Mộ từ từ nhíu lại, anh nghĩ một lúc lâu, cho đến khi Niệm An ở đầu dây bên kia gọi tên anh, anh mới hồi phục lại tinh thần, anh suy nghĩ một phen rồi nói: “Ừ, cũng được. Em sắp xếp phòng một chút, lát nữa Mộ Tình cũng sẽ qua, buổi tối chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm.”

Vì vậy Mộ Tình đang nghỉ ngơi rất nhanh nhận được điện thoại của Lão Mộ, bảo cô lập tức tới nhà anh và Thẩm Niệm An. Cô hỏi tới có chuyện gì, lại nghe được tin tức “Mộ Vân tới”. Nghe thấy vậy, trong nháy mắt cô đã hiểu, không khỏi trêu chọc nói: “Con bảo này Mộ tiên sinh, bây giờ cha muốn con so tài với tiểu ma nữ kia sao? Cha đừng quên, nhiều năm trước cô ấy tới, con bị cô ấy bắt nạt thảm thế nào.”

Khóe miệng Lão Mộ cong lên một cái: “Con chơi đùa với con bé một chút là được rồi.”

Mộ Tình bĩu môi, ra vẻ coi thường: rõ ràng muốn mình qua đó làm đồ chơi cho Mộ Vân, để Niệm An sẽ bình an vô sự.

Mặc dù trong lòng châm chọc, nhưng cô vẫn nghe lời qua đó, lúc tới cửa Từ Na chột từ trong phòng đi ra ngoài, hỏi cô muốn đi đâu. Mộ Tình suy nghĩ một chút: “Đi xem phim với Tiêu Thần, anh ấy mời. Buổi tối có thể ăn tối với anh ấy, sau đó...có thể không về nhà, chắc mẹ có thể hiểu.”

Sau khi ra cửa Mộ Tình dựa người vào cửa ngưỡng một lúc lâu, cô không biết tại sao vừa rồi mình lại bịa ra một lời nói dối như vậy, có lẽ bởi vì cô không còn tin tưởng mẹ cô nữa, hoặc là....Aizz, thật làm cho người ta đau đầu.

Lúc Mộ Tình đến thì Niệm An đang chuẩn bị ra cửa, hai người đụng nhau ở cửa ra vào.

Mộ Tình hỏi: “Chị định đâu vậy?” Cô chú ý tới hộp cơm Niệm An đang cầm trên tay, lập tức hiểu ra, “Là cơm cho Tổng giám đốc Mộ sao? Thật ngọt ngào quá đi, quả nhiên là vợ chồng mới cưới có khác.”

Niệm An cười dịu dàng: “Con ăn chưa? Nếu như chưa ăn, thức ăn trong bếp vẫn còn nóng, con ăn một chút, đồ ăn tôi làm cũng không tệ lắm đâu.”

Mộ Tình lắc đầu một cái: “Đúng là không tệ, nếu tôi là một người đàn ông chắc chắn cũng sẽ bị chị buộc lại.”

Mới vừa rồi lúc trò chuyện Niệm An đã hỏi Lão Mộ muốn đi đâu, lúc nghe nói là anh đến bệnh viện thì luôn có cảm giác không yên lòng. Mặc dù Lão Mộ liên tục nói rằng là người khác bị thương, mà anh không làm sao cả, Niệm An vẫn muốn gói thức ăn đến gặp anh.

Đến bệnh viện, tìm được phòng bệnh, cô nghe thấy rõ bên trong có một giọng đàn ông tức giận, âm thanh kia vừa nghe đã khiến người ta cảm thấy không thoải mái. Cô cũng không do dự, gõ cửa ba cái, một cái có vẻ hơi to.

“Gõ cái gì mà gõ, không nghe thấy bên trong đang bận sao?” Một người từ bên ngoài đi tới, là một người phụ nữ, mang mắt kính vàng, xuyên qua mắt kính có thể nhìn thấy ánh mắt tức giận của cô ta, lúc nhìn Niệm An thì cô ta trợn mắt, rất hung hãn.

Niệm An lên tiếng: “Thật xin lỗi, xin hỏi chị là?”

Người phụ nữ kia hai tay chống nạnh, lấy dáng vẻ chủ nhà nói: “Bên trong là chồng tôi, cô là ai?”

Vậy tức là người nhà bệnh nhân, nhớ tới Lão Mộ tới đây là vì muốn thuyết phục bệnh nhân không nên gây chuyện này náo loạn, Niệm An nghĩ tới mình cũng không nên xung đột với người này. Cô suy nghĩ một chút, nói: “Xin chào, tôi là người của công ty phái tới, muốn thương lượng với anh chị về vấn đề bồi thường.”

Người phụ nữ kia hừ một hơi: “Ông chủ công ty của cô đã tới, cô là cái vẹo gì?” Cô ta không chút kiêng kỵ quan sát thân thể Thẩm Niệm An, càng nhìn càng cảm thấy không ưa, ghét bỏ nói, “Đến thì cũng đến rồi, còn sợ gì nữa, còn không mau đi vào với tôi!”

Niệm An cùng người phụ nữ kia vào cửa, lúc này cô căn bản không biết sau khi mình vào đây sẽ gặp ai, nếu như cô biết trước, cô nhất định chuẩn bị sẵn một con dao thật bén.

49. Chương 49: Vô Sĩ Không Giới Hạn

“Ồ, thì ra là một cô gái xinh đẹp.” Bệnh nhân trên giường nhìn thấy Thẩm Niệm An tới thì tuôn ra một tràng, giống như hơn nửa đời rồi hắn chưa nhìn thấy phụ nữ. Một chân hắn bó bột, những chỗ khác có vẻ như vẫn khỏe như thường, nhất là bộ phận nào đó ở nửa thân dưới đang rục rịch ngóc đầu dậy.

Niệm An quét mắt nhìn hắn một cái bỗng cảm thấy hơi quen quen. Cô cẩn thận quan sát càng phát hiện ra gương mặt này hình như đã xuất hiện trong một đoạn ký ức. Nhưng cô không để ý đến bệnh nhân mà chậm rãi đi tới bên cạnh Lão Mộ, khẽ tai nói nhỏ: “Em mang cơm cho anh, anh ra ngoài ăn một chút đi, em sẽ nói chuyện với bọn họ một lát, em tới giúp anh giảm áp lực, đồng thời bảo đảm.”

Lão Mộ vuốt đầu cô: “Đợi anh ăn xong, chuyện này em đừng can thiệp vào, lát nữa anh bảo tài xế đưa em về.”

Nghe lời này của anh, Niệm An xịu mặt: “Tổng giám đốc Mộ yêu quý, anh đừng quên em cũng là nhà đầu tư của hạng mục kia, em cũng có quyền hỏi. Bây giờ anh đang coi thường tư cách của em sao?”

Trông thấy cô có vẻ không vui, Lão Mộ cũng không ép buộc nữa. Anh hôn Niệm An rồi nói: “Anh ở bên ngoài, có chuyện gì gọi anh một tiếng là được.” Nói xong Lão Mộ quay ra làm động tác ‘mời’ với người phụ nữ kia, “Mời chị, chúng ta ra bên ngoài nói chuyện một chút.”

Người phụ nữ kia cãi lộn không muốn đi, kết quả là Lão Mộ nói một câu về giá cả cô ta liền cong khoe miệng vội vàng đi theo.

Khi trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người, Niệm An nhìn chăm chăm người trên giường, cười lạnh mà không hề nói câu gì.

Người bị thương bĩu môi, vẻ mặt khó hiểu: “Tôi nói này cô gái, cô nhìn tôi như vậy tôi sẽ hiểu lầm là cô để ý tôi đấy.”

Nếu như lời này là của một thanh niên đẹp trai thì đó chính là tán tỉnh, nhưng từ miệng một ông già năm sáu chục tuổi thì thật là ghê tởm. Nhất là từ miệng người này, chắc chắn đó sẽ là đồng phân, lại gần một chút sẽ khiến người khác buồn nôn!

Niệm An vẫn cười lạnh như cũ: “Thật sự không nhận ra sao? Nhớ lại cho kỹ, tôi có hóa thành tro cũng nhớ ra anh. Bởi vì so với cát bụi anh còn đen tối hơn vạn lần, nói không chừng còn có mùi tanh tưởi.”

Miệng lưỡi của em gái này thật bén nhọn khiến hần nhớ tới một người. Cô gái nhiều năm trước, sau đó cô ta.. Người bị thương nhìn kỹ một chút nữa nhất thời giống như bị mắc xương cá: “Cò...cò...không phải là cô gái mà tôi từng đùa giỡn đấy chứ?”

Giờ phút này Niệm An vẫn có thể cười được, chính cô cũng cảm thấy kỳ diệu. Người mà cô đã từng cực kỳ hận, đã từng vì nghe thấy tin hần bị chết mà cảm thấy may mắn, lúc gặp lại hần lần nữa vậy mà bản thân hần cũng không nhận ra, Niệm An cười.

Không tệ, người đàn ông nằm trên giường chính là đứa con ham cờ bạc của bà nội. Nếu bà Tiêu không nói láo, hần chính là người khiến bà nội phát bệnh tim, là tên đầu sỏ gây chuyện khiến không thể cấp cứu kịp! Niệm An từng nghĩ đến việc làm thế nào để tìm được hần, vận mệnh lại thật khéo, trong tình huống này lại để cho cô gặp lại.

Niệm An cười ha ha: “Người phụ nữ bị anh đùa giỡn quá nhiều, tôi không đến để gây sự. Anh Phương, bệnh viện sẽ nhanh chóng gửi kết quả xét nghiệm của anh tới, lúc đó bệnh của anh nặng thế nào sẽ rõ. Nếu như lúc đó bàn lại việc bồi thường, không chừng có vẻ không được nhiều lắm. Xem như anh đi cãi lộn, sợ rằng anh không thể ra khỏi phòng bệnh này một cách an toàn. Tổng giám đốc Mộ buôn bán lớn như vậy, anh cho rằng chỉ có tiền sao? Mặt khác, nếu liên quan tới cơ quan luật pháp, anh ấy là người của xã hội đen, lại là dân cờ bạc, trong khi công ty của Tổng giám đốc Mộ lại có tiếng trong xã hội, anh cảm thấy ai lợi hại hơn?”

Tên họ Phương sừng sốt, giống như giờ mới phản ứng được, xấu hổ cười: “Trước đây cô quen tôi sao? Vậy chắc là người phụ nữ không thể chạm được vào tôi, cô muốn dọa tôi à? Nói cho cô biết, ông đây từ nhỏ đã quen bị dọa rồi, trước kia trốn nợ cờ bạc, bị xã hội đen truy bắt vẫn không sao, vẫn bình an sống đến giờ, cô cho rằng cô có thể làm gì được tôi? Bây giờ tốt nhất cô nên cầu xin tôi đi, nếu như tâm trạng của tôi tốt, tôi có thể cân nhắc tha cho cô.”

Niệm An nhú mày: “Hả? Anh nói xem tôi nên cầu xin anh thế nào?” Nhìn khuôn mặt vô sỉ kia, cô rất muốn cầm một con dao chém hần thành hai khúc. Sao một người lại có thể khốn nạn đến mức như vậy?

Hần tiếp tục nói kèm theo cả tiếng nuốt nước miếng: “Cô em này, chúng ta đến với nhau, mọi người đều nói một ngày ân ái vợ chồng trăm năm, nể mặt cô em xem trọng ân tình vợ chồng, anh đây nhất định sẽ...”

Có một loại người quả thật khiến người ta bần mắt.

“Anh nói những lời này không sợ vợ anh biết sao?” Niệm An kiềm chế tức giận tiếp tục hỏi.

Người bị thương hài lòng cười: “Người phụ nữ đó đã có chồng còn đi theo tôi không ngừng dây dưa, cô em không cần phải lo lắng. Ha ha, được rồi, anh đây chỉ đùa cô em thôi, nhìn cô em bị dọa sợ thế kia, khuôn mặt nhỏ trắng bệch rồi kia. Anh đây không nói nhảm nữa, tổng giám đốc Mộ của cô em đưa cho tôi một cái giá khiến anh đây thật sự không hài lòng. Thay vì lãng phí tâm tư với anh, không bằng cô em hãy thương lượng với hần. Công ty lớn như vậy mà keo kiệt, thật là không biết điều.”

Khả năng phản công thật sự rất điêu luyện, Niệm An hơi cười khổ: “Anh ấy trả anh bao nhiêu?”

“Một vạn.”

Niệm An: “Vậy anh muốn bao nhiêu?”

Gã bệnh nhân uống một chén nước, nhàn nhả tự đắc nói: “Nói thế nào cũng phải một trăm vạn.”

Quả thực là vô sỉ không có giới hạn! Cái tên cờ bạc trời đánh này, bị hấn cắn một miếng có muốn bỏ cũng không xong.

Niệm An giận quá hóa cười: “Yêu cầu không cao nhỉ, được, tôi sẽ đề cập với anh ấy một lần thử xem!”

Lời này đến lượt người kia giật mình: “Ai nha, cô em thành thật quá, anh thích rồi đấy.Nếu không phải hiện giờ anh bị bó bột, anh nhất định sẽ ôm cô em!”

Niệm An chê cười: “Nhưng mà, khoản nợ này coi như tính xong, chúng ta tiếp tục một khoản nợ nữa.Năm năm trước, anh tới bệnh viện Nhân Hòa thăm một bà cụ, sau khi anh đi chưa tới mười phút thì bà cụ này đột nhiên qua đời.Anh có nhớ chuyện này không?” Niệm An đột nhiên cao giọng, mắt nhìn thẳng vào hấn khiến cho người ta cảm thấy một cơn áp lực vô hình.

Anh Phương luống cuống hoảng hốt, nghĩ thầm: sao cô gái này lại biết? Không thể nào, năm đó lúc hấn đến thăm bà già, căn bản cô ta không ở đó, cũng sẽ không biết.Chẳng lẽ là muốn dọa mình sao? Tìm được một lý do an ủi mình như vậy, hấn liền tỉnh táo lại, khôi phục vẻ phách lối như trước: “Ô, cô em không thể ăn nói lung tung như vậy được, anh đây chính là một thanh niên tuân thủ pháp luật, chưa bao giờ gặp bà cụ nào sắp chết cả, cô em đừng nghĩ oan cho người tốt.”

Niệm An cười lớn tiếng: “Vội cái gì, tôi chỉ đùa anh một chút, chúc anh ngủ ngon, sẽ không mơ thấy ác mộng.”

Nói xong cô đi thẳng ra cửa cũng không quay đầu lại.

Sau khi ra ngoài, một người phụ nữ đeo kính lập tức xông tới: “Nói gì thì nói cũng không hề có chút thành ý nào.Chồng tôi đã bị thương như vậy, các người bồi thường một chút cũng khó khăn vậy sao? Quả nhiên là giai cấp tư sản, đặc biệt hút máu người dân lao động chúng tôi, đạo lý ở đâu...” Người phụ nữ kia nói xong muốn gào trời kêu đất, nếu cao hơn nữa chắc có thể tạo thành một giai điệu cao vút rồi.

Niệm An lắc đầu, thở dài: “Thật tiếc cho chị, còn bất bình cho chồng như thế.Vậy mà anh ta lại...” Cô dừng lại, sau đó nhìn người phụ nữ kia đầy ẩn ý.

“Cô có ý gì?” Người phụ nữ kia gân cổ, ra vẻ đề phòng.Cô ta thấy Niệm An muốn đi lập tức dùng tay kéo lấy, quát, “Cô giải thích rõ ràng cho tôi, rốt cuộc là chuyện gì? Chồng tôi đã nói gì?”

Thấy phản ứng của cô ta như vậy, có vẻ như đã đoán được, Niệm An thở dài, lấy điện thoại di động từ trong túi ra: “Chị tự mình nghe đi!” Cô ấn nút ghi âm, cuộc hội thoại vừa rồi vang lên không sót một chữ.

Người phụ nữ kia nghe xong đoạn ghi âm, sắc mặt liền trở nên dữ tợn, nhất là khi nghe tới câu ‘Người phụ đó đã có chồng rồi còn đi theo anh đây không ngừng dây dưa...’ Cô ta quả thật tức giận đến mức phồng nổ tung, lúc này còn quan tâm đến cái gì, lửa giận phùng phùng mở rầm cánh cửa phòng bệnh.

Niệm An cất điện thoại di động xong liền thấy Lão Mộ lẳng lặng nhìn mình, ánh mắt anh thâm trầm, dường như nhìn thấu suy nghĩ của cô.Niệm An nghĩ: hấn là anh vừa nghe được đoạn ghi âm vừa rồi, có thể đoán được chuyện gì không? Hấn là không đi, dù sao cô vẫn chưa kể cho anh nghe mọi việc trong đó.Vẫn là cô không muốn anh biết, chuyện của công ty đã đủ khiến anh đau đầu rồi.

Quyết định như vậy, cô cười cười, lấy khăn giấy từ trong túi ra, đưa tay tới.Nhích tới gần, kéo đầu Lão Mộ xuống, lúc miệng anh dính chút thức ăn, cô nhịu mảy, sau đó lấy khăn giấy lau miệng cho anh, đồng thời cười cợt: “Như đứa trẻ vậy, ăn cơm cũng bị dính, em thấy anh càng ngày càng ngày thơ.”

Vừa dứt lời, Lão Mộ liền lại gần bức cô không thể lui được nữa, sau đó làm một cái ẩn ký, bởi vì trong bệnh viện, cho nên Lão Mộ chỉ lướt qua rồi dừng, anh chậm rãi buông Niệm An ra: “Đã nói với tài xế rồi, anh ấy đưa em về nhà trước, chuyện bên này sẽ kết thúc sớm thôi.Đúng rồi...” Tầm mắt của anh lướt ngang vòng bụng của Niệm An, “Mấy ngày nay bụng em không lớn lên mấy, thật là tốt.”

Lời nói này chẳng thể hiểu nổi, bụng không lớn sao mà tốt đây? Niệm An hỏi anh, kết quả là bị Lão Mộ hung hăng hôn một trận, trực tiếp nuốt hết lời nói của cô.Cho đến khi ngồi trên xe về nhà, Niệm An vẫn

không biết anh định làm gì.

Nụ cười Lão Mộ giống như một cái công tắc, bóng dáng Thẩm Niệm An vừa biến mất trong nháy mắt, ‘tách’ một cái bị đóng lại. Tầm mắt của anh nhanh chóng chuyển đến vị trí phòng bệnh, ánh mắt trở nên thâm sâu hơn. Nếu như dùng từ đặc biệt một chút, đó chính là sắp biến thân thành ác ma.

Trong đêm nay, bệnh viện thật không yên bình, trong phòng bệnh 307, bệnh nhân bị ngã gãy chân kia đột nhiên nửa đêm tỉnh lại, la hét có ma có quỷ. Lúc bác sĩ kiểm tra cho hắn lại thấy trên người hắn bị thương chảy máu, nghe y tá nói lúc chiều hai vợ chồng hắn cãi nhau một trận ầm ĩ, hình như vợ hắn đánh cho hắn một trận tơi bời, đánh xong lập tức rời đi, vì vậy nửa đêm không ai chăm sóc hắn. Hơn nữa hắn còn yêu cầu một phòng bệnh VIP, cho nên mới có chuyện ma quái vừa nói.

Bác sĩ bị hắn giày vò cũng hết cách, không thể làm gì khác là tiêm cho hắn một liều thuốc an thần, tốt xấu gì cứ để hắn ngủ đã. Kết quả là ngủ được một lúc, hắn liền tỉnh dậy, nói là trong phòng có người đi tới đi lui, lôi kéo cô ý tá ở lại trong phòng bệnh cùng hắn, nếu không hắn chết cho bọn họ xem.

Nhận một bệnh nhân như vậy, cả bác sĩ lẫn y tá ở bên cạnh cũng thật không yên bình. Để giải quyết vấn đề này, dưới yêu cầu mãnh liệt của người bệnh, bọn họ cho hắn dùng ‘hảo dược’ nhập khẩu từ nước ngoài giúp hắn thoát khỏi cơn ác mộng, mà Mộ thị không do dự chịu tất cả tiền thuốc thang.

Buổi tối nghe tin Lão Mộ trở về nhà, Mộ Vân phi từ trong phòng ra ngoài, lập tức nhào vào trong ngực anh, khóc kêu: “Đại ca, cuối cùng thì anh cũng về, Tiểu Vân sắp chết đói rồi.”

Niệm An đứng bên cạnh, thấy nghi thức chào đón của Mộ Vân thì hơi giật mình, nhưng cô cũng không nói gì, dù sao cô gái nhỏ này đã lâu không gặp người thân, có phản ứng này cũng là bình thường.

Lão Mộ cười với Niệm An, trong nụ cười còn có mùi vị làm yên ổn lòng người. Bàn tay của anh đặt trên đầu Mộ Vân, dịu dàng hỏi: “Sao lại không ăn cơm?”

Mộ Vân ngẩng đầu lên, khóe mắt còn vương nước mắt: “Anh không ở đây, em không muốn ăn cơm. Đại ca, anh đi đâu vậy? Anh có biết một người đàn ông ghê tởm dẫn em tới nhà để xe, hắn...hắn...”

Cô gái kia lại khóc nữa, thật sự rất yếu ớt. Niệm An cảm thấy thật kỳ diệu, nếu Mộ Vân biết người đàn ông bắt cô là do đại ca của cô chỉ điểm, chẳng phải là cô sẽ khóc ra một Thái Bình Dương nữa rồi hay sao?

Niệm An hoài nghi rằng Mộ Vân cô đã gặp trong phòng khám của anh Đường và Mộ Vân trước mắt cô không phải cùng một người.

50. Chương 50: Làm Quỷ Hiểu Chuyện Còn Hơn Làm Người Hồ Đồ

Mộ Vân xuất hiện khiến cuộc sống của Niệm An và Lão Mộ nhất định bị ảnh hưởng. Ví dụ như trên bàn ăn Mộ Vân sẽ ra sức gấp thức ăn cho Lão Mộ, đồng thời sẽ tán gẫu chuyện ngày trước của bọn họ, nhớ lại những lúc hai người còn bên cạnh nhau từng ly từng tỹ. Niệm An chuyên tâm lắng nghe, lúc nghe còn cảm thấy buồn cười, bởi vì Lão Mộ từng rất biết cách trêu chọc người khác, sẽ gây chuyện với đàn em như thủ lĩnh của một đám trẻ. Nhưng nghe nhiều cũng sẽ cảm thấy nhàm chán, đặc biệt là cảm thấy rất khó chịu. Cô có cảm giác bị hai người cô lập. Niệm An cố gắng chen vào, ví dụ như sau:

“Ừ, đúng rồi, chị cũng cảm thấy thú vị. Nhưng giờ thì sao, Mộ Vân, bây giờ em làm gì?”

Mộ Vân nghe thấy vậy, suy nghĩ một chút: “Đúng vậy cái gì, bây giờ tôi cảm thấy rất vô vị. Đúng rồi, đại ca, anh còn nhớ không...” Bla Bla... lại bắt đầu nhớ lại chuyện cũ.

Niệm An cố gắng đưa mắt với Lão Mộ, để anh nói chút chuyện khiến cô có thể nghe hiểu, nhưng căn bản Lão Mộ không để ý tới. Đây là chuyện Niệm An không thể nào chịu được, cái gì gọi là có em gái sẽ không có vợ, chính là đây chứ sao! Đúng, em gái của anh vất vả lắm mới tới đây một chuyện, cho nên anh mới tìm Mộ Tình tới nhà để chào đón em gái mình, những chuyện này Niệm An có thể hiểu. Nhưng mấy ngày nay

muốn liên kết tình cảm như thế cũng là đủ rồi chứ, chẳng lẽ tiếp theo không phải là nên giới thiệu cô với em gái của anh hay sao?

Hai anh em ở bên kia diễn vở kịch huynh muội tình thâm là cái thể loại chuyện gì?

Niệm An cảm thấy khó nuốt nổi cơm, vì vậy ăn được vài thìa liền ‘xin phép’ hai anh em nhà kia, ra ngoài tìm bạn.

Cô và Chân Chân hẹn gặp nhau ở một quán trà, xem ra Chân Chân gầy đi không ít, dáng vẻ cũng chín chắn hơn nhiều. Thấy Niệm An, cô ấy mỉm cười hỏi: “Cậu và chồng cậu không phải dính vào nhau sao, sao lại có thời gian rảnh tìm mình?”

Niệm An quan sát cô từ trên xuống dưới một lượt: “Gần đây không gặp cậu, thấy cậu thay đổi không ít. Đúng rồi, lần trước cậu cùng anh làm ở bộ giao thông kia thế nào rồi?”

Phục vụ hỏi Chân Chân muốn uống trà gì, cô không thèm giở thực đơn liền nói: “Cho chúng tôi hai ly trà hoa cúc, thanh nhiệt hạ hỏa.” Nói xong nhìn Niệm An, “Mình và anh ta không có gì!”

Niệm An nở nụ cười: “Nói ra đi, để mình cân bằng lại.”

Chân Chân khinh thường cô ra mặt: “Thì ra là cậu chạy tới đây là muốn mình chữa bệnh cho được, được lắm, chị đây không vào địa ngục thì ai vào.” Cô uống một ngụm nước lạnh bắt đầu tường thuật chuyện của mình cùng anh chàng giao thông kia.

Kể từ lúc Niệm An và Chân Chân tới chỗ anh chàng giao thông kia nhờ giúp đỡ, sau đó hai người cùng nhóm lại lửa tình. Hai người đó cùng đã quá quen với đối phương, hơn nữa bởi vì lần thứ hai bên nhau, cho nên cực kỳ quý trọng. Cho nên sau khi chung sống hòa hợp, Chân Chân chỉ muốn sống cùng anh như vậy cả đời. Cuối cùng có một ngày cô vô tình nhận điện thoại của anh chàng kia, là em họ của anh ta gọi tới, mà cô em họ này mở miệng đã thốt lên một câu: “Anh họ, anh đang ở đâu, em rất nhớ anh.”

Anh trai em gái gì mà lại nói ‘em rất nhớ anh’? Cái này không phải là quá thân mật hay sao? Nhưng Chân Chân nghĩ có anh chị em họ gần nên mới có thể thân mật như thế, vì vậy cô nói đùa hỏi anh chàng giao thông về lai lịch của ‘cô em họ’ kia.

Thực không biết là anh chàng giao thông này quá thành thật hay là ngu ngốc, bị hỏi như vậy vậy mà lại nói thẳng, nói em họ của anh ta gần tới mức đại bác bắn chẳng tới. Nhưng cha mẹ anh ta từ nhỏ đã xem cô ta như con dâu, cho nên anh ta vẫn giữ liên lạc với cô ta.

Chân Chân nghe thấy như vậy lập tức hỏi thẳng người đàn ông kia, rốt cuộc là anh ta muốn ‘cô em họ’ kia hay là cô. Người đàn ông kia do dự, vì vậy mà hai người chia tay.

Sau khi nói xong, Chân Chân uống một ngụm trà hoa cúc to, cuối cùng lại bị phỏng: “Đầu năm nay có bao nhiêu người mượn cái danh em họ để mập mờ dây dưa, mình nghĩ cùng lắm sau này lại đi tìm một ông anh họ nào đó.”

Niệm An cũng uống một ngụm trà thanh nhiệt, vô thức nói: “Có thể không đơn thuần là em họ.” Nói xong, cô lấy tiền mặt từ trong túi ra đặt lên bàn, “Chân Chân, mình có chuyện về trước, tối nay tìm cậu nữa.”

Cô hùng hăng hổ hổ chạy về nhà. Lúc đến tầng trệt hỏi trước bảo vệ, được biết Lão Mộ cùng Mộ Vân cũng không ra ngoài, vậy lúc cô không có ở đây, hai anh em bọn họ vẫn trong trạng thái như vậy? Bọn họ ăn cơm xong vẫn tiếp tục nói chuyện hay làm gì khác? Trí tưởng tượng phong phú của Niệm An bắt đầu hoạt động, quả thật có thể tái hiện lại bộ phim truyền hình tình cảm lưu luyến rồi. Mà Niệm An là biên kịch cũng cảm thấy hơi rùng mình.

Cô giống như kẻ trộm mở cửa không chút tiếng động, sau đó cởi giày, chân trần rón rén đi vào phòng khách. Ti vi đang bật, nhưng trên ghế salon không có ai, trên khay trà còn có hai ly rượu. Rượu này đúng là khiến người ta nghĩ lung tung, nhất là một nam một nữ sau khi uống xong nhất định sẽ xảy ra chuyện. Niệm An không chút do dự đi vào phòng trẻ. Đang định mở cửa, cô đã dự cảm tình huống xấu nhất, tiếp theo rất có thể nhìn thấy hai người áo quần xốc xếch.

Cánh cửa mở ra, cô liền đứng ở ngoài cửa nhìn về phía giường.

Mộ Vân ngồi trên giường, có vẻ đã say; Lão Mộ ngồi bên giường, một tay bị Mộ Vân kéo, không thể động đậy. Khi anh thấy Thẩm Niệm An, anh cố gắng rút tay ra khỏi Mộ Vân, kết quả cô gái kia lập tức tỉnh lại, chợt mở mắt, ầm ỨC gọi: “Anh, đừng đi!”

Mẹ nó, đây chính là một phim Hàn Quốc hay tuyệt.

Niệm An cố gắng kiềm chế tâm tình khó chịu, liếc mắt ý bảo Lão Mộ ra ngoài.

Cô ngồi trên ghế sa lon đợi chừng hai ba phút mới thấy Lão Mộ ra ngoài, thuận tay đóng cửa phòng, động tác còn rất cẩn thận.

“Sao vậy?” Lão Mộ hỏi như thế.

Niệm An mở miệng hỏi: “Mộ Vân thật sự là em gái anh sao? Em xem qua chứng minh thư của Mộ Vân, cô ấy sinh năm 90, hiện giờ mới hai mươi một tuổi, không khác Mộ Tình là bao, cô ấy thật sự là em ruột anh sao?”

Sắc mặt Lão Mộ hơi thay đổi, anh không trả lời mà hỏi lại: “Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?”

Bởi vì tâm tình kích động, Niệm An không kiềm chế được mà cao giọng: “Bởi anh không nói thật cho em biết, em cảm thấy quan hệ của anh và Mộ Vân không hề đơn giản!”

Lão Mộ nhíu mày, nhỏ giọng nói: “Nói nhỏ một chút, con bé có thể nghe thấy.” Nói xong, anh kéo Niệm An vào phòng ngủ, đóng kín cửa.

Ngồi bên giường, Niệm An đã nghĩ qua vô số tình huống: “Nói thẳng cho em biết đi, đừng để em đoán lung tung.”

Lão Mộ đưa tay sờ sờ đầu cô: “Ngốc à, đừng suy nghĩ nhiều. Một tuần nữa Mộ Vân về với ông bà rồi, mấy ngày nữa mong em bỏ qua cho. Có chuyện gì, đợi sau khi con bé đi rồi anh sẽ nói cho em biết.”

Lão Mộ càng không chịu nói, Niệm An càng muốn biết. Một khi hoài nghi đã nảy sinh thì sẽ lớn lên rất mau, hoàn toàn không khống chế được, lúc này hoặc là bất chấp tất cả để tìm ra đáp án, hoặc là quyết đoán chặt cây, nhưng sau đó nhất định sẽ tổn thương chính bản thân mình. Cho nên Niệm An lựa chọn cách đầu tiên.

Cô hẹn Từ Na ra ngoài.

Xem ra tinh thần Từ Na sáng khoái, dường như có chuyện tốt xảy ra, điều này khiến cho Niệm An linh cảm được sắp tới sẽ nghe được vài điều không lọt tai.

Từ trước tới nay cô không có thói quen vòng vo, vì vậy trực tiếp hỏi: “Xin lỗi vì hôm nay đột nhiên hẹn cô ra ngoài, tôi chính là muốn hỏi cô. Cô biết Mộ Vân đúng không, cô biết bao nhiêu về cô ấy? Là chị dâu của cô ấy, tôi muốn tìm hiểu về cô ấy một chút, sau này sống chung hòa thuận một chút.”

Từ Na nghe xong những lời này cười hết sức thoải mái: “Hòa thuận? Cô đừng đùa, cô và cô ấy không có khả năng hòa thuận.”

“Tại sao lại nói như vậy?” Niệm An hỏi.

Từ Na nhíu mày: “Cô thật sự muốn biết? Tôi sợ sau khi nói xong cô sẽ không thoải mái.”

Niệm An giễu cợt: “Làm quỷ mà hiểu chuyện còn hơn làm người mà hồ đồ, không phải sao?”

“Được!” Từ Na vỗ tay một cái, “Cô đã muốn biết như vậy, vậy tôi nói cho cô biết. Mộ Vân là em gái Mộ Hữu Thành, nhưng hai người bọn họ vốn không phải ruột thịt, không cùng cha, lại càng không cùng mẹ.”

Cái kết quả này trong phạm vi tưởng tượng của Thẩm Niệm An, nhưng cô càng muốn được giải thích thêm.

Từ Na vốn không định giấu giếm, ngược lại cô ta còn rất hứng thú xem Niệm An sẽ phản ứng như thế nào khi biết rõ chân tướng sự việc, nhất định sẽ đặc sắc như cô ta dự đoán. Vì vậy cô ta nói một hơi: “Mộ Vân và Mộ Hữu Thành được một đôi vợ chồng già nhận nuôi, có thể nói Mộ Vân đi theo Mộ Hữu Thành từ nhỏ, coi anh ấy là cha là bạn, vô cùng phụ thuộc. Mấy năm trước Mộ Hữu Thành vẫn để cô ấy bên cạnh, sau đó cô ấy ảnh hưởng nghiêm trọng đến đời sống tình cảm của anh ấy cho nên anh ấy mới bắt đầu đưa cô ấy

trở về nhà. Số cô cũng thật may mắn, lần này đột nhiên cô ấy lại tới đây, nhất định đã nghe phong thanh được gì đó.”

Thấy Từ Na nói xong mỉm cười, Niệm An đột nhiên nói một câu: “Phong thanh kia nhất định là do cô nói rồi? Còn lúc trước cô nói mối tình đầu là có ý gì?”

Từ Na hứng thú nghiêng người tựa vào bàn: “Cô còn nhớ sao, lúc đó tôi nói chính là điều này, Mộ Hữu Thành là mối tình đầu của Mộ Vân, kéo dài mấy chục năm, uy lực không nhỏ.”

Quả nhiên là Từ Na giở trò, mình cô ta không làm gì được, cho nên mới tìm một nhân vật lợi hại hơn mình để đối phó với Niệm An. Bởi vì cô ta không có được cho nên cũng không muốn Niệm An đắc ý, đứng vấy không?

Mặc dù hiện giờ Niệm An rất muốn cầm cốc nước hắt vào mặt Từ Na nhưng cũng không thể giải quyết được vấn đề này. Vì vậy cô nhin, thậm chí còn mỉm cười bình tĩnh: “Đại ân của cô không lời nào cảm ơn hết được.”

Nghe được đáp án như vậy, Niệm An đã biết mình nên phải làm thế nào. Trực tiếp trả Lão Mộ cho Mộ Vân? Không thể nào, cô cũng không phải thánh mẫu. Vậy chỉ còn cách ép Mộ Vân đi mà thôi.

Phương hướng giải quyết vấn đề đã tính xong, cô nhất thời bùng lên ý chí chiến đấu. Tối đó về đến nhà, chuyện thứ nhất cô làm chính là, trên bàn cơm chủ động gia nhập vào câu chuyện của hai người, không nói những chuyện nhảm nhí, nói đến độ Mộ Vân không thể nào đáp trả lại cô.

Bước thứ hai, ngay trước mặt Mộ Vân, cô ngọt ngào kéo cánh tay Lão Mộ cười nói: “Ông xã, anh có cảm thấy phòng ngủ của chúng ta thiếu cái gì đó không?”

Lão Mộ không hiểu: “Em cảm thấy tủ quần áo của chúng ta không đủ lớn sao?”

Niệm An nũng nịu lướt mắt nhìn anh nói: “Cái đó sau này nói, em muốn nói là ảnh cưới của chúng ta. Kết hôn gấp rút, chúng ta cũng chưa chụp ảnh cưới, cuộc sống chỉ có một lần, cứ bỏ qua như vậy thật đáng tiếc. Em đã hỏi trợ lý Trần rồi, cô ấy nói thứ bảy này anh có thời gian rảnh rồi, em cũng đã liên hệ với thợ chụp ảnh rồi, thứ bảy này chúng ta qua đó chụp ảnh cưới.” Nói xong, cô vô cùng ân cần nhìn Mộ Vân trước mặt: “Tiểu Vân đến làm phù dâu cho anh chị nhé. Đúng rồi, chị còn mời cả A Trạch làm phù rể. Cậu ta vẫn cảm thấy áy náy vì đã xúc phạm đến em, mấy ngày nay còn gào thét muốn xin lỗi em. Chẳng qua chị cảm thấy chuyện này cũng khá không bình thường, cậu ta lo lắng quá mức, cho nên chị mới...” Cô giữ lại nửa câu không nói, cuối cùng cười ha ha thay vào.

Thấy trên mặt Mộ Vân có chút biến hóa nhỏ, Niệm An thâm suy nghĩ: cô gái nhỏ, để chị dâu này nói cho em biết cái gì gọi là trời sinh một đôi, đẹp đôi tự nhiên!

Dĩ nhiên ngoài vấn đề Mộ Vân thì Niệm An cũng không quên một người. Cô lại đến bệnh viện thăm bệnh nhân, nhưng lúc này phòng 307 ban đầu hần ở đã trống không, nghe y tá phụ trách căn phòng này nói: “Hần lại đổi phòng bệnh rồi.”

“Đổi chỗ tốt hơn?” Niệm An hơi mỉa mai hỏi.

Y tá kia lắc đầu cười một tiếng, ngón tay chỉ sát vách: “Đến đó, hai ngày nay không hiểu tại sao, tinh thần hần đột nhiên thất thường.”

Niệm An không tin, mấy ngày trước gặp trông hần vẫn còn ra dáng du côn không sợ trời không sợ đất, làm sao có thể lập tức hóa... điên? Cô đến phòng bệnh tâm thần hỏi thăm, bởi vì người bị bệnh tâm thần có chút đặc biệt, cô chỉ có thể ở bên ngoài phòng bệnh, mở một cánh cửa sổ ra để nhìn.

Người đàn ông bên trong nhanh chóng nhào tới, lúc tới bên cửa sổ nhất thời dừng lại, chùng được hai ba giây, sau đó đột nhiên ngã quỵ xuống đất, hai hàng nước mắt rơi xuống: “Van xin cô, bảo hần dừng tay lại, tôi thật sự chịu không nổi, mỗi tối đều thật kinh khủng... Tôi thật sự không điên, thật sự, xin cô nói với hần, xin cô... Tôi biết rõ tôi có lỗi với cô, cùng có lỗi với bà mẹ già của tôi, tôi còn có lỗi... A, tôi nhìn thấy cái kia, thật quá kinh khủng! Xin các người mang nó đi, không nên quẩn luyến tôi, cái gì tôi cũng không biết, tôi sai rồi, tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi, tôi thật sự biết lỗi rồi...” Đột nhiên hần hoảng sợ lăn lộn trên mặt đất.

Nhìn thấy cảnh này Niệm An không biết đã xảy ra chuyện gì. Đường như hắn nhìn thấy gì đó, nhưng rõ ràng trong phòng không có gì cả, đây rốt cuộc là cái gì? Niệm An thấy bác sĩ đến, mà y tá theo sau nhanh chóng đi vào chích thuốc an thần cho hắn, để hắn hồi phục và bình tĩnh lại.

Niệm An nhìn thấy như vậy, người này thoát nhìn giống như điên thật, nhưng ‘hắn’ trong miệng hắn nhắc tới là Mộ Hữu Thành sao?

51. Chương 51: Ảnh Cưới

“Cô xác định chính là nhà này sao?” Mộ Tình hỏi Mộ Vân.

Mộ Vân bật cười một cái: “Tôi nói chị gái này, chị hỏi cái vấn đề này có ngu quá không? Nếu tôi đã dẫn chị đến, đương nhiên 100% chính xác, nói chị ngu đúng là ngu thật mà.”

Đã quen cách nói chuyện này của cô, Mộ Tình cũng lười cãi nhau với cô, cầm đầu cầm cổ đi vào, cuối cùng trên đường đụng phải A Trạch, Đường Ca và trợ lý Trần, một nhóm người náo nhiệt thảo luận chuyện đại sự hôm nay.

Mộ Tình chào hỏi xong liền đi vào, cô rất muốn nhìn xem sau khi Niệm An mặc áo cưới trông sẽ thế nào, mọi người đều nói phụ nữ đẹp nhất khi mặc áo cưới, nhưng rốt cuộc sẽ đẹp như thế nào đây?

Một người mặc váy ngắn đi từ bên trong ra ngoài, thấy Mộ Tình liền chủ động hỏi thăm: “Cô Mộ, cô tới rồi sao, chờ một chút thôi, cô dâu vẫn đang thay quần áo. À, đúng rồi, cha cô mặc bộ vest tuxedo siêu cấp đẹp trai, cô vào nhìn thử xem.”

À, Tổng giám đốc Mộ vẫn luôn mặc trang phục nghiêm chỉnh, phong độ tuyệt đối khí phách, chỉ là bộ Tuxedo...giống như chưa từng thấy anh mặc qua.

Vừa mở bước vào, đập vào mắt là bóng lưng một chàng bạch mã hoàng tử, nhìn khí thế cao ngạo to lớn từng cái nhắc tay nhắc chân, trông trẻ hơn cả chục tuổi!

Mộ Tình hơi giật mình gọi một tiếng: “Tổng giám đốc Mộ?”

Thấy người kia chậm rãi xoay người lại, sau đó trên khóe miệng hiện lên một nụ cười nhạt, tuấn lãng vô cùng, ánh mắt sáng ngời, ngũ quan đẹp đẽ: “A Thần, sao anh lại ở chỗ này?” Mộ Tình giật mình hỏi.

Không sai, bóng lưng anh tuấn này chính là của Tiêu Thần, không phải của Tổng giám đốc Mộ.

Tiêu Thần cười nhẹ một tiếng với cô: “Anh cũng tới chụp ảnh, giật mình thế sao?”

Mộ Tình dường như không nghĩ tới: “Đợi chút, đây không phải là chụp ảnh cưới của Niệm An và Tổng giám đốc Mộ sao? Anh mặc khí khái đẹp trai như vậy là muốn tới phá hỏng chuyện tốt của họ đấy à?”

Tiêu Thần bước tới vuốt tóc cô: “Thật thông minh, em nhìn xem anh thế này có thể hạ gục cha em không?”

Mộ Tình còn chưa kịp phản ứng, không biết nói những gì, từ gian phòng thay đồ phía sau truyền đến âm thanh hùng hồn khí phách: “Tôi thấy có người chém gió tung trời.” Trong lúc nói, người đã từ trong gian phòng kia bước ra ngoài.

Ánh đèn bên trong phòng chụp ảnh sáng đến chói mắt, chiếu lên bộ Tuxedo được cắt may tinh xảo, khiến màu trắng càng trở nên chói mắt, thậm chí còn có cảm giác thật ảo mộng. Mộ Tình hít vào một hơi, mắt vẫn đảo quanh Tổng giám đốc Mộ, còn đưa tay chạm vào, xem bên trong có phải dệt thêm đồ hay không, bởi thân thể bền chắc này thật sự quá không chân thật. Cuối cùng cô nhìn lại Tiêu Thần, tự đáy lòng cảm thán một câu: “Bây giờ hai người ra khỏi đây đi, trông rất giống hai anh em trai.”

Tiêu Thần trừng mắt hỏi cô: “Ý của em là trông anh già sao?”

Mộ Tình dịu dàng cười một tiếng: “Anh thật là thông minh.”

Ồ, cô này, học đến là nhanh, Tiêu Thần cười.

Đợi một lúc lâu mà cô dâu vẫn chưa đi ra ngoài. Ngược lại Chân Chân ra ngoài một chuyến đã trở về, trong tay còn cầm một đồng kẹp, cần nhiều kẹp như vậy để làm gì?

Chân Chân lắc đầu thở dài : “Không biết Niệm An có phải là không được ăn ngon hay không, thế nào lại gây đi nhiều như vậy, mấy ngày trước tới thử đồ với cô ấy còn mặc vừa.”

Sau khi Chân Chân đi vào, Mộ Tình nhìn Tổng giám đốc Mộ rất tự nhiên hỏi một câu: “Không gây mới là lạ, cả ngày chỉ biết người nào đó, giận cũng giận no rồi, còn có tâm trạng để ăn ngon sao.”

Tổng giám đốc Mộ nhìn cô cười: “Con nói nhiều rồi.”

“Lời này nghĩa là sao?Người nào đó có phải là Mộ Vân mà anh vừa gặp?” Tiêu Thần không hiểu.

Mộ Tình trực tiếp lườm hằn: “Anh nói nhiều quá đấy!”

Lão Mộ cùng Tiêu Thần im lặng.

Thời gian đợi đằng đằng, cuối cùng cũng đợi đến lúc nhân viên nói cô dâu có thể đi ra.

Rèm từ giữa bắt đầu kéo ra từng chút một: “Rồi rồi rồi, xin mời cô dâu xinh đẹp của chúng ta xuất hiện.” Chân Chân hô to, giơ tay cúi chào mọi người, “Cám ơn, cám ơn mọi người.”

Nếu như lúc này có hột gà thúi, Mộ Tình chắc chắn muốn ném vào mặt cô: “Chị em tốt, nói nhảm ít thôi, mau mời cô dâu ra.”

Trong lúc nói chuyện, một làn váy trắng noãn được nhân viên đỡ ra, sau đó cô dâu từng bước từng bước đi tới thoát nhìn khang khác. Chiếc váy cưới màu trắng hình dáng mỹ nhân ngư tôn lên vòng eo mảnh khảnh của cô dâu, đồng thời hai lá sen cong cong khiến bộ ngực e ấp nửa kín nửa hở, lực sát thương này thật có chút kinh người. Bộ váy cưới này khiến chân cô có vẻ dài hơn, đường cong trên người càng thêm quyến rũ, đồng thời cũng khiến người ta cảm thấy cô thật sự gây đến mức khiến người ta ao ước ghen tị. Quan trọng hơn là, hôm nay mái tóc dài của niệm An được vén lên, trên đầu còn đeo chiếc vương miện, ánh sáng tinh khiết bằng bạc khiến cả người cô toát lên vẻ đẹp vừa sang trọng quý phái, vừa kiều diễm kinh người, thật khiến người ta cảm giác không thể thở nổi.

Mộ Tình tắc lưỡi, theo bản năng động viên: “Cô dâu thật sự tuyệt đỉnh.” Nói xong cô đẩy bả vai Tổng giám đốc Mộ một cái, “Lão Mộ, thật có phúc khí, cười không khép nổi miệng.”

Miệng của Lão Mộ lúc này không rõ là trạng thái gì, nhưng anh cũng không nói một câu.

Tiêu Thần ở một bên cảm thán: “Ai, thật đáng tiếc.” Nói xong nhất thời nhận được ánh mắt cảnh cáo của Mộ Tình.

Niệm An bình tĩnh đứng tại chỗ, dịu dàng cười một tiếng với bọn họ: “Được rồi, mời thợ chụp hình vào đi, nên chụp ở ngoài sân, đứng rồi, Mộ Vân đâu?” Nghe nói cô ấy vẫn còn ở bên ngoài, Niệm An cũng không nói gì nữa. Mà lúc này Lão Mộ vô thức lại gần, hơn nữa, anh vươn tay, cầm lấy bàn tay của Thẩm Niệm An một cách lạ thường, sau đó đột nhiên ôm cô quay hai vòng, vui sướng ngoài dự đoán.

Niệm An kinh hô, cũng là niềm vui từ tận đáy lòng.

Thợ chụp hình sắp xếp một cảnh đẹp bên hồ, trong hồ còn có sen nhô lên, ánh sáng chiếu lên lá sen xanh biếc và nụ hoa trắng tinh khôi, nhìn thoáng qua đã thấy có phong vị mùa hè. Càng thú vị hơn là bên hồ còn có một chiếc thuyền trắng nho nhỏ, trên thuyền còn để đủ loại hoa tươi, nhìn qua cực kỳ xinh đẹp. Nghe thợ chụp hình nói hai người bọn họ sẽ phải ngồi trên thuyền nhỏ để hoàn thành một cảnh chụp. Mộ Vân nghe vậy liền lên thuyền trước ra sức ngăn cản: “Không được, đại ca không biết bơi, ngộ nhỡ rơi xuống hồ thì làm thế nào?”

Mộ Tình lúc này nghe không nổi nữa: “Tôi nói này Mộ đại tiểu thư, ngồi trên thuyền chắc chắn sẽ không rơi xuống nước được, cũng không phải là để bọn họ ở chỗ nước chảy xiết. Hơn nữa, cho dù có rơi xuống nước nhiều người như vậy ở trên bờ lập tức có thể vớt họ lên, có gì phải sợ?”

Mộ Vân tỏ thái độ kiên quyết: “Không được là không được!”

Lúc bọn họ tranh luận, Niệm An cầm tay Lão Mộ, ghé tai anh nói nhỏ: “Thì ra là anh còn sợ nước, ha ha, lại biết thêm về lịch sử đen tối của anh.”

Vào lúc này Mộ Tình và Mộ Vân vẫn đang nói: “Còn nữa, hiện giờ tuần nào ba cũng đi bơi, lúc ông ấy bơi đáng vẻ hết sức đẹp trai, thật là tiếc, cô vẫn chưa được thấy qua.”

Câu này thành công chọc giận Mộ Vân, cô biết rõ Mộ Tình cố ý nhưng chính mình lại không thể bộc phát sự tức giận của mình, mùi vị thật sự khó chịu vô cùng.

Thợ chụp hình bảo họ làm hai động tác chính là: hai người ngồi trên thuyền nhỏ, cô dâu hơi ngửa người ra sau tựa vào bả vai chú rể, mà chú rể cúi đầu hôn cổ cô dâu. Vừa diễn tả hành động xong, mấy người A Trạch không nhịn được phát ra tiếng kinh hô, anh Đường ghé bên tai trợ lý Trần nói: “Sau này chúng ta cũng tới đây chụp hình đi, anh đánh giá cao anh chụp ảnh này.”

Trợ lý Trần lạnh lùng liếc anh một cái: “Anh cầu hôn tôi xong hãy nói.” Quả nhiên là trợ lý Trần, quả quyết nhanh gọn lại đánh trúng trọng tâm không hề nhả nhố.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, anh Đường đột ngột quỳ một chân xuống đất, làm cho quần chúng đứng xem hoan hô không dứt.

Trong không khí vui vẻ này, Lão Mộ theo yêu cầu của nhiếp ảnh gia cúi đầu, còn chưa đụng vào cổ Niệm An, cô đã không chịu được nở nụ cười: “Thật là nhột, anh đừng có thổi khí nóng được không?”

Lão Mộ lại cười đến rức rở: “Biết cổ là chỗ nhạy cảm của em, nhưng mà vừa rồi nét mặt mắt hờn của em vô cùng hấp dẫn, em tiếp tục phát huy rất tốt.”

Thì ra là nhạo báng người khác, Niệm An trong lòng “hừ” một tiếng, đồng thời cô nhanh tay luồn vào tóc Lão Mộ, ôm lấy đầu anh, sau đó không chút do dự hôn lên môi anh.

Thợ chụp hình vô cùng kinh nghiệm xoay người bốn phía, quay quay chụp chụp, trong miệng không ngừng nói: “Quá hoàn hảo, chú rể khoác tay lên eo cô dâu sẽ đẹp hơn.”

Vì vậy hai người càng thêm gần, một đôi ngọc bích trong ảnh đẹp cực kỳ, giống như nhân vật bước ra từ trong tranh vậy. Lúc này trong lòng Mộ Vân như đang có một con dã thú chạy như điên.

Thật vất vả lắm mới chụp hết cảnh trên thuyền, bọn họ lại đổi cảnh chụp khác, lần này là trên kệ piano, Lão Mộ đàn piano, còn Niệm An đứng bên cạnh cây đàn.

Lão Mộ không nói gì, ôm lấy Niệm An, sau đó động tác êm ái đặt cô lên trên đàn dương cầm, nhỏ giọng bên tai cô nói: “Em nghe bài hát hôm cử hành hôn lễ chưa?”

Niệm An giật mình: “Anh đàn cho em nghe? Anh còn có thể đàn dương cầm sao? Em không biết đấy.”

Lão Mộ cười: “Hình như là vậy.” Nói xong một loạt âm đàn phát ra trên từng ngón tay của anh, Niệm An ngẩng đầu nhìn anh chăm chăm. Nhiếp ảnh gia chợt hạ ống kính, chụp được những bức ảnh mà theo anh ta gọi là hoàn mỹ. Bài hát Lão Mộ đàn càng ngày càng trôi chảy, những âm thanh cuối cùng phát ra càng nhanh, có cảm giác như đang thi đấu. Niệm An hưng phấn vỗ tay, lớn tiếng nói: “Anh yêu, anh thật lợi hại.”

Mà từng từ chính xác không rơi lằm vào trong tai Mộ Vân, hai chữ ‘tức giận’ không đủ để hình dung tâm trạng của cô ấy lúc này.

Kết thúc cảnh chụp áo cưới màu trắng, Niệm An cùng Lão Mộ thay đổi trang phục dân quốc, Niệm An mặc sườn xám còn Lão Mộ mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn. Mọi người vây quanh nhiếp ảnh ra để xem những bức ảnh chụp, còn Mộ Vân lặng lẽ đi ra ngoài. Chân Chân vẫn dõi theo cô ấy, sau khi cô ấy rời đi, cô cũng đi về phía phòng thay quần áo, chỉ là Mộ Vân đến phòng thay đồ nam, còn Chân Chân đi về phía phòng thay đồ nữ.

“An Tử, Mộ Vân đến chỗ Tổng giám đốc Mộ, cậu có muốn làm chút gì đó không?” Chân Chân vừa đưa quần áo cho Niệm An vừa hỏi.

Niệm An cười: “Làm gì? Bắt kẻ thông dâm à? Chỗ này trước công chúng, cô ấy sẽ không làm gì quá phận đâu. Nếu quả thật cô ấy làm gì, Mộ Hữu Thành nhất định cũng không theo. Còn nếu Mộ Hữu Thành có theo...” Niệm An sắp xếp câu chữ một chút, “Vậy mình cứ nói một tiếng chúc mừng, sau đó tác thành cho

anh ấy, cũng chỉ là một người đàn ông thôi mà, mình không đến nỗi ngoài anh ấy ra sẽ không gả, không có anh ấy sẽ chết.”

Tay Chân Chân hơi run, hung tợn nói: “Cậu nha, bây giờ cậu có thể thản nhiên nói như vậy, đến lúc thành thật thì khóc chết cậu.Đàn ông đều là động vật, cậu không muốn mất đi anh ấy, phải tích cực bảo vệ từng phần đất của mình.”

Niệm An giật mình: “Ồ, mình thật sự rất tốt mà, chia tay mấy lần đã thay đổi con mắt của cậu thật rồi, bây giờ cậu đúng là chuyên gia tình cảm nam nữ.”

Chân Chân bắt đắc dĩ: “Tạm thời cậu cứ cười mình đi, nói mau, cậu nghĩ con bé kia thế nào.”

“Cậu xem cái áo này của mình có phải là xê tà thấp quá hay không?” Niệm An dường như không nghe thấy lời Chân Chân nói, ngược lại gọi nhân viên giúp cô làm cho tà váy được xê cao hơn, đến qua cả bắp đùi, chỉnh sửa khiến cho bắp đùi trắng nõn nà như ẩn như hiện theo từng bước đi, đây đúng là kiểu ăn mặc chọc giận người ta mà.

Đúng lúc đó trong phòng thay đồ nam, Mộ Vân khóc rống lên, yếu ớt nói: “Đại ca, anh mau ra đây, em có việc muốn nói với anh.”

Cô khóc một hồi lâu cũng không thấy có người ra ngoài, lần này bắt đầu nóng nảy: “Đại ca, anh không cần em nữa sao?”

Thùm thụp, lúc này có người mở cửa bước ra, hẩn nhìn Mộ Vân, trêu đùa nói: “Cô gái nhỏ, đại ca cô không nhớ cô, tôi nhớ cô, lại đây anh Tiêu ôm một cái.”

Tiêu Thần ở chỗ này, vậy Lão Mộ đâu? Mộ Vân hung hăng đập vào chân của Tiêu Thần một cái: “Anh giấu đại ca của tôi ở chỗ nào rồi, vừa rồi tôi rõ ràng nhìn thấy anh đẩy vào đây.”

Tiêu Thần cười: “Cô gái nhỏ, người cô thấy là tôi, thật thú vị, cô không thể nhận ra tôi và đại ca cô khác nhau sao?” Một câu nói khiến Mộ Vân ngây ngẩn cả người.

52. Chương 52: Anh Chính Là Một Tên Khốn Kiếp

Nằm trên xích đu ngày xưa, trong tay Niệm An là một cây quạt nhẹ nhàng dao động, Niệm An nhìn hoa bên cửa sổ đến mất hồn.Chợt cây quạt trong tay bị người khác đoạt đi, chỉ nghe thấy nói: “Em ở đây nổi cơn ghen sao?”

Không biết Lão Mộ xuất hiện bên cạnh từ lúc nào, đáng vẻ nhẹ nhàng cười.

Niệm An thẳng vai một chút: “Không có, lúc sáng ăn tào phớ mặn, không có thêm giấm.”

“Em ghen.” Lão Mộ cố chấp lặp lại một lần nữa, hơn nữa bắt đầu phe phẩy quạt, anh hơi dùng sức, gió từ quạt phát ra nóng một cách khó hiểu.

Niệm An lại cau mày: “Nhẹ một chút, gió lớn quá rồi.”

Lão Mộ bật cười thoải mái: “Quả nhiên là em ghen.”

Niệm An bình tĩnh đưa mắt nhìn anh một cái, sau đó chợt đẩy anh ra, “Anh có phiền không, đã nói là không ăn giấm, tự cho là vui vẻ lắm sao?”

Lão Mộ bị đẩy ngã xuống nền đất, anh ngồi luôn ở đó, ngẩng đầu cười nói: “Đáng vẻ này của em thật khó coi, thật ra thì Mộ Vân là một cô gái tốt, dần dần em sẽ phát hiện, cho nên đừng hận cô ấy, bây giờ cô ấy làm những chuyện này cũng không có ác ý.”

Nói xong Lão Mộ vươn tay về phía Niệm An, giống như muốn cô kéo anh lên, vẻ mặt cầu khẩn.

Người đàn ông này cố tình làm nũng như vậy? Là lo sợ mình không tha cho Mộ Vân?

Niệm An bình tĩnh vươn tay về phía anh, dùng lực kéo anh lên.

Lúc này nguyên ý vươn tay tức là không truy cứu nữa đúng không? Lão Mộ thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên Niệm An chột rút tay lại, Lão Mộ lại ngã xuống một lần nữa, lần này anh một chút phòng bị cũng không có, móng lại chạm đất khá mạnh.

Nhìn dáng vẻ nhếch nhác của anh, Niệm An hả giận bật cười.

“Cô đang làm gì vậy?” Một tiếng mắng mỗ tức giận vang lên, Mộ Vân chạy tới, ôm cổ Lão Mộ kéo tay anh.

Lão Mộ đẩy cô ấy ra nói mình không sao, nhưng những điều này không thể ngăn cản sự tức giận của Mộ Vân. Cô ấy mạnh mẽ kéo Niệm An từ trên xích đu dậy: “Thảm Niệm An! Cô là cái gì mà dám coi thường anh tôi?!”

Nhìn thấy dáng vẻ hỗn hển cô ấy như vậy thật thích, Niệm An cười: “Chị chẳng là cái gì cả, chỉ là chị dâu của em mà thôi.” Cô gần hai chữ cuối cùng, biểu đạt đầy đủ thái độ miệt thị cùng đùa giỡn.

“Được rồi, Tiểu Vân, em ra bên ngoài trước đi, anh có chuyện muốn nói với chị dâu.” Lão Mộ ngăn cản hai người.

Mộ Vân mím chặt miệng, đôi tay dùng sức đẩy Lão Mộ một cái, sau đó khóc: “Anh, anh che chở cô ta. Em ghét anh!” Nói xong liền chạy ra ngoài, dáng vẻ vô cùng uất ức.

Nơi này trở lại yên tĩnh một lần nữa, nhiếp ảnh gia vẫn chuẩn bị bên ngoài, bên trong Niệm An ngồi trên xích đu, cô cũng không nhìn Lão Mộ, lông mày nhíu lại: “Anh ra ngoài xem trước đi, tâm trạng Mộ Vân không ổn định, nếu xảy ra chuyện gì đừng trút giận lên đầu em.”

Lão Mộ sờ đầu cô một chút, giọng khá nóng nảy: “Em đừng nghĩ nhiều quá, đêm về anh sẽ nói cho em nghe, anh đi trước.” Nói xong liền chạy ra ngoài.

Anh! Thật sự đuổi theo!

Mấy ngày nay oán hận đã tích lũy đủ nhiều, cây quạt cô đang cầm trên tay bị hung hăng ném đi, đúng lúc nện trúng ót của Lão Mộ: “Mộ Hữu Thành, con mẹ nó, anh chính là một tên khốn kiếp!”

Rất sung sướng đúng không? Nhưng tiếc là đây chỉ là hình ảnh trong đầu Niệm An, thực tế cô không ném cây quạt cũng không mắng chửi người, cô chỉ yên lặng ngồi trên xích đu đóng cửa. Cô biết hiện tại mình rất tức giận, người đàn ông của mình đuổi theo một người phụ nữ khác, nhưng cô còn tức giận hơn chính là, chính cô khuyên anh đuổi theo! Khó hiểu thật, tại sao cô lại có thể hèn như vậy!

Chỗ tập trung bởi vì thiếu mất nam chính mà dừng lại, Niệm An nói lời xin lỗi với đám người trợ lý Trần, sắp xếp bọn họ lên xe xong lúc này mới thở phào một cái. Đứng bên ngoài lâu, nhìn xe cộ qua lại trên đường, ánh mặt trời chói chang chiếu xuống khiến cô hoa mắt chóng mặt, không hiểu sao cả người bỗng xụi lơ xuống.

“An Tử, An Tử...” Sau đó Chân Chân nhanh chóng đưa tay đỡ lấy cô, nhưng còn có bóng người nhanh hơn cô một bước ôm Niệm An vào trong ngực. Người kia chính là Tiêu Thần.

Mộ Tình cũng ở đây, nhìn một màn này khẽ mỉm cười, Tiêu Thần vẫn còn tình cảm với Niệm An. Mặc dù thời gian này quan hệ của cô và anh hòa thuận hơn trước nhiều, nhưng cô vẫn cảm thấy giữa hai người có một bức tường vô hình, cho dù Mộ Tình có cố gắng thế nào cũng không thể phá hủy được bức tường này. Cô vẫn tự động viên mình, không sao, thời gian nữa sẽ tốt hơn thôi. Nhưng đến thời điểm này, cô không thể lừa mình dối người được nữa, trong lòng Tiêu Thần vẫn còn Niệm An, đời này không thể bỏ được.

Mộ Tình lui về phía sau một bước, cố gắng ra vẻ tự nhiên nói: “Tới bệnh viện xem một chút, ba tháng đầu luôn cần chú ý.”

Tiêu Thần gật đầu với cô, sau đó ôm Niệm An lên xe của mình lái tới bệnh viện.

Lúc Niệm An tỉnh dậy bên cạnh có Mộ Tình, Chân Chân, cô áy náy kéo tay của hai người: “Thật xin lỗi, để mọi người phải lo lắng.”

Tiêu Thần đứng bên ngoài xem chừng nghe thấy có tiếng nói liền đi vào, thấy sắc mặt Niệm An đỡ hơn nhiều mới yên tâm, để ý tới việc hình như cô không phát hiện ra mình cũng ở đây, vì vậy rón rén đóng cửa đi ra ngoài.

“Tiêu Thần, anh quay lại đây.” Niệm An trên giường có chút tức giận gọi anh lại, “Em có mấy lời muốn nói với anh.”

Chân Chân cùng Mộ Tình đi ra ngoài, bên trong phòng bệnh chỉ còn lại Niệm An cùng Tiêu Thần nói chuyện.

Chân Chân vỗ bả vai Mộ Tình: “Đừng nghĩ nhiều, bọn họ sẽ không làm chuyện gì có lỗi với các người.”

“Chị Chân Chân, chị yên tâm, em tin tưởng bọn họ, hơn nữa với thân phận của em, em cũng không có tư cách để nói.” Thân phận thật là chuyện phiền lòng, mà lúc này thân phận của Mộ Tình cũng vô cùng khó xử. Cô không phải con gái ruột của Mộ Hữu Thành, cũng không phải bạn gái của Tiêu Thần, cho dù giữa hai người đó cái gì, cô cũng không có tư cách nhúng tay vào.

Chân Chân không biết những điều này, chỉ coi Mộ Tình để ý Niệm An cùng Tiêu Thần hai người ở cùng một chỗ. Cô không khỏi cảm thán, kể từ khi người tên gọi là Mộ Vân xuất hiện, việc nhà bọn họ càng ngày càng phức tạp.

Tiêu Thần ngồi bên giường, Niệm An nửa nằm ở trên giường.

Sau một lúc im lặng Niệm An lên tiếng hỏi: “Cám ơn anh đã đưa em đến bệnh viện, bác sĩ nói thế nào?”

Cầm dao gọt trái cây lên bắt đầu gọt trái táo, Tiêu Thần nhẹ nhàng nói: “Bác sĩ nói đây là phản ứng bình thường của phụ nữ có thai, giữ vững tâm trạng thoải mái là được rồi. Nhưng bây giờ thời tiết nóng quá, trong thành phố cũng không tiện, bác sĩ đề nghị em đến nông thôn một chút, tốt cho cả đứa trẻ và em.” Nhớ tới vừa rồi bác sĩ tưởng anh là cha của đứa bé, vừa mắng mỗ vừa nói cho anh hiểu. Tới bây giờ Tiêu Thần vẫn còn cảm giác khác thường, thậm chí anh còn nghĩ nếu đứa nhỏ thật sự là của anh, nếu thật sự như vậy...

Anh nhất định sẽ yêu thương Niệm An gấp bội, mặc kệ là Mộ Vân hay Mộ Vũ cũng không có cơ hội đến gần Niệm An một bước! Lúc trước anh rút lui bởi vì còn liên quan đến mẹ anh, mặt khác cũng tin tưởng Mộ Hữu Thành sẽ đem lại hạnh phúc cho Niệm An, nhưng hôm nay Tiêu Thần cảm thấy rất thất vọng, một Mộ Vân xuất hiện Mộ Hữu Thành đã không chống đỡ nổi, sau này sao có thể đảm bảo đem lại được hạnh phúc cho Niệm An?

“Anh có thù với quả táo này sao?” Niệm An chỉ là quả táo đã bị gọt ba lớp vỏ hỏi.

Tiêu Thần bỗng dừng ngẩng đầu lên: “Em có hối hận không?” Nếu hối hận, anh lập tức dẫn em đi, nửa câu sau hẳn muốn nói chính là điều này.

Em có hối hận không? Câu hỏi rất hay, Niệm An không nhận được muốn vỗ tay. Vấn đề hay cỡ nào, từ Tiêu Thần đến Mộ Hữu Thành, cô đã lựa chọn chính xác sao?

Cô nhận lấy quả táo trong tay Tiêu Thần, gặm một miếng: “Ngon, đúng là vị táo, cho dù lúc anh gọt vỏ mỏng hay dày, nó đều là vị táo, sẽ không thay đổi.”

“Có ý gì?” Tiêu Thần nóng lòng muốn biết đáp án.

Sau khi ăn xong cả quả táo, Niệm An nhú mồm: “Ý em là, hôn nhân và tình yêu đều giống như quả táo này, cho dù mất đi bao nhiêu lớp vỏ, hôn nhân chính là hôn nhân, tình yêu chính là tình yêu, sẽ không thay đổi. Cho nên không liên quan đến hối hận, chính là do em lựa chọn.”

Biết rõ sẽ là đáp án này, sau khi nghe xong vẫn có chút tiếc nuối không nói ta được. Tiêu Thần bắt đầu cười: “Anh đã liên lạc với anh ta, chắc chưa tới nửa tiếng nữa anh ta sẽ tới đây. Em nghỉ ngơi trước đi, anh đi trước.”

“Đợi chút, em có việc muốn nhờ anh.” Niệm An đưa tay kéo lấy áo anh, bởi vì động tác quá mạnh, kim tiêm xẹt qua mu bàn tay, trên tay xuất hiện một dòng máu nhỏ.

Tiêu Thần thấy thế, nhanh chóng tháo kim tiêm ra, giọng cao độ: “Em làm cái gì vậy?!” Nói xong mới ý thức được mình có chút thái quá, thở dài một cái, “Em muốn anh phải làm gì?”

Vừa rồi một chút động tác của Tiêu Thần khiến Niệm An có chút xúc động, cô khẽ mỉm cười: “Em muốn...”
Nghe xong, vẻ mặt Tiêu Thần nặng nề: “Em hoài nghi cô ta? Chuyện này em đã nói qua với Mộ Hữu Thành chưa?”

“Em sẽ dùng cách của em để biết.” Niệm An đẩy Tiêu Thần ra, “Vất vả cho anh rồi, chỗ này có Chân Chân là được rồi, anh và Tình Tình đi ăn cơm trước đi, em mời khách.”

Tiêu Thần liếc mắt nhìn cô: “Em khôn thật đấy, một bữa cơm là có thể mua chuộc anh.Được rồi, anh đi đây, em dừng cử động nữa.” Anh xác định người trên giường lúc này bất động mới phất tay xoay người.

Có chút tiếc nuối, lời muốn nói không có cơ hội nói nữa.

Lão Mộ nhanh chóng đi tới, vẻ mặt áy náy nói xin lỗi.Niệm An không tiếp nhận cũng không từ chối, chỉ hỏi anh: “Cô ấy thế nào?”

“Về nhà rồi, chỉ là tâm tình không tốt, đợi sau khi về nhà em vào thẳng phòng, không cần nói chuyện với cô ấy, anh sợ miệng cô ấy có gai, sẽ nói những lời khiến em tức giận.”

Niệm An suy nghĩ lời Lão Mộ nói, nửa đùa nửa thật nói một câu: “Anh nói em về nông thôn ở một thời gian có thể tốt hơn không?”

Dường như là phản xạ có điều kiện , Lão Mộ nói: “Được, khi nào đi?”

Niệm An ra sức cười: “Xem anh sốt ruột như vậy, đùa anh đấy.”

Nói xong hai người im lặng về nhà.

Niệm An theo lời Lão Mộ đi thẳng về phòng, hai tai không nghe thấy gì bên ngoài.Lúc nằm trên giường cô vừa tức vừa bất lực, mà nguyên nhân của tức giận và bất lực lại giống nhau, là vì đói bụng, bởi vì Lão Mộ hỏi cô đã ăn cơm hay chưa.Lúc đang nằm ở trên giường vẽ vòng tròn nguyên rửa tên đàn ông ăn cơm bị nghẹn, uống nước bị sặc thì có người đi vào, đồng thời còn mang theo thức ăn thơm ngào ngạt.Nhưng người này không phải Lão Mộ, là em gái anh.

Đây chính là cô chủ động tới tìm tôi, không phải là tôi chọc giận cô nha.Niệm An khẽ cười.

Một chị dâu nào đó thân thiết ngồi dậy, cười khanh khách nói: “Thơm quá, đều là em làm sao? Kỹ năng thật...”

“Đưa từ khách sạn về.” Mộ Vân ôn hoà cắt đứt.

Niệm An cũng không tức giận: “Ồ, vậy à, khổ cực phải để em mang đến rồi, để đây đi, lát nữa chị ăn.”

Mộ Vân – đứa trẻ phản nghịch này vẫn không nghe theo, ngồi ở mép giường cô nói: “Tôi dứt chị ăn!” Nói xong bắt đầu dĩ, giống như Niệm An ép buộc cô vậy, đứa nhỏ này kiêu ngạo rồi.

Niệm An rất phối hợp há mồm, đáng tiếc tay nghề phục vụ của Mộ Vân không được tốt, làm cho trên miệng Niệm An dính thật nhiều nước sốt, cuối cùng vội vàng sau khi cho ăn xong cũng không lau miệng cho cô liền rời đi.

Mộ Vân đóng cửa ra ngoài, vừa đúng lúc Mộ Hữu Thành đang nói chuyện điện thoại từ thư phòng đi ra.Nhìn thấy cô đứng bên ngoài phòng ngủ, trên tay còn bưng khay, đồ ăn không sót lại một món nào, không khỏi gật đầu nói: “Làm tốt lắm.”

Nghe nói vậy, nước mắt Mộ Vân có chút không giấu được, ủy khuất cắn môi: “Vậy anh không được phép mắng em nữa.”

Mộ Hữu Thành còn chưa nói một tiếng “Được”, trong phòng ngủ đã truyền đến tiếng rên rỉ: “A, đau quá...Ông xã.”

Nhìn đại ca bất chấp tất cả nhanh chóng mở cửa đi vào, Mộ Vân sững sờ tại chỗ, không biết làm sao: người phụ nữ kia sao vậy? Tầm mắt cô quét qua khay thức ăn trên tay, trong lòng nguội lạnh.

Sửng sốt một lát Mộ Vân để cái khay qua một bên, cũng đi theo vào phòng ngủ.Chỉ thấy sắc mặt Niệm An trắng bệch nằm trong ngực anh trai, tương trên khóe miệng cô vẫn chưa lau, trực tiếp dính thẳng lên áo

anh trai cô, cực kỳ dễ nhận biết. Mà hiện giờ trên mặt đại ca cô chỉ hiện lên lo lắng, anh vội vàng lấy điện thoại gọi cho bệnh viện, lại bị Niệm An ngăn lại. Cô yếu ớt nói: “Em không sao, nào có ai vừa ra viện đã lại vào viện!”

Nói xong cô còn nhìn Mộ Vân một cái, khiến Mộ Hữu Thành cũng chú ý tới cô.

53. Chương 53: Trạm Kiểm Soát

Dưới sự ép buộc của Lão Mộ, quả nhiên vẫn bị đưa tới bệnh viện. Lão Mộ đi làm thủ tục, Mộ Vân cũng muốn đi theo, nhưng lại bị Niệm An gọi lại: “Tiểu Vân, em ở đây với chị.” Nói xong, cô gặt đầu với Lão Mộ một cái, để anh yên tâm đi.

Lão Mộ khuyên giải, Mộ Vân không thể làm gì khác hơn là ở lại. Niệm An ở trong phòng bệnh đơn, y tá vẫn ở bên ngoài, trong phòng bệnh rất yên tĩnh, còn hai người phụ nữ trong phòng bệnh đứng cách nhau ở khoảng cách ba mét an toàn.

Niệm An vẫn dùng ánh mắt hiền lành dịu dàng nhìn Mộ Vân, không hề chớp mắt.

Rõ ràng chỉ có mấy phút vậy mà Mộ Vân không hiểu sao lại cảm thấy không thoải mái. Cô thật sự nhận không được, mở miệng: “Chị nhìn tôi như vậy làm gì?”

Niệm An vẫn không nói, chỉ cười.

“Sẽ không nghĩ là tôi làm gì chị chứ?” Từ ngón tay truyền đến cảm giác nguội lạnh, cô chưa bao giờ gặp qua.

Niệm An tiếp tục cười: “Em không hề làm gì?” Vừa nói chuyện đồng thời đưa tay lên ngăn tủ giống như muốn lấy thứ gì đó.

Mộ Vân nhìn sang một cái, trên tủ có cái ly, bên trong có nước, còn có trái cây cùng dao gọt trái cây! Cô muốn làm gì? Nụ cười kia quá kinh khủng, dường như cố tình chờ người ta nhảy vào bẫy. Cả người Mộ Vân cũng bắt đầu mở miệng thở, dùng tốc độ ánh sáng để suy nghĩ, cảm ơn bản thân bình thường xem quá nhiều tiểu thuyết cung đấu và tiểu thuyết tranh giành gia tộc, biết người phụ nữ này một khi đã đùa giỡn lại ác độc mất nhân tính đến như vậy. Hay ví dụ như nói phi tử tự hạ độc mình để giá họa cho người khác, thử hỏi có người nào ngu ngốc sẽ nghĩ thật sự có loại phụ nữ nào tàn như vậy đây?

Mộ Vân giật mình, hô to: “Cô định làm cái trò gì vậy?” Đồng thời tiến lại gần, tóm chặt tay Thẩm Niệm An.

Niệm An vẫn cười, giọng nói ngày càng dịu dàng: “Em làm chị đau đấy!”

Mộ Vân nhìn cô thật lâu, ý thức được mình quả thật dùng hơi nhiều sức, vì vậy từ từ buông tay cô ra, nhưng vẫn là không chịu tránh đi, lo lắng người phụ nữ kia sẽ thực sự gây ra chuyện đi!”

“Có thể chị không uống nước, vậy ta nói chuyện là được rồi.” Niệm An nhìn cô chằm chằm, vẻ mặt nhẹ nhõm, dùng giọng tán gẫu nói, “Chắc em khoảng hai mươi nhỉ? Trông em cũng không tồi, ở nhà bên kia nhất định có nhiều chàng theo đuổi, tỏ tình, đúng không?”

Không hiểu cô muốn nói cái gì, Mộ Vân càng thêm phiền lòng, cô không nghĩ tới người phụ nữ này sao lại nói nhiều như vậy? Bởi vì sau đó cô ta lại nói...

“Nếu như không có, vậy chị giới thiệu A Trạch cho em, chính là người không đánh nhau với em thì sẽ không quen biết đó. Dù trông cậu ta có vẻ bạo lực, lại có phần giống phần tử bất lương nhưng vô cùng thật lòng thật dạ. Đợi sau khi thành đôi với cậu ta, sau này có cậu ấy bảo kê sẽ không có ai tới bắt nạt em. Mặt khác cậu ta cũng rất có chí tiến thủ, mấy năm nay ra ngoài làm ăn với anh em cũng tích góp không ít để cưới vợ. Còn nữa...”

“Chị nói xong chưa? Tôi có đàn ông hay không liên quan gì tới chị, đừng có bắt chó bắt mèo kín đáo đưa cho tôi có được không?” Mộ Vân trừng mắt giận dữ mắng mỏ.

Niệm An nhấp miệng: “Em gái, có thể em không thích cậu ta, nhưng đừng động tí lại gọi người ta là chó là mèo. Người quen biết nói em bộc trực, người không biết sẽ nghĩ rằng em không được giáo dục. Không chỉ đơn giản là mình em mất mặt, chị và anh trai em cũng sẽ bị người ta chỉ trích, nói không giáo dục tốt...”

Mộ Vân bị buộc phải đứng lên, đưa tay muốn bóp cổ Niệm An, nhưng bàn tay dừng lại nửa chừng, hung hăng đập một cái vào không khí, tưởng tượng rằng cô đang thật sự đánh Niệm An vậy. Cô cắn răng nghiêng lợi nói: “Cô quả thật còn lắm mồm hơn cả Từ Na. Có phải các người thấy tôi tới đây là muốn tranh giành đàn ông cho nên mới lo lắng căng thẳng, cho nên hận không thể đuổi tôi ra xa? Hừ, tôi đã nói với cô rồi, tôi chính là muốn cướp lại anh tôi đấy, giờ cô có thể làm gì? Anh ấy xứng đáng với người phụ nữ tốt hơn. Người phụ nữ vừa ngu ngốc vừa lắm mồm lại không tin tưởng anh ấy như các người không thể trở thành người phụ nữ hiền lành đảm đang của anh ấy, tuyệt đối không xứng đáng với anh ấy! A, đúng rồi, là công cụ để con cũng không tệ. Cho nên chờ sau khi cô sinh em bé xong, tôi nhất định sẽ khuyên anh ấy ly hôn với cô... Thật ra thì hai người kết hôn cũng chỉ có tờ giấy đăng kí, thêm một tờ ly hôn có là gì?”

Nói xong những lời này, Mộ Vân cảm thấy vui sướng tràn trề, cô ấy đứng dậy, hả hê nhìn Niệm An.

Niệm An vừa nghe vừa gật đầu, nụ cười từ từ thu lại, có chút biểu lộ bị tổn thương: “Định tội người khác rồi gán luôn tội danh. Em nói chị không xứng với anh ấy, vậy em cảm thấy loại phụ nữ nào sẽ xứng với anh ấy?”

Đem cái vấn đề này ra hỏi ra hỏi Mộ Vân, trong khoảng thời gian ngắn cô cũng không tìm ra được từ gì để miêu tả chính xác, nhưng thời điểm này cô càng không được phép sợ, cho nên nói: “Chính cô cũng thiếu cái gì đó sao còn hỏi tôi? Thật buồn cười, ngay cả chính mình cũng không biết.” Vừa chỉ trích đồng thời trong đầu cô cũng lập tức chuyển động, bất kỳ chi tiết nhỏ nào cũng không thể bỏ qua. Quan sát mấy ngày nay, cô phát hiện ra được điều gì rồi?

Có! Rồi!

Cô tự tin cong khoe miệng: “Cô xác định cô toàn tâm toàn ý với anh tôi sao? Vậy hôm nay người đàn ông họ Tiêu đó đã làm gì rồi? Anh ta ăn mặc như chú rể chẳng lẽ tới nhằm tiệm ăn? Lúc hai người chụp ảnh thân mật, nắm đầm của anh ta còn cứng hơn đá, là cái loại chuyện gì?” Càng nói cô càng hưng phấn, ánh mắt từ từ chuyển từ mặt Thẩm Niệm An chuyển tới bụng, mắt như gà chọi phủ từng tầng máu tươi: “Thậm chí tôi còn hoài nghi đứa bé trong bụng cô có phải là của anh ta hay không.”

Lời này thật con mẹ nó khôn kiếp, cho dù đã chuẩn bị tinh thần nghe những lời không hay, nhưng những lời này đủ độc đủ lớn, lập tức phá tan sự chuẩn bị của Niệm An, trong lòng cô tràn lên cảm giác khó chịu, khó chịu muốn chết. Niệm An nói về phía cánh cửa: “Mộ Hữu Thành, anh không phải nên vào đây nói xem đứa bé này có phải là con anh hay không sao?”

Cái gì? Anh trai đang ở bên ngoài? Mộ Vân lo lắng nghiêng đầu nhìn, nhưng ở cửa không có bóng người nào.

Hồngбет rồi, rút lui thôi!

Lúc cô kịp thời phản ứng, cũng cảm thấy sau lưng có gì đó tới gần, theo bản xung liền quay người đánh trả, kết quả là một cái tát trúng vào tay Niệm An. May mắn là vào cánh tay, nếu trúng bụng thì thật sự đã xảy ra án mạng!

Loại nguy hiểm may mắn này chẳng những khiến Mộ Vân cảm thấy nhẹ nhõm, ngược lại còn khiến cô tức run cả người, cô bật dậy nói: “Cô bị bệnh sao, thú vui của loại phụ nữ xấu xa như cô thật đúng là đặc biệt mà, sao cô không chết luôn đi cho rồi!”

“Đủ rồi!” Một câu nói không nặng nhưng làm cho không gian yên tĩnh lại, chỉ nghe thấy tiếng hít thở. Mộ Vân liếc mắt nhìn người phụ nữ nằm trên giường cười lạnh nhạt, không tin nổi quay đầu ra bên ngoài, vẫn không có người, nhưng tay cầm cửa chuyển động khe khẽ, cửa mở ra, có người đi vào, người nọ tiến vào không phải ai khác, chính là Mộ Hữu Thành! Lời vừa rồi là anh nói, anh đã đứng bên ngoài nghe bao lâu, anh đã nghe thấy được những gì?

Mộ Vân cảm giác mình sắp bị những ý nghĩ này làm cho phát điên rồi, cô quay người chạy ra cửa, lúc qua chỗ Lão Mộ bị một cánh tay bắt lại.

Lão Mộ trầm thấp mà uy nghiêm nói: “Mau xin lỗi!”

“Anh đã nói sẽ không mắng em!” Mộ Vân oan ức sắp khóc, thoát nhìn rất đáng thương.

Nhưng là lần này Lão Mộ không có mềm lòng, anh kiên trì lặp lại nói hai chữ xin lỗi, mặc cho Mộ Vân kêu đau cầu xin tha thứ đều vô dụng, cuối cùng Mộ Vân đành phải bất đắc dĩ vừa khóc vừa nói ba chữ “Thật xin lỗi”, lúc này mới được buông ra. Cô khóc đến vô cùng đau lòng chạy ra ngoài.

Niệm An nằm trên giường, vẻ mặt tương đối bình tĩnh, cô chờ chốc lát nhìn Lão Mộ vẫn không nhúc nhích, nhíu mày hỏi một câu: “Nếu không thì đuổi theo xem thế nào? Ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì..”

“Xảy ra chuyện anh chịu trách nhiệm, chắc chắn sẽ không liên lụy đến em.” Lúc nói lời này Lão Mộ rõ ràng còn tức giận, hoàn toàn khác với vẻ thong dong bình tĩnh thường ngày của anh.

Điều này khiến cho Niệm An không khỏi suy nghĩ, địa vị Mộ Vân ở trong mắt anh quan trọng thế nào? Cũng càng khiến cho tức giận bị đè nén trong lòng cô dày thêm một lớp, cô giận quá hóa cười: “Nói gì liên lụy hay không liên lụy, như vậy xa lạ quá. Ông Mộ, không phải lúc trước anh nói có chuyện muốn nói với em sao, bây giờ có thể nói rồi đó, hai người càng yên tĩnh.”

Lão Mộ vẫn không nói lời nào, nhìn thẳng vào cô giống như không quen biết, khoảng cách trong ánh mắt lập tức hiện lên, trong đó ngoài xem thường còn muốn che giấu điều gì đó. Mãi lâu sau, thấy anh thờ dãi một hơi: “Đừng quậy nữa, những chuyện này đều có nguyên nhân, nếu em biết em sẽ phải hối hận.”

“Ha ha, nguyên nhân? Nói đi, bây giờ nói cho em nghe đi, bí mật chân tướng bị vạch trần không phải là rất thú vị hay sao? Em xem kịch nhiều năm như vậy chính là một đám người ngu ngốc giành nhau nửa ngày, cuối cùng phát hiện ra chân tướng lại là một việc như vậy, sau đó hối tiếc không kịp.”

Lão Mộ không tiếp tục nói chuyện, ngồi ở một góc nhỏ trầm mặc thật lâu, sau đó ra quyết định: “Anh sẽ liên lạc với một khu điều dưỡng ở nông thôn, nơi đó phong cảnh đẹp không khí lại mát mẻ, em đến đó nghỉ ngơi đi, mấy công việc vụn vặt thì dừng lại, mấy ngày nữa anh sẽ tìm em.”

Nói xong đứng dậy ra cửa.

“Nếu hôm nay anh ra khỏi cửa này, sau này anh không cần tới nữa.” Ma xui quỷ khiến thế nào Niệm An nói ra một câu như vậy. Đáng tiếc là một khi đàn ông đã đưa ra quyết định, mặc cho người ta nói gì cũng không thể thay đổi.

Nhìn bóng lưng Mộ Hữu Thành lại một lần nữa rời đi, Niệm An có một cảm giác thật kinh khủng.

Chân Chân nhận được sự ủy thác của ai đó rất nhanh chạy tới, lúc cô đến thấy Niệm An một mình ngồi trên giường ngẩn người. Nghe thấy tiếng động vẫn không ngẩng đầu mà nói: “Vừa rồi em đang nghĩ nếu trong vòng nửa giờ anh vẫn chưa quay lại, vậy thì em quá thất bại rồi. Bà xã anh nằm viện, anh vẫn còn ý định chạy đi an ủi người khác. Nhưng mà cũng may, cuối cùng anh vẫn trở lại, mặc dù đã quá mấy phút.”

Lúc cô ngẩng đầu lên thấy Chân Chân, khoe miệng co quắp một chút, cười: “Mẹ nó, bà đây còn tưởng ai đó tới! Đây, cậu không có việc gì làm đúng không, cả ngày chạy tới bệnh viện làm gì?”

Mắng một mắng, trẻ mười năm.

Chân Chân ngồi xuống bên cạnh: “Cậu cho là bà đây tình nguyện chạy tới hay sao, người nhà cậu vô cùng lo lắng muốn nhờ mình cùng cậu tới nông thôn một chuyến, nhất định phải sắp xếp cho cậu. Bà đây cũng chỉ vì cậu mà đi tong tiền thưởng chuyên cần cả tháng này, cậu phải bồi thường mình đấy!”

Niệm An liếc mắt nhìn: “Thật muốn cầm chi phiếu ném vào người cậu!”

“Thật là vinh hạnh, mau ném ra đây, phú bà đại nhân.” Chân Chân cười ha ha.

Náo loạn một hồi, không khí chợt trùng xuống, Chân Chân đột nhiên hỏi: “Cậu và Lão Mộ đã xảy ra chuyện gì? Không phải là xuất hiện người thứ ba đấy chứ?”

Niệm An nóng nảy: “Cậu chém gió cái gì vậy, mình là hạng người như vậy sao?”

“Phi, mình nói là nói Lão Mộ, hai ngày nay mình thấy anh ta không bình thường, vậy mà anh ta gọi điện ình không biết bao nhiêu lần nhờ mình chăm sóc cậu. Má ơi, làm mình sợ đến giật mình, chẳng lẽ anh ta có hứng thú với mình?” Chân Chân giả bộ nghiêm túc suy nghĩ.

Niệm An cầm gối ném thẳng vào người cô: “Không tự sướng thì chết à? Mộ Hữu Thành những thứ khác không nói, còn ở phương diện tình cảm tuyệt đối chung thủy!”

Bị gối nện vào đầu thực cười không nổi, Chân Chân vẻ mặt nghiêm túc nói: “Vậy cậu còn đeo cái bản mặt ‘bà đây muốn ly hôn’ để cho ai nhìn? Vịt chết đến nơi rồi còn mạnh miệng.”

Niệm An bưng mặt thở dài: “Rõ ràng như vậy sao? Vậy cậu có thấy mấy chữ khác trên mặt mình không?”
“Cái gì?”

Niệm An gần từng chữ nói: “Nếu mình muốn ly hôn sẽ tìm cậu tính sổ đầu tiên, tất cả vệ sinh ăn uống đều giải quyết ở nhà cậu.”

Tiếng cười ha ha từ bên trong phòng bệnh truyền ra, nhưng rất nhanh lại yên tĩnh trở lại, hơn nữa giường trống không, người đã đi, lúc Mộ Hữu Thành trở lại lần nữa, đã không thấy rõ cuộc hai người phụ nữ đã đi đâu.

Bên cạnh anh là khuôn mặt sưng đỏ của Mộ Vân, chỉ nghe thấy tiếng cô khóc lóc: “Anh, anh trở về với em đi, cô ấy ngay cả cửa ải là em cũng không qua, chứ đừng nói đến...”

54. Chương 54: Chân Tướng Đằng Sau

Non xanh nước biếc vây quanh tiểu viện, không khí trong lành không tưởng tượng nổi, dùng sức hít một hơi đều cảm thấy mùi vị tươi mới của bùn đất, không có mấy vi tính, không có phương tiện giao thông tấp nập, càng không cần phải nói khói bụi làm ô nhiễm bầu không khí.

Nhị thẩm nhiệt tình mang một cái trường kỉ bằng gỗ đặt dưới giàn nho xanh mát, bên cạnh còn có một đĩa hoa quả ăn vặt, có táo, quýt, thanh long, còn có cả một số loại hoa quả khô như óc chó, đậu phộng, hướng dương, nho khô, còn có một ly thủy tinh, bên trong có một chất lỏng màu đỏ sậm.

Nhị thẩm sắp xếp xong hô một tiếng: “An Tử, mau tới bên này.”

Một cô gái từ trong căn phòng cũ kỹ đi ra, nhưng mà không phải An Tử, mà là Chân Chân, cô chặc chặc hai tiếng: “Con nói này thím hai của con giờ lại còn là của An Tử nữa, nhiệt tình như vậy, ghen tị chết mất!”

Nhị thẩm liếc cô một cái, chỉ vào ly chất lỏng kia: “Đây là nước mơ mới ngâm, chuẩn bị cho người vô tâm là con đó!”

Cha mẹ ruột cô đi nước ngoài, cho nên thím hai nuôi cô lớn lên, tình cảm vô cùng tốt. Khi cô còn bé biết thím hai ngâm rượu, vẫn thêm thuốc. Lúc đó thím hai không cho phép, cô chỉ có thể uống trộm. Mùi vị thật sự đáng khen. Sau này cho dù đến bar uống bao nhiêu đi chăng nữa cũng không cảm nhận được mùi vị tốt như thế này.

Đã qua nhiều năm như vậy, nếu không phải lần này dẫn An Tử về đây, Chân Chân vẫn chưa có cơ hội được uống.

Thấy cô muốn bắt đầu uống, thím hai vỗ vỗ tay cô: “An Tử đâu?”

Chân Chân nở nụ cười: “Cô ấy ở trong xem cái yếm người thêu, nói cũng làm cho con mình một cái. Lúc trời nóng cho con của cô ấy mặc vào, sau này đi ra ngoài, nhất định sẽ khiến nhiều yêu thích.”

“Câu phía sau là cậu tự thêm vào.” Niệm An từ bên trong ra ngoài, trong tay cầm một cái yếm hồng, lúc này không ngại khoa chân múa tay liên tục nói: “Nhị thẩm, cái yếm này con thấy thiếu thiếu gì đó, nếu làm cho Chân Chân một cái, để trên giường tân hôn của cô ấy, đảm bảo...”

Cô còn chưa nói hết, miệng đã bị Chân Chân bịt lại.

Về chuyện đùa giỡn của hai người bọn họ, cho tới bây giờ thím hai đều không tham dự, bà liền đi làm việc nhà. Niệm An cũng không khách sáo nằm trên xích đu, nói với bóng lưng của thím hai: “Nhị thẩm à, con cảm ơn thím, hoa quả và đồ ăn ngon lắm ạ!”

Rất nhanh, Chân Chân mang ra một cái ghế băng ra ngồi xuống nhàn nhã uống rượu, mà Niệm An nằm ăn đồ khô, đậu phộng, thật là dễ chịu.

“Ngày hôm qua Lão Mộ nhà cậu tới tìm mình, dọa mình chết khiếp, thiếu chút nữa bị anh ta phát hiện. Nhưng mà cậu yên tâm, anh ấy vẫn chưa biết cậu ở chỗ này. Mà cậu thật sự muốn ly hôn với anh ấy sao?” Chân Chân hỏi.

Tay Niệm An khẽ khựng lại một chút, sau đó nhanh chóng tiếp tục ăn, không để ý nói: “Chia tay, dứt khoát chia tay, mình phát hiện ra mình có thể tự nuôi sống mình, lại có đứa bé ở cùng, cần gì đàn ông nữa?”

“Chuyện chia tay, em suy nghĩ kỹ lại giúp anh!” Một giọng nói từ bên ngoài truyền tới, chỉ thấy Tiêu Thần mặc một chiếc áo phong màu trắng, quần âu và đôi giày da màu đen đơn giản, trong tay anh đang cầm giỏ trái cây, còn có cả thực phẩm dinh dưỡng.

Chân Chân sợ hết hồn: “Trời ạ, sao anh lại tới?” Cô khẩn trương nhìn Niệm An một cái, “Mình thề, mình không nói cho anh ấy biết!”

Niệm An trợn mắt: “Mình thềm vào tin lời thề của cậu, không phải cậu nói cho anh ấy biết thì quỷ nói sao?”

Tiêu Thần giao đồ cho thím hai xong, cũng gia nhập hàng ngũ khiển trách Chân Chân: “Đúng vậy, nếu không phải em nói cho anh biết, sao anh lại biết được nơi này?” Anh rất tự nhiên đoạt lấy cái ghế băng Chân Chân đang ngồi, ngồi xuống bên cạnh Niệm An, dùng cây tăm lấy trái cây.

Nhìn hai người phối hợp ăn ý với nhau như vậy, Chân Chân từ sợ hãi ban đầu trở về trạng thái cũ: “Được lắm, hai người cầu kết để lừa gạt tôi! Tôi đánh chết hai người!”

Tiêu Thần là Niệm An gọi đến, giữa bọn họ còn có chuyện phải bàn, vì vậy Chân Chân tự động đến giúp thím hai một tay.

Tiêu Thần cầm lấy cái quạt quạt cho Niệm An, mặc cho Niệm An chém giết anh chỉ cười nói: “Vất vả lắm mới có cơ hội này, em đừng tàn nhẫn như vậy.”

Niệm An thở dài: “Anh nói ít thôi.” Sau đó liền rơi vào trạng thái im lặng. Lúc trước cô nhờ Tiêu Thần đi thăm dò một chuyện, bây giờ anh tới đây nhất định đã tra ra được. Phải nghe cái chân tướng kia ít nhiều cũng có chút lo lắng. Lão Mộ không chịu nói ra rốt cuộc là chuyện gì? Mộ Vân đến là như thế nào? Những điều này đại khái đều có trong tin tức của Tiêu Thần mang đến.

Thật lâu không thấy Tiêu Thần nói chuyện, Niệm An ngẩng đầu liếc nhìn, lại phát hiện Tiêu Thần đang nhìn mình chăm chú, bất giác lúng túng một hồi, vội vàng bắt đầu đề tài: “Chuyện lần trước nhờ anh điều tra, có phải đã có kết quả rồi không?”

Dáng vẻ Tiêu Thần có chút tổn thương: “Không có kết quả không thể tới tìm em sao? Đúng là tổn thương người mà!”

Niệm An toàn tâm nở nụ cười: “Đừng có lộn xộn, nếu không em đuổi anh về bây giờ.”

Tiêu Thần thu hồi nụ cười, vẻ mặt có chút nghiêm túc: “Nếu như bây giờ anh hỏi em, em có thể ly hôn với Mộ Hữu Thành hay không? Câu trả lời của em là gì?”

Đang êm đẹp tự nhiên nghe anh hỏi như vậy, Niệm An cũng hóa khẩn trương, nếu như không phải là chuyện nghiêm trọng Tiêu Thần không thể nói ra lời như vậy. Rốt cuộc anh đã điều tra được cái gì, có lý do gì khiến Niệm An phải chia tay với Lão Mộ?

Niệm An nghiêm túc suy nghĩ mấy phút, rất nghiêm túc trả lời: “Tình huống bình thường em sẽ không ly hôn với anh ấy, dù sao anh ấy cũng là người tốt, đáng để dựa vào. Nhưng mà...nếu như có lý do không thể không tách ra, em sẽ buông tay, trên đời này không phải hễ ai muốn là được.”

Nghe thấy lời này, Tiêu Thần giống như rất hài lòng: “Em nói như vậy thì anh cũng yên tâm rồi, được rồi, nhiệm vụ của anh hôm nay coi như đã hoàn thành, mấy hôm nữa sẽ trở lại thăm em.”

Nhìn Tiêu Thần chuẩn bị rời đi, Niệm An thật không thể hiểu nổi: “Anh đứng lại, rốt cuộc có ý gì, anh nói rõ cho em!”

Tiêu Thần quay đầu lại cười một tiếng: “Anh chỉ đến nói cho em biết, hạng mục trung tâm thương mại gần kết thúc rồi, có thời gian em đến xem một chút, rất tốt đấy. Chỗ đó khiến em tốn không ít tâm huyết, đợi đến một ngày nào đó nhìn nó được xây dựng xong, nhất định sẽ dấy lên một làn sóng mạnh mẽ.”

Hỏi một đấng trả lời một nẻo, cố làm ra vẻ huyền bí, Tiêu Thần nhất định là biết cái gì đó. Nằm trên ghế xích đu, Niệm An càng lúc càng lo lắng, cô cảm thấy rất có thể đáp án ở ngoài cửa, nếu cô đi ra ngoài....

Ra khỏi tiểu viện, Tiêu Thần đi một đoạn thật dài, đi tới một chiếc xe hơi màu đen bên cạnh, mở cửa ngồi bên cạnh vị trí tài xế, quay đầu nhìn về phía sau: “Anh không muốn vào thăm cô ấy một chút sao?”

Phía sau xe mờ mờ, người đàn ông đeo kính đen không phải ai khác, lại chính là Mộ Hữu Thành. Anh nói mà không có biểu cảm gì: “Đi thôi, trở về còn có một trận đánh ác liệt, chỉ là cậu...” Lão Mộ có chút do dự nhìn anh.

Tiêu Thần cười: “Anh muốn hỏi tôi rốt cuộc còn có ý đồ xấu với bà xã của anh không phải không?” Anh rút tờ báo bên trên đùi, chẳng hề để ý nói, “Có lẽ có, có lẽ không, ai mà biết được, chẳng qua tôi biết rằng, Mộ Hữu Thành anh đối xử với cô ấy không tệ, cho nên hai người cùng chung sống đến già đầu bạc, tôi cũng yên tâm.”

Thành tựu lớn nhất của con người không phải lấy được bao nhiêu danh tiếng, mà là đối thủ của mình không thể không tán thưởng mình. Lão Mộ ngồi ở ghế sau gỡ mắt kính xuống, nói với Tiêu Thần: “Cám ơn!”

Tiêu Thần bảo tài xế của Lão Mộ lái xe, sau khi tài xế nhìn thấy trong gương chiếu hậu có bóng người xuất hiện, đang muốn mở miệng, lại thấy Tiêu Thần làm động tác im lặng, nhìn lại ông chủ phía sau đang nhắm mắt, dáng vẻ mệt mỏi, suy nghĩ một chút vẫn là không nói gì, sau đó từ từ rời đi.

Nhìn bóng người trong gương càng lúc càng xa, trong lòng Tiêu Thần lặng lẽ nói một câu: nhất định phải nhớ kỹ lời em đã nói.

Lúc Chân Chân đi ra không thấy ai trong sân, liền đảo mắt tìm, phát hiện Niệm An đang nhìn còn đường mòn kia. Chân Chân reu ghẹo nói: “Tối đây chưa đến mấy ngày đã muốn về rồi sao?”

Niệm An phục hồi tinh thần lại: “Cậu nghĩ đi đâu vậy? Đúng rồi, lúc nào cậu về giúp mình xem công trình trung tâm thương mại một chút, xem nó được xây dựng đến đâu rồi.”

“Được rồi, mình sẽ đi.” Chân Chân kéo cô vào nhà, nhỏ giọng hỏi, “Vừa rồi nhìn cái gì vậy?”

“Không có gì.” Niệm An suy nghĩ một chút, dừng bước, “Chờ một chút, ỉnh mượn điện thoại di động của cậu được không? Có thể vừa rồi Mộ Hữu Thành đã tới đây.”

Mộ Hữu Thành đeo kính đen đang ngồi trong phòng họp, bên phía tay phải của anh là Tiêu Thần, còn có mấy người đàn ông ăn mặc chỉnh chu, vẻ mặt ai cũng nặng nề. Đúng lúc này điện thoại di động vang lên, là của Tiêu Thần. Anh liếc mắt nhìn, sau đó nói nhỏ vào tai Mộ Hữu Thành điều gì đó.

Cái động tác nhỏ này khiến những người khác lo lắng, có người cao giọng nói: “Hai vị, xin trả lời vấn đề của chúng tôi về nguồn gốc các số liệu của công trình này? Kiến trúc sư tham gia công trình nói các vị giữ bí mật những số liệu này, đến từng giai đoạn mới nói cho họ biết số liệu tiếp theo, nhưng từ tiền độ công trình, chúng tôi có lý do để hoài nghi, các vị sao chép số liệu từ bản thiết kế của kiến trúc sư nổi tiếng trong nước, nếu như các vị không cung cấp toàn bộ số liệu của công trình kiến trúc này, chúng tôi sẽ còn nhắc lại khi kháng án, dùng pháp luật để ngưng mọi hoạt động của hạng mục này.”

Số liệu bản thiết kế này là do Niệm An cùng đội thiết kế tính toán từng ly từng tí mới có thể tính được, sao có thể là sao chép? Cho nên khi sự việc này xảy ra, Tiêu Thần từng đề nghị Niệm An đến để thuyết trình, có thể đem toàn bộ quá trình cô thiết kế từng bộ phận làm chứng cứ chứng minh sự trong sạch của cô.

Nhưng Mộ Hữu Thành lại phản đối. Suy nghĩ của anh, chúng ta có thể khẳng định là không phải sao chép, nhưng người khác lại không biết. Trong tình huống sao chép này, đại đa số đều lấy quyền uy ra làm chủ, dù sao đối phương cũng là kiến trúc sư nổi tiếng trong nước, mà Niệm An trước đây chỉ là một giảng viên toán học, trong lĩnh vực xây dựng, sẽ không ai tin rằng một người phụ nữ chưa từng học qua kiến trúc có thể làm ra một tác phẩm kiến trúc bậc thầy như vậy. Cho nên nếu lúc này Niệm An xuất hiện sẽ phải hứng chịu những lời chỉ trích nặng nề, hơn nữa cô còn đang mang thai, tuyệt đối không thể để cô biết được chuyện này.

Chính bởi vì điều này nên ngày Tiêu Thần đến thăm cô không nói một lời nào. Mặc dù anh không hoàn toàn đồng ý với cách làm của Mộ Hữu Thành, nhưng mà đối với hành động bảo vệ người phụ nữ của mình anh hoàn toàn đồng tình.

Nhưng nếu như không tìm Niệm An, làm sao giải quyết được tội danh bịa đặt đây? Hiệp hội kiến trúc sư căn bản không nghe đội thiết kế giải thích, không biết tại sao lại nhất quyết cho rằng đây chính là sổ liệu sao chép.

Tiêu Thần nhìn số điện thoại đang nhấp nháy trên màn hình, kích động lôi kéo Mộ Hữu Thành đứng dậy đi ra ngoài, người của hiệp hội kiến trúc tức giận đứng lên: “Hai vị, hội nghị còn chưa kết thúc, không thể rời đi!”

Ánh mắt Tiêu Thần sắc bén: “Đi vệ sinh cũng không cho phép sao!”

Đến căn phòng cách vách, anh nhét di động vào trong tay Mộ Hữu Thành: “Mau gọi điện thoại cho Niệm An, để cô ấy tới đây nói rõ, cô ấy là kiến trúc sư chính, cô ấy biết những điều mà chúng ta không biết. Nếu cứ kéo dài như thế này sẽ dính vào truyền thông và báo chí, đến lúc đó tình hình phát triển theo hướng dư luận, cho dù có miệng cũng không thể giải thích được.”

“Không được.” Mộ Hữu Thành trả lời dứt khoát, kiên định.

“Tôi biết anh không muốn cô ấy tới đây để phải đối mặt với loại áp lực này, nhưng anh có nghĩ tới không, một khi truyền thông vào cuộc, cho dù anh lừa gạt thế nào cũng không được, đến lúc đó cô ấy biết đã muộn, cơ hội giải thích chuyện này đã lỡ. Chẳng lẽ anh muốn cô ấy mang trên người tội danh sao chép cả đời hay sao?” Tiêu Thần không nhịn được hét lên.

Mộ Hữu Thành cau mày: “Tôi sẽ không để cho loại chuyện như vậy xảy ra.”

“Nhưng đây là chuyện đã xảy ra!” Tiêu Thần dùng chân đạp đổ cả cái bàn. Anh ngồi tĩnh táo lại một lát, sau đó hỏi: “Mắt của anh còn tốt chứ?”

Mộ Hữu Thành lấy mắt kiếng xuống, thử mở mắt nhìn chung quanh một vòng, cuối cùng rơi trên người Tiêu Thần: “Nhìn như thế này chỉ có thể nhìn thấy nửa thân dưới của cậu.”

Tiêu Thần đập bàn một cái: “Lúc nào rồi mà còn tâm trạng đùa giỡn.”

Mộ Hữu Thành cười cười, bất đắc dĩ nói: “Tôi nói thật, võng mạc bị bong ra, nửa trên không thấy rõ, vốn định hai ngày này sẽ làm phẫu thuật, nhưng lại xảy ra chuyện này, nên phải lùi thời gian phẫu thuật lại. Cũng may mà cô ấy không có ở đây, nếu không tôi không biết phải ăn nói với cô ấy thế nào.”

Đây cũng là nguyên nhân tại sao Tiêu Thần và Mộ Hữu Thành cùng nhau gạt Thảm Niệm An. Nghe nói Mộ Hữu Thành lúc còn trẻ bị cận thị nặng, sau đó phẫu thuật bằng laser, khôi phục lại thị lực. Nhưng gần đây anh lại phát hiện mắt thỉnh thoảng không nhìn thấy rõ, hai ngày trước anh đuổi theo Mộ Vân ra ngoài có chút ngoài ý muốn, đến bệnh viện kiểm tra mới phát hiện là võng mạc bị tróc ra. Anh không để cho Mộ Vân nói với Niệm An, sợ cô lo lắng. Đành phải để cô hiểu lầm anh và Mộ Vân đã xảy ra chuyện gì đó.

Trong tình huống này, Tiêu Thần nên làm như thế nào? Biết rõ Mộ Hữu Thành cùng Niệm An chỉ là hiểu lầm, anh không thể làm được loại chuyện đánh lén sau lưng, cho nên anh quyết định đứng cùng phe với Mộ Hữu Thành. Mà hạng mục xảy ra vấn đề, không biết có phải là vì công trình sắp kết thúc khiến hiệp hội kiến trúc chú ý tới hay không, nếu không tại sao lại xảy ra vào đúng lúc này chứ?

Tiêu Thần thở dài một cái: “Cô ấy vẫn nên biết, nếu bây giờ anh không nói cho cô ấy biết, ngộ nhỡ phẫu thuật không thành công, đến lúc đó cô ấy thất vọng như thế nào, anh đã từng nghĩ qua chưa?”

Mộ Hữu Thành cười: “Cậu có biết chủ tịch tiền nhiệm của hiệp hội kiến trúc là ai không?”

“Điều này rất quan trọng sao?”

Mộ Hữu Thành từ trong ví lấy ra một cái danh thiếp: “Là Từ Nghĩa Sơn, chú của Từ Na.”

Tiêu Thần bưng tỉnh hiểu ra: “Cho nên sự việc sao chép lần này căn bản không phải là tình cờ, mà là bị người ta cố ý?” Từ Na? Nếu thật sự như vậy, cô ta thật biết cách chọn lựa cơ hội, công trình đang xây sắp xong thì có lời gièm pha, nếu có thể khiến những cơ quan liên quan tham gia giám sát, vậy công trình có nguy cơ bị đình công, như vậy không chỉ vốn đầu tư không thể lấy lại, mà hình ảnh Mộ thị cũng sẽ bị tổn hại, cho dù công trình không bị ảnh hưởng đến tiến độ, hạng mục bị gièm pha cũng sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến ngày khai trương sau này, nếu ngay từ đầu người tiêu dùng đã có ấn tượng xấu, cho dù sau này cố gắng thế nào cũng không thể cứu vãn được, đến lúc đó tổn thất càng không thể tính toán.

55. Chương 55: Không Rõ Tung Tích

Trong thời khắc giằng co này, Từ Na hẹn Mộ Hữu Thành đến khách sạn vào lúc chín rưỡi tối. Thời gian mờ ám như vậy chỉ để nói chuyện? Đường như dụng ý không chỉ đơn giản như thế. Lúc Mộ Hữu Thành nhận được tin nhắn như vậy cũng không nói cho bất kỳ ai, một mình đến nơi hẹn.

Cánh hoa hồng trải đầy bàn, hai ly rượu đỏ đã được rót sẵn, Từ Na một thân áo hồng thấy Mộ Hữu Thành một mình tới điểm hẹn, bình tĩnh cười một tiếng: “Đã lâu không gặp, gần đây anh khỏe không?”

Lão Mộ ngồi xuống, vì anh đeo kính đen nên không nhìn rõ được vẻ mặt anh như thế nào, nhưng trên người anh lại tỏa ra một loại khí chất tĩnh táo lạnh lùng, càng có thể cảm nhận rõ trong giọng nói: “Hẹn anh tới có việc gì sao?”

Từ Na nhẹ nhàng đảo một vòng, dường như tâm trạng rất tốt, tiếng cười vô tình không bị cản trở: “Vội cái gì, chúng ta có cả một đêm để ôn chuyện cũ, tin tức nhanh nhất cũng phải đến ngày mai, anh nói xem?”

Cô dường như mơ hồ để lộ ra ý là: cho dù truyền thông muốn đưa tin sao chép cũng phải đợi đến sáng mai, tối nay vẫn còn vô số cơ hội.

Lão Mộ dựa người vào ghế: “Từ Na, anh biết em cũng được ba mươi năm rồi, có thể nói là nhìn em lớn lên. Em biết tại sao anh để Tình Tình bên cạnh để nuôi dưỡng mà lại đưa em tới Mĩ không?”

Nghe thấy vậy, sắc mặt của Từ Na thoáng thay đổi một chút: “Sợ em dạy hư đứa trẻ? Anh lợi hại lắm, khiến Tình Tình có thể học được cách phản bội em.”

“Nếu như em có cảm giác tất cả mọi người đều phản bội em, có phải còn một nguyên nhân khác không, đó chính là bản tính của em đã phản bội chính em.” Lão Mộ vừa bình tĩnh lại trầm trầm nói ra những lời này.

Ly rượu đỏ trong tay bị một hơi uống cạn sạch, vốn là ngọt thế nhưng lúc này đọng lại trong miệng chỉ thấy khổ sở. Từ Na nở nụ cười: “Bản tính? Anh biết bản tính của em là gì sao? Không, anh không biết, Mộ Hữu Thành, anh không biết bản tính của em. Cả đời em chỉ muốn một người, cũng chỉ là anh!” Từ Na đập ly rượu, xông tới ôm lấy Mộ Hữu Thành, quần áo anh nhẹ giọng khò sát sù, “Anh rể, anh biết không, năm ấy khi anh chọn chị em mà không phải là em, em đã rất đau khổ, khi đó mọi người đều cho rằng em không biết yêu, nhưng mà các người hiểu em sao? Sau khi em điên rồ ra ngoài, tìm những người đàn ông khác, thậm chí ngay cả cha của con mình là ai em cũng không biết. Tại sao chứ? Bởi vì lúc một mình em chỉ nghĩ đến anh, thậm chí em còn điên cuồng nghĩ rằng, nếu không có chị em, anh sẽ lấy em... Sau đó chị mất đi, em đã vui mừng thế nào. Em biết rõ mình hư hỏng, khi đó lại còn có thể vui mừng được.”

Mộ Hữu Thành không trả lời, cứ nhàn nhạt nghe như vậy, anh và Từ Na dây dưa gần nửa đời người cần một lần giải quyết triệt để....

“Nhưng tại sao, sau khi chị em rời đi anh vẫn không cần em, anh đồng ý chăm sóc em và Tình Tình, nhưng vì sao lại đưa em đến chỗ xa lắc đó. Ở nước Mĩ xa xôi đó, cả ngày lẫn đêm em làm những gì anh có biết

không? Uống rượu, khiêu vũ, lên giường, chia tay....Tuần hoàn không ngừng.Nếu không phải đứa nhỏ Tình Tình này nói cho em biết, con bé giúp em đuổi những người phụ nữ bên cạnh anh đi, em có lẽ đã say mà chết ở nước Mĩ, như vậy thì anh cũng có thể được giải thoát.Nhưng đã nhiều năm như vậy Tình Tình vẫn đang cố gắng vì em mà ở lại bên cạnh anh, mỗi lần nghe con bé hưng phấn kể cho em biết anh hiện giờ vẫn một mình, bên cạnh anh không có ai, em lại nghĩ mình vẫn còn hy vọng.Thế nhưng lần đầu tiên em cảm thấy bất an, nhìn thấy Thẩm Niệm An ở bên cạnh anh, em đã có cảm giác gì? Ánh mắt anh nhìn cô ta quá sức chuyên chú, không giống với ánh mắt nhìn chị em.Anh chỉ là tôn trọng chị em, là tương kính như tân, nhưng đối với cô ta lại là thương yêu....Thật khó mà tưởng tượng được, anh lại có thể dùng ánh mắt đó nhìn một người.Hai người đã biết nhau bao lâu? Anh và cô ta sao lại có tình cảm sâu đậm như vậy?”

Từ Na hôn lên cổ của Mộ Hữu Thành, nén nước mắt, giống như những uất ức bao nhiêu năm nay đang tuôn trào.

Mộ Hữu Thành bắt lấy bả vai cô ta, đẩy cô ta ra, kiềm nén hỏi: “Nói xong rồi hả?”

Từ Na lắc đầu: “Nói không hết, lời nói trong ba mươi năm sao có thể nói xong, cho dù dùng cả đời còn lại để nói cũng không xong.”

Mộ Hữu Thành thở dài một tiếng: “Ngày trước anh không yêu em, sau này lại càng không yêu.Cho nên, cho dù em có thích anh nhiều đến đâu cũng chỉ nhận lại được nỗi thất vọng mà thôi.Em ép buộc đối phương yêu mình, thì chỉ hại người hại mình, hà tất phải làm vậy?”

“Ép buộc? Nói thật hay.” Từ Na đứng vững vàng dậy, cười lạnh, “Em chuẩn bị lâu như vậy cũng chỉ vì lời nói ép buộc.Anh rể, hiện tại anh có thể rời khỏi căn phòng này, như vậy em có thể đảm bảo có một ngày anh sẽ phải quỳ gối cầu xin em.Hoặc là anh ở lại đây một đêm, em chỉ cần một buổi tối tốt đẹp, để sau này có thể nhớ lại.Chỉ cần vậy, em đảm bảo tất cả những cảnh khó khăn trước mắt anh sẽ tan thành mây khói, còn em cũng sẽ vĩnh viễn rời khỏi đây, để cho các người hạnh phúc, có được không?”

Có người không có được, chỉ có thể ép buộc.

Chân Chân đi làm lại rồi, Tiêu Thần vẫn nghiên cứu làm như thế nào để đối phó với nguy cơ trước mắt.Nông thôn yên tĩnh đón một vị khách, Mộ Vân.

Niệm An cùng cô ra khỏi nhà thím hai, tản bộ trên con đường nhỏ.

Mộ Vân nhìn ánh nắng chiều, cười: “Thật ra thì tôi rất thích chị.”

“Cám ơn.Chỉ là nếu như cách em thích một người là như vậy, vậy thì em đừng yêu chị thì hơn.” Niệm An cũng không khách khí.

Mộ Vân hình như cũng không ngoài ý muốn: “Được, hôm nay tôi tới chỉ là muốn hỏi chị một câu.”

“Em nói đi.”

“Vì anh tôi, chị có thể hy sinh bao nhiêu?”

“Không nhiều lắm, chỉ có con người tôi mà thôi.”

Mộ Vân sững sốt thật lâu, rồi cuộc thở dài một tiếng.Cô nhỏ giọng nói một câu gì đó, vừa nói xong, cô xoay người chạy.

Niệm An đang mang thai không thể vận động mạnh, cô chỉ cảm thấy có chút không được bình thường, theo bản năng cô cao giọng gọi: “Mộ Vân....” Cô thấy Mộ Vân chạy tới xa rồi dừng lại một chút, sau đó vẫn tiếp tục chạy.Lúc này cô mới phản ứng được câu mà Mộ Vân nói khi nãy là “Thật xin lỗi!”

Trong khách sạn, Mộ Hữu Thành đẩy bàn đứng dậy, hồ hững nở nụ cười: “Có một việc em không biết.Thật ra năm đó người cha anh nhìn trúng là em. Hai chị em nhà em, một người giống hoa thủy tiên, một người giống hoa hồng, anh cảm thấy hoa thủy tiên thích hợp với anh hơn, cho nên cuối cùng anh cưới chị em.Đã nhiều năm trôi qua, anh vẫn cảm thấy sự lựa chọn của anh là đúng.”

Từ Na ngồi liệt ở bên giường, chợt cúi đầu nở nụ cười: “Ồ, hoa hồng? Ý anh nói là em có gai sao? Cho nên tự tay anh cắt đứt nhân duyên của chúng ta? Mộ Hữu Thành, anh có biết không, em oán hận chị em ba

mười năm, thì ra là em hận lắm người rồi....Được, rất tốt, thật tốt quá!” Cô cười giống như phát điên, tâm sự chất chứa ba mươi năm được giải phóng đau đến tê liệt.

Tiếng đau lòng, từng mảnh từng mảnh, cô cố gắng cắn nuốt. Cô bỗng đứng ngẩng đầu lên, ánh mắt hung ác: “Rất tốt, bây giờ anh có thể rút đi rồi, tôi sẽ trả lại gấp bội những tổn thương mà anh đã gây ra cho tôi!”

Mộ Hữu Thành lê từng bước chân nặng nề rời khỏi phòng, sau khi ra khỏi phòng anh đỡ vách tường để thân thể đứng vững. Thị giác ngày càng không rõ ràng, nếu vừa rồi anh không đeo kính đen, triệu chứng của anh nhất định không lờ đã được. Trải qua cuộc nói chuyện vừa rồi, anh đã hoàn toàn đắc tội với Từ Na rồi, tiếp theo cô nhất định sẽ đem chuyện sao chép lan truyền ra ngoài, muốn tiếp tục con đường trước mắt phải giải quyết chuyện của cô trước đã.

Anh liên lạc với trợ lý Trần tìm địa chỉ của vị kiến trúc sư ‘bị sao chép’ kia, sau đó tự mình tới cửa.

Chờ mãi đến tận khuya mới thấy anh từ trong nhà của vị kiến trúc sư kia ra ngoài, trợ lý Trần đã chờ ngoài cửa từ sớm với vẻ mặt lo lắng: “Tổng giám đốc Mộ, anh tắt máy ạ?”

“Tôi tắt máy?”

Trợ lý Trần nói rất nhanh: “Cả chiều nay anh Tiêu Thần gọi điện cho anh, không gọi được liên tìm tôi, nghe nói ở nông thôn xảy ra chuyện.”

Lão Mộ bước một bước dài về phía trước, vẻ mặt khẩn trương muốn nghe rõ ràng một chút, đáng tiếc bước hụt một bước, ngã xuống từ bậc cầu thang. Quần áo tây trang dính một lớp bụi bẩn, mắt kính rơi ra ngoài, bởi vì vớng mạng bị tróc ra mà nửa ngày không tìm được mắt kính.

Trợ lý Trần hốt hoảng đỡ anh đứng lên, lúc đưa mắt kính cho anh, vẻ mặt nghi ngờ: “Tổng giám đốc Mộ...”

Lão Mộ khoát khoát tay: “Đừng nói gì cả. Bảo tài xế đến đây, cô đến nông thôn một chuyến, thôi, để tôi đi.” Anh quên cả phui bụi trên người liền bước chân đi. Giờ phút này anh căng thẳng không lời nào tả được.

Tiêu Thần đã trở lại nông thôn, nghe thím hai nói rằng buổi trưa có một cô gái đến tìm Niệm An, hai người đi ra ngoài sau đó đến giờ vẫn chưa trở về, cho nên bà bảo mấy thanh niên trong làng ra ngoài tìm một vòng, lại tìm thấy cô gái kia bên bờ ruộng, đầu của cô bị xây xước, khóc lóc kể rằng Niệm An bị một nhóm người xấu đưa đi.

Cô gái nằm trong phòng chính là Mộ Vân, Tiêu Thần ở trong phòng nhìn cô, vẻ mặt nghiêm túc: “Cô cần thận kể lại tình huống lúc đó cho tôi, một chút cũng không được bỏ sót.”

Mộ Vân ôm đầu bị quần đầy băng gạc, vẻ mặt khổ sở nói: “Đầu của tôi thật sự đang rất choáng...”

Thấy dáng vẻ không phối hợp của cô, Tiêu Thần nổi giận, bắt lấy bả vai của cô bắt đầu lay lay: “Cô nhìn vào mắt tôi mà nói, lúc này không phải là lúc để ngắt biết không? Niệm An chưa tìm thấy, hiện tại không rõ tung tích, cũng không biết sẽ gặp phải nguy hiểm gì!”

Mộ Vân giống như bị giật mình, càng nói không ra lời, môi cô run run rẩy rẩy thật lâu: “Anh thích cô ấy?”

Thấy cô vào lúc này lại lảng sang chuyện khác, Tiêu Thần quả thật muốn điên: “Đúng vậy, tôi yêu cô ấy, cho nên tôi sẽ không thể để cho cô ấy chịu bất kỳ thương tổn nào, càng không cho phép bất kể ai tổn thương cô ấy. Nếu như bây giờ cô không nói, có tin cả đời này tôi sẽ không để cô nói một lời nào nữa không?”

“Đủ rồi!” Lão Mộ cũng từ ngoài bước vào, anh tháo kính mắt xuống thích ứng với ánh sáng mờ trong nhà. Rất nhanh tầm mắt của anh dừng lại trên người Mộ Vân, đè nén nghi vấn như sóng cuộn biển gầm trong lòng, anh ân cần nói: “Xe ở bên ngoài, bảo tài xế đưa em đến bệnh viện, yên tâm nghỉ ngơi.”

Tiêu Thần nóng nảy: “Mộ Hữu Thành, anh điên rồi sao? Cô ấy là người duy nhất chứng kiến, còn chưa nói xong đã để cô ấy đi, sao có thể tìm thấy Niệm An?”

Lão Mộ bắt lấy tay anh: “Bình tĩnh một chút đi, chúng ta trước hết đi tìm khu vực xung quanh đây, nếu như trong vòng 24 giờ không tìm thấy thì báo cảnh sát.”

A Trạch, Lão Bàng, Đường Ca cùng một đám anh em đều đang chờ bên ngoài, chồng của thím hai cũng tìm đàn ông trong thôn tới, đoàn người chia làm bốn đội, mỗi đội đều có người trong làng quen thuộc địa hình,

bọn họ đi dọc theo bốn hướng Đông Tây Nam Bắc để tìm. Chỉ cần trong thôn còn người nhất định sẽ tìm ra được.

Trước khi lên xe, Mộ Vân bảo tài xế chờ ở bên ngoài chốc lát, cô xoay người vào trong phòng, thấy Tiêu Thần đắm một cái vào mặt Lão Mộ, cô xông tới chắn trước người Lão Mộ, mắng Tiêu Thần: “Anh bị bệnh thần kinh à?”

Lão Mộ đẩy cô ra, khoe miệng anh đã sưng đỏ, có tia máu lộ ra: “Mộ Vân, em tránh ra, chỗ này không có chuyện của em.”

Nghe thế, Mộ Vân khóc: “Sao lại không có chuyện của em? Anh là anh em, anh lại bị thương, sao em có thể không quan tâm?”

Không khí chợt lạnh xuống, Tiêu Thần không có hứng thú với chuyện hai anh em bọn họ, càng không muốn quan tâm. Nhưng Lão Mộ cong khoe miệng nói: “Nếu như em có quan hệ ruột thịt với anh, giờ phút này cho dù phải thất cổ em anh cũng nhất định bắt em phải kể lại ngọn ngành rõ ràng, nhưng đáng tiếc em không phải, sao anh có thể ép buộc?”

Đáng tiếc em không phải, đáng tiếc em không phải....Mộ Vân chống cửa, thiếu chút nữa không đứng vững. Cô có cảm giác kể từ ngày hôm nay Mộ Vân cô và Mộ Hữu Thành sẽ không có quan hệ gì nữa. Cô kính trọng anh nhiều năm như vậy, cũng từng thầm mến anh nhưng bây giờ lại bị anh tự tay đẩy cô ra.

Cô nhớ lại từ lúc Từ Na về nhà tìm cô, Từ Na nói cho cô biết chuyện của anh trai cô cùng Thẩm Niệm An, Từ Na ám chỉ Thẩm Niệm An tới giành anh trai của cô. Cô bán tín bán nghi, nhưng vẫn vội vàng chạy tới. Cô thấy anh trai cô thương yêu Thẩm Niệm An, mà cô không hề biết rằng, Thẩm Niệm An đang mang thai. Tin này khiến cho cô khiếp sợ. Ngày trước Mộ Tình cũng chỉ là được nuôi dưỡng bên cạnh anh trai, cô đã chán ghét đến tận cùng. Nếu anh trai thật sự có con, đứa nhỏ này sẽ được cưng chiều như thế nào? Cô hốt hoảng giống như sắp bị đưa vào lãnh cung....

56. Chương 56: Bởi Vì Duyên Phận

Cả người Từ Na run rẩy lần đến máy điện thoại bên cạnh, đầu ngón tay dừng lại một chút cuối cùng vẫn ấn một dãy số quen thuộc: “Vâng, con chào chú. Chuyện của chúng ta có thể làm cho lớn hơn. Chỉ cần anh kiến trúc sư kia xuất hiện, con tin rằng hạng mục này của Mộ thị chắc chắn sẽ hồng, đến lúc đó chú tiếp nhận, sẽ kiếm được một khoản lớn...” Cô dùng hết sức để nói những lời này, trong giọng nói lạnh lẽo bình thản, nhưng trong lòng lại lay động không ngừng, giống như mất cái gì đó không thể tìm lại được.

Nói chuyện điện thoại xong, cô tập tễnh bò lên giường, đôi tay vén chăn nằm xuống, nụ cười trên mặt sắc bén như lưỡi dao ngâm độc.

Nhóm người Lão Mộ, Tiêu Thần đã tìm suốt bốn năm giờ, mắt thấy trời sắp tối rồi. Ở nông thôn đêm hè thật lạnh, nhất là vùng đồng bằng hoang vu, dù là thân thể đàn ông cường tráng thế nào, trải qua một đêm như vậy cũng phải ngã bệnh, càng không phải nói đến phụ nữ có thai. Hơn nữa, không biết hiện giờ Niệm An bị đối xử như thế nào, nếu có người ra tay độc ác với cô...

Hậu quả khó mà lường được.

Có người cầm đèn pin cầm tay, ánh sáng này chiếu vào mặt Lão Mộ khiến anh không tự chủ được sinh cảm giác choáng váng, một chân không ổn đạp vào vũng bùn. Mọi người phải hợp sức lại kéo anh lên.

Anh không để ý, sau đó tiếp tục vội vã đi tiếp. Tiêu Thần ngăn cản trước mặt anh, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Anh tốt nhất nên trở về chờ tin tức đi, tình trạng của anh bây giờ không thích hợp đi lại ở nơi hoang vu này!”

Lão Mộ không trả lời, chỉ là kiên định đẩy tay anh ra, tiếp tục đi về phía trước.

Tiêu Thần đuổi theo, giọng nói nặng nề: “Cái người này, anh không hiểu tiếng người sao? Không có anh chúng tôi sẽ tìm người nhanh hơn, xin anh đừng khiến mọi người lo lắng được không?”

Lão Mộ gạt tay anh ra: “Đi nhanh một chút đi, không nên vì chăm sóc tôi mà làm chậm tiến độ. Những chuyện khác, đừng nói gì cả.”

Tiêu Thần không thể làm gì được, chỉ có thể độc ác bỏ anh lại, cùng cảnh sát đi lục soát, dù sao hiện giờ quan trọng nhất vẫn là tìm được Niệm An.

Nông thôn có nhiều cỏ dại, trong hồ nước ếch kêu từng tràng. Không biết qua bao lâu, bóng tối đã bao trùm khắp bầu trời. Tiếng ếch kêu lần lượt vang lên, cùng mọi người kêu tên Thẩm Niệm An. Có người lên núi, có người vào cánh rừng, còn có người đến bên bờ nước, dường như tất cả những chỗ có thể giấu người đều bị giẫm đạp lên, đáng tiếc vẫn không thu hoạch được gì.

Lão Mộ chợt dừng chân: cứ tiếp tục tìm như vậy liệu có phải sai lầm hay không?

Đúng lúc này có người gọi điện thoại cho anh: “Có người trong làng một tiếng trước nhìn thấy thấy một chiếc xe khả nghi lái ra khỏi thôn, rất có thể Niệm An đang ở trên xe.”

Thừa dịp mọi người tản ra tìm người lên chuyển người ra khỏi đây? Nói vậy thì khi mọi người trở lại sẽ không kịp nữa, hơn nữa xe cũng dừng bên ngoài nhà thím hai, hiện giờ chạy về, khẳng định những người đó cũng đã chạy xa, sao có thể đuổi kịp?

Xem ra chính mình đuổi vẫn không kịp, Lão Mộ ám hiệu bằng mắt cho Tiêu Thần, hai người ăn ý cùng lúc bắt đầu liên lạc với bạn bè. Vốn không muốn kinh động tới những người đó, nhưng tình hình trước mắt không cho phép sao nhãng. Thông qua lệnh của cục công an thành phố triệu tập, công an địa phương, công an cục cũng bắt đầu gia nhập công cuộc tìm người này.

Bây thiên la địa võng chỉ chờ những người đó đi vào.

Cả đêm, Lão Mộ ngồi trong xe, tay siết chặt điện thoại. Sau đó Tiêu Thần đi vào, mang vào một chén trà: “Trà nhà thím hai, mùi vị cũng không tệ lắm, thử một chút đi. Cũng ba giờ sáng rồi, không biết ngày mai sẽ có tin tức gì.”

Lão Mộ tựa đầu vào trên ghế sau, nhắm mắt, giọng điệu kiên định: “Nhất định sẽ là tin tức tốt.”

Tiêu Thần cũng không phải anh nên sao có lòng tin như vậy được: “Chỉ mong là như vậy. Đúng rồi, qua ngày nghỉ tôi sẽ trở về Mỹ rồi, anh biết là được rồi, đến lúc đó không cần phải tiễn, tôi không chịu nổi dáng vẻ ân ái của mấy người.”

Lão Mộ nhìn về phía Tiêu Thần, nở nụ cười: “Được!”

Hai người hàn huyên chưa tới một lúc, tin tức từ trong cục công an liên truyền tới. Nghe nói trên đường đuổi theo chiếc xe kia, vì tốc độ nhanh quá mà xảy ra tai nạn, một chiếc xe đuổi theo bị lật, hiện tại cảnh sát đang tìm người. Đám người bên trong xe kia đã bị bắt, Niệm An đã được đưa vào bệnh viện.

Lúc Lão Mộ chạy đến, Niệm An đã được chuyển từ phòng cấp cứu ra phòng bệnh bình thường. Bác sĩ nói cô chỉ bị hít phải một chút thuốc mê, truyền hai chai nước, ngủ một giấc là có thể khôi phục.

Không lâu sau lại có một người được đưa vào phòng cứu cấp, mà xe đẩy của người này lướt qua Lão Mộ. Lúc sắp đẩy qua, người phụ nữ máu me đầy người chợt rên lên một tiếng, thành công khiến Lão Mộ chú ý. Anh chậm rãi xoay người, chợt nhìn thấy một đôi mắt quen thuộc.

“Mộ Vân? Đã có chuyện gì xảy ra?” Lão Mộ cực kỳ giật mình.

Cảnh sát đi theo nói: “Chính cô ấy một mình lái xe đuổi theo trên đường cao tốc, còn nhanh hơn cả chúng tôi. Vì ngăn cản chiếc xe dừng lại, cô không ngại tăng tốc, dùng xe của mình cản xe đối phương, vì vậy bị đụng bay. Nếu không phải có cô ấy, chúng tôi sợ rằng còn chưa thể tóm được bọn bắt cóc nhanh như vậy.”

Tầm mắt Lão Mộ dừng lại trên thân thể be bét máu của Mộ Vân.

Mộ Vân dường như nở nụ cười, cô mấp máy miệng nhỏ giọng run rẩy nói: “Anh....đừng....thất vọng về em...được không?”

Lão Mộ bắt lấy bàn tay mềm yếu vô lực của cô, giờ phút này cảm xúc phập phồng, anh chỉ có thể nói bằng cảm giác nói: “Em gái ngọc, đừng nghĩ ngợi gì cả, chờ em khỏe mạnh lại hãy nói.”

Trước khi được đưa vào phòng cấp cứu, tầm mắt Mộ Vân vẫn để trên người Lão Mộ, cô nở nụ cười. Khoảng thời gian ngắn ngủi này có lẽ đối với anh và Niệm An cũng không vui, nhưng khiến cô cả đời này khó quên nhất. Khi Từ Na nói cho cô biết chuyện của anh và Thẩm Niệm An, cô biết rõ Từ Na chỉ muốn lợi dụng mình tới phá hư tình cảm của hai người bọn họ. Mặc dù chán ghét thủ đoạn của Từ Na, nhưng cô lại có thể trải nghiệm được cảm giác không cam lòng của Từ Na. Chỉ vì cô cũng giống như Từ Na, yêu một người không thể yêu.

Anh, đừng hận em. Yêu anh là chuyện em chưa từng hối hận, bởi vì yêu anh mà mắc sai lầm, em đã cố gắng trả giá rồi, nếu vẫn chưa đủ, vậy thì kiếp sau sẽ tiếp tục trả....

Khi Niệm An tỉnh lại, Lão Mộ đã nằm ở bên giường. Cô yên tâm cười, đưa tay vuốt tóc Lão Mộ, sau khi phát hiện anh tỉnh lại, cô bỏ tay ra, khinh bỉ nói: “Lúc nào anh rảnh gọi đầu đi, bẩn rồi.”

Lão Mộ một phát bắt được tay cô, áp lên má mình. Trên gò má anh lún phún râu ria, từng dòng điện hơi yếu xông vào trong lòng Niệm An: “Mặc dù bẩn nhưng vẫn phong độ đẹp trai.”

Lão Mộ kéo cô vào trong ngực, hít thật sâu mùi hương trên người cô, lúc này mới tin rằng cô thật sự vẫn ở bên cạnh mình. Những lo lắng đè nén trong lòng vào giờ phút này đều được gỡ ra, thế nhưng nước mắt vẫn cứ theo hốc mắt chảy ra ngoài.

Lão Mộ khóc, trời sinh số lần anh rơi nước mắt không nhiều. Vì tìm lại được Niệm An, vì đã bỏ lỡ Mộ Vân, vì một Từ Na khăng khăng một mực....

Niệm An sau đó mới nghe nói đến chuyện tình của Mộ Vân, cảm thấy có chút tiếc nuối. Sau nữa lại nghe nói mưu kế của Từ Na và ông chú cũng không thành công, bởi vì vị kiến trúc sư kia xuất hiện tại buổi họp báo, đã thừa nhận là mình nhầm lẫn, còn mời Niệm An lên sân khấu, ca ngợi bản thiết kế của cô, nói rằng gần vài chục năm gần đây mới có một bản thiết kế sáng tạo như vậy.

Từ Na phát bệnh trong khách sạn, vì uống quá nhiều thuốc ngủ, lúc bị phát hiện thì cô đang duy trì tư thế ngủ khá khổ sở.

Ngày Tiêu Thần đi trời bắt đầu mưa, Lão Mộ cùng Thẩm Niệm An dừng xe trong mưa nhìn anh đi vào sân bay. Lão Mộ đã đồng ý với Niệm An tiến hành phẫu thuật mắt ngay lập tức. Trên đường trở về, Lão Mộ hỏi Niệm An: “Nếu như năm ấy em không gặp được anh thì hiện giờ em sẽ ở bên cậu ta sao?”

Niệm An không chút nghĩ ngợi gật đầu: “Nhất định!”

Trong nháy mắt gương mặt Lão Mộ trầm xuống: “Không ngờ em lại thành thật như vậy.”

Niệm An cười, cô cũng đang tự hỏi mình, nếu như năm đó trong nhà anh trai không gặp được Mộ Hữu Thành, có thật mình sẽ cùng Tiêu Thần gương vỡ lại lành? Đáng tiếc đáp án này không thành hiện thực, bởi vì vận mệnh đã để cho cô được ở bên cạnh người đàn ông này, từ lúc đó những người khác chỉ là người qua đường.

Sau đó, lại nghe nói Mộ Tình ra nước ngoài học tập cùng với một người bạn trai họ Lam. Một lần cô và cậu ta đi gặp bạn bè vô tình gặp Tiêu Thần, lúc đó anh vẫn còn độc thân, nhưng đã tiếp quản sự nghiệp gia tộc, tính tình cũng trở nên chín chắn hơn. Mộ Tình cười nói: “Nếu như bây giờ anh và ba em đứng cạnh nhau, em sẽ không thể phân biệt được ai với ai nữa.”

Tiêu Thần vỗ đầu cô theo thói quen, chỉ thấy bạn trai của Mộ Tình lập tức đưa tay ngăn lại, dùng giọng trung lơ lơ nói: “Đầu của người yêu tôi chỉ có tôi mới được vỗ!”

57. Chương 57: Ngoại Truyện 1: Tiêu Thần

Ngày ở nước Mỹ trôi qua rất nhanh, cảm giác như thiếu thứ gì đó. Mỗi khi hoàn thành công việc, Tiêu Thần lại nằm trên ghế salon hồi tưởng lại những kỷ ức thời sinh viên. Lúc đó tuổi trẻ ngông cuồng, làm không biết bao nhiêu chuyện thất đức, nhưng lại được thoải mái cười đùa, thoải mái gây lộn, khó chịu thì động tay đánh nhau. Bây giờ thì hoàn toàn trái ngược, anh dồn hết tâm huyết vào công ty gia tộc ngày càng lớn mạnh.

Lúc đầu ông Tiêu và bà Tiêu rất vui mừng, cũng từ khi anh to gan cãi cách công ty, đưa công ty nâng lên một tầm ới. Nhưng sau đó, bọn họ bắt đầu buồn rầu. Đàn ông từ xưa đã thành gia lập nghiệp, hôm nay sự nghiệp của con trai đã bừng bừng khí thế, nhưng gia đình sao? Con trai cũng hơn ba mươi rồi, vẫn còn một mình thì có thể làm được gì? Hai ông bà ngày qua ngày quả thực rất nhàm chán, thường xuyên cãi nhau một chút, nói cho cùng cũng là vì sốt ruột chuyện chung thân đại sự của con trai.

Nhưng ở đâu mới có thể tìm được một Thẩm Niệm An cho con trai đây? Bà Tiêu không mở miệng được. Trong chuyện tình cảm của con trai, bà đã sai lầm một lần, nếu đi theo vết xe đổ, nói không chừng con trai sẽ không còn để ý tới mình. Vì vậy bà Tiêu đem chuyện này giao cho ông Tiêu.

Ông Tiêu cầm tay bà vuốt: “Chuyện của con mình chỉ cần nhìn thôi, mình thúc giục cũng không được, cứ yên tâm mà chờ!” Mặc dù ông nói vậy, nhưng vẫn lên động tay động chân. Ví dụ như trợ lý tổng giám đốc sắp xếp cho anh một cuộc gặp mặt với con gái một công ty này, sau đó lại sắp xếp một cuộc gặp mặt khác, một khi con trai biểu lộ tâm tình tốt sẽ mời cô gái trong nhà tới dùng bữa cơm – chỉ tiếc là xác suất xảy ra việc này quá nhỏ.

Đối với hành vi mờ ám của hai vị phụ huynh, Tiêu Thần cũng biết nhưng cũng không nói ra. Con gái Mỹ quả thật là nhân tài khiến người ta không khỏi sợ hãi, có người nhiệt tình như lửa, lạnh nhạt như băng, lại có người dịu dàng như nước, dường như là khiến cho người ta không kịp nhìn. Nhiều tính cách tụ hợp lại như vậy thật khiến người ta ngưỡng mộ, chỉ tiếc là vẫn còn thiếu một chút kích động, là loại kích động khiến người ta yêu thích lần thứ hai.

Một ngày nọ, sau khi xử lý xong công việc buổi sáng, trợ lý tổng giám đốc đưa tới thiệp mời có chữ viết tay Trung Quốc. Theo đường vân vòng tròn, cởi dây hồng, mở thiệp mời ra, trái tim Tiêu Thần như lỡ nhịp, trong nháy mắt có một loạt cảm giác không thở nổi.

Là thiệp mời tiệc đầy tháng em bé nhà Mộ Hữu Thành cùng Thẩm Niệm An.

Tiêu Thần ngồi trên ghế dựa cực kỳ lâu, buổi chiều hôm đó lần đầu tiên anh không xem văn kiện cũng không cầm bút lên viết một chữ, chỉ yên lặng nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Có lẽ anh đang suy nghĩ có nên trở về hay không, hoặc là anh đang suy nghĩ những chuyện khác....

Mấy ngày sau Tiêu Thần nói với trợ lý rằng mình muốn rời đi mấy ngày, giao phó chuyện công ty cho người phụ trách xong thì đến tìm cha mẹ nhờ bọn họ quản lý công ty. Sau khi thông báo xong, anh lập tức trở về nước. Lúc này cách tiệc đầy tháng vẫn còn một tuần, nhưng sau khi anh trở về cũng không liên lạc với bạn bè. Mỗi khi màn đêm buông xuống, anh đều đến một quán bar, ngồi trong bar, mỗi ngày anh lại uống một loại rượu khác nhau, có đôi khi là Margaret, có đôi khi là XO, có đôi khi là Chivas.... Người tuấn đẹp trai như anh luôn không thiếu phụ nữ chủ động đến gần. Lúc bình thường anh cũng sẽ mời phụ nữ cùng uống một ly, sau đó trò chuyện đôi câu. Khi quen rồi, anh sẽ hỏi: “Làm bạn gái của anh nhé!” Lời nói đột ngột như vậy khiến phụ nữ khóc cười không được, chỉ là không thiếu những người phụ nữ không chỉ đồng ý, thậm chí còn rủ anh tới khách sạn. Đáng tiếc anh lại cự tuyệt: “Không có hứng thú.”

Thái độ anh chột xa chột gần như vậy khiến cho phụ nữ mê hoặc: người đàn ông này rốt cuộc là cảm thấy hứng thú với mình hay chỉ đơn giản là vui đùa một chút?

Vì vậy mấy cô nàng mời mấy lần không có kết quả đều bỏ đi. Mà Tiêu Thần mỗi ngày vẫn tới quán bar, vẫn tái diễn những vấn đề giống nhau, sau đó lại tiếp tục lúng túng.

Cho đến khi sắp hết một tuần, có một người phụ nữ thoải mái đồng ý làm bạn gái anh, mời anh từng ly rượu cho đến khi hết mới thôi.

Người phụ nữ kia tên gọi là Tống Ti Dương, trời sinh lần đầu tiên đến quán bar đã gặp phải một người đàn ông cá tính như vậy khiến cô cảm thấy vô cùng mới lạ. Trong thời gian gặp Tiêu Thần chưa đến một phút, cô đều hỏi ba câu hỏi giống nhau: “Sao anh lại có thể đẹp trai đến như vậy?”

Khi Tiêu Thần nói “Làm bạn gái của anh nhé”, cô không chút nghĩ ngợi trả lời: “Được, bây giờ bắt đầu sao? Bạn trai bạn gái phải làm những gì? A, đúng, chúng ta đi xem phim đi, ngay ngày mai, ngày mai có được không..”

Cô hưng phấn lôi kéo tay Tiêu Thần, bắt đầu cấp tốc lên kế hoạch hẹn hò. Tiêu Thần cũng không phản ứng, uống hết chỗ rượu còn lại, sau đó lấy bút ra viết vào lòng bàn tay của cô một dãy số điện thoại, còn có một địa chỉ: “Ngày mai ăn mặc xinh đẹp một chút tới nơi này, sau khi đến gọi điện thoại cho anh.”

Nói xong, biến mất không thấy gì nữa.

Tống Ti Dương nhìn bóng lưng anh đến mức ngẩn người: người đàn ông đẹp trai như vậy sao cá tính lại lạnh lùng như vậy nhỉ? Thật muốn xách cổ anh lôi về nhà.

Cô bắt đầu mong đợi buổi hẹn hò ngày mai.

Nhưng cô không biết là ngày mai bọn họ sẽ tham dự một bữa tiệc đầy tháng, nếu cô biết, nhất định cô sẽ chuẩn bị một phần quà tặng, chân tay cũng sẽ không luống cuống như vậy.

58. Chương 58: Ngoại Truyện 2:tiểu Bao Tử

Niệm An sinh được một tiểu công chúa vô cùng đáng yêu, lúc nhà Lão Thẩm tới, Tô Tô luôn miệng kêu Lão Mộ để con gái làm con dâu của mình, nhưng ý kiến này của cô bị mọi người đồng loạt khinh bỉ: có biết là họ hàng gần mà kết hôn sẽ có tỉ lệ di truyền bệnh lớn hơn không, có biết họ hàng gần mà kết hôn sẽ khiến cho dư luận xã hội phản ứng không tốt hay không, có biết rằng....

Vì vậy, kế hoạch này chết từ trong trứng nước.

Tên gọi của tiểu công chúa vẫn còn là một vấn đề nan giải, Lão Mộ và Niệm An đã từng suy nghĩ rất nhiều, ví dụ như Trúc Hạm, Tòng An, Thù Ý..., nhưng vẫn không quyết định được, có người đề nghị bọn họ tìm một thầy bói để xem đại sự, hai người bọn họ lại vô cùng ǎn ý, cùng nói: “Chờ một chút!”

Tạm thời vấn đề tên để sang một bên, gần đến ngày tổ chức tiệc đầy tháng, từng tấm thiệp được gửi đi, vẫn còn giữ lại mấy tấm. Lúc Chân Chân tới giúp đỡ đã hỏi Niệm An có nên mời Tiêu Thần hay không, cô cười cười: “Anh ấy đang ở Mỹ, chạy tới đây xa như vậy thật phiền phức, thôi, lần này gọi điện thoại cho anh ấy là được rồi.”

Không khí buổi tiệc đầy tháng nhiệt liệt khác thường, khách khứa và bạn bè đông đủ, mà cao trào của bữa tiệc chính là lúc Tiêu Thần cùng bạn gái xuất hiện. Niệm An nhìn Lão Mộ, bất đắc dĩ: “Anh gửi thiệp mời cho anh ấy rồi hả? Sao lại không nói với em một tiếng.”

Lão Mộ cẩn thận từng li từng tí ôm con gái mềm mại như cục thịt tròn, lên tiếng phủ nhận: “Anh không có.”

Khiến Lão Mộ và Niệm An vui mừng là cuối cùng Tiêu Thần cũng có bạn gái rồi, nghe nói hần và bạn gái Tống Ti Dương quen nhau ở Mỹ, hơn nữa còn nửa năm rồi. Lại nói thực là trùng hợp, hai người bọn họ có nhiều điểm khác nhau, sau lại phát hiện ra có bạn bè chung không ít, vì vậy mặc dù trước không quen, nhưng lúc nói chuyện lại long trời lở đất giống như bạn tốt lâu năm, hơn nữa còn phát hiện ra có chúng nhiều sở thích, vì vậy liền hẹn hò...

Cứ như vậy hai người phát triển tốt đẹp.

Mọi người say sưa nghe, cảm thán một câu: Đúng là duyên phận!

Lão Mộ ôm em bé tới bàn Tiêu Thần mời rượu, bạn gái Tiêu Thần là Tống Ti Dương nhìn tiểu công chúa chảy nước miếng: “Anh Mộ, cho tôi ôm em bé một chút được không?”

Tiêu Thần vội ngăn cản cô: “Chờ chút, em chưa sinh em bé có thể ôm sao? Cẩn thận làm bị thương em bé.”

Tống Ti Dương hừ một hơi: “Đừng xem thường em!”

Khi được mẹ của em bé cho phép, cô từ từ đón nhận em bé từ tay Lão Mộ, tay trái cô nâng ót cùng cổ em bé, tay phải nâng hông, làm mặt hễ với em bé, chọc cho em bé cười khanh khách không ngừng!

Niệm An ở bên cạnh nhìn, hài lòng gật đầu thầm nghĩ: Cô gái này quá được, sau này ở cùng một chỗ với Tiêu thần nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Trước khi bữa tiệc đầy tháng kết thúc, Lão Mộ lại tìm tới Tiêu Thần: “Cha nuôi em bé, mau đặt một cái tên cho con nuôi đi.”

Tiêu Thần nhìn anh một lúc lâu: “Anh thật là tàn nhẫn.”

Không khí lạnh ba giây, Tiêu Thần đột nhiên cười lớn: “Kiếm tiền là sở trường của tôi, nhưng đặt tên thật là làm khó tôi. Vợ chồng hai người thật đúng là gây sức ép cho tôi.” Nói xong hắn cúi đầu, thân mật hỏi Tống Ti Dương, “Nếu không bảo mẹ nuôi đặt tên cho con đi.”

‘Mẹ nuôi’ cũng không ngần ngại, liền lên tiếng: “Được, vậy gọi là Mộ Tĩnh Dao đi. ‘Tĩnh’ nghĩa là bình an, hy vọng sau này đứa trẻ này có thể bình an khỏe mạnh trưởng thành, ít khiến cha mẹ lo lắng, ‘Dao’ có nghĩa là mỹ ngọc, sau này cô gái này lớn lên nhất định sẽ lung linh tinh xảo như một viên ngọc, cả đời sẽ được khác coi là trân bảo.”

Niệm An cùng Lão Mộ nhìn nhau cười một tiếng: “Tên rất hay, ý nghĩa tốt.” Tiêu Thần đã tìm được một cô gái tốt.

[HẾT TRUYỆN]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-ao-xoc-xech>